

www.hes.com

မင်းလူ- ပြန်ခေါ်သက်သေ

“ကောင်းပြီလေ---- နင်က ဒီလောက်တောင် သံယောဇဉ် ဖြတ်ချင်နေမှတော့ ဘယ်တတ်နိုင်မလဲ၊ နင့်ကို ငါ ကွာရှင်း ပေးလိုက်ပါ့မယ်။

ဟု ရင်ရင်ငြိမ်းက ပြောလိုက်သည်။ သူ့လေသံက တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ပင် ဖြစ်၏။ “ကွာရှင်းပေးလိုက်ပါ့မယ် ဆိုသော နေရာမှာတော့ နည်းနည်းတိမ်ဝင်သွားသယောင် ” ထင်ရသည်။

ပေါ်ဌေးသည် သူလိုချင်သော အဖြေကို ရသွားသော်လည်း ဝမ်းသာသော အမူအရာ ချက်ချင်း မပြ နိုင်သေး။ ရင်ရင်ငြိမ်းက ခါတိုင်းလိုပဲ ခါးခါးသီးသီး ငြင်းဆန်နေလိမ့်ဦးမည်ဟု တွက်ထားသောကြောင့် ရုတ်တရက် မှင်တက်မိသလို ဖြစ်သွားတာ။ မဆိုစလောက် ဆိုင်းငံ့သွားပြီးမှ-

‘နင်--- နင် တကယ်ပြောတာလား ရင်ငြိမ်း’ ဟု မေးလိုက်သည်။

‘ဒါ နောက်ရ ပြောင်ရမယ့် ကိစ္စမှ မဟုတ်တာ၊ ငါကတော့ ဘယ်တုန်းက ရယ်စရာ ပြောဖူးလို့လဲ’

‘ဒါဆို’

‘နေပါဦး၊ ငါပြောလို့ မပြီးသေးဘူး၊ နင့်ဆန္ဒအတိုင်း ငါ ကွာပေးမယ်။ ဒါပေမဲ့ ငါ့ဘက်က တောင်းဆိုစရာ တစ်ခု ရှိတယ်’

‘ပြော--- နင်က လိုချင်တာ အကုန်ရစေမယ် ’

ဟု ပေါ်ဌေး က အလောတကြီး ကတိပေးလိုက်၏။

‘ကောင်းပြီ’

ရင်ရင်ငြိမ်းက သူ၏ တောင်းဆိုချက်ကို ပြောလိုက်သည်။ ပေါ်ဌေးပြူးပြူးပျာပျာ ဖြစ်သွားပြီး -

‘ဒါ--- ဒါတော့ နှင် သက်သက်ကတ်တာပဲ ၊ အဲဒါကတော့ မလွယ်ဘူး။’

ဟုတ်တယ်လေ၊ ဒီလောက် အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စကို နှင်က လွယ်လွယ်လေးနဲ့ ပြီးသွားမယ် ထင်လို့လား’

‘တခြား လိုချင်တာပြော၊ ဒီအိမ် ယူမလား’

ရင်ရင်ငြိမ်း က ခေါင်းခါသည်။

‘ငါ ဘာမှ မမက်မောတတ်တာ နှင်သိသားပဲ၊ ခုန ပြောတာပဲ လိုချင်တယ်’

‘မဖြစ်နိုင်ဘူး’

‘နှင်ပဲ ခုနတုန်းက ဘာမဆို လိုက်လျောမယ်လို့ ပြောသားပဲ’

ဟု ပြောပြီး ညင်ညင်သာသာကလေး လှည့်ထွက်သွားသည်။ ငိုများ ငိုသွား သေးလား--- မဖြစ်နိုင်။ ဒီမိန်းမ ဟာ ငိုတောင် ငိုတတ်ရဲ့လား မသိ။ မထုံတက်သေးနဲ့။

ပေါ်ဌေးသည် သူ့ကိုယ်သူလည်း မကျေမချမ်း ဖြစ်နေ၏။ စောစောတုန်းက ဘာကြောင့် အလောသုံးဆယ် ကတိပေး လိုက်ရသလဲ။ ခုတော့ ရင်ရင်ငြိမ်းက ထိုစကားကို အပိုင်ကိုင်ပြီး တောင်းပွဲ တိုက်ပွဲ လုပ်သွားပြီ။

သူ ထရပ်လိုက်သည်။ ရင်ရင်ငြိမ်း၏ နောက်ကို လိုက်သွားမည် ပြုသေးသည်။ ဘာမှ ထူးမှာ မဟုတ် ကြောင်း သိရသည်။ တစ်ခုခုတော့ လုပ်လိုက်ချင်သေးသည်။ တစ်ယောက်ယောက်ကို တစ်ခုခု ပြောချင် နေသည်။

ထိုအခိုက်တွင် ရဲမော်ကို သွားသတိရ၏။ ဟိုတုန်းက ဒီကောင်သာ ရှည်ပြီးတော့ အတတ်ဆန်း မထွင်ခဲ့ရင် ဒီကိစ္စ ခုလောက် ခက်ခဲမှာ မဟုတ်ဘူးဆိုပြီး ဒေါသက ရဲမော်ဘက် မြားဦးလှည့်သွားသည်။ ထို့ကြောင့် တယ်လီဖုန်း ရှိရာသို့ ခပ်သွက်သွက် လျှောက်သွားပြီး ရဲမော် ဖုန်းနံပါတ်ကို နှိပ်လိုက်၏။ လိုင်းချိတ်မိပြီး ခေါ်နေသော အသံ သုံးကြိမ်မြောက်တွင် ဖုန်းလာကိုင်သည်။

‘အမိန့်ရှိပါရှင်၊ ဦးရဲမော် အိမ်ကပါ။’

ကုမ္ပဏီ အတွင်းရေးမှူး လေသံဖြင့် ထူးကတည်းက ရဲမော်၏ မိန်းမမြရီဝင်း ဖြစ်ကြောင်း သိလိုက်၏။

‘ရဲမော် ရှိလား’

‘ဟုတ်---လား ခဏကိုင်ထားပေးပါရှင်’

အလွန်ယဉ်ကျေးဖွယ်ရာသော လေသံဖြင့် ပြောပြီး ဖုန်းကို ဘေးချ လိုက်သံ ဒေါက်ခနဲ ကြားရသည်။ ဟိုကောင် သောက်ရူး သင်ပေးထားတဲ့ ပုံစံ ပြောတာ။ ဘာမှန်းလည်း မသိဘူး။

နှစ်မိနှစ်၊ သုံးမိနှစ်လောက် ကြာတဲ့အထိ ဖုန်းလာမကိုင်သေး။ အိမ်သာပဲ တက်နေလို့လား၊ ရေဒီယို နားထောင်ရင်း သတင်းတစ်ပုဒ် ဆုံးအောင် စောင့်နေသလား။ စိတ်မရှည်နိုင် ဖြစ်လာသည်။ နောက်ထပ် နှစ်ယူနှစ်စာ လောက် ကြာပြီးတော့မှ-

‘ပြောပါ---- ရဲမော်ပါ’

လေသံကိုက ဆရာလိုလို သမ္ဘာလိုလိုနဲ့။ စိတ်တိုလက်စကြောင့် သုံးလေးခွန်းလောက် ပျစ်ပျစ်နှစ်နှစ် ဆဲပစ် လိုက်မိ၏။ ရဲမော်မှာ ရုတ်တရက်မို့ ကြောင်သွားဟန်တူသည်။ ခဏ တုံ့ဆိုင်းနေပြီးမှ - 'ဘယ်ကောင်လဲကွ၊ ငါ့ကို ဆဲတာ'

သူက ဘာမှပြန်မပြောတော့

'ပြောလေကွာ --- ရိုင်းလှချည်လား၊မင်းအမေ-- မို့လို့ ဆဲတာလား'

သူ ခုမှ သတိရသည်။ ရဲမော်ဆီက အကူအညီတောင်းစရာတွေ ရှိသေးသည်။ ဒီကောင် စိတ်ဆိုးဒေအင် မလုပ်သင့်။ ခုချိန်မှာ စိတ်ကို ထိန်းရမည်။ ထို့ကြောင့် ဘာမှ ထပ်မပြောတော့ဘဲ ဖုန်းချပစ်လိုက်သည်။ ရဲမော် ရဲ့ တယ်လီဖုန်းဟာ ခေါ်ဆိုသူ နံပါတ် ပေါ်တဲ့ မော်ဒယ်မျိုး မဖြစ်စေနဲ့လို့သာ ဆုတောင်းရသည်။ စိတ်တော့ မချရသေး။ ဘယ်သူပါလဲလို့ သေသေချာချာ မမေးဘဲ သူ့ကို ခေါ်ပေးရကောင်းလား ဆိုပြီး ရဲမော်က မြရီဝင်းကို ဆူချင် ဆူလိမ့်မည်။

ထိုအခါ မြရီဝင်းက ရင်းရင်းနှီးနှီးထဲက ဆိုပြီး မမေးလိုက်မိတာပါ။ ကိုပေါ် အသံလို့တော့ ထင်တာပဲ ---ဟု ပြော ကောင်း ပြောမည်။ ရဲမော်ကိုယ်တိုင်ကလည်း မိမိ၏ အသံကို ကျက်မိသွားနိုင်သည်။

ဒါဆိုရင်တော့ ဖုန်းပြန်ဆက်မှာပဲ။ ရှောင်နေရင် ကောင်းမယ်ဟု တွေးပြီး အိမ်ပြင်ထွက်ဖို့ ပြင်သည်။ တံခါးဝနား အရောက်မှာပင် ဖုန်းသံမြည်လာသည်။ ဟိုကောင် ပြန်ဆက်ပြီ ထင်တယ်။ ဖုန်းမကိုင်တော့ဘဲ အမြန် လစ်ထွက်မည်ပြုပြီးမှ အခြေအနေကို သိချင်သောကြောင့် တံခါးအပြင်မှာ အသာကွယ်ရင်း စောင့်ကြည့် နေလိုက်သည်။ ရင်ရင်ငြိမ်းသည် ဖုန်းမြည်သံကို ရုတ်တရက် မကြားလို့လား။ တစ်ခုခု လုပ်နေ သဖြင့် လက်မအားလို့ လားတော့မသိ။ တော်တော်နဲ့ လာမကိုင်။

တယ်လီဖုန်းကလည်း သူတို့ ငယ်ငယ်တုန်းကလို 'ကလင် ကလင်---' ဆိုပြီး အကျယ်ကြီး မြည်တာမဟုတ်။ ခိုညည်းသံ လို 'ကူကူ---ကူကူ' နဲ့ ။ ဖုန်းသံကို ချဲ့ပေးတဲ့ ကိရိယာလေး ဝယ်တပ်ဦးမှဟု တွေးနေတုန်း ရင်ရင်ငြိမ်း ဖုန်းလာကိုင်သည်။ သူ နားစွင့်လိုက်၏။

'ဟယ်လို ----ဟုတ်ကဲ့--- ဪ--- တင်ပျံဘုရား၊ တင်ပျံ အဖိတ်နေ့ အမိ ပို့ပေးပျံမယ် ဘုရား'

အောင်ရာမြေ ဆရာတော် ဖုန်းဆက်တာပဲ။ ကျောင်းကို ရောက်တဲ့အခါ ရင်ရင်ငြိမ်းက သူတို့ကိစ္စ အကြောင်း ဆရာတော်ကို တိုင်ချင် တိုင်လိမ့်မည်။ ဆရာတော်က ခေါ်ပြီး မေးလျှင် အဖြေရခက်ဦးတော့မည်ဟု တွေးရင်း လျှောက်ထွက်လာခဲ့သည်။

အစကတော့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင် သွားမယ် စိတ်ကူးတာ။ အတွေးလွန်သွားသဖြင့် ဘယ်ဘက် မချိုးဘဲ ညာဘက် ကွေ့လာမိသည်။ ဒီနေ့တော့ ယောင်တိယောင်ချာတွေချည်း ဖြစ်နေတော့တာပဲ။ နောက်ကြောင်း ပြန်မလှည့် ချင်တော့သဖြင့် ဆက်လျှောက်လာသည်။ ဘယ်ကိုမှန်းမသိ လျှောက်နေရတာ ထက်စာလျှင် တစ်နေ ရာရာမှာ ဝင်လိုက်တာက တော်လိမ့်မည်။

ပန်းခြံနား ရောက်လာသဖြင့် ခုံတန်းတစ်ခုမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ ခုလို ပန်းခြံထဲမှာ တစ်ယောက်တည်း လာထိုင်ရတာ အတော်ကြောင်စီစီနိုင်သည်။

အနောက်နိုင်ငံ တွေမှာ ဆိုလျှင်တော့ ပန်းခြံထဲမှာ စာအုပ် တစ်အုပ်၊ သတင်းစာတစောင်ဖတ်ရင်း နေပူစာလှုံကြတာ အဆန်းမဟုတ် ဒီမှာတော့ အားအား ယားယား ထိုင်လေ့ မရှိကြ၊အတွဲတွေက လွဲလို့ပေါ့။

ခပ်လှမ်းလှမ်း က ခုံတန်းတစ်ခုမှာ စုံတွဲတစ်တွဲ ထိုင်နေကြသည်။ သိပ်အဆင်ပြေပုံ မရ။ ပြဿနာ တစ်ခုခု ရှိနေဟန် တူသည်။ ကောင်မလေးက တစ်စုံတစ်ခု

မကျေမချမ်း ပြောနေသည်။ ကောင် လေးက ခေါင်းခါပြီး ငြင်းသည်။ ကောင်မလေး စိတ်မထိန်းနိုင်တော့ဘဲ ကောင်လေး၏ရင်ဘတ်ကို အဆက်မပြတ် ထုသည်။ အစ တော့ ကောင်လေးက ငြိမ်ခံနေသေးသည်။ နောက်တော့ နာလိုလား မသိ။ ကောင်မလေး လက်ကို ဖမ်းပြီး ဆုပ်ကိုင် ထားလိုက်သည်။ ကောင်မလေး ရုန်းသည်။ နောက်... ကောင်လေး၏ရင်ခွင်မှာ မျက်နှာ အပ် လိုက်သည်။ ကိုယ်ကလေး တသိမ့်သိမ့် တုန်နေသဖြင့် ငိုနေမှန်း သိသာ၏။ ကောင်လေးက တစ်စုံတစ်ခု ပြောပြီး နှစ်သိမ့်နေဟန် တူသည်။ ကောင်မလေး၏ကျောကို ခပ်ဖွဖွ ပွတ်သပ်ပေးနေသည်။

ခဏအကြာမှာ ကောင်မလေးသည် ကောင်လေး ရင်ခွင်မှာ အပ်ထားသော မျက်နှာကို ပြန်ခွာပြီး မော့ လိုက်သည်။ မျက်နှာက ဒီဘက် ပြန်လှည့်လာသည်။ ဟိုက်--- သောက်ခွေး၊ ကောင်မလေးက ငိုနေတာ မဟုတ်။ ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်နေတာပါလား။ ဘာတွေ ဖြစ်နေကြပါလိမ့်။

ကောင်လေး နှင့် ကောင်မလေးကို ကြည့်ပြီး ပေါ်ငွှေး အားကျလာသည်။ သူတို့လို ပြန်ငယ်ချင် စိတ်တောင် ပေါက် လာမိ၏။ လူကငယ်လို မရသဖြင့် စိတ်ကို ပြန်ငယ်ကြည့်သည်။ ငယ်ချင်လျှင် အတိတ်ကို ပြန်သွား ရမည်။

လွန်ခဲ့သော ဆယ့်ငါးနှစ်ခန့်က---

က--- ခန့်--- နှစ်-- ငါး-- ဆယ့်--- သော--- ခဲ့---လွန်

‘ဟေ့ကောင်’ ငပေါ်---- မင်းစိတ်ရှူးပေါက်တိုင်း လျှောက်ထွင်မနေနဲ့.ကွ ဟု ကံညွန့်မောင်က ပြောသည်။ ပေါ်ဌေးက--- ‘ဘာလဲကွ၊ ကိုယ်ချစ်သူကို လက်ထပ်ချင်တယ် ဆိုတာ စိတ်ကူးပေါက်တာလား၊ မင်းတို့ကော လက်မထပ် ဘဲနေမှာမို့လို့လား၊’ ‘ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ မင်းဟာက ဂေါက်တောက်နိုင်လို့ ပြောတာ၊ လူကြီးချင်းကလည်း ပြောထားပြီးပြီ၊ ကိစ္စက ပြတ်နေပြီပဲ၊ ဒါကိုမင်းက အခုကတည်းက ကြိုပြီး လက်ထပ်စာချုပ် ချုပ်ထားချင်တယ် ဆိုတာ ကတော့---’

‘ဘာဖြစ်လဲ၊ ဒီကိစ္စက နောက်လည်း မလွဲမသေ လုပ်ရမှာပဲ၊ အခုကတည်းက လက်ထပ်စာချုပ် ချုပ်ထား လိုက်ရင် အိမ်ထောင်သက်တောင် ပိုရသေးတယ်။ သူတို့ နှစ်ယောက် ငြင်းခုံနေကြတာကို စောင့်ပြီး နားထောင်နေသော ရဲမော်က ဝင်မေးသည်။

‘နေစမ်းပါဦး ကိုပေါ်ရ၊ မင်းက ဘာဖြစ်လို့ လက်ထပ်စာချုပ် ချုပ် ထားချင်ရတာလဲ’ ‘ငါ သူ့ကို စိတ်မချလို့’

ကံညွန့်မောင် ထံမှ ခွီးခနဲ ရယ်သံ ထွက်လာသည်။ သောက်လက်စ စီးကရက်မီးခိုး သီးသွားသောကြောင့် အဟွပ် အဟွပ်---- ဆိုပြီး ချောင်းဆိုးနေသေးသည်။ နေသာထိုင်သာ ရှိသွားတော့မှ

‘မင်း ကပဲ သူ့ကို စိတ်မချ ဖြစ်ရသေးတယ်၊ ဟား ဟား---၊ သူ့ခိုးက အိမ်ရှင်တွေ တံခါးမှ ပိတ်ပြီး အိပ်ရဲ့လား လို့ စိုးရိမ်သလို ဖြစ်နေပြီ’

ပေါ်ဌေးက ကံညွန့်မောင်၏ လက်မောင်းကို တစ်ချက် ထိုးလိုက်ပြီး မဟုတ်ဘူး၊ သူ့စိတ် ပြောင်းသွားမှာကို စိုးရိမ်တာ၊ မင်းတို့ သိသားပဲ။ ငါ့အချစ်ကို လက်ခံဖို့

ကိစ္စမှာ သူက အင်တင်တင် လုပ်နေတာ၊ဘေးက ဝိုင်းလှော် ပေးကြလို့သာ အဆင်ပြေသွားတာ မဟုတ်လား။ ခုကျတော့လည်း သူ့ပုံစံက တစ်မျိုးကြီးပဲ၊ အေးတိ အေးစက်နဲ့ တစ်ခါတစ်ခါကျရင် ငါ့အချစ်ကို လက်ခံမိတာ မှားများ မှားသွားပြီလား မသိဘူးလို့ ပြောတတ် သေးတယ်။ တော်ကြာတစ်ကိုယ်တည်း ဘဝနဲ့ အေးအေးနေတော့မယ်၊ သံယောဇဉ်တွေ ထပ် မတိုး ချင်တော့ဘူး၊ ငါနဲ့ လက်မထပ်နိုင်တော့ပါဘူး၊ လုပ်လာရင် ခက်မယ်" "အဲဒါမျိုးတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး" ရဲမော် က ကန့်ကွက်စကား ဆိုသည်။

"ရင်ရင်ငြိမ်းဟာ ခုတစ်မျိုး၊ တော်ကြာ တစ်မျိုး လုပ်တတ်တဲ့ မိန်းကလေးမျိုး မဟုတ်ဘူး၊ ကိစ္စတစ်ခုကို သေသေ ချာချာ စဉ်းစားပြီးမှ ဆုံးဖြတ်ချက်ချတာ၊ တကယ်လို့ မှားသွားတယ် ဆိုရင်တောင် ဖြစ်လာသမျှကို ကြိုတင်မှီတိပြီး ခံမယ်၊ ဆုံးဖြတ်ချက်ကိုတော့ မပြင်ဘူးဆိုတဲ့ လူမျိုးတကယ်တမ်း စိတ်မချရတာက မင်းပဲ၊ အပြောင်း အလဲက သိပ်မြန်တယ်။"

ဒီလိုတော့ မပြောနဲ့ကွာ၊ တခြားနေရာတွေမှာသာ ငါစိတ်အပြောင်းအလဲ မြန်ချင်မှ မြန်မယ်၊ သူ့အပေါ် မှာတော့ ဘယ်တော့မှ သစ္စာမဖောက်ဘူး၊ သူ့ကို ငါဘယ်လောက် ချစ်တယ်ဆိုတာ ဟိုတစ်ယောက် ကိစ္စနဲ့ နှိုင်းယှဉ် ကြည့်ရင် သိနိုင်တယ်။

တစ်ကျောင်းလုံးမှာ အလှဆုံး စတားဆိုသော မိန်းကလေးက ပေါ်ဌေးကို စိတ်ဝင်စားဖူးသည်။ အခွင့်အရေး တွေ အမျိုးမျိုး ပေးခဲ့တာ အားလုံး သိသည်။ ပေါ်ဌေးက တစ်ခွန်း ဟလိုက်တာနဲ့ ကိစ္စ ပြီးပြီ။ ဒါကို လွတ်အောင် ရှောင်ပြီး ရင်ရင်ငြိမ်းကိုမှ ကြိုက်ခဲ့တဲ့ ကိစ္စကို ညွှန်းလိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။ သူက ဆက်၍ -

"ကဲ ... မင်းတို့ ပြောသလို ငါကသာ စိတ်မချရတာလို့ဘဲ ထားပါတော့၊ တကယ်လူ သူနဲ့ ငါနဲ့ လက်ထပ် စာချုပ် ချုပ် ထားလိုက်ရင် စိတ်ချသွားရရော မဟုတ်လား" ဟု အကြောင်းပြပြန်သည်။

ကံညွန့်မောင်က - "လက်ထပ်စာချုပ် ချုပ်ထားပြီးမှ မင်းက သစ္စာဖောက်သွား ရင်ကော၊ အဲဒါဆို ရင်ရင်ငြိမ်း အတွက် ပိုပြီး နှစ်နာမှာပေါ့"

"ဟေ့ကောင် ... မင်း ခုထိ ငါ့ကို တစ်ခါမှ အကောင်းမပြောသေးဘူး "

"မင်း က ကောင်းကော ကောင်းလို့လား "

"အောင်မာ ... မင်းလှ တွေ့သမျှ ကောင်မလေးတွေ အကုန် လိုက်ကြိုက်တဲ့ ကောင်မျိုး မဟုတ်ပါဘူးကွ "

"ငါက တစ်ပြိုင်တည်း အကုန်လိုက်ကြိုက်တာမှ မဟုတ်တာ၊ တစ်ယောက်ကို လိုက်လို့မရလို့ နောက် တစ်ယောက် ပြောင်းပြီး လိုက်တာပဲ၊ တစ်ယောက်ယောက်နဲ့ အဆင်ပြေသွားရင် ခြေငြိမ်သွားမှာပဲ "

"အေး ... ငါကတော့ ဒီတစ်ယောက်နဲ့ပဲ ခြေငြိမ်နေတာ၊ မင်းထက်သာတယ်" ရဲမော် က ဟိုနှစ်ကောင် ငြင်းနေကြတုန်းမှာ တစ်စုံတစ်ခု စဉ်းစားမိသလို ခေါင်းတညိတ်ညိတ် လုပ်နေသည်။ ငြင်း လို့ ဝလောက်ပြီး ဆိုတော့မှ - "ငါ တွေးကြည့်လို့ ရသလောက် ပြောရရင်တော့ ကိုပေါ် ပြောတာ လက်ခံ ရမလို ဖြစ်နေပြီ"

"ဟင် ... ဖြစ်ပြန်ပြီ"

"ဒီလိုလေ ... လက်ထပ်တာကတော့ နောက်လည်း လက်ထပ်ရမှာပဲ မဟုတ်လား၊ ခုကတည်းက ကြိုတင်ပြီး စာချုပ် ထားလိုက်ရင် ဒီကောင်ကို ထိန်းချုပ်ပြီးသား ဖြစ်သွားမယ်"

"ခုနတော့ ဒီကောင်က စိတ်မချရဘူးဆို"

"အေးလေ ... ဒီကောင် ရုတ်ရုတ် ရုတ်ရုတ် လုပ်လာရင် ငါတို့က ဒီစာချုပ်နဲ့ ဝိုင်းပြီး အကျပ်ကိုင်မှာ ပေါ့ကွ"

"အေး ... ကောင်းတယ်ကွ၊ ကောင်းတယ်၊ ဒါဆို ငါ လှုပ်လို့မရတော့ဘူး "

ဟု ပေါ်ဌေးက အားတက်သရော ပြောလိုက်သည်။ ကံညွန့်မောင်က - "ဘာကောင်လဲကွ၊ ကိုယ့်ကို အကျပ် ကိုင်မယ့် ကိစ္စကို ဝမ်းသာနေတယ်""ငါတို့သာ ပြောနေတာ၊ ဒီအစီအစဉ်ကို ရင်ရင်ငြိမ်းက လက်ခံပါ့မလား " "လက်ခံအောင် ပြောရမှာပေါ့"

"အရေးကြီးတာက ဟိုနှစ်ယောက်ပဲ၊ သူတို့က တိုက်တွန်းရင် လက်ခံလာမှာပဲ၊ သူတို့နှစ်ယောက်ကို ရအောင် စည်းရုံး ရမယ်"

"လွယ်တော့ မလွယ်ဘူး၊ သူတို့ကို စည်းရုံးရတာ အစွဲရေးကို ခွင့်လွှတ်လိုက်ပါလို့ အာရပ်တွေကို ဖျောင်းဖျ ရသလို ဖြစ်နေမှာပဲ" ဟု ပေါ်ဌေးက ညည်းလိုက်သည်။ ဟိုနှစ်ယောက်ဆိုတာက ခင်နွဲ့နွဲ့နောင်းနှင့် ဒေစီပွင့်တို့ ဖြစ်၏။ နှစ်ယောက်စလုံးမှာ နာမည်နှင့် လူ လုံးဝ လိုက်ဖက်ခြင်း မရှိကြသူတွေပဲ။

ခင်နွဲ့နွဲ့နောင်း က ယောက်ျားလျာ ဖြစ်၏။ လူပုံက ခပ်ပျပ်ပျပ်၊ ဂင်တိုတို၊ ကိုယ်လုံးက တစ်ဖြောင့် တည်း။ ဆံပင်တိုတို၊ ရှုပ်လက်တိုဆန်ဆန် အင်္ကျီအကွက် အစင်းတွေ ဝတ်လေ့ရှိသည်။ ထဘီ ကို တစ်ခါတစ်လေမှ ဝတ်သည်။ ဂျင်းဘောင်းဘီသာ အဝတ်များသည်။ သူ့နာမည်ထဲက "ခင်" ဆိုတာနဲ့ "နွဲ့" ဆိုတာတွေကို သိပ် အားပျော့တယ် ထင်သည်။ ထိုစကားလုံးတွေ ထည့်ခေါ်တာကို မကြိုက်။ အနှောင်းဟုသာ ခေါ်စေချင်သည်။

ဒေစီပွင့်သည် နာမည်ကို အနောက်တိုင်း ဆန်သော်လည်း လူက အလွန်ရှေးရိုး ဆန်သူ ဖြစ်၏။ ဆံပင်တိုတို ဖြတ်တာတွေ၊ အကြေကောက်တွေ ခေတ်စားနေတဲ့ အချိန်မှာ သူက ကျစ်ဆံမြီးကြီးနဲ့၊ သူ့အမေ အပျို အရွယ်လောက်တုန်းကတောင် ကျစ်ဆံမြီး ဆိုတာ

တော်တော်အောက်နေပြီ။ ရင်ဖုံး အကျီလက်စက၊ အရောင် ရင့်ရင့်မှိုင်းမှိုင်း ထဘီနဲ့၊ တကယ့် အပျိုကြီးပုံ ဖမ်းထားသည်။

ရင်ရင်ငြိမ်းနဲ့ သူတို့နှစ်ယောက်မှာ ငါးတန်းတုန်းကတည်းက တစ်တန်းတည်း၊ တစ်ခုံတည်း ထိုင်လာ ကြတာ။ ဆယ်တန်း ကိုလည်း တစ်နှစ်တည်း ပြိုင်တူ အောင်သည်။ တက္ကသိုလ် တက်တော့လည်း မေဂျာတစ်ခုတည်း အတူတူ။ တစ်သက်လုံး ဘယ်တော့မှ မခွဲဘဲ အပျိုကြီးတွေ လုပ်နေကြမယ့်ပုံ။ နောက်ဆုံး ဘိုးဘွားရိပ်သာမှာ အတူတူ သွားနေကြမယ့်သဘော ရှိ၏။ ဒီကြားထဲကမှ ရင်ရင်ငြိမ်းကို မရမက ဖွဲ့ထုတ်ထားရတာ။

ထိုကိစ္စမှာလည်း ဟိုနှစ်ယောက်ရဲ့ ထောက်ခံမှုရအောင် အတော် ကြိုးစားခဲ့ ရသည်။ ခုလို လက်ထပ်စာချုပ် ချုပ်ဖို့ တိုက်တွန်းပေးပါလို့ အကူအညီ တောင်းရမှာ အတော်ဝန်လေးစရာ ကောင်းနေသည်။

တကယ်တမ်း ပြောကြည့်တဲ့အခါကျတော့ ထင်သလောက် လက်မဝင်လှကြောင်း တွေ့ရသည်။ ရင်ရင်ငြိမ်းကတော့ ထုံးစံအတိုင်းပဲ။

"မဖြစ်ပါဘူးဟယ်၊ လူကြီးတွေ မသိဘဲ ဘာမှ မလုပ်ချင်ဘူး၊ ဒီလို လုပ်တာလည်း သိပ်အဓိပ္ပာယ် မရှိပါဘူး" ဆိုပြီး အင်တင်တင် လုပ်နေသည်။

ဟိုနှစ်ယောက်ထဲက ပြောရလွယ်မည့် ဒေစီပွင့်ကို အရင်ဆုံး ချဉ်းကပ်ရသည်။ သူက စိတ်ပျော့ သည်။ သနားတတ်သည်။

"ငါကတော့ ပြဿနာ မရှိပါဘူး၊ အနှောင်းက ဘယ်လိုနေမယ် မသိဘူး၊ သူ သဘောမတူရင် ရင်ငြိမ်း ကလည်း လက်ခံမှာ မဟုတ်ဘူး"

ဟု ဒေစီပွင့် က အနှောင်းဆီ လွှဲချသည်။

"အနှောင်း သဘောတူအောင် နင်လည်း ကူပြောပေးပါဟာ"

ပေါ်ဌေးက သူ့ကို ပြန်ပြီး တာဝန်ပေးလိုက်သည်။

အနှောင်းသည် စိတ်မြန်လက်မြန် ရှိသူ ဖြစ်၏။ ယောက်ျားလေးနှင့် တူအောင် တမင်မြန်ချင် ယောင် ဆောင်တာလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ ညနေစောင်းမှာပဲ ပေါ်ဌေးတို့အိမ် ရောက်လာသည်။ ခရီးရောက် မဆိုက် ခါးကြီး ထောက်ပြီး-

"နင်က ဘာဖြစ်လို့ လက်ထပ်ချင်တာလဲ "

ဟု တဲ့တိုးကြီး တန်းမေးသည်။ အသံကျယ်သွားသဖြင့် လူကြီးတွေ ကြားသွားမှာစိုးလို့ နှုတ်ခမ်းကို လက်ညှိုး နှင့် တေ့၍ သတိပေးလိုက်ပြီး

"လက်ဖက်ရည်ဆိုင် သွားရအောင် "

"ဘာ ... ငါက"

ဆိုပြီးမှ သူ့ကိုယ်သူ သတိရသွားပြီး-

"အင်း ... ကောင်းသားပဲ "

ဟု ယောက်ျားလေးချင်း ဆက်ဆံသည့် လေသံမျိုးဖြင့် ပြောသည်။

တကယ်တော့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်အထိတောင် မရောက်ဖြစ်။ လမ်းမှာပင် ကိစ္စပြတ်သွားသည်။

"ကဲ ... ပြောစမ်းပါဦး၊ နင်က ဘာကြောင့် ကြိုတင်ပြီး လက်ထပ်စာချုပ် ချုပ်ချင်တာလဲ"

"စိတ်မချလို့"

"ဘာပြောတယ်၊ နင်က ငါ့သူငယ်ချင်းကို ဘယ်လိုအစာမျိုး ထင်လို့ စိတ်မချရတာလဲ "

"သူ့ကို စိတ်မချတာ မဟုတ်ပါဘူး"

"ဒါဖြင့် ငါတို့ကိုပေါ့၊ ဟုတ်လား ..."

"ဟာ ... မဟုတ်ပါဘူး၊ ငါ့ကိုယ်ငါ စိတ်မချတာပါ"

"ဘယ်လို ... ဟင်း ... ကိုယ့်ဟာကိုယ်တောင် စိတ်မချတဲ့ ယောက်ျားမျိုးဟာ ဘယ်နေရာမှာ သွားပြီး အားကိုး လို့ ရမှာလဲ "

အခြေအနေကတော့ သိပ်မကောင်းလှ။ တောင်လျှောက်ကြီး တိုက်ခိုက် ခံနေရသည်။ ပေါ်ဌေးက လည်း ဘာ ဆက်ပြောရမှန်း မသိဘဲ ကြောင်အအ ဖြစ်နေရာမှ စိတ်ကူးတည့်ရာ ပြောလိုက်မိ၏။

"ဒီလိုပါဟာ ... ခုတလော ငါ့စိတ်တွေ လေးနေတယ်၊ သူနဲ့ ငါနဲ့ ခွဲခွာရလိမ့်မယ် ဆိုပြီး အစွဲအလမ်း တစ်ခုခု ဖြစ် နေတယ်၊ ငါ သူနဲ့ အလွဲမခံနိုင်ဘူး၊ ဒါကြောင့် ခုလို စိတ်ကူးမိတာပါ "

အနှောင်း တွေပြီး စဉ်းစားနေသည်။ တအောင့်ကြာမှ -

"နင် ... ရင်ငြိမ်းကို တကယ်ချစ်သလား "

"မေးမှ မေးရက်တယ်ဟာ "

"အေးလေ ... နင် ခုလို လက်ထပ်ချင်တယ် ဆိုကတည်းက သူ့ကို တကယ် ချစ်လို့ပဲဆိုတာ သိသာ ပါတယ်၊ ကောင်းပြီ ... နင့်ကို ငါ စိတ်ချသွားပြီ၊ နင် ပြောတဲ့ကိစ္စ ငါ သဘောတူတယ်၊ ရင်ငြိမ်း ကိုလည်း ငါ တိုက်တွန်း ပေးမယ်၊ တစ်ခုတော့ ရှိတယ်နော်၊

နောက်တော့ကျမှ သစ္စာဖောက်ရင် တော့ နင့်ကို ငါ အသေသတ် ပြီးသား ပဲ လို့ မှတ်ထားလိုက် "

ဒါ ကတော့လည်း ထင်သလောက် မခက်ပါလားဟု တွေးပြီး ပေါ်ဌေး အတော်ပျော်သွားသည်။

ရဲမော်က ဆရာကြီး လုပ်ပြီး ဦးဆောင်သည်။ စာချုပ်စာတမ်းတွေ လက်နှိပ်စက် ရိုက်သော သူ့ အသိ တစ်ယောက် ရှိသည်။ ထိုသူက အားလုံး စီစဉ်ပေးမည်။ ဝန်ဆောင်ခ ပေးလိုက်ရုံပဲ ဖြစ်သည်။ ကျောက်တံတား မြို့နယ်၊ တရားရုံးမှာ လက်ထက်စာချုပ် ချုပ်ရမည်။ ရုံးအနီးရှိ ဝိုဒေါင်လိုလို အခန်းတစ်ခုမှာ လက်နှိပ်စက် ရိုက်သူတွေ စုထိုင်ကြသည်။ ကိုယ့်စားပွဲနှင့် ကိုယ်၊ ကိုယ့်မိတ်နှင့်ကိုယ်၊ ကိုယ့် အဆက်အသွယ်နှင့် ကိုယ် အလုပ်လုပ်ကြသည်။ ထိုနေရာမှာ စုရပ်အဖြစ် ဆုံကြဖို့ ချိန်းထားသည်။

ပေါ်ဌေးက ကံညွန့်မောင်နှင့် အတူသွားသည်။ အနောင်းနှင့် ဒေစီပွင့်တို့က ရင်ရင်ငြိမ်းကို ခေါ်လာမည်။ ရဲမော် က စီစဉ်စရာတွေ အဆင်သင့်လုပ်ထားဖို့ ကြိုတင်သွားနှင့်သည်။ လက်ထက်စာချုပ် ချုပ်တဲ့ အတွေ့ အကြုံ ကို လေ့လာရအောင်၊ ကိုယ့်အလှည့်ကျရင်လည်း တရားရုံးနဲ့ စိမ်းမနေရအောင် သူ့ကောင်မလေး မြရီဝင်း ကို ခေါ်လာခဲ့မည်ဟု ဆိုသည်။

ချိန်းထားတဲ့ နေရာ ရောက်တော့ သူတို့ချည်း မဟုတ်ဘဲ တခြားသူငယ်ချင်းတွေ တစ်ပြိုင်တစ်မကြီးကိုပါ တွေ့လိုက် ရလေသည်။

"ဟင်--- လူတွေက များလှချေလား"

ဟု ပေါ်ဌေးက တအံ့တဩ မေးလိုက်တော့ ရဲမော်က -

"အေးကွ ----သက်သေလက်မှတ်ထိုးပေးဖို့လေ "

"သက်သေက နှစ်ယောက်ဆို ရတာပဲ၊ ဒီလောက် အများကြီးလိုလိုလား "

"လိုတာပေါ့ကွ၊သက်သေများတွေ ပိုပြီး ခိုင်လုံတာပေါ့၊ တကယ်လို့ နောက်ပိုင်းမှာ မင်းပြဿနာလုပ်ရင် အားလုံး က မင်းကို ဝိုင်းဖျင်းကြမှာပဲ"

"မင်း တို့ က ဝါကိုခုထိ မယုံကြသေးဘူးလား၊ ဘာလဲ... ရင်ငြိမ်းကို ထိုင်ကန်တော့ပြီး သစ္စာ ဆိုမှ ယုံကြ မှာလား"

ပေါ်ဌေး က ပြောရင်းထိုင်ချမည့်ဟန် လုပ်လိုက်သည်။ နောက်လို့ နောက်မှန်း မသိသော ရင်ရင်ငြိမ်းက-

"အို... မလုပ်ပါနဲ့၊ ငရဲကြီးနေပါ့မယ်"

ဟု ပျာပျာသလဲ တားလိုက်သဖြင့် ရယ်ကြရသေးသည်။ အေဘီကျော်က ခေါင်းတညိတ် ညိတ် လုပ်နေရာမှ-

"အေးကွာ... ငါလည်း လက်ထပ်စာချုပ် ဘယ်လိုလုပ်ရတယ်၊ ဘာတွေ လိုအပ်တယ် ဆိုတာ လေ့လာ ထားရမယ်၊ ဒါမှ ငါတို့ အလှည့်ကျရင် လွယ်ကူသွားမှာ၊ ဟုတ် တယ် မဟုတ်လာဟေ့ အနောင်း"

ဟု လှမ်းပြောသည်။ အနောင်းက-

"ငကျော်... သူများတွေ မင်္ဂလာယူနေတဲ့အချိန်မှာ ငါရန်မဖြစ်ချင်ဘူး၊ နင့်ပါးစပ်ပုပ်ကြီးကို ပိတ်ထားစမ်း"

ဟု ပြန်ခွပ်သည်။ ချက်ကောင်း စောင့်နေသော အောင်ချိုက-

"နေစမ်းပါဦး ကျော်ကြီးရာ၊ အဲဒီအချိန်ကျရင် မင်းက သတို့သားအနေနဲ့ လက်မှတ်ထိုးမှာ လား၊ သတို့သမီး အနေ နဲ့ လက်မှတ်ထိုးမှာလား "

ဟု သိပ်ထည့်လိုက်သည်။ လက်နှိပ်စက်သမားသည် တဝါးဝါး တဟားဟား လုပ်ရင်း နောက်ပြောင် နေကြသော သူတို့အုပ်စုကို အတော်သဘောကျ နေသည်။ သူကလည် အသက် သုံးဆယ် ဝန်းကျင် ခန့် လူရွယ်ပိုင်းသာ ဖြစ်သောကြောင့် ရောပြီး ပျော်နေခြင်း ဖြစ်၏။

"လက်ထပ်ဖို့ ကျွန်တော်စီစဉ်ပေးခဲ့တာ များပြီ၊ ဒီတစ်ခါလောက် ပျော်စရာ ကောင်းတာ မရှိ ဘူး၊ ဒီလောက် သက်သေ လက်မှတ်ထိုးမယ့်သူများတာလည်း မကြုံဖူးဘူး၊ ခင်ဗျားတို့ကို ဂုဏ်ပြုတဲ့အနေနဲ့ ကျွန်တော်လည်း သက်သေအဖြစ် လက်မှတ်ဝင်ထိုးချင်တယ်ဗျာ"

"ဟာ... ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ အစ်ကိုကြီးနဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ" ဟု ပေါ်ဌေးက ငြင်းသည်။

"လုပ်ပါဗျာ... ပျော်လို့ပါ ဒီလိုလုပ်... ကျွန်တော့် ဝန်ဆောင်ခကို လျော့ယူမယ်လေ"

"မဖြစ်ပါဘူး၊ အလိုလိုကမှ လူတွေ များနေရတဲ့ကြားက"

"မင်းကလည်းကွာ၊ တစ်ယောက် ပိုသွားရုံနဲ့ ပြဿနာ မရှိပါဘူး၊ ပိုတောင် ခိုင်လုံသွား သေးတယ်"

ရဲမော်က ဟိုလူဘက်က ဝင်ထောက်ခံသည်။ ပေါ်ဌေးကိုလည်း ခပ်လှမ်းလှမ်းကို ဆွဲခေါ်သွားပြီး-

"ငါတို့တွေ အလှည့်ကျရင်လည်း သူ့ကို အကူအညီတောင်းရဦးမှာကွ၊ ခွင့်ပြုလိုက် ပါကွာ၊ ဒီလိုလူမျိုး က ပေါင်းထားတာ မမှားဘူး"

"ဒါဆိုလည်း ပြီးရောကွာ"

လက်နှိပ်စက်သမားက ကျေနပ်သွားသည်။ လက်ပတ်နာရီကို ကြည့်ပြီး-

"ကဲ... အချိန်ကျပြီ၊ သွားကြရအောင်"

"နေဦး... တစ်ယောက် လိုသေးတယ်"

"ဘယ်သူလဲ"

"ကောင်းထွန်း"

"ဟာကွာ... ဒီကောင့်ကို ဘာဖြစ်လို့ ခေါ်ရတာလဲ၊ အမြဲတမ်း လေးတိလေးကန်နဲ့၊ ဘယ်တော့ဖြစ်ဖြစ် ချိန်း လိုက်ရင် နောက်ကျတာချည်းပဲ၊ မေ့လည်း မေ့တတ်တယ်"

"ငါ့စိတ်ထင်တော့ ဒီကောင် ထုံးစံအတိုင်း အပျင်းထူနေတာ ဖြစ်မယ်၊ ဘာမှလည်း မလုပ်ဘဲနဲ့ သိပ်ပင်ပန်း နေပြီဆိုပြီ အိပ်ရာထဲ ခွေနေလိုက်၊ မဖြစ်သေးပါဘူးဆိုပြီး မျက်နှာထသစ်လိုက်၊ မလန်းဘူးဆိုပြီး ပက်လက် ကုလားထိုင် မှာနှပ်လိုက်၊ သွားမှကောင်း မယ်ဆိုပြီး အဝတ်အစား ထလဲ၊ နောက်ကျနေပြီ... မထူး တော့ဘူး ဆိုပြီး ပြန်လဲ၊ ချီတုံချတုံ လုပ်နေတာ ဖြစ်ရမယ်"

"ခက်တာပဲကွာ၊ မင်းကလည်း ဒီကောင့်အကြောင်း သိသားနဲ့" ပေါ်ဋေးက ရဲမော်ကို အပြစ်တင်သည်။

"သူ့တစ်ယောက်တည်းကွက်ပြီး ချန်ထားလို့ ဖြစ်မလားကွ၊ တော်ကြာ... ဒီကောင် သိသွားရင် ပြဿနာ ရှာလိမ့်မယ်၊ သူ့အကြောင်းလည်းသိသားနဲ့"

"မေ့များ မေ့နေလား မသိဘူး"

"ငါ သေသေချာချာ မှာထားတာပါကွာ၊ လာမှာပါ၊ ဆယ်မိနစ်လောက်တော့ စောင့်ကြည့် လိုက်ပါဦး"

လက်နှိပ်စက် သမားက-

"စောင့်လို့ မဖြစ်တော့ဘူး၊ ခုချိန် သွားမှ၊ တော်ကြာ နောက်ကျနေလို့ဆိုပြီး တရားသူကြီး က တခြားအမှု တစ်ခု ခေါ်ပြီး စစ်နေရင် တမေ့တမော စောင့်နေရမယ်" ဟုသတိပေးသည်။

"ကဲ...ဒါဆိုလည်း သွားကြမယ်၊ သူဟာသူ အချိန်မီ ရောက်မလာတာတော့ မတတ်နိုင်ဘူး"

တရားရုံးဆီသို့ လမ်းလျှောက်သွားကြသည်။ ဒီတော့မှ ရုံးပေါက်ဝမှာ မြိန်မြိန်ကြီး ရပ်စောင့်နေသော ကောင်းထွန်း ကို တွေ့ကြရလေသည်။

"မင်းက ဘယ်လို ဖြစ်ရတာလဲ"

ပေါ်ဌေး မပြောနိုင်ခင် ရဲဖော်က ဦးအောင် မေးပေးလိုက်သည်။ ကောင်းထွန်းက သိပ်အရေးမကြီးဟန်ဖြင့်-

"မင်း အရက်နာကျနေလို့ မလာနိုင်ဘူး ထင်နေတာ"

ဟု ပေါ်ဌေးက မကျေမချမ်းပြောတော့-

"အရက်နာကျရမှာက ဒီနေ့မဟုတ်ဘူး၊ မနက်ဖြန် မနက်မှ ကျရမှာ၊ ဒီည ပွဲကြီးပွဲကောင်း ရှိတယ်လေ၊ တဝကြီး ကိုင်ရမှာ"

"ဘာပွဲလဲ"

"ဘတ်ချလာနိုက်လေကွာ၊ ကိုပေါ်က ဒကာခံမယ့်ပွဲ"

"ဘာ... ငါက ဘတ်ချလာနိုက် လုပ်ရမယ်... ဟုတ်လား၊ အခုဟာက တကယ် လက်ထပ်တာမှ မဟုတ်ဘဲကွ "

"ဟင်... တကယ် မဟုတ်ဘူးလား၊ ဒါဆို မင်းက ရင်ရင်ငြိမ်းကို အတည်လိုလိုနဲ့ လှည့်စားပြီး လက်ထပ်စာချုပ် အတု လုပ်မလို့ပေါ့လေ "

"ဟာ... ဟေ့ကောင်၊ အလိုလိုကမှ ငါ့ကို ဝိုင်းပြီး မယုံသင်္ကာဖြစ်နေရတဲ့ ကြားထဲ၊ မင်းက လျှောက်ပြော နေတယ် "

"အဲဒါကြောင့်ပေါ့ကွ၊ မင်းကသာ ဘတ်ချလာနိုက် လုပ်လိုက်ရင် တကယ် အစစ်အမှန်ပဲ ဆိုတာ သက်သေ ပြပြီးသား ဖြစ်သွားတာပေါ့ "

"မင်းကတော့ ဘယ်လိုနည်းနဲ့ သောက်ရမလဲ ဆိုတာပဲစဉ်းစားနေတာ "

"မောင်ကောင်းပြောတာ မှန်တယ်ကွာ၊ ဒီည တစ်ပွဲ ပေးလိုက်ရင်ပိုပြီးတော့ တရားဝင် သွားမယ် "

ကံညွန့်မောင်က ကောင်းထွန်းဘက်မှ ဝင်ထောက်ခံလိုက်သည်။

"ကဲ...ပြီးရောကွာ ပြီးရော "

ရုံးခန်းထဲ ဝင်သွားသော လက်နှိပ်စက်သမား ပြန်ထွက်လာပြီး-

"ကဲ... လာကြ၊ လာကြ၊ အဆင်သင့် ဖြစ်ပြီး "

ဟု ပြောပြီး ရုံးခန်းထဲခေါ်သွားသည်။

တရားသူကြီးသည် အသက် လေးဆယ်ငါးလောက်ပဲ ရှိဦးမည်။ ဦးနှောက်ပူအောင် စဉ်းစားလွန်းလို့လားတော့ မသိ။ ထိပ်ပြောင်စပြုနေပြီ။ ပျော်တတ်ပုံရသည်။ သဘောလည်း ကောင်းမယ့်ပုံစံပဲ။

"တပျော်ကြီးပါလားဟေ့"

ဟု ခရီးဦးကြိုပြုရင်း နှုတ်ဆက်သည်။

"ကဲ... ထုံးစံအတိုင်း မေးရဦးမယ်၊ မိန်းကလေးကို အဓိကထားပြီးမေးမယ်၊ ငဲ့တူမက... ဟောဒီကအဲ...မောင်ပေါ်ဌေးနဲ့ လက်ထပ်မယ့်ကိစ္စမှာ ကိုယ့်သဘောနဲ့ ကိုယ်လက်ထပ်မှာ လား၊ တစ်စုံ တစ်ယောက် က ခြိမ်းခြောက် အကျပ်ကိုင်လို့လား" ရင်ရင်ငြိမ်း သည် အိမ်မက် မက်သလို ဖြစ်နေ၏။ မျက်လုံးလေးကလယ် ကလယ် ဖြစ်နေရာမှ အနှောင်းကို လက်ညှိုး ထိုးပြပြီး...

"သူ... သူ တိုက်တွန်းလို့"

တရားသူကြီးက မျက်နှာတည်သွားပြီ-

"ဘာ... ငဲ့တူမ ကိုယ်တိုင် သဘောတူလို့ မဟုတ်ဘူးပေါ့"

"မဟုတ်ပါဘူး"

အားလုံး မျက်စိမျက်နှာ ပျက်ကုန်ကြသည်။ ပေါ်ဌေးက -

"နင်... နင်... ဘာတွေ လျှောက်ပြောနေတာလဲ "

တရားသူကြီးက လက်ကာပြလိုက်ပြီး -

"ဒါဆိုရင်တော့... "

"ဟာ... မဟုတ်သေးဘူး၊ နားလည်မှုလွဲနေပြီ၊ သူ ပြောတာက သဘောတူလို့ မဟုတ်ဘူး ဆိုတာ ပြောတာ၊ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား ရင်ငြိမ်း"

ရင်ရင်ငြိမ်းက ခေါင်ညိတ်ပြန်သည်။ တရားသူကြီးက ရင်ရင်ငြိမ်းကို သေသေချာချာ အကဲ ခတ်ကြည့်သည်။ အတွေ့အကြုံ ရင့်ကျက်သူပီပီ အခြေအနေကို နားလည်လိုက်သည်။

"ဟုတ်တယ်တွေ... မဟုတ်ဘူးတွေနဲ့ ရှုပ်ကုန်ပြီ၊ ကဲ ကဲ... ရှင်းရှင်းလေးပဲ မေးမယ်၊ မရင်ရင်ငြိမ်းက မောင်ပေါ်ဌေးကို လက်ထပ်ချင်သလား "

ရင်ရင်ငြိမ်းက ပေါ်ဌေးကို တစ်ချက် ကြည့်သည်။ ပေါ်ဌေးမှာပင်နတီ ကန်သွင်းခံရခါနီး ဂိုးသမားတစ်ယောက်၏ မျက်နှာထားလို ဖြစ်နေ၏။ ရင်ရင်ငြိမ်းက ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ တရားသူကြီးက-

"နှုတ်က ဖွင့်ပြောမှ တရားဝင်တယ်"

"ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့"

"ကိုယ့်သဘောနဲ့ ကိုယ် လက်ထပ်ချင်တာလား "

"ရှင်... ဟုတ်ပါတယ် "

"ကဲ... ဟုတ်ပြီ၊ ဒါဆို လက်မှတ်ထိုး "

လက်မှတ်ထိုးပြီးကြတော့ တရားသူကြီးက ဆုံးမစကား အနည်းငယ်ပြောသည်။

"ကဲ ကဲ... သွားလို့ရပြီ"

ထိုစဉ်တွင် အေဘီကျော်က တစ်စခန်း ထသည်။

"ဦးလေး... အဲ...ဆရာ... အဲ အဲ တရားသူကြီးမင်း ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော် တစ်ခုလောက် မေးပါရစေ"

"မင်း ခေါ်ချင်သလို ခေါ်ပါကွာ၊ အဘလို့ မခေါ်ရင် ပြီးတာပဲ၊ ကဲ... ဘာမေးချင်လို့လဲ"

"ဒီလိုပါ၊ ကျွန်တော်လည်း လက်ထပ်စာချုပ် လုပ်ချင်ပါတယ်၊ တစ်ခုရှိတာက သတို့သမီးဘက်က မသေချာသေးဘူး၊ သတို့သားအနေနဲ့ပဲ တစ်ဖက်သတ် ကြိုတင်ပြီး လက်မှတ်ထိုးထားလို့ မရဘူးလား"

"မရဘူး၊ ရုံးတော်ရှေ့မှာ နှစ်ယောက်စလုံး ရှိမှ ထိုးလို့ရမယ်"

"ရုံးရှေ့မှာတော့ ရှိပါတယ်၊ ဒါပေမယ့်..."

ဆိုပြီး အနှောင်းကို ပြီးစေ့စေ့ လုပ်ရင်းလှမ်းကြည့်သည်။ အနှောင်းမှာ ဘာမှမပြောသာ သဖြင့် အံ့ကြိတ်ပြီး မျက်စောင်းသာ ထိုးနေရသည်။

ရုံးအပြင်ကို ရောက်လျှင်တော့ အေဘီကျော် မစားသာဘူးသာမှတ်။

"ငါ့စိတ်ထင်တော့ကွာ၊ ကျော်ကြီးလို အသားမည်းမည်း၊ အရပ်ရည်ရည် တောက်တောက်၊ ခါးက ကိုင်းကိုင်း၊ ခေတ်ဟောင်းက မျက်မှန်နဲ့ ပုံတုံးကြီးဟာ ဒီရုံးကို လာခွင့်ရမယ့် ကောင်မျိုး မဟုတ်ပါဘူး"

ကံညွန့်မောင်က ပြောတော့ ကောင်းထွန်းက -

"ဘယ်ပြောနိုင်မလဲကွ၊ လက်ထပ်ဖို့ မဟုတ်ဘဲ တခြားအမှုတစ်ခုခုနဲ့ လာချင်လာနေ ရမှာပေါ့"

ထိုအခါ တရားသူကြီးက -

"ဟေ့ကောင်တွေ... တရားရုံးထဲမှာ အဲဒီလို နိမိတ်မရှိတဲ့ စကားမျိုး မပြောရဘူးကွ၊ တော်တော်ရှုပ် တဲ့ ကောင်တွေ၊ သွားကြတော့ကွာ... သွားကြတော့၊ ငါ အလုပ်တွေ ရှိသေးတယ်"

ဟု ရယ်ရယ်မောမော နှင်ထုတ်လိုက်သည်။

သူတို့အုပ်စု တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် နောက်ရင်းပြောရင်း ထွက်သွားကြသည်။ တရားသူကြီးကို နှုတ်ဆက် နေရသဖြင့် ပေါ်ဌေးနှင့် ရင်ရင်ငြိမ်းတို့ နောက်မှာ ကျန်နေခဲ့ သည်။ ရင်ရင်ငြိမ်းမှာ ခုချိန်ထိ အိပ်မက် မပြယ်သေးသလို ဖြစ်နေ၏။ ပေါ်ဌေးက ရင်ရင်ငြိမ်း ၏လက်ကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။ သူ့ လက်ကလေး က အေးစက်နေသည်။ ရင်ရင်ငြိမ်းက လက်ကို အသာရုန်းထွက်လိုက်ပြီး-

"အို... လူတွေကြားထဲမှာ"

"တို့တွေ လက်ထပ်ပြီးကြပြီပဲ၊ ကိုယ့်မိန်းမလက် ကိုယ်ကိုင်တာ ဘာဖြစ်လဲ"

"ဟယ်... နင့်စကားကလည်း ရင့်သီးလိုက်တာ"

ဟု ပြောရင်း ရင်ရင်ငြိမ်း၏ မျက်နှာ ရဲခနဲ ဖြစ်သွား၏။

"ငါတို့ လက်ထပ်တုန်းက သူငယ်ချင်းတွေ အားလုံးရှေ့မှာ လက်မှတ်ထိုးခဲ့ကြတာ၊ အခု လည်း အားလုံး သဘောတူမှ ကွာရှင်းပေးနိုင်မယ်၊ လက်ထပ်စာချုပ်မှာ သက်သေ အဖြစ်နဲ့ ပါခဲ့တဲ့ လူတွေ တစ်ယောက် မကျန် ကွာရှင်းစာချုပ်မှာလည်း သက်သေ လက်မှတ်ထိုးပေးရ မယ်၊ ငါ လိုချင်တာ အဲဒါပဲ"

ရင်ရင်ငြိမ်း၏တောင်းဆိုချက် ဖြစ်သည်။ ထိုတောင်းဆိုချက်သည် ဈေးဆစ်လို့ ရမည် မဟုတ်။ "နင် လိုချင်တာ အကုန် ရစေရမယ်"ဟု ပေါ်ဌေးက အလောသုံးဆယ် ကတိပေးခဲ့ မိ၏။ ရင်ရင်ငြိမ်းက အိမ်၊ အတွင်းပစ္စည်း ငွေကြေး စသည်တို့ တောင်းလိမ့်မည်ဟု ထင်ခဲ့ သည်။

တကယ်တော့ သူ စိတ်လောကြီးပြီး မဆင်ခြင်၊ မသုံးသပ်မိခဲ့ခြင်းသာ ဖြစ်၏။ ရင်ရင်ငြိမ်း သည် ဘာကိုမှ မက်မော တွယ်တာ တတ်သူ မဟုတ်။ သူ ဝယ်ပေးထားသော လက်ဝတ် လက်စားတွေကိုတောင် ဆင်မြန်းလေ့ မရှိ။ အလှူမင်္ဂလာဆောင် အခမ်းအနားတွေ သွားတဲ့အခါ သူကပဲ အတင်း ဝတ်ဆင်ခိုင်း ရသည်။ စိန်နားကပ်ကိုလည်း ကြီးလွန်းတယ်၊ အရောင်တလက်လက်နဲ့ ကြွားဝါသလို ဖြစ်နေတယ် ဆိုလို့ အပါးဝိုင်း ခပ်သေးသေး ခြယ်နားကပ်လေး ဝယ်ပေးထားရတာ။

ဒီလောက် နှစ်အတော်ကြာအောင် ပေါင်းလာတဲ့ ကိုယ့်မိန်းမအကြောင်း ကိုယ် သိဖို့ကောင်း သည်။ အလောတကြီး ဆုံးဖြတ်တတ်၊ လုပ်တတ် ကိုင်တတ်သော မိမိကိုယ်ကိုပင် အပြစ်တင်ရတော့မည်။

ခုမှတော့ ဘာမှ မတတ်နိုင်။ လက်ထပ်စာချုပ်မှာ သက်သေလက်မှတ် ထိုးထားတဲ့ လူတွေက အများကြီး။ အားလုံး ကို လိုက်ပြီး စည်းရုံးဖို့ဆိုတာ မလွယ်။ အကုန်လောက်နီး ပါးက ရင်ရင်ငြိမ်း ဘက်တော်သားတွေ။ ကိုယ့်စကား ကို ယုံမယုံလူက မရှိသလောက်ပဲ။ ဘယ်လောက်ကြီးပဲ အကြောင်းပြချက်ခိုင်လုံသည် ဖြစ်စေ၊ ကွာရှင်း စာချုပ်ပေါ်မှာ

သက်သေအဖြစ် လက်မှတ်ထိုးပေးဖို့ကတော့ ခါးခါးသီးသီး ငြင်းဆန်မယ့်သူတွေသာ များမှာ သေချာသလောက်ရှိ၏။

ဒါကို သိလို့လည်း ရင်ရင်ငြိမ်းက ခုလိုတောင်းဆိုခြင်း ဖြစ်သည်။ ပေါ်ဌေး ဆိုတဲ့ကောင် ကလည်း ဒါမျိုး စိန်ခေါ် လာပြီဆိုရင် ဘယ်လောက်ပဲ ခက်ခဲတဲ့ကိစ္စဖြစ်ဖြစ်၊ ဘယ်လို အဟန့် အတားမျိုးပဲ ရှိရှိ၊ မဖြစ် ဖြစ်အောင် မရမနေ ကျားကုတ်ကျားခဲ လုပ်တတ်တဲ့ ကောင်မျိုးပဲ။ တွေ့ကြသေးတာပေါ့ ရင်ငြိမ်းရယ်... ဟု စိတ် ထဲက ကျိတ်ပြီး ကြိုးဝါးလိုက်သည်။

အခုလို အမှုတွဲတွေ တသီတတန်းကြီး ပါလာအောင် အဆန်းထွင်ခဲ့တဲ့ ကောင်က ရဲမော်ဖြစ်၏။ သူ စခဲ့တဲ့ ကိစ္စ၊ သူ့ကိုပဲ ပထမဆုံး ပြန်ဖြေခိုင်းရမည်။ ပြောနေကြာတယ် အခု ပဲ သွားလိုက်တာ ကောင်းမယ်ဟု ဆုံးဖြတ် သည်။ အဝတ်အစားတောင် မလဲတော့ပဲ ပိုက်ဆံအိတ်သာ ယူသည်။

အရေးထဲမှာ ကားက ရုတ်တရက် စက်နိုးလို့မရဘဲ ဖြစ်နေ၏။ သူ့ကားက နည်းနည်းတော့ စုတ်သည်။ စက်မှုဇုန် ထုတ် ပြည်တွင်းညဖြစ်လည်း မဟုတ်၊ အော်ရီဂျင်နယ်လို့လည်း ပြော လို့မရသော ဂျစ်ကားဖြစ်၏။ ဟိုအရင် က ဝီလီဂျစ်ကို ပုံသွက်သွားအောင် ဘောနယ်လေး၊ မတ်ကတ်လေး အချိုးပြင်၊ စတီယာရင်တို့ ဂီယာတံ တို့ကို ခေတ်မီအောင် လုပ်ထားခြင်းသာ ဖြစ်၏။ အင်ဂျင်က သန္ဓေလေးတော့ ကောင်းသည်။ ဒီနေ့ကျ မှ ဘာဖောက်သလဲမသိ။

ဆယ်ငါးမိနစ်လောက် ကြာအောင် ဟိုနှိုက် ဒီနှိုက် လုပ်ပြီးမှ စက်နိုးသွားသည်။ မော်တော် ကားကတောင် ကိုယ့်သခင် ဘက်က မပါချင်တော့ဘူးလားဟု စိတ်တိုတိုနှင့် တွေးမိသေးသည်။

ရဲမော် တို့ အိမ်ရှေ့ရောက်လို့ လူခေါ်ခေါင်းလောင်း နှိပ်မလို့ ပြင်တုန်းမှာပဲ တံခါးဝကို မြရီဝင်း ရောက်ရှိ လာသည်။

"ရဲမော် ... ရှိလား"

ပေါ်ဌေးက မေးသောအခါ -

"ဟုတ်... ရှိပါတယ်၊ ဘယ်သူလို့ ပြောရမလဲ၊ အဲ အဲ ဩော်... ကိုပေါ်ပါလား လာပါ၊ ဝင်ပါ"

ဆိုပြီး တံခါးဖွင့် ပေးသည်။

"ခဏထိုင်ပါဦးနော်၊ ကိုရဲကို သွားခေါ်ပေးပါမယ်"

ဟု ပြောပြီး အိမ်ခန်းထဲ ဝင်သွားသည်။ ပေါ်ဌေးသည် ဒီအိမ်ကိုလာတဲ့အခါတိုင်း ခုလိုပဲ အူကြောင်ကြောင် ကိစ္စ တွေ ကြုံတတ်သည်။ တကယ်ဆိုလျှင် မြရီဝင်းမှာ ငယ်သူငယ်ချင်း မဟုတ်သည့်တိုင် ရဲမော်နှင့် ကြိုက်ပြီး ကတည်းက သူတို့ သူငယ်ချင်းအုပ်စုဝင် ဖြစ်လာခဲ့ပြီးသား။ ပေါ်ဌေးနှင့် ရင်ရင်ငြိမ်းတို့ လက်ထပ် စာချုပ် ချုပ်တုန်းက သက်သေလုပ် တဲ့အထဲမှာ သူလည်းပါသည်။

နှစ်အိမ် တစ်အိမ် ဝင်ထွက်သွားလာ နေခဲ့ကြတာလည်း ဆယ်နှစ်မက ကြာခဲ့ပြီ။ မြရီဝင်းနှင့် ရင်ရင်ငြိမ်း တို့ကလည်း ညီအစ်မတွေလိုတောင် ဖြစ်နေပြီ။ ပြောမနာ ဆိုမနာ ဟေးလားဝါး လား ဆက်ဆံရေးမျိုး ဖြစ်ရမည်။ မြရီဝင်းမှာ သဘောကောင်းသူ ဖြစ်သောကြောင့် ဒီလို ဆက်ဆံလို့လည်း ပြဿနာရှိမှာ မဟုတ်။

ခက်နေတာက ဟိုကောင် ရဲမော်ပင် ဖြစ်၏။ သူတို့လင်မယား နှစ်ယောက်တည်း ရှိတဲ့အခါမှာတော့ ရဲမော် က မြရီဝင်းကို အတွင်းရေးမှူးတစ်ယောက်လို ဆက်ဆံသည်။ မြရီဝင်းကလည်း ဟိုကောင် ပုံစံသွင်း ထားတဲ့ အတိုင်း လိုက်နေပေးသည်။

ကွယ်ရာမှာတော့ သူငယ်ချင်းတွေက သူတို့ကို ငပေါလင်မယားဟု သတ်မှတ်ထားကြသည်။

ခဏအကြာ မှာ ရဲမော် ထွက်လာသည်။

"မင်း လာလိမ့်မယ်လို့ ငါထင်သားပဲ"

ဟု ပြောရင်း ဝင်ထိုင်သည်။ ပေါ်ဌေး နည်းနည်းသံသယဖြစ်သွားသည်။ ရင်ရင်ငြိမ်းကများ ဖုန်းကြိုဆက်ပြီး တစ်ခုခု ပြောထားသလားမသိ။ရဲမော်၏ မျက်နှာကို အကဲခတ်ကြည့်သည်။ ခပ်ပေါ့ပေါ့ အမူအရာကိုသာ တွေ့ရ၏။

"ဘာဖြစ်လို့ ထင်တာလဲ"

ဟု သေချာအောင် ထပ်မေးလိုက်သည်။

"ဪ... မင်း ငါ့အိမ် မရောက်တာ ကြာပြီလေကွာ၊ ငါတောင် မင်းဆီ ထွက်လာမလို့ဘဲ၊ မင်း မလာတာ ကြာပြီ လို့ ပြောရင်ရောက်လာတတ်တယ်တဲ့၊ သူ သတိပြုမိတာ နှစ်ခါ သုံးခါ ရှိပြီလို့ မြက ပြောတယ်၊ အဲဒါနဲ့ ဟုတ် မဟုတ် စောင့်နေတာ၊ ငါတော့ ပိုက်ဆံကုတ်ဦးတော့ မှာပဲ"

"ငါ ရောက် မလာရင်ကော"

"ဒါကတော့ကွာ...ဟဲ့ ဟဲ့...မင်းရောက်မလာပါစေနဲ့လို့ ဆုတောင်းနေတာ" ဆိုပြီး လိုက်ရယ်နေရသည်။ ရဲမော်က အိမ်အတွင်းခန်းဘက် လှည့်ပြီး-

"မြရေ ... " ဟု အော်ခေါ်လိုက်သည်။

"လာပါပြီ" ဆိုသော အသံနှင့်အတူ မြရီဝင်း ထွက်လာပြီး (MRTV-4 ကအစီအစဉ် ကြေညာတဲ့ မိန်းကလေး တွေလို) လက်နှစ်ဖက်ကို ရှေ့မှာယှက်ရင်း ရဲမော်ရှေ့မှာရပ်သည်။

"သောက်ရေလေး တစ်ခွက်လောက်ကွယ် "

"ဟုတ်"

ဆိုပြီး မြရီဝင်း အတွင်း ပြန်ဝင်သွားသည်။

ဒီကောင် မင်္ဂလာယူနေပြန်ပြီ။ ရေသောက်ချင်တာများ စောစောကတည်းက တစ်ခါတည်း သောက်လာ လည်း ရရက်သားနဲ့။ ဒါမှမဟုတ်...'မြရေ... ရေတစ်ခွက်လောက် ခပ်ခွဲပါ' လို့ လှမ်းအော်လိုက်ပြီးရော။ခုတော့ လူကို တစ်ခါ ခေါ်ပြီးမှ ရေသွားခပ်ခိုင်း။ သက်သက် လူရှေ့မှာ အသားယူပြနေတာ။ ဟိုကလည်း ဘာလုပ် လာမလဲ ကြည့်နေ။ ခဏအကြာမှာ မြရီဝင်းသည် ရွှေရောင် ပန်းကနုတ်တွေ ပါသော ယွန်းလင်ပန်းလေး ကိုင်ပြီး ပြန်ထွက် လာသည်။ ဇီးရောင် ဖန်ခွက်လှလှပေါ်မှာ ဖန်ပန်းကန်ပြား အုပ်ပြီး ဖန်းပေါ် တင်လာသည်။

ရဲမော်ရှေ့မှာ ကိုယ်ကိုကိုင်၍ ရပ်ရင်း-

"ရေ... ရပါပြီ"

ဟု ပြောလိုက်သည်။ ရဲမော်က ဖန်ခွက်ကို ယူပြီး ရေသောက်သည်။ သူတို့ဖြစ်နေပုံကို ကြည့်ပြီး ပေါ်ဌေးမှာ မရယ်မိ အောင် သတိထားနေရ၏။ မြရီဝင်းက ပေါ်ဌေးဘက် လှည့်ပြီး -

"ကိုပေါ်ကော ... ဘာသောက်ပါမလဲ၊ အပူလား...အအေးလား"

"ဘာဖြစ်ဖြစ်ရပါတယ် "

"ရဲယိုသီး ဖျော်ရည် သောက်ပါလား "

"ဘာ....ရဲ ... ရဲယိုသီး"

လုပ်ချလိုက်ပြန်ပြီ။ ဒီလောက် နံတွဲ ရဲယိုသီးကို ဖျော်ရည်လုပ်ပြီးတော့...။ ပေါ်ဌေး နှာခေါင်း အနည်းငယ် ရှုံ့သွားတာ ကို ကြည့်ပြီး ရဲမော်က-

"မင်းက နံမယ်ထင်လို့လားကွ၊ ရဲယိုဖျော်ရည်လို့သာ... မပြောရင် သိမှာတောင် မဟုတ်ဘူး။ ငါကိုယ်တိုင် အိမ် မှာ ပျားရည်နဲ့ ဖောက်ထားတာကွ "

"အဲ အဲ... မြည်းကြည့်တာပေါ့လေ "

မြရီဝင်း အတွင်းခန်းထဲ ပြန် ဝင်သွားပြန်သည်။

"မင်းပုံစံ ကြည့်ရတာ တစ်မျိုးပဲကွ၊ အိမ်မှာ တစ်ခုခုများ အလိုမကျ ဖြစ်လာလို့လား "

ရဲမော် က ပေါ်ဌေးကို အကဲခတ်ကြည့်ရင်း မေးသည်။ စကားအစရတုန်း ဟိုကိစ္စ ပြောလိုက်ရကောင်းမလား စဉ်းစား နေတုန်း ရဲမော်ကပဲ ဆက်၍-

"ဘာလဲ... ရင်ရင်ငြိမ်းနဲ့ ငြိလာလို့လား "

"အလကားပါကွာ "

"ရင်ရင်ငြိမ်း ကတော့ စိတ်မကောက်တတ်ပါဘူး၊ မင်းက ပြဿနာရှာတာပဲ] ဖြစ်ရမယ်"

ဘယ်က စပြောရင်ကောင်းမလဲ တွေးနေစဉ် မြရီဝင်း ပြန်ထွက်လာပြန်သည်။

"ရဲယိုဖျော်ရည် ရပါပြီ"

ဟု ပြောရင်းဖန်ခွက်ကို စားပွဲပေါ် တင်ပေးသည်။ ပြီတော့-

"ရင်ငြိမ်း နေကောင်းလား" မေးသည်။ ပေါ်ဌေးက-

"ကောင်း... အင်း... ကောင်းပါတယ်"

"ပြန်ရင် သွေးဆေး ပေးလိုက်ဦးမယ်၊ ရင်ငြိမ်းအတွက်..."

ဟု ပြောပြီး ပြန်လှည့်ထွက်သွားသည်။

"သောက်ကြည့်လေကွာ"

ရဲမော် က တိုက်တွန်းသည်။ ပေါ်ဌေးက ဖန်ခွက်ကို ယူပြီး အနံ့ခံကြည့်သည်။ ရဲယိုသီးနဲ့ ပုပ်အက်အက်မျိုး မရတာတော့ အမှန်ပဲ။ တစ်ငုံ ငုံကြည့်သည်။ ဘယ်ဆိုးလို့လဲ။ ဝိုင်လိုလို ဘာလိုလိုနဲ့။ ရင်ထဲက နွေးခနဲ ဖြစ်သွား၏။ နောက် တစ်ငုံ ထပ်သောက်လိုက်သည်။ ခံတွင်းရှင်းပြီး ရင်ချောင်သွားသလို ခံစားရသည်။

"ငါတို့ဆီမှာသာ ရဲယိုသီးတွေ ဖောချင်းသောချင်း ဖြစ်နေလို့ လူတွေကအထင် မကြီးကြတာကွ၊ အမေရိကန် တို့.... ဥရောပတို့မှာဆိုရင် ထိပ်တန်းအသီအနံ့ ဆယ်မျိုး စာရင်းထဲမှာ ဝင်နေပြီ၊ သုတေသနပြုချက်တွေအရ အနောက်တိုင်းဆေးဝါးတွေနဲ့ ကုလို့ မရတော့တဲ့ရောဂါ အတော်များများကို ရဲယိုတစ်မျိုးတည်းနဲ့ ပျောက်အောင် ကုလို့ရတယ် တဲ့၊ ဒါကြောင့် အော်လံအင် ဝမ်းလို့တောင် ဆိုနေကြပြီ၊ အမေရိကန်မှာ ရဲယိုသီး အဆီအနှစ် ဓာတ်စာဆေးဖျော်ရည် တစ်လီတာကို ဒေါ်လာ ခုနှစ်ဆယ်လောက် ပေးရတယ်ကွ" ဆိုပြီး ရဲယိုတရားတွေ ဟောနေတော့သည်။

ရဲမော်တို့ လင်မယားနှစ်ယောက်စလုံး ဝန်ထမ်းတွေ ဖြစ်သည်။ မလွတ်လပ်ဘူး၊ ဖိအားတွေ များတယ်၊ ငါ့စိတ် နဲ့ မဖြစ်ဘူး ဆိုပြီး ဝန်ထမ်းဘဝကို ငြီးငွေ့နေကြသည်။ ကိုယ်ပိုင် အလုပ် တစ်ခုခုကို လုပ်ချင်သည်။ သူ့စိတ်ကူး ကတော့ ဆေးဖော်ရောင်းဖို့ ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ဆေးတွေ တစ်မျိုးပြီး တစ်မျိုး စမ်းသပ်ဖော်စပ်သည်။ အောင်မြင်လျှင် အလုပ်က ထွက်ပြီး ဆေးဖော် ရောင်းမလို့တဲ့။

ရဲမော်ရဲ့ ရဲယို တရားနာနေရတာနဲ့ပဲ ကိုယ်ကိစ္စ ပြောမယ်စကား ဦးတည်ချက် ပျောက် သွားသည်။ ဘယ်လို ပြန်ကောက်ရကောင်မလဲ စဉ်းစားသည်။ နောက်တော့ စိတ်ကူးတစ် မျိုး ပြောင်းသွားသည်။ ရဲမော်ကို စည်းရုံးရတာ နည်းနည်းခက်နိုင်သည်။ မြရီဝင်းကိုလည်း စောစောစီးစီး အသိမပေးချင်သေး။ တော်ကြာ ရင်ရင်ငြိမ်းဆီသွားပြီး အကြံဉာဏ်တွေဘာ တွေ ပေးနေလျှင် ပိုပြီးလက်ဝင်သွားနိုင်သည်။ ပြီးတော့ ရဲမော် လက်ခံနိုင်လောက်သေ အကြောင်းပြချက်ကိုလည်း ထပ်ရှာချင်သေးသည်။

"ဘယ်လို နေလဲကွ "

ဟု ရဲမော်က ရုတ်တရက် မေးလိုက်သဖြင့် သူ ကြောင်သွားသည်။

"ဘာကို ပြောတာလဲ "

"ဗိုက်ဆာ မလာဘူးလား "

သူ ပြောမှ သတိထားမိသည်။ ဗိုက်ထဲမှ လေတွေ လှည့်နေသလိုလို တရွရွ ဖြစ်နေပြီ အစာစားချင်စိတ် ပေါ်လာသည်။

"ဟုတ်တယ်ကွ၊ တစ်မျိုးပဲ... ခုတလော ညနေဘက်မှ ၁ စားခင်သောက်ချင်စိတ် သိပ်မရှိဘဲ ဖြစ်ဖြစ်နေတာ၊ ခုတော့ ဗိုက်ထဲက ဆာသလိုလို ဖြစ်နေတယ် "

ရဲမော်က ကျေနပ်စွာ ပြုံးလိုက်ပြီ-

"အဲဒါ ရဲယိုဖျော်ရည်ရဲ့ တန်ခိုးသတ္တိပေါ့ကွ၊ ဒီမှာပဲ ထမင်းစားသွားပါလား" မြရီဝင်း က ဟင်းချက်ကောင်းသည်။ ရဲမော်ကကြိုက်တတ်တာတွေကိုလည်း သိသည်။ တစ်ခါတလေ ဒီကောင် က ရှာရှာဖွေဖွေ ပေါက်ကရတွေ စားချင်တတ်သည်။ မြရီဝင်းကလည်း မရရအောင် ရှာပြီး ချက်ကျွေး တတ်သည်။

အိမ်မှာလည်း ရင်ရင်ငြိမ်းက ခါတိုင်းလိုပဲ သူ့အတွက်ပါ ထည့်ချက်ထားမှာပါပဲ။ သို့ရာတွင် သူက ဒီရက်ပိုင်း တတ်နိုင် သလောက် အိမ်မှာမစားဘဲ ဆန္ဒပြဖို့ စဉ်းစားထားသည်။ ထို့ကြောင့်-

"ကောင်းသားပဲကွ၊ မြရီဝင်း လက်ရာမစားရတာ ကြာပြီ၊ ဘာဟင်းချက်လဲ"

"ငါးရဲ့ကို ရဲယိုရွက်နဲ့ ငါးပေါင်းထုပ် လုပ်ထားတယ်"

ဒီလင်မယားတော့ ရဲယိုကို စီးရီးလိုက်ကို စားနေတော့တာပဲ။ အမှန်အားဖြင့် ပေါ်ဌေးသည် ရဲယိုရွက်ကိုတော့ မကြိုက်လှ။ ဒီအိမ်မှာ စားဖို့ သဘောတူပြီးသား ဖြစ်နေသောကြောင့် ကြိတ်မှိတ်ပြီး စားလိုက်ရသည်။

"ရဲယိုရွက်ကလည်း အသီးလိုပဲ အာနိသင် ရှိတာပဲကွ"

အသီးတရား ပြီးတော့ အရွက်တရားကိုလည်း ဆက်နာလိုက်ရသေးသည်။ ဒီလိုနဲ့ သူ့ကိုစွဲကို စကားမစဖြစ်တော့ဘဲ ဟို လင်မယား ပေးလိုက်သော ရဲယိုသီးဖျော်ရည် တစ်ပုလင်း၊ အပူငြိမ်း သွေးဆေး တစ်ဘူးနှင့် အတူပြန်ခဲ့ရသည်။

မြရီဝင်းက သွေးဆေး ပေးလိုက်ကြောင်း ရင်ရင်ငြိမ်းဆီ ဖုန်းဆက်ပြောမှာ သေချာသည်။ ထိုအခါ ရင်ရင်ငြိမ်း က မိမိတို့ အိမ်ထောင်ရေး အခြေအနေကို ပြောလိုက်မလား။ မဖြစ်နိုင်။ ရင်ရင်ငြိမ်းသည်နှုတ်နည်းသူ ဖြစ်၏။ သိုသို သိပ်သိပ် လည်း နေတတ်သည်။ ကိုယ့်ပြဿနာ ကိုလူတကာ သိအောင် လျှောက်ပြီး ကြေညာ တတ်သူ မျိုး မဟုတ်။

အိမ်ပြန်ရောက်လို့ အိမ်ဖော် မိန်းကလေးက-

"ဦးပေါ်... ထမင်းစားတော့မလား" မေးလျှင်... အပြင်က စားလာပြီ.... ဟု ရင်ရင်ငြိမ်း ကြားအောင် ခပ် ကျယ်ကျယ် လေး အော်ပြောမည်ဟု စဉ်းစားထားသည်။

သက်သေ လုပ်မယ့် လူတွေက သဘောတူပြီ ဆိုလျှင် လက်မှတ်ထိုးပေးနိုင်ရန်အတွက် ကွာရှင်းစာချုပ်တစ်ခု လုပ်ထား ဖို့ လိုသည်။ သူတို့က ယုံရတာမဟုတ်။ စကတည်းက အင်တင်တင် လုပ်မယ့်လူတွေက များသည်။ အတော်စည်းရုံး ယူရမှာ၊ နှုတ်အားဖြင့် သဘောတူပြီး နောက်ကျမှ စိတ်ပြောင်းသွားလို့ လက်မှတ်ထိုး မပေးတော့ပါဘူး ဆိုတာမျိုး ဖြစ်လာနိုင်သည်။ စိတ်နည်နည်း ယိုင်လာတဲ့အခိုက်မှာ အမိအရ လက်မှတ်ထိုး ခိုင်းမှ ဖြစ်မည်။ ဒီအတွက် ကွာရှင်းစာချုပ်တစ်ခု လက်ထဲမှာ အရန်သင့် ကိုင်ထားဖို့ လိုသည်။

စာချုပ်တစ်ခု လုပ်မယ်ဆိုလျှင် ကိုယ့်သဘောနဲ့ ကိုယ်စိတ်ကူး တည့်ရာ လျှောက်ရေးလို့ ရတာမဟုတ်။ သူ့စည်ကမ်းအတိုင်း ဘောင်ဝင်အောင် လုပ်ရမည်။ ထိုအခါ ရှေ့နေ ဒေါ်မာမာဦးကို သတိရလိုက်သည်။

ထို့ကြောင့် သူ့ရုံးခန်းမှာ သွားတွေသည်။ တရားရုံး သွားနေသည်။ သုံးနာရီကျော်မှ ပြန်ရောက်မယ်ဆိုလို့ ဟိုဒီ လျှောက်သွား ပြီး အချိန်ဖြုန်းရင်းစောင့်ရသည်။ သုံးနာရီ ခွဲပြီးမှ ပြန်ရောက်လာသည်။ တွေ့တွေ့ချင်း မှာတော့ ဖော်ဖော်ရွေရွေ ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင်ပဲ။ လာရင်းကိစ္စကို သိသွားပြီးတဲ့အခါ ကျတော့ မျက်နှာထားက တင်း သွားသည်။ ပြီးတော့... "ဝမ်းနည်းပါတယ်၊ လင်မယား ကွာရှင်းတဲ့ ကိစ္စမှာ ယောက်ျားတွေဘက်ကနေ ကျွန်မ ဘယ်တော့မှ လိုက်ပါ ဆောင်ရွက် ပေးလေ့ မရှိဘူး" ဟု လေသံ ဆတ်ဆတ် ပြောသည်။

"ဒါကြောင့် ခင်ဗျား အပျိုကြီး ဖြစ်နေတာ"ဟု စိတ်ထဲက ပြန်ပြောရင်း ရုံးခန်းထဲက တပ်ခေါက်ပြီး ပြန်ထွက် ခဲ့ရ၏။

နောက်မှ ပြန်စဉ်းစားကြည့်တော့ ဒေါ်မာမာဦး ပြောတာလည်း မှန်တာပဲဟု ဝန်ခံရသည်။ ကွာရှင်းပြတ်စဲတဲ့ ကိစ္စမှာ အမျိုးသမီးရှေ့နေက ယောက်ျားဘက်မှ လိုက်ပေးတယ်ဆိုတာ သိပ်တော့ သဘာဝမကျလှ ။ တစ်ဖက်လူ အပေါ် မိန့်မချင်း ကိုယ်ချင်းမစာနာသလို မျက်နှာပူစရာကြီး ဖြစ်နေလိမ့်မည်။

ဒီတော့ကာ အမျိုးသားရှေ့နေ တစ်ယောက်ရှာရတော့မည်။ သူ့အဖြစ်က တခြားတစ်ယောက်ယောက် ကို ရှေ့နေ အသိရှိလား မေးလို့ သိပ်မကောင်း။ ဘာကိစ္စလဲဗျ။ ဘာအမှုဖြစ်လို့လဲ ... ဟု မေးရင် ဖြေရ ခက်သည်။ အမှန် အတိုင်း မပြောပြန်ရင်လည်း အမှားအယွင်း အရှုပ်အထွေး ရှိလို့လား အထင်ခံရမည်။ မိန်းမနဲ့ ကွာမလို့ ဆိုတာ ကိုလည်း ပြောလို့မဖြစ်။

တစ်ခါက မင်္ဂလာဆောင်တစ်ခုမှာ ဘေးချင်းယှဉ်ထိုင်မိရင်း မိတ်ဆက် ဖြစ်သွားသော ရှေ့နေတစ်ယောက် က လိပ်စာကတ် ပေးထားဖူးသည်။ လိပ်စာကတ်တွေ ထည့်ထားသော စာအုပ်ကလေးထဲမှာ ရှာကြည့်သည်။ မတွေ့။ ဖုန်းနံပါတ်များ မှတ်ထားလိုက်မိသလားလို့ တယ်လီဖုန်းစာအုပ်ကို လှန်ကြည့် တော့မှ တစ်နေရာမှာ ညှပ် ထားတာ တွေ့ရသည်။ ဒေါ်မာမာဦးတုန်းကလို အကြာကြီးစောင့်နေရာမှာစိုး သဖြင့် ရုံးခန်းဖုန်းကို အရင်ဆက်လိုက်သည်။ ဖုန်းကိုင်သူက-

"ဦးစောဘရန်ငြိမ်းက ဒီရုံးခန်းမှာ မထိုင်တော့ဘူး ခင်ဗျာ။ ဘာကိစ္စများ ဖြစ်နေလို့လဲ၊ ကျွန်တော့်ကို လည်း တိုင်ပင် နိုင်ပါတယ်၊ တတ်စွမ်းသမျှ အကောင်းဆုံး ကူညီဆောင်ရွက်ပေးပါရစေ "

အရေးထဲမှာ အမှုအပ်ဖို့ ဆွယ်နေသေးသည်။

"ဆရာဦးစောဘရန်ငြိမ်းနဲ့ တွေ့မှဖြစ်မှာမို့လို့ပါ" ဆိုတော့မှ-

"ဒါဆိုလည်း တာမေ့ရုံးမှာ သွားစုံစမ်းကြည့်ပါ။ သူက အဲဒီဘက်မှာ အမှုလိုက်တာ များတယ်"

ဒီကိစ္စ လုပ်ရတာ အထစ်အငေါ့လေးတွေ ဖြစ်ဖြစ်နေသည်။ ရှော့ရှော့ရှူရှူ သိပ်မရှိလှ။ ရင်ရင်ငြိမ်းကများ ယတြာ တွေ ဘာတွေ ချေထားလို့လား မသိဘူးဟု တွေးလိုက်မိသေးသည်။

ဟိုပုဂ္ဂိုလ် ညွှန်တဲ့အတိုင်း တာမေတရားရုံးကို သွားသည်။ ရှေ့နေတွေက လက်ဖက်ရည်ဆိုင် ထိုင်လေ့ ရှိသည်။ ထို့ကြောင့် ဆိုင်မှာ ဝင်စုံစမ်းတော့ ဆိုင်ရှင်က- "လာလိမ့်မယ်ဗျ။ ဒီနေ့ အာမခံတစ်ခု တင်စရာရှိတယ် ပြောတယ်။ စောင့်နေလိုက်ပါ။"

လက်ဖက်ရည် တစ်ခွက်သောက်ရင်း ထိုင်နေလိုက်သည်။ စောင့်သာ စောင့်ရတယ်။ ဦးစောဘရန်ငြိမ်း ကို မြင်လျှင် မှတ်မှ မှတ်မိပါ့မလား မသိ။ မင်္ဂလာဆောင်မှာ ဆုံခွဲဖူးတာ နှစ်နှစ်လောက်ကြာသွားပြီ။ နာရီပိုင်း လောက်သာ မြင်ခွဲရတာဆိုတော့ ရေးတေးတေး ဖြစ်နေသည်။ ပိန်ပိန်ပါးပါး။ နှုတ်ခမ်းမွေးပါ သည်။ သိပ် မသားနားလှ။ ရှေ့နေနှင့်မတူ။ ကဗျာဆရာနှင့် ပိုတူသည် ဆိုတာလောက်ပဲ ပြောနိုင်သည်။ တအောင့်လောက် ကြာတော့ အရောင်လွင့်နေပြီဖြစ်သော တိုက်ပုံအင်္ကျီအနက်နဲ့ လူကြီးတစ်ယောက် ဆိုင်ထဲ ဝင်လာသည်။ ဆိုင်ရှင်က တစ်စုံတစ်ခုပြောပြီး ပေါ်ဇေးထိုင်နေရာသို့ လက်ညှိုးထိုးပြသည်။ မျက်မှောင်တစ်ချက်ကုတ်၍ လှမ်းကြည့်ပြီးမှ လျှောက်လာသည်။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်မှာ ပိန်ပိန်ပါးပါး၊ မျက်နှာ စုတ် ချွန်းချွန်း ဆိုတာတော့ ဟုတ်သည်။ နှုတ်ခမ်းမွေးမပါသဖြင့် လူများလွဲနေသလား ထင်မိ၏။ နောက် တော့ နှုတ်ခမ်း အပေါ်ဘက်ကို လက်နှင့်သပ်လိုက်မှ သဘောပေါက်သွားသည်။ အရင်က နှုတ်ခမ်းမွေး ရှိခဲ့ လိမ့်မည်။ ရိတ်ပစ်လိုက်တာ မကြာသေးလို့ အကျင့်ပါပြီး နှုတ်ခမ်းမွေးကို လက်နှင့်သပ်သလို လုပ် နေတာပဲ။

အနားကို ရောက်လာတော့ ပေါ်ဇေးက ထရပ်၍ ခရီးဦးကြိုပြုလိုက်ရင်း

"ကျွန်တော် ပေါ်ဋေးပါ"

ဟု မိတ်ဆက်ပြီး မင်္ဂလာဆောင်မှာ ဆုံခွဲဖူးတဲ့အကြောင်း ပြောပြသည်။ ဦးစောဘရန်ငြိမ်းက ခဏ လောက် စဉ်းစား နေပြီးနောက်-

"ဟာ... ဟုတ်ပြီ၊ မှတ်မိပြီ။ အဲဒီမင်္ဂလာဆောင်တုန်းက ခင်ဗျားက ဗိုက်မကောင်းလို့ဆိုပြီး ဘာမှမစား ဘူးလေ၊ အဲဒါနဲ့ ခင်ဗျားအတွက် ချပေးထားတဲ့မုန့်တွေ အကုန်လုံး ကျုပ်က ဝါးပစ်လိုက်တာ မဟုတ် လား။ ဟား... ဟား... ကဲ... ဆိုစမ်းပါဦး၊ ဘာအကူအညီပေးရမလဲ "

ပေါ်ဇေးက ကွာရှင်းစာချုပ်တစ်ခု ရေးပေးဖို့ ပြောလိုက်သည်။ ရှေ့နေတို့ လိုက်နာရမယ့် ကျင့်ဝတ် ကြောင့်ပဲလား၊ ကွာချင်းချင်တယ် ဆိုမှတော့ ဘာကြောင့်လဲ ဆိုတာ မေးနေလို့အပိုပဲ ထင်လို့လား မသိ။ အကြောင်းရင်း ကို မမေးတော့ဘဲ - "ဒါက လွယ်ပါတယ်၊ တစ်ခုတော့ ရှိတယ်ဗျ၊ အခုလို ကိုယ့်သဘောနဲ့ ကိုယ် လုပ်တဲ့ စာချုပ်မျိုးကို အရပ် စာချုပ်လို့ ခေါ်တယ်၊ ဒါဟာ အထောက်အထား တစ်ခုအနေနဲ့ပဲ အသုံးဝင်မယ်၊ မခိုင်လုံဘူး၊ တရားရုံးမှာ လက်မှတ်ထိုးမှသာ တရားဝင်တယ်၊ အခုလို ဟာမျိုးကတော့ ခြိမ်းခြောက်ခံရလို့ပါ။ ဖြားယောင်း လှည့်စားခံ ရလို့ပါ။ စာချုပ်အလွတ်မှာ လက်မှတ်ထိုးမိတာပါ ဆိုပြီး နောင်တစ်ချိန်ကျရင် ငြင်းလို့ရတယ်၊ အထူးသဖြင့် မိန်းကလေး ဘက်က ပြန်ရုပ်သိမ်းချင်ပါတယ် ဆိုပြီး ရုံးမှာ လျှောက်နိုင်တယ် "

"ဟုတ်ကဲ့... ဒီလိုပါ။ အခုဟာက ကြိုတင်စီစဉ်တဲ့ သဘောပါ၊ တရားရုံးမှာ ကွာရှင်းစာချုပ် ချုပ်တဲ့အခါ ကျရင် လည်း ဆရာနဲ့ပဲ တိုင်ပင်ပြီး လုပ်မှာပါ" "ဒါဆိုလည်း ကောင်းပြီလေ၊ အဲ... နေဦး၊ အရေးကြီးတဲ့ အချက်တစ်ချက် ပြောရဦးမယ်၊ စာချုပ်ပေါ်မှာ ရေးတဲ့အခါ ကျွန်တော် ကျွန်မတို့သည် နှစ်ဦးသဘောတူ ကွာရှင်းပါသည် ဆိုတာလောက်ပဲ ထည့်လို့မ ရဘူး၊ ပစ္စည်းခန်း ဆိုတာ ရှိသေးတယ်၊ လင်မယား နှစ်ယောက် ပိုင်ဆိုင်တဲ့ ပစ္စည်းတွေကို ဘယ်လိုခွဲဝေ ယူကြမလဲ၊ ပြီးတော့ သားသမီးရှိရင်ကော..."

"သားသမီး မရှိပါဘူး"

"ဒါဆိုလည်း ကိစ္စတစ်ခု အေးတောပေါ့၊ ပစ္စည်းခန်းအတွက် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ "

"ဒါတော့ သူနဲ့ ညှိနှိုင်းပြီးတော့ ဖြည့်လိုက်ပါမယ်၊ အဲဒီအတွက် စာချုပ်ပေါ်မှာ ကွက်လပ်ချန်ထားခဲ့လို့ မရ ဘူးလား"

ဦးစောဘရန်ငြိမ်းက အင်တင်တင် မျက်နှာထားဖြင့် -

"ဒီလို ရှိတယ်ဗျာ၊ ခုလို ကိစ္စမျိုးမှာ ကျွန်တော်တို့ ရှေ့နေတွေအနေနဲ့ တရားမျှတမှု ရှိအောင် ဆောင်ရွက် ပေးဖို့ တာဝန်ရှိတယ်၊ တစ်ဖက်က မိန်းကလေးဖြစ်နေတဲ့အတွက် မနစ်နာရအောင် ပိုပြီးငဲ့ညှာပေးရလိမ့် မယ်"

ဒီပုဂ္ဂိုလ်ကြီးကလည်း မြင်တောင်မမြင်ဖူးသေးဘဲနဲ့ ရင်ရင်ငြိမ်းဘက်က ပါသလို ဖြစ်နေပြီဟု တွေးလိုက် မိ သေးသည်။ မြင်သာမြင်လိုက်ရရင် ဘက်ပြောင်း သွားမလား မသိ။

"သူ လိုချင်တာ မှန်သမျှ ပေးဖို့ အဆင်သင့်ပါပဲ "

"သိပ်ပြီး အာမခံတာ မရဲတင်းနဲ့ဦးလေ၊ တကယ်လို့ သူက ရှိသမျှ ရွှေ့ပြောင်းနိုင်တဲ့ ပစ္စည်းရော မရွှေ့ ပြောင်းနိုင်တဲ့ ပစ္စည်းပါ အကုန်ယူမယ် ဆိုလာ ရင်ကော"

"ပေးမယ်ဗျာ"

"အင်း... ကြည့်ရတာ ခင်ဗျားက ကွာရပြီးရောဆိုတဲ့ အနေအထားမျိုး ရောက်နေပြီထင်တယ်။ ရိုးကော ရိုး ရဲ့လား"

"ဗျာ..."

"ထားပါတော့လေ၊ ဒါတွေက ကျွန်တော်နဲ့ မဆိုင်ပါဘူး၊ ကဲ... ဒီတော့ စာချုပ်ပေါ်မှာ ပစ္စည်းခွဲဝေမှုနဲ့ ပတ်သက် ပြီး သူ ကျေနပ်သည်အထိ ဆောင်ရွက်ပေးဖို့ သဘောတူပါတယ်ဆိုတဲ့ အချက်ကို တည့်ရေး ရမယ်၊ သဘောတူလား "

"ရတယ် ဆရာ"

"ဒါဆိုပြီးရော၊ ကျွန်တော် လုပ်ထားလိုက်မယ်၊ တနင်္လာနေ့ ဒီအချိန်လောက်ပဲ လာယူလိုက် "

"ဆရာရုံးခန်းကို လာရမှာလား၊ ဘယ်မှာလဲ "

ရယ်လိုက်ပြီး-

"ကျွန်တော့်မှာ ရုံးခန်းမရှိတော့ဘူး၊ ဒီလက်ဖက်ရည်ဆိုင်က ရုံးခန်းပဲ"

"ဪ... ဟုတ်ကဲ့၊ ဒါနဲ့ အခုကိစ္စအတွက် ဆရာ့ကို ဝန်ဆောင်ခ ဘယ်လောက် ပူဇော်ရမလဲ ခင်ဗျာ"

"ရတယ်၊ ဒီအတွက်တော့ မပေးနဲ့၊ မင်္ဂလာဆောင်မှာတုန်းက ခင်ဗျားအတွက် မုန့်တွေ စားပစ်လိုက်တာ နဲ့ ကျေ ရောပေါ့"

"ဟာ... မဟုတ်တာဘဲ ဆရာ"

"တရားရုံးမှာ လက်မှတ်ထိုးကြတဲ့အခါကျမှ သင့်တော်သလောက် ယူမယ်၊ ဟုတ်ပြီလား"

"ဒါဆိုလည်း ကျေးဇူးပါပဲ"

သူက ပေါ်ဇေးကို ခဏစိုက်ကြည့် အကဲခတ်ပြီးမှ-

"ကဲ... စောစောက ပြောတာတွေက ရှေ့နေတစ်ယောက်အနေနဲ့ ပြောတာ၊ အခုတော့ မိတ်ဆွေတစ် ယောက် အနေနဲ့ ပြောမယ် "

"ပြောပါ ဆရာ"

"ဒီလို ကိစ္စမျိုးဆိုတာ စိတ်လိုက်မာန်ပါ မလုပ်သင့်ဘူး၊ လက်ထပ်တယ်ဆိုတာက လွယ်တယ်၊ ကွာရှင်း ဖို့ ကျတော့ မလွယ်ဘူး၊ အဲ... ကွာပြီးတော့မှ ပြန်ပေါင်းချင်တယ် ဆိုရင်တော့ အဲဒါ အခက်ဆုံးပဲ။ သေ သေချာချာ စဉ်းစားဦးနော်"

ရင်ရင်ငြိမ်းက ဒီလူကြီးကိုပါ စည်းရုံးထားလေသလားလို့ ရုတ်တရက် တွေးလိုက်မိသေးသည်။ ဘာဆိုလဲ လို့လဲ။ သူက ဒီကိစ္စကို ခု ပြောမှ သိရတာပဲ။

"ဆရာက ကိုယ်တွေ့ကြုံဖူးလို့ ပြောနေတာလား "

ဟု ပေါ်ဇေးက သူ့ဝသီအတိုင်း အတွန့်တက်လိုက်သည်။

"ဟာ... မဟုတ်ပါဘူး"

"ဒါဆို ဆရာက လူပျိုကြီးလား" ဦးစောဘရန်ငြိမ်း က ပြုံးလိုက်သည်။

"လွန်ခဲ့တဲ့ ခြောက်လလောက်အထိတော့ ဟုတ်ပါတယ်၊ ခုတော့ စိတ်တူကိုယ်တူ ချစ်တဲ့သူကို တွေ့လို့ လက်ထပ် လိုက်ပြီလေ၊ ကျုပ် အမျိုးသမီးက ငယ်ငယ်လေးဗျ၊ သုံးဆယ့်ငါးနှစ်ပဲ ရှိသေးတယ်"

ဟု ဂုဏ်ယူဝင့်ကြားတဲ့ လေသံနဲ့ ပြောလိုက်သည်။ သူ့ ကြည့်တော့ အသက်က ခြောက်ဆယ်နား ကပ် နေလောက်ပြီ၊ ထို့နောက် သူက မရှိတော့တဲ့ နှုတ်ခမ်းမွေးကို သပ်ရင်း ဆက်ပြောလိုက်ပြန်သည်။

"တစ်ခါ တစ်ခါကျတော့လည်း အချစ်ဆိုတာ အဓိဇာန်နဲ့ထားတဲ့ နှုတ်ခမ်းမွေးကိုတောင် ပြောင်တလင်းခါ သွားအောင် လုပ်ပစ်နိုင်တယ်ဗျ။ ပေါ့သေးသေး မမှတ်နဲ့၊ သိပ်တန်ခိုးကြီးတယ်"

အလှူခံထွက်သလိုပေါ့၊ ငွေကြေး အဆင်ပြေဆုံးလူ၊ လက်အလွယ်ဆုံးလူ၊ အားအနာတတ်ဆုံး လူဆီကို အရင်ဆုံး သွားရသည်။ ဒါမှ အလှူငွေ တောင်းသလောက် များများရမည်။ ဒီတော့မှ နောက်လူတွေက ရှေ့ဆုံး ကထက် မများတောင် တန်းတူ၊ တန်းတူ မဟုတ်တောင် သိပ်မလျော့အောင် ထည့်ကြလိမ့်မည်။ ဒါဟာ လူသဘာဝပဲ။

ခုလည်း ကွာရှင်းစာချုပ်မှာ သက်သေလက်မှတ်ထိုးပေးရန် စည်းရုံးဖို့ကိစ္စမှာ စိတ်အပျော့ဆုံး၊ သဘော အကောင်းဆုံး၊ ကိုယ်က သြဇာလွှမ်းမိုးနိုင်မှုအရှိဆုံးလူဆီ အရင်ဆုံး သွားရမည်။

ဘယ်သူ့ကို ရွေးရင် ကောင်းမလဲ။ ဟိုအရင် လက်ထပ်စာချုပ်ပေါ်မှာ လက်မှတ်ထိုးခဲ့တဲ့ လူစာရင်းကို ပြန်စစ် ရမည်။ ဒီလို စဉ်းစားမိတဲ့အခါကျရင် စိုးရိမ်စိတ် ဝင်လာသည်။ ရင်ရင်ငြိမ်းက စာချုပ်တွေကို အရင်ဦးအောင် ယူပြီး ဝှက်ထားလေမလား၊ စာချုပ်တွေကို မကြည့်ဖြစ်တာ နှစ်ပေါင်း မနည်းတော့၊ ဘယ်နားထားမိသလဲ ဆို တာတောင် မမှတ်မိဘဲ ဖြစ်နေ၏။

အရေးကြီးသော စာရွက်စာတမ်းတွေထားသည့် အံဆွဲထဲမှာ ရှာသည်။ မတွေ့၊ ဟုတ်ပါပြီ၊ ရင်ရင်ငြိမ်း လက်ဦးသွားပြီ။ ပြီးတော့မှ တစ်နေရာကိုသတိရသည်။ အမှတ်တရပစ္စည်းတွေ ထားသော ကက်ဘီနက် ကို ဖွင့်ကြည့်တော့ မှ တွေ့သည်။ တော်ပါသေးရဲ့။ မဟုတ်သေး။ စာချုပ်က နှစ်စောင်ရှိရမှာ။ ခု တစ် စောင်တည်း တွေ့သည်။ ရင်ရင်ငြိမ်း ယူပြီး ဝှက်ထားတာဖြစ်ရမည်။ ဒါ ဘာသဘောလဲ မေးရမည်။ ထို့ကြောင့် အိပ်ခန်းထဲက ထွက်ပြီး အောက်ထပ် ကိုဆင်းလာခဲ့သည်။ ဧည့်ခန်းထဲမှာမရှိ၊

ထမင်းစားခန်းမှာလည်း မမြင်၊ ရင်ရင်ငြိမ်း ၏ အပိုင်စား နယ်မြေဖြစ်သော မီးဖိုခန်းထဲ ဝင်ကြည့်သည်။ မတွေ့။ အိမ်သာတံခါးကို ဆွဲဖွင့်ကြည့် သည်။ အတွင်း က ကလန့်ထိုးတား၏။ တံခါးကို ပုတ်လိုက်သည်။

"လူ ရှိတယ်"

ဟု အထဲက လှမ်းပြောသည်။ ရင်ရင်ငြိမ်း၏အသံ မဟုတ်။ အိမ်ဖော်မိန်းကလေး ဝိုင်းစိန်ဖြစ်၏။ ရေချိုး ခန်းတံခါးက နည်းနည်းဟနေသဖြင့် ချောင်းကြည့်သည်။ ဘယ်သူမှမရှိ။ ထောင့်မှာ ကပ်ပြီးတော့များ ပုန်းနေ သလားဟု ကြောင်တောင်တောင် အတွေးဖြင့် အထဲကို ခေါင်းလျှိုပြီး ကြည့်လိုက်မိသေးသည်။

အိမ်အပေါ်ထပ် ပြန်တက်သည်။ ဒီတော့မှ ပန်းအိုး နှစ်လုံးကိုင်ပြီး ဘုရားခန်းထဲက ထွက်လာသော ရင်ရင်ငြိမ်း ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ပေါ်ဖေးက ရှေ့မှ ပိတ်ရပ်လိုက်ပြီး-

"စာချုပ်ကော ..."

ရှုတ်တရက် အမေးခံလိုက်ရသောကြောင့် ရင်ရင်ငြိမ်း ကြောင်သွားသည်။ လန့်သလိုလည်း ဖြစ်သွား၏။

"လက်ထပ်စာချုပ် ကို ပြောတာ "

"ဘယ်သိပ္ပံမလဲ "

"ဘာလို့ မသိရမှာလဲ၊ နှစ်စောင် ရှိရမှာ၊ ခုတစ်စောင်ပဲ တွေ့တော့တယ်၊ ဘယ်မှာလဲ "

"အစကတည်း က တစ်စောင်ပဲ ရှိတာပဲဟာ "

"ဘာ... ဘာကြောင့် တစ်စောင်ထဲရှိရမှာလဲ၊ ဘာဆိုင်လို့လဲ "

"ဟိုးအရင် စာချုပ် ချုပ်ပြီးကတည်းက တစ်စောင်ကို အနှောင်းတို့ ယူသိမ်းထားတာပဲ၊ အဲဒါ နင်လည်း သိသား ပဲ"

ရင်ရင်ငြိမ်းက လေသံမှန်မှန် ခပ်အေးအေး ပြောပြီး ထွက်သွားသည်။ ခုမှ ပေါ်ဇေး သတိရသွားသည်။ ဟိုးအရင် လက်ထပ်စာချုပ် ချုပ်ပြီးတော့ ရင်ရင်ငြိမ်းအတွက် စာချုပ်ကို အိမ်က တွေ့သွားမှာစိုးသဖြင့် အနှောင်း က ယူသိမ်းပေးထားခဲ့သည်။ မင်္ဂလာဆောင်ပြီးကျတော့လည်း အနှောင်းက ပေါ်ဇေးကို မယုံ လို့ ဆိုပြီး ပြန်မပေးဘဲ ထားသည်။ ဒီတုန်းက ပေါ်ဇေးကတောင် -

"ငါ့ဆီက စာချုပ်ရော ယူထားဦးမလား၊ လူတစ်ယောက်လုံး ရနေမှတော့ စာချုပ်က ဘာအရေးလဲ" ဟု ပြောခဲ့ သေးသည်။

လင်မယား အတော်များများသည် လက်ထပ်စာချုပ်ကို ဂရုတစိုက် သိမ်းလေ့မရှိကြ။ မေ့မေ့လျော့လျော့ နေကြတာချည်းပဲ။ တချို့လည်း ဘယ်ထားလို့ထားမိမှန်း မသိ။ ဟိုချောင်ထိုး ဒီချောင်ထည့်နဲ့ ပျောက် ချင် ပျောက် နေတတ်သည်။ ခြကိုက်လို့... ရေစိုလို့... ပျက်စီး ဆွေးမြည့်တာမျိုးလည်း ရှိ၏။

တကယ်တော့ ဗုဒ္ဓဘာသာ မြန်မာလူမျိုးတွေအတွက် လက်ထပ်စာချုပ်ဆိုသည်မှာ အထောင်အထား တစ်ခု လောက်သာဖြစ်၏။ စာချုပ်မရှိလည်း ဘာမှအရေးမကြီး။ ဂုဏ်သရေရှိ လူကြီးလူကောင်းတွေက ဖြစ်စေ၊ ယုံကြည်လောက်သော အိမ်နားနီး ချင်းတွေက ဖြစ်စေ သက်သေခံလျှင် လင်မယားအရာ မြောက်သည် ဆို၏။ ဒါကလည်း မိန်းမတွေဘက်က အခွင့်အရေး မဆုံးရှုံးရအောင် အကာအကွယ်ပေးထားခြင်း ဖြစ်သည်။ မြန်မာ့ဓလေ့ ထုံးတမ်း ဥပဒေမှာ မိန်းမတွေကို တော်တော် အခွင့်အရေး ပေးထားကြောင့် သိရသော ကြောင့် မိန်းမ ဖြစ်ချင်စိတ်တောင် ဖြစ်လာပြီဟု ပေါ်ဇေး စိတ်ပေါက်ပေါက်နဲ့ တွေးမိသေးသည်။

ယောက်ျားတွေဘက်က တစ်ပန်းသာတာတော့ ရှိသည်။ ယောက်ျား တစ်ယောက်သည် တစ်ပြိုင်နက် တည်းမှာ မိန်းမအများအပြားကို လက်ထပ်ယူလို့ရသည်။ မယားပြိုင်ပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ မယားငယ်ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဒုတိယ... တတိယ ပဲ ပြောပြော တရားဝင် ယူနိုင်သည်။

မိန်းမတစ်ယောက်အနေနဲ့ကျတော့ လက်ရှိယောက်ျားနဲ့ တရားဝင်ကွာရှင်းခြင်း မပြုသေးဘဲနဲ့ နောက် ထပ် အိမ်ထောင်ပြုလို့မရ။ တစ်ပါးသောသူနှင့် ဖောက်ပြားလျှင် ဒါကို အကြောင်းပြုပြီး ယောက်ျား လုပ် တဲ့လူက စွန့်ပစ် လို့ရသည်။ တစ်ခုတော့ ရှိသည်။ ဒီကိစ္စအတွက် မိန်းမကို အပြစ်ပေး အရေးယူလို့တော့ မရ။ အရက်တကွ အကျိုးနည်း ဖြစ်စေရုံပဲ ရှိမည်။ တချို့ ဘာသာရေးအယူသီးတဲ့ နိုင်ငံတွေမှာလို ခဲတွေ နဲ့ ပိုင်းပေါက်ပြီး သတ်တာမျိုးလည်း မရှိ။

ကြာခိုတဲ့ကောင်ကိုတော့ မယားခိုးမှုနဲ့ တရားစွဲလို့ရသည်။ ဒီနေရာမှာလည်း မပိုင်ဘဲ ရမ်းသမ်းစွပ်စွဲလို့ မရ။ အသိသက်သေ တွေ့နေ့တကွ လက်ပူးလက်ကြပ်မိအောင် ဖမ်းနိုင်ရသည်။ ဒါတောင်မှ ဟိုငနဲက လျင်လွန်းလို့ အိမ်တံခါး ရဲ့အပြင်ဘက် ရောက်အောင် ရှောင်တိမ်းနိုင်လျှင် တပ်အပ်ယိုးစွပ်ဖို့ ခက်သည် ဟု ဆိုသည်။ ဒီကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်၍

"သူ့လင်နှင့် ကြုံ၊ တံခါးခုံ လွတ်ရုံကျော်၍ပြေး "

ဆိုပြီး သံပေါက်ကဗျာတောင် စပ်ဆိုထားသေးတယ် ဆိုပဲ။

ဒါတွေက ဆရာဦးစောဘရန်ငြိမ်း ပြောပြလိုက်တာတွေ။

ဥပဒေဆိုတာကလည်း ရှင်းအောင်လုပ်လေ၊ ရှုပ်လေပဲ ထင်ပါရဲ့၊ ဒါကြောင့်လည်း တာအိုဝါဒီပညာရှိကြီး လောင်ဖူးက-

"ဥပဒေတွေ များလေလေ၊ ချိုးဖောက်သူတွေ ပေါလေလေ "

လို့ မိန့်ဆိုခဲ့တာပဲ ထင်ပါရဲ့။

ထားပါတော့၊ ဥပဒေက ဤသို့ ရှိသည်ဆိုရင် အဲဒီအတိုင်းပဲလို့ မှတ်လိုက်ရုံရှိတာပဲ။ ဘာတတ်နိုင်တာ မှတ်လို့၊ ခုလောလောဆယ်မှာ အရေးကြီးတာက သက်သေလက်မှတ် ထိုးထားတဲ့ လူတွေထဲက ဘယ် သူ့ကို အရင်ဆုံး စပြီး စည်းရုံးရမလဲ ဆိုတာ ရွေးချယ်ဖို့ပဲ။

အိပ်ခန်းထဲ ပြန်ဝင်သည်။ လက်ထပ်စာချုပ်ထဲက သက်သေစာရင်းကို ကြည့်သည်။ အပေါ်ဆုံးမှာ လက်မှတ်ထိုးထားတာက ရဲမော် ဖြစ်၏။ ဒီကောင်က သိပ်မလွယ်။ နောက်ပိုင်းကျမှ ပြောရမည်။ သူ့ အောက်က လက်မှတ်ထိုးထားတာက အေဘီကျော်။ သူက အဆက်အသွယ် ပြတ်နေသည်။ ဘယ်ရောက် နေမှန်း မသိ။ စုံစမ်းရဦးမည်။

နောက်တစ်ယောက်က ကောင်းထွန်း။ မဆုံဖြစ်တာ ကြာပြီဖြစ်သော်လည်း ရှာဖို့ လွယ်သည်။ မိန်းမတွေ ကို အလိုမလိုက်နဲ့ကွ ... ဘာ ညာ ပြောဖူးသည်။ သူ့ကိုပဲ ပထမဆုံး "တားဂတ်"အဖြစ် ရွေးရကောင်းမ လား စဉ်းစား နေတုန်း...

အခန်းပေါက်ဝမှာ လူရိပ် မြင်သဖြင့် စာချုပ်ကို နောက်မှ အမြန်ဝှက်လိုက်ပြီး လှမ်းကြည့်တော့ ဝိုင်းစိန် ဖြစ် နေတာ တွေ့ရ၏။

"ဘာလဲ ..."

"ဧည့်သည် ရောက်နေတယ် "

"အေး ... လာခဲ့မယ် "

စာချုပ်ကို သူ့နေရာမှာ ပြန်ထားသည်။ ပြီးတော့မှ ဒီနေရာကို ရင်ရင်ငြိမ်းလည်း သိမှာပဲလို့ တွေးမိပြီး စာကြည့်ခန်း ထဲက စားပွဲ အံဆွဲထဲ သွားထည့်ထားလိုက်သည်။

ပြန်ထွက်လာပြီး အခန်းဝရောက်မှ စိတ်ကူး တစ်မျိုး ပြောင်းသွားပြန်သည်။ စာချုပ်ကို ပြန်ထုတ်၊ စင်ပေါ်က စာအုပ်တွေ နောက်မှာ ထိုးထည့်ထား လိုက်သည်။

အောက်ထပ်ကို ဆင်းလာတော့ ဧည့်ခန်းမှာ ထိုင်နေသော ကံညွန့်မောင်ကို တွေ့ရသည်။

"အမယ်... ဟေ့ကောင် လူရှုပ်၊ ငါ့ကို ဖျက်ဆီးမလို့ လာတာလား "

ဟု နှုတ်ဆက်ရင်း ဝင်ထိုင်သည်။ ကံညွန့်မောင်က အရင်လို ဆိုဆိုဆဲဆဲနှင့် ပြန်နှုတ်ဆက်တာမျိုး မလုပ်ဘဲ ခပ်ငေါင်ငေါင် ထိုင်နေသည်။ အမြဲတမ်း တက်ကြွပြီး ဟေးလားဝါးလား ပျော်ပျော်ပါးပါး နေတတ်တဲ့ ကောင် က ခုလို ဝိုင်းတွေတွေကြီး ဖြစ်နေတာ ထူးဆန်းသည်။

"မင်းက ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ နေမကောင်းဘူးလား၊ ဟုတ်မယ်... မျက်နှာကလည်း ချောင်ကျနေတယ်။ ဝမ်းတွေ လျှော့ပြီး အဆက်မပြတ် ချောင်းဆိုးသေးလား၊ ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်မှာ အနာတွေပေါက်သေးလား၊ ကိုယ်ခံ အားနည်းပြီး ခဏခဏ ဖျားသလား၊ သွေးလေး ဘာလေးလည်း စစ်ကြည့်ပါဦး"

ဟု နောက်လိုက်သော်လည်း မရယ်ဘဲ မချိုပြီးသာ ပြုံးသည်။

"ဟေ့ကောင် ... မင်းအချိုးက ဘာလဲကွ၊ ယောက္ခမက နှင်ချလိုက်လို့လား "

ဆိုတော့မှ -

"အဲဒီလို ဖြစ်ဖို့တော့ နီးစပ်နေပြီကွာ "

"ဟင်... ဘာဖြစ်လို့လဲ "

ကံညွန့်မောင်က အိမ်ထဲကို မျက်စိကစားလိုက်ပြီး-

"အပြင်သွားရအောင်ကွာ "

"ဟာ... စောစောကမှ လက်ဖက်ရည်ဆိုက်က ပြန်လာတာ၊ ပြန်မထွက်ချင် တော့ဘူး"

"ဒီမှာ ပြောလို့ မကောင်းဘူး၊ ရင်ရင်ငြိမ်း ကြားသွားရင်..."

"မပူနဲ့၊ သူ ဘုရားရှိခိုးနေတယ်၊ နောက်နာရီဝက်လောက်နဲ့တောင် ပြီးမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ပြောစရာရှိတာ ပြော"

"ငါ မင်းဆီ မှာ အကူအညီတစ်ခု တောင်းစရာရှိတယ် "

"ရတယ်... နှစ်ခုတောင်းလည်း ရတယ်၊ ဘာလဲ... မင်း မြန်မြန်အမွေရအောင် ယောက္ခမကို လုပ်ကြံပေး ရ မှာလား"

"မနောက်ပါနဲ့ကွာ၊ ငါ တကယ် အခက်အခဲ တွေ့နေလို့ပါ"

"ဒါဆို ဘာလဲ"

"ငါ့ကို ငွေသုံးသိန်းလောက် ချေးပါကွာ "

"ဘာ... ဟား ဟား"

ပေါ်ဇေး က ဟားတိုက် ရယ်လိုက်ပြီး-

"မင်း တော်တော် အိုက်တင်ကောင်းလာပြီ"

"တကယ် ပြောတာ "

"ယုတ္တိရှိအောင်လည်း ပြောဦးမှပေါ့၊ ကံညွန့်မောင်ရာ၊ သူ့ရေးသမက်... သစ်စက်ပိုင်ရှင်ရဲ့ယောက်ျား... သစ်ဆိုင် ပိုင်ရှင်ကြီး က ငါ့ဆီမှာ ပိုက်ဆံလာချေးတယ် ဆိုတော့..."

"အဲဒါတွေက ငါ့ဟာမှ မဟုတ်ဘဲ"

"ဒါပေမဲ့ အဲဒီလောက် ပိုက်ဆံက မိန်းမဆီက တောင်းရင် ရတာပဲ"

"မတောင်းချင်လို့ပေါ့"

"ဘာဖြစ်လို့လဲ" "သူ မသိစေချင်တဲ့ ကိစ္စမို့လို့ပေါ့ကွာ"

ပေါ်ရေးက ကံညွန့်မောင်ကို စိုက်ကြည့်ပြီး အကဲခတ်လိုက်သည်။ ဟိုကောင် မနေတတ် မထိုင်တတ် ဖြစ် သွားတာ ကို သတိပြုမိပြီး-

"ငါ့ကို မှန်မှန်ပြောစမ်း ဟေ့ကောင်၊ မင်း ဘာတွေ ရှုပ်ထားသလဲ"

"မင်း သိတဲ့အတိုင်းပဲ၊ အိမ်မှာ နေရတာ နားပူတယ်၊ သူတို့သားအမိ သားအဖတွေဟာ နေ့ရှိသ၍ သစ် အကြောင်း ပဲ ပြောနေကြတာပဲ၊ နေ့စဉ် နေ့တိုင်း ကျွန်း၊ ပျဉ်းကတိုး၊ အင်၊ ကညင်၊ သင်းဝင် ဆိုတာပဲ အမြဲ ကြားနေရတယ်၊ ခုတစ်ခါ ကျွန်းနေရာမှာ အစားထိုးလို့ရတဲ့ တောင်ဘိမ်း ဆိုတဲ့ သစ်အကြောင်းကို စိတ်ဝင်စား နေကြပြန်ပြီ၊ သစ်သားကို ဘယ်လောက်စွဲလမ်းသလဲ ဆိုတော့ ငါ့သမီးကို ပိတောက်ညွန့် လို့ နာမည် ပေးထားတာ ကြည့်ပါလား၊ နောက်တစ်ယောက်မွေးရင် ပျဉ်းကတိုးလို့များ မှည့်မလား မသိ ဘူး"

အရေးထဲ မှာတောင် ဝသီက မဖျောက်နိုင်ဘဲ နောက်နေသေးတယ်ဟု တွေးပြီး ပေါ်ရေး ပြီးမိသည်။

"ဒါနဲ့ ငွေ သုံးသိန်းနဲ့ ဘာဆိုင်လဲ "

"ငါက ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် ပေါ့ပေါ့ပါးပါး နေချင်တဲ့ကောင်လေ၊ သူတို့က စီးပွားရေးမှ စီးပွားရေး ဆိုတော့ အိမ်မှာ ငြီးငွေ့လာတာပေါ့ကွာ၊ ဒါနဲ့ ငါလည်း တစ်ပတ် တစ်ခါလောက် စားသောက်ဆိုင် သွားထိုင်ပြီး ဘီယာလေး ဘာလေး သောက်တော့ပေါ့" "မင်းလိုကောင် သွားထိုင်တယ် ဆိုကတည်းက ကောင်မလေးတွေ ရှိတဲ့ ဆိုင်ပဲဖြစ်ရမယ်" ကံညွန့်မောင် က ဘာမှပြန်မပြောဘဲ ငြိမ်နေသည်။

"ဟိုတစ်ခါ ရဲမော် နဲ့ ငါ့ကို ခေါ်သွားတဲ့ ဆိုင်လား "

ဟု ပေါ်ဇေးက မေးတော့မှာ ခေါင်းညိတ်သည်။ ထိုစဉ်က ကာရာအိုကေ သီချင်းသံတွေ ဆူညံလွန်းသော ကြောင့် စကားတောင် ကောင်းကောင်းပြောလို့မရ။ ရဲမော်က ဒေါကန်ပြီး အသံတိုးခိုင်းသဖြင့် ဆိုင်ရှင်နှင့် အချေအတင် ဖြစ်ခဲ့ရသေးသည်။

"အဲဒီတော့..."

ပေါ်ဇေးက စကားထောင်ပေးသည်။ ကံညွန့်မောင် ခပ်ဆိုင်းဆိုင်းလုပ်နေပြီးမှ-

"ငါ... အဲဒီဆိုင်က ကောင်မလေးတစ်ယောက်နဲ့ ခင်သွားတယ်"

"ငြိသွားတယ် ပြောစမ်းပါကွာ "

"မင်း သိတဲ့အတိုင်းပဲလေ၊ ငါ့မိန်းမ က မာတင်းတင်း ကြွပ်ဆတ်ဆတ်နဲ့ မဟုတ်လား၊ အဲဒီကောင်မလေး ကတော့ လှလည်း လှတယ်၊ သဘောလည်း ကောင်းတယ်၊ ငါ့အပေါ်မှာလည်း အလိုလိုက်တယ်၊ အဲဒါနဲ့ သံယောဇဉ် လေး တွေ ဖြစ်ကုန်တာပါပဲ "

"ခုတော့... မင်းကို အတင်းတွယ်တပ်နေပြီပေါ့"

"ဒီလိုကွာ... သူက နယ်က လာတာ၊ အခု သူ့အဖေက အသည်းအသန် ဖြစ်နေလို့ ပြန်ရမယ်၊ အဲဒါ ဆေးဖိုးဝါးခ ငွေ သုံးသိန်းလောက် လိုနေတယ်ဆိုလို့ " ဒါမျိုးတွေ က ရိုးနေပါပြီကွာ၊ အဖေ နေမကောင်းလို့၊ အမေအိုကြီးကို လုပ်ကျွေးနေတာပါ ဆိုတာမျိုး တွေ "

"သူ့ဟာသူ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်... ငွေကတော့ မပေးလို့ မဖြစ်ဘူး "

"သူ့ဆီ မသွားတော့ဘဲ အဆက်ဖြတ်လိုက်ပေါ့ "

"ငါ လည်း ရှောင်နေတာပဲ၊ သူက ဆိုင်ကို ဖုန်းလှမ်းလှမ်းဆက်တယ်ကွ "

"ဘာ... မင်း လည်မလိုလိုနဲ့ တော်တော်တုံးပါလား၊ ဒါမျိုးကို ဖုန်းနံပါတ် ပေးထားရသလား "

"ငါက ပေးထားတာ မဟုတ်ဘူးကွ၊ ဆိုင်ရှင်က သူ့အိမ်ပြင်မယ် ပြောတာ ကြားတော့ ငါကလည်း ဆိုင်က သစ် တွေများ ရောင်းရမလားလို့ လိပ်စာကတ် ပေးလိုက်မိတယ်၊ အဲဒီကတစ်ဆင့် သိသွားတာ "

"မင်းကို ဒြမ်းခြောက်တဲ့သဘောပဲ "

"အေးကွာ... သူက ဆိုင်ကို လာခဲ့မယ်လို့တောင် ပြောနေတယ်၊ ငါ့မိန်းမ သိသွားအောင် လုပ်လိုက်မယ် ဆိုတဲ့ သဘော ပေါ့ "

"ပေးတာက ဟုတ်ပါပြီ၊ တစ်ခါတည်းနဲ့ ပြီးမလား၊ ဒါမျိုးက ရမှန်းသိရင် ထပ်ပြီး ညှစ်နေဦးမှာပဲ "

"နောက်တစ်ခါ လုပ်ရင် ရဲကိုတိုင်မယ်၊ ဘာညာကြည့်ပြီး ခြောက်ထားရမှာပဲ၊ ခုတစ်ခါတော့ ပေးလိုက်မှ ဖြစ်မယ်၊ မိန်းမ သိသွားရင် ငါ ဘဝပျက်လိမ့်မယ် "

"မင်း တော်တော်ရှုပ်တဲ့ ကောင်ပဲ၊ ခုထိ ခြေမငြိမ်ချင်သေးဘူး "

ကံညွန့်မောင်၏ ယောက္ခမက ချမ်းသာသည်။ သစ်ကန်ထရိုက်ခွဲသည်။ သစ်စက်ရှိသည်။ သစ်ဆိုင် ဖွင့် ထားသည်။ ဒီလုပ်ငန်းတွေအားလုံး ကံညွန့်မောင် မိန်းမက ဦးစီးသည်။ ငွေရေးကြေးရေး စာရင်းဇယား က အစ ကိုင်ထားသည်။ ကံညွန့်မောင်က ဆိုင်မန်နေဂျာအဖြစ် နာမည်ခံ ရုပ်ပြသာဖြစ်၏။ သူ့မိန်းမက စီးပွားရေး ကိုသာ စိတ်ဝင်စားသူ ဖြစ်သောကြောင့် လူမှုရေးမှာ အားနည်းသည်။ ကံညွန့်မောင်၏သူငယ် ချင်း တွေနှင့် ရင်းရင်းနှီးနှီး မရှိ။

ဒီအတွက် အပြစ်ပြောလိုတော့ မရ။ ကံညွန့်မောင်ကို လူကုန်ထံတစ်ယောက်လို နေနိုင်အောင် စီစဉ်ပေး ထားသည်။ သုံးဖို့စွဲဖို့ လုံလောက်အောင် ပေးထားသည်။ နည်းနည်းပါးပါး သောက်တတ် စားတတ်တာ ကို လည်း ခွင့်ပြုထားသည်။ ဒီကြားထဲကမှ ကိုယ့်လူက အပိုဇာတ်လမ်းကလေးတွေ ရှုပ်ချင်နေခြင်း ဖြစ်၏။

ပေါ်ဇေး၏ ခေါင်းထဲမှ တစ်ချက် လက်ခနဲဖြစ်သွားသည်။ ဟုတ်ပြီ။ ဒါဟာ အခွင့်အရေးကောင်း တစ်ခုပဲ။ ထို့ကြောင့်-

"အေးလေ... သူငယ်ချင်း အချင်းချင်းပဲဟာ၊ ကူညီရမှာပေါ့၊ ခဏ စောင့်ကွာ"

ဆိုပြီး အိမ်ပေါ်ထပ် တက်လာခဲ့သည်။ အိမ်ခန်းထဲဝင်ပြီး ငွေသုံးသိန်းနှင့် အဆင်သင့် ရေးထားပြီး ဖြစ် သော ကွာရှင်း စာချုပ်ကို ယူလာသည်။

စားပွဲပေါ်ကို ငွေစက္ကူအုပ်တွေ တင်လိုက်သည်။ ထို့နောက် စာချုပ်ကို ကံညွန့်မောင် ရှေ့ချပေးလိုက်ပြီး-

"ကဲ... လက်မှတ်ထိုး " ကံညွန့်မောင်က ငွေချေးစာချုပ် ထင်ပြီး

"ဟာကွာ... မင်းက ငါ့ကိုတောင် မယုံဘူးလား၊ ငါ အဆင်ပြေတဲ့အချိန် ပြန်ပေးမှာပါ"

"အဲဒါ မဟုတ်ဘူး၊ သေသေချာချာ ဖတ်ကြည့်ဦး"

ကံညွန့်မောင် က စာချုပ်ကို ယူပြီး ဖတ်ကြည့်သည်။ အကြီးအကျယ် အံ့ဩသွားလိမ့်မည် ထင်သော် လည်း-

"မင်းကွာ... အရေးထဲမှာ နောက်နေသေးတယ်၊ ငယ်ကျင့် မပျောက်ချင်သေးဘူး "

"နောက်နေတာ မဟုတ်ဘူး"

"ဒါမျိုး မနောက်ကောင်းဘူးကွာ၊ နိမိတ်မရှိ နမာမရှိ"

"တကယ်ပြောနေတာကွ၊ ဘယ်သူက စာချုပ်စာတမ်းတွေ လုပ်ပြီး အပင်ပန်းခံ နောက်ပျဲမလဲ "

"မင်း.... တကယ်"

ပေါ်ဇေးက ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ ကံညွန့်မောင်က ပေါ်ဇေး မျက်နှာကို တစ်ချက် စိုက်ကြည့်သည်။ ခုမှ သူ ပါးစပ် အဟောင်းသား ဖြစ်သွား၏။

"ဟေ့ကောင်... မင်း အဓိပ္ပာယ်မရှိတာတွေ လျှောက်မလုပ်နဲ့၊ ကလေးလည်း မဟုတ်တော့ဘူး၊ နေစမ်း ပါဦး... မင်းက ဘာကြောင့် ကွာရှင်းချင်တာလဲ "

"စိတ်သဘောထားချင်း မတိုက်ဆိုင်လို့ပေါ့"

"မဖြစ်နိုင်တာဘဲ၊ ရင်ရင်ငြိမ်းနဲ့ သဘောထားချင်း မတိုက်ဆိုင်ဘူးဆိုတာ အံ့ဩစရာ ကြီးပဲ၊ ဘာတွေ ဖြစ် ကြတာလဲ၊ ငါ့ကို ရှင်းပြ"

"ရှင်းပြနေရင်... မင်း လိပ်ပတ်လည်အောင် အရှည်ကြီးပြောပြမှရမယ်၊ အခု မင်းလည်း သွားစရာကိစ္စ အရေးကြီး နေတယ် မဟုတ်လား၊ အချိန်မရှိဘူး၊ မင်း လက်မှတ်ထိုး၊ အဲဒီငွေ ယူပြီး သွားတော့ "

ကံညွန့်မောင် ခဏတွေသွားပြီးမှ-

"ငါ မထိုးချင်ဘူးကွာ "

"ငါက မင်းကို ကူညီသလို မင်းလည်း ငါ့ကို ဒီကိစ္စပြန်ကူညီပေါ့"

"အပေးအယူ လုပ်တဲ့သဘောပေါ့ "

"အဲဒီ သဘောပဲ ထားလိုက်ပါတော့ "

"ငါက လက်မှတ်မထိုးရင် မင်းကလည်း ပိုက်ဆံမပေးဘူး ဆိုပါတော့" ပေါ်ဇေးက မျက်နှာတည်တည် ထားပြီး ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ ကံညွန့်မောင်က ခေါင်းခါလိုက်ပြီး-

"အဲဒါတော့ မဖြစ်ဘူး၊ ရင်ရင်ငြိမ်း နှစ်နှာမယ့် ကိစ္စမျိုးတော့ ငါမလုပ်နိုင်ဘူး "

"သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း သဘောတူပြီးသားပဲ "

ဟု ပေါ်ဇေးက မလိမ့်မပတ်လုပ်ဖို့ ကြိုးစားသည်။

"ဒါဆို သူ့ကို ခေါ်လိုက်လေ၊ ငါ မေးမယ် "

ပေါ်ဇေး နည်းနည်းတင်းသွားသည်။

"မေးစရာ မလိုဘူး၊ လက်မှတ်သာ ထိုးလိုက် "

"မထိုးဘူး"

"ဒါဆို ငါလည်း မပေးနိုင်ဘူး"

ဆိုပြီး ငွေထုပ်ကိုယူ၍ အကျီကြားထဲထိုးထည့်လိုက်သည်။ ကံညွန့်မောင်ကလည်း လေသံမာလာသည်။

"ကိုပေါ်... မင်းဟာ ခုလိုခြိမ်းခြောက်အကျပ်ကိုင်ပြီး အပေးအယူ လုပ်တတ်တဲ့ ကောင်မျိုး ဖြစ်လိမ့်မယ် လို့ ငါ မထင်ခဲ့ မိဘူး၊ မင်းကကော ဟိုကောင်မလေးနဲ့ ဘာထူးတော့လို့လဲ "

ပေါ်ဇေး ဆတ်ခနဲ ဖြစ်သွားပြီး-

"ငါက ကိုယ့်အကြောင်းနဲ့ ကိုယ်၊ မင်းလို ရှုပ်လို့ ပွေလို့ ပြဿနာဖြစ်ရတာ မဟုတ်ဘူး"

"အေး... ဟုတ်တယ်၊ ငါက လူရှုပ် လူပွေပဲ၊ ဒါပေမဲ့ မင်းလိုတော့ မရက်စက်တတ်ဘူး၊ သူများ ဒုက္ခ ရောက် နေတာကိုလည်း အခွင့်ကောင်းမယူတတ်ဘူး "

"ဟေ့ကောင် ... ငါ့ကို မစော်ကားနဲ့၊ မင်း သွားတော့ "

"အေး... သွားမယ်၊ မင်း ပိုက်ဆံမရရင်လည်း ဖြစ်ချင်တာ ဖြစ်ပေစေတော့၊ ဒါမျိုးတော့ ငါ မလုပ်နိုင်ဘူး"

ကံညွန့်မောင်က ပြောပြီး ထထွက်သွားသည်။ တံခါးဝအရောက်မှာ သူ့လက်ကိုင်ဖုန်းက အသံမြည်လာ သည်။ သူ နားထောင်လိုက်သည်။

"ငါ့ကို နှောင့်ယှက်ပြန်ပြီလား"

ဟု ပြောပြီးမှ ပေါ်ဇေးဘက် တစ်ချက်ကြည့်ပြီး အိမ်အပြင် ခပ်သုတ်သုတ် ထွက်သွားသည်။ ကားနားမှာ ရပ်ပြီး ဖုန်းပြောနေတာကို ပေါ်ဇေး ထိုင်နေရာမှ မြင်နေရသည်။

ကံညွန့်မောင်သည် တစ်စုံတစ်ခုကို ဒေါသတကြီး ပြောနေသည်။ ထို့ကြောင့် လေသံပျော့သွားပုံရသည်။ သူ စကားပြောသည့် ဟန်ပန်ကိုကြည့်ပြီး ခန့်မှန်းလိုရသည်။ ဖုန်းကို ခါးကြားမှာ ချိတ်ထားသော အိတ် ထဲထည့်သည်။ ကားပေါ်တက်ထိုင်ပြီး တံခါးကို ဆောင့်ပိတ်သည်။ စက်နိုးသည်။ ထွက်မသွားသေးဘဲ ငူငူကြီး ထိုင်နေသည်။ ခဏအကြာမှာ စက်သတ်ပြီး ကားပေါ်က ဆင်းသည်။ ခဏတွေ့ရပ်နေပြီးမှ အိမ် ထဲ ပြန်ဝင် လာသည်။

ဆက်တီကုလားထိုင်မှာ ဝင်ထိုင်ပြီး-

"ဟေ့ကောင်... စောစောက ပိုက်ဆံပေး"

"လက်မှတ် အရင်ထိုးလေ"

မျက်စောင်း တစ်ချက်ခဲလိုက်ပြီး-

"ပိုက်ဆံကို စားပွဲပေါ် တင်ထား"

ပေါ်ဇေးက အင်္ကျီကြားထဲမှ ငွေစက္ကူအုပ်တွေကို စားပွဲပေါ် တင်ပေးလိုက်သည်။ ကံညွန့်မောင်က ပိုက်ဆံထုပ်ကို လှမ်းကိုင်သည်။ ပေါ်ဇေးက သူ့လက်ပေါ်မှ အုပ်ကိုင် လိုက်သည်။ ကံညွန့်မောင်က ဘောလ်ပင် ကို ယူပြီး စာချုပ်ပေါ်မှာ လက်မှတ်ထိုးသည်။ ပေါ်ဇေးက လက်ပြန်ရုပ်ပေးလိုက်သည်။ ကံညွန့်မောင် က ငွေထုပ်ယူပြီး ထရပ်သည်။

"ရင်ရင်ငြိမ်းအပေါ်မှာ ငါ သစ္စာဖောက်မိပြီ"

အပေါ်ထပ်ကို မော့ကြည့်သယောင် ပြုရင်း-

"ငါ့ကို ခွင့်လွှတ်ပါဟာ"

ဟု ခပ်တိုးတိုးရေရွတ်ပြီး လှည့်ထွက်သွားသည်။ ကားပေါ်တက် မောင်းထွက် သွား၏။

ပေါ်ဇေး ကျေနပ်စွာ ပြုံးလိုက်သည်။ ကံများကောင်းချင်တော့ သက်သေလက်မှတ်ထိုးပေးမယ့်လူက အိမ်တိုင်ရာရောက်ပါပဲလား။ ပြီးတော့မှ တွေခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ တစ်ခုခု လွဲနေသလားပဲ။

စာချုပ်ကို ကောက်ယူပြီး အပေါ်ထပ် ပြေးတက်လာခဲ့သည်။ လှေကား အလယ်လောက်မှာ အပေါ်ထပ် က ဆင်းလာသော ရင်ရင်ငြိမ်းနှင့် သွားဆုံသဖြင့် ကိုယ်ရှိန်သတ်လိုက်သည်။ လက်ထဲက စာချုပ်ကို ကိုယ်နှင့် မသိမသာကွယ်ပြီး ဆက်တက်ခဲ့သည်။ စာကြည့်ခန်းထဲ ဝင်သည်။ ဟိုအရင်က လက်ထပ် စာချုပ်ကို ထုတ်ယူသည်။ ကွာရှင်းစာချုပ်နှင့် တိုက်ပြီး စစ်ဆေးကြည့်သည်။ စာချုပ်တွေပေါ်က ကံညွန့် မောင်၏ လက်မှတ် များသည် တစ်ခုနှင့်တစ်ခု မတူဘဲ လွဲနေသည်။ ခွေးသူခိုး... ငါ့ကို ပတ်သွားပြီ။

အောက်ထပ်ကို ပြန်ပြေးဆင်းလာခဲ့သည်။ ဧည့်ခန်းထဲမှာ ရင်ရင်ငြိမ်း ရှိနေသည်။ သူ့ရှေ့မှာ ဖုန်းပြောလို့ မဖြစ်။ ဆင်းလက်စ ဖြစ်နေသောကြောင့် ဟန်မပျက် ဆက်ဆင်းသွားပြီး နောက်ဖေးဘက်ကို သွားသည်။ အိမ်သာ ဝင်သည်။ ရေသောက်သည်။ အချိန်ဖြုန်းတဲ့အနေနဲ့ ထမင်းစားခန်းထဲ ဝင်ပြီး ဟိုလှန် ဒီလှန် လုပ်သည်။ ဝိုင်းစိန်က-

"ဦးပေါ်... ဝိုက်ဆာလို့လား၊ ကော်ဖီဖျော်ပေးရမလား"

မေးနေသေးသည်။ ခေါင်းခါပြီး ထမင်းစားခန်းထဲက ပြန်ထွက်လာခဲ့ရသည်။ အိမ်သာကို နောက်တစ် ခေါက် ယောင်ပြီး ဝင်မိပြန်သည်။ ဝိုင်းစိန်သာ မြင်သွားလျှင် - "ဦးပေါ် ... ဝမ်းပျက်နေတယ် ထင်တယ်"ဟု မေးလေဦးမလား မသိ။

ရင်ရင်ငြိမ်းက ဧည့်ခန်းထဲမှာပဲ ရှိသေးသည်။ ဆက်တီမှာ ထိုင်ပြီး နက္ခတ္တ ရောင်ခြည်မဂ္ဂဇင်း ဖတ်နေ သည်။ တော်တော် နှင့် ထမှာ မဟုတ်တော့။ အပေါ်ထပ်မှာ ဖုန်းတစ်လုံးရှိသေးသည်။ သို့ရာတွင် အောက်က ဖုန်းနဲ့အပြိုင်သွယ်ပြီး ဆက်ထားခြင်း ဖြစ်သောကြောင့် ရင်ရင်ငြိမ်းက အောက်က ဖုန်းနှင့် ခိုးနားထောင်လိုရသည်။ အကြံတစ်ခု ရသဖြင့် ဖုန်း ဆီသွားပြီး ကောက်ကိုင်လိုက်သည်။ တွေ့ကရာ နံပါတ်တွေ နှိပ်သည်။ ဖုန်းတစ်ခုခု ချို့ယွင်းနေသလို လိုနှင့် လျှောက် စစ်ဆေးကြည့်ချင်ယောင်ဆောင်ပြီး ဖုန်းကြီးကလစ်ကို ဆွဲဖြုတ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် အိမ်ပေါ်သို့ ခပ်သုတ်သုတ် ပြန်တက်လာသည်။

သူ ဂနာမငြိမ် ဖြစ်နေတာကို ရင်ရင်ငြိမ်းက သတိပြုချင် ပြုမိလိမ့်မည်။ တကယ်တော့ သူ့ဘာသာ မလုံမ လဲ ဖြစ်နေတာ။ ရင်ရင်ငြိမ်းသည် ကိုရီးယားဇာတ်လမ်းတွဲထဲက မင်းသမီးတွေလို ဖုန်းခိုးနားထောင်တာ၊ တံခါးကြား က ချောင်းပြီး နားထောင်တာကို လုပ်တတ်သူမျိုးမဟုတ်။

အပေါ်ထပ်က ဖုန်းဖြင့် ကံညွန့်မောင်၏လက်ကိုင်ဖုန်းဆီ ဆက်လိုက်သည်။ ကံညွန့်မောင် ထူးသံကြား တော့ ဆဲနည်း မျိုးစုံဖြင့် ဆဲလိုက်သည်။ ကံညွန့်မောင်က

"ဟေ့ကောင် ... ဘာဖြစ်နေတာလဲ "

"ခွေးမျိုး... မင်း လက်မှတ်အတုကြီး ထိုးသွားတယ်မဟုတ်လား "

"ဟာ မဟုတ်တာ၊ အစစ်ပါကွ"

"ငါ ငတုံး မဟုတ်ဘူး၊ ဟိုအရင် လက်ထပ်စာချုပ်ထဲက လက်မှတ်နဲ့ တိုက်ကြည့်ပြီးပြီ၊ မတူဘူး "

"ဪ... ဒါလား၊ ငါ လက်မှတ်ပြောင်းထားတယ် "

"မလိမ်နဲ့ "

"တကယ်ပါကွာ၊ နိုင်ငံသား စိစစ်ရေးကတ်တွေ လုပ်ပေးတုန်းက ဟိုအရင်က လက်မှတ်ကို မကြိုက် တော့လို့ ပြောင်း ထိုးထားတာပါ၊ မင်းမယုံရင် ကြိုတဲ့အခါ ငါ့ ကတ်ကို စစ်ဆေးကြည့်လို့ရတယ် "

"ငါ့ကို ပတ်တာဆိုရင်တော့ မလွယ်ဘူးနော် "

"ကိုပေါ်ရာ... မင်းကို ငါ လိမ်ရဲပါ့မလား၊ အလိမ်ပေါ်သွားရင် မင်းက ငါ့အကြောင်းတွေ ငါ့မိန်းမကို သွား တို့လို့ ရတာပဲဟာ "

"ဒါဆို ပြီးရော၊ မင်းလည်း ငါ့ကိစ္စ တခြားကောင်တွေကို သွားမပြောနဲ့ဦးနော် "

"အေးပါ... ဪ ဟေ့ကောင်၊ စောစောက မင်းကို ငါ ပြောခဲ့တာတွေ ဘယ်လိုမှ သဘောမထားနဲ့နော် "

"ရပါတယ်၊ ငါ ပြောတာတွေလည်း မှတ်မထားနဲ့ "

ပြောပြီး ဖုန်းချလိုက်သည်။ ခုလောလောဆယ်မှာ ကွာရှင်းစာချုပ်ကိစ္စကို လူများများ မသိစေချင်သေး။ သိကုန်လျှင် လူစုပြီး ဝိုင်းကျပ်ကြလိမ့်မည်။ တစ်ဆင့်ချင်း သွားရမည်။ တစ်ယောက်ချင်း ဖဲပြီး စည်းရုံးရ မည်။

စိတ်သဘောထားချင်း မတိုက်ဆိုင်လို့ ကွာရှင်းချင်တာဟု ကံညွန့်မောင်ကို ပြောခဲ့သည်။ ဘာတွေ မတိုက်ဆိုင်တာလဲ၊ ဘယ်လို မတိုက်ဆိုင်တာလဲ၊ ရှင်းပြရာမှာ

နည်းနည်းတော့ လက်ဝင်သည်။ ပြော မယ်ဆိုရင် မင်္ဂလာဆောင်တဲ့နေ့က စပြောရမည်။ အဲဒီနေ့ကတည်းက ရင်ရင်ငြိမ်းက ဇာတိပြတော့တာ။

ပေါ်ဇေးသည် လက်ထပ်စာချုပ် ချုပ်ပြီးနောက် ဆောင့်ကြွားကြွားဖြစ်လာ၏။ သူ့ကိုယ်သူ တကယ့်အိမ် ထောင်သည် ဂိုက်မျိုး ဖမ်းနေသည်။

"ကိုယ်က မင်းတို့လို လူပျိုလူလွတ် မဟုတ်တော့ဘူးကွ၊ အနေအထိုင် ဆင်ခြင်ရမယ်"

ဟု ခပ်ကျောကျောပြောသည်။ "ငါ့မိန်းမကလေး..." စသည်ဖြင့် အသားယူချင်လာသည်။ သူ့ကို ရှေ့တင် ထားပြီး ခုလို ပြောတာကို ရင်ရင်ငြိမ်းက ရှက်သည်။

"အဲဒီလိုကြီး မခေါ်စမ်းပါနဲ့ဟယ်"

လို့ ပြောတော့ ပေါ်ဇေးက-

"မိန်းမမို့လို့ မိန်းမပြောတာပေါ့ဟ၊ ဒါ ရှက်စရာလား၊ ငါလည်း ကြွားချင်တာပေါ့"

"တကယ်လည်း လကထပ်ရသေးတာ မဟုတ်ဘဲနဲ့"

ရင်ရင်ငြိမ်း ခုလိုပြောလိုက်တာကိုက ပေါ်ဇေးကို ရောဂါတစ်ခု ထပ်တိုးအောင် တွန်းအားပေးလိုက်သလို ဖြစ်သွားသည်။ ထို့ကြောင့် ပေါ်ဇေးသည် မိမိ မိန်းမလိုချင်ပြီ ဖြစ်ကြောင်း အမေကတစ်ဆင့် ပူဆာလေ တော့သည်။

သူနှင့် ရင်ရင်ငြိမ်း ကြိုက်နေကြကြောင်း မိဘတွေ သိသည်။ သဘောလည်း တူသည်။ သူ့အမေကဆို လျှင် ပေါ်ဇေးက အလောတကြီး ဆုံးဖြတ်လုပ်ကိုင် တတ်သောကြောင့် ကြိုရာတွေ့ရာ မိန်းကလေးနှင့် ဖြစ် သွားမှာကို စိုးရိမ်နေခဲ့တာ။

ရင်ရင်ငြိမ်းနဲ့ဆိုတာ သိရသောအခါ ထခုန်မတတ် ဝမ်းသာသွားခဲ့သည်။ အဖေကတော့-
"ကောင်မလေး သနားပါတယ်၊ ငပေါ်ရဲ့ဒဏ်ကို ခံနိုင်ဖို့ မလွယ်ဘူး"

ဟု ဆိုသည်။ ပေါ်ဇေးကိုတော့ -

"မင်း ခုတစ်မျိုး၊ တော်ကြာ တစ်မျိုး မလုပ်နဲ့နော်" ဟု သတိပေးသည်။
အခု ပေါ်ဇေးက မင်္ဂလာဆောင်ပေးပါ ပြောလာတော့လည်း အမေက မြန်မြန်ထက်ထက်
စီစဉ်ပေးလိုက် ချင်သည်။ တော်ကြာ ဒီကောင် စိတ်ပြောင်းသွားမှာ စိုးရိမ်နေခဲ့တာနှင့်
အတော်ပဲ။ အဖေကတော့ -

"ဘာ... ဝင်ငွေဖြင့် တစ်ပြားမှ မရှိသေးဘူး၊ မိန်းမ လိုချင်လို့ရမလား"

"သူ့မှာ ဝင်ငွေမရှိပေမယ့် ရှင်မှာ ရှိတာပဲ"

"ဪ... ငါက ကောင်မလေးကိုပါ အိမ်ပေါ်ခေါ်တင်ပြီး ကျွေးထားရမယ်
ဆိုပါတော့"

"လူတစ်ယောက် ပိုလာရုံနဲ့ ရှင် မွဲမသွားနိုင်ပါဘူး၊ စဉ်းစားကြည့်ဦး၊ ရှင်မှာက
ယောက်ျားလေးအဖော် ရှိ တယ်၊ ကျွန်မမှာ မရှိဘူး၊ ရင်ရင်ငြိမ်းသာ ရောက်လာရင်
ကျွန်မလည်း တိုင်ပင်ဖော် တိုင်ပင်ဖက် ရတာပေါ့"

"ကိုယ့်သား က အလုပ်အကိုင်မရှိသေးဘဲနဲ့၊ မိန်းမ သွားတောင်းရရင်
မျက်နှာငယ်မယ်ကွ "

"သူတို့ကလည်း နားလည်ပါတယ်၊ နောက်တော့ အလုပ်တစ်ခုခု စီစဉ်ပေးမယ်
ပြောပေါ့၊ ရှင်သားက လည်း အိမ်ထောင်ကျသွားရင် ဒီတိုင်းနေလို့ မဖြစ်ဘူးဆိုတာ သိမှာပါ၊
ဒါနဲ့... ရှင်ကို မေးရဦးမယ်၊ ရှင် မြေးမချီချင်ဘူးလား"

အဖေ လုပ်တဲ့လူ တွေသွားသည်။ အမေက ချက်ကောင်းကို ထိသွားမှန်းသိသဖြင့် ဆက်ပြီး နဲ့လိုက် သည်။

"တော်ကြာ... ရှင် ဟိုဘက်လမ်းက ဦးစိုးတင့်လို ဖြစ်နေဦးမယ်နော်၊ သူ့သား အသက်သုံးဆယ့်ငါးနှစ် ရှိပြီ၊ ခုထိ မစွဲသေးဘူး၊ သူ့ခမျာ တူ တူမတွေရဲ့ ကလေးတွေကိုပဲ မြေးအရင်းလို သဘောထားချိပိုးပြီး စိတ်ဖြေ နေရ ရှာတာ "

အဖေလည်း မနေသာတော့ဘဲ တစ်ဖက်က လူကြီးတွေဆီသွားပြီး တောင်းရမ်း ပေးရသည်။ ရင်ရင်ငြိမ်း က မိဘများမရှိတော့။ ကြီးတော်ဖြစ်သူနှင့် နေရခြင်းဖြစ်၏။ ကြီးတော်ကြီးကလည်း လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ လက်ခံ သည်။ သူက ရင်ရင်ငြိမ်းအတွက် စိတ်ချသွားရလျှင် သာသနာပြုလုပ်ငန်းတွေကို ဇောက်ချလုပ် တော့မည် ဟု စိတ်ကူး ထားသည်။

မင်္ဂလာဆောင်မှာ သတို့သားအရန် လုပ်ဖို့ အေဘီကျော်ကို အများသဘောတူ ရွေးလိုက်ကြသည်။ သတို့သမီးအရန်အဖြစ် ဒေစီပွင့်ကို လျာထားသည်။ ဒေစီပွင့်မှာ အလွန်ရှက်တတ်သူဖြစ်သောကြောင့် ငြင်း သေးသည်။ ရင်ရင်ငြိမ်းက-

"ငါလည်း ရှက်တာပါပဲဟာ၊ နင်နဲ့ဆိုရင် နှစ်ယောက်အတူတူ ရှက်ဖို့ အဖော်ရလို့ တော်သေးတယ် "

ဟု ပြောသဖြင့် အင်တင်တင်နဲ့ လက်ခံလိုက်ရသည်။

သူတို့နှစ်ယောက်ကို ရွေးရတာကလည်း အကြောင်းရှိသည်။ ဒီနှစ်ယောက်ကို ကျောင်းတုန်းကတည်း က ပိုင်းပြီး စနေခွဲကြသောကြောင့်ဖြစ်၏။ ဒီမှာတွင် အေဘီကျော်က ပြဿနာ ထလုပ်တော့သည်။

"ဟာ... သူတို့ ဝိန်ညောင်ညောင် ပုံတုံးကြီးနဲ့တော့ ငါ မတွဲနိုင်ဘူး၊ ငါ့အရပ်အမောင်းမျိုးနဲ့ ဆိုရင် ကိုယ် လုံးကိုယ်ပေါက် ခပ်ထည်ထည်ရှိတဲ့ လူနဲ့မှ လိုက်ဖက်မှာ၊ အနှောင်းကို လုပ်ခိုင်း"

အနှောင်းလို ဆတ်တောက်ဆတ်တောက် လမ်းလျှောက်တတ်သော ယောက်ျားလျှာ တစ်ယောက်က ဆံထုံး တွေ၊ ထိုင်မသိမ်းတွေနဲ့ဆို ဘယ်လိုမှ ကြည့်ကောင်းမှာ မဟုတ်။ အနှောင်းကလည်း လုပ်မှာ မဟုတ်။ အေဘီကျော် ကတော့ ဘယ်လိုမျှ ပြောလို့မရဘဲ ရှိကျနေသည်။ နောက်ဆုံးတော့ သူတို့အား လုံး ကြောက်ကြ ရသော အောင်ချိုတို့အဖေက ခေါ်ဟောက်လိုက်မှ မငြင်းသာဘဲ လက်ခံလိုက်ရသည်။ မင်္ဂလာဆောင်မှာ ပရိသတ် စည်စည်ကားကား၊ သူငယ်ချင်းတွေ စုံစုံလင်လင်နဲ့ ပျော်စရာကောင်းလှ သည်။ ရွှေကြိုး တားတာ၊ ခဲဖိုးတောင်းတာတွေကတော့ တခြားမင်္ဂလာဆောင်တွေအတိုင်းပါပဲ။

ညနေကျတော့ သူငယ်ချင်းတွေရဲ့ တောင်းဆိုမှုအရ လူပျိုညလုပ်ပေးရသည်။ အဖေက အရက်သောက် တာ မကြိုက် သော်လည်း ဒီတစ်ခါတော့ ခွင့်ပြုသည်။

"မလွန်စေနဲ့၊ နောက်မကျစေနဲ့ "

လို့သာ မှာလိုက်၏။ စားသောက်ဆိုင်တစ်ခုမှာ ထိုင်ကြသည်။ အနှောင်း ဦးဆောင်သော မိန်းကလေးအုပ်စုက -

"အရက်သောက်မယ်ဆို မလိုက်ဘူး၊ အရက်သောက်တဲ့ လူတွေနဲ့ တစ်ဝိုင်းတည်း မထိုင်နိုင်ဘူး" ဆိုသ ဖြင့် သူတို့ကို အရင်ကျေးမွေးပြီး စောစောပြန်လွှတ်လိုက်ရသည်။ ရင်ရင်ငြိမ်းကတော့ ပင်ပန်းပြီး ငြီးစိစိ ဖြစ်နေလို့ ဆိုပြီး မလိုက်ဘဲ နေခဲ့သည်။

ယောက်ျားလေးတွေချည်းဘဲ ကျန်တော့မှ ယမကာဝိုင်း စကြသည်။ လူပျိုညတို့ရဲ့ ထုံးစံအတိုင်း သူငယ် ချင်းတွေက ပေါ်ဇေးက သင်တန်းတွေ အမျိုးမျိုး ဝိုင်းပေးကြသည်။

တကယ်တော့ သူတို့လည်း ဘာ အတွေ့ အကြုံ မှ ရှိကြတာမဟုတ်။ ကြားဖူးနားဝတွေ လျှောက်ပြောကြခြင်းသာ ဖြစ်၏။

ဒီနေ့ညအဖို့ အပြောများတဲ့ ကိစ္စကတော့ ရင်ရင်ငြိမ်း လှတယ် ဆိုသောအကြောင်းပင်။ စားကောင်း သောက် ကောင်း အောင် ဝိုင်းမြှောက်ကြတာလည်း ပါသည်။ တကယ်လှတာလည်း ပါသည်။

ရင်ရင်ငြိမ်းသည် ပုံမှန်အတိုင်းဆိုလျှင် အလှပြင်လေ့မရှိ၊ သနပ်ခါးလောက်၊ ကရင်မိပတ်မိလောက်က အလွန်ဆုံးပဲ။ ရိုးရိုးလေးသာ နေတတ်သူဖြစ်၏။ ဒီနေ့တော့ သတို့သမီးအဖြစ် မပြင်လို့မရ။ အလှဖန်တီး ရှင် မိတ်ကပ် ဟန်နီ ကလည်း ရင်ရင်ငြိမ်းနှင့်လိုက်ဖက်သည့် ဆံထုံး၊ မိတ်ကပ်၊ နှုတ်ခမ်းနီအရောင်က အစ အစွမ်း ကုန် ပညာပြထားသဖြင့် ရုတ်တရက် မမှတ်မိနိုင်လောက်အောင်ကို လှနေသည်။ မင်္ဂလာပွဲ လာသူ တိုင်း က "လှလိုက်တာ ... ကျက်သရေရှိလိုက်တာ" ဟု ပြောကြရ၏။

ပေါ်ဇေးမှာ သူငယ်ချင်းတွေရဲ့ ချီးကျူးစကားကို နားထောင်ရင်းက ရင်ရင်ငြိမ်းကို မျက်စိထဲ မြင်ယောင် လာသည်။ ခုချက်ချင်းပဲ အိမ်ကို ပြန်ပြေးချင်စိတ်တောင် ပေါက်လာမိ၏။ နာရီတကြည့်ကြည့် လုပ်နေ တာကို ရဲမော် က ရိပ်မိသည်။ ည ၉ နာရီထိုးသောအခါ ရဲမော်က ဝိုင်းသိမ်းဖို့ပြောသည်။ ကောင်းထွန်းက မဝသေး။ အောင်ချိုက လည်း ဒီပုံစံမျိုးနဲ့ အိမ်ကို မပြန်ရဲဘူး ဆိုသဖြင့် အတော်ပဲဖြစ်သွား၏။ နောက်တော့ အေဘီကျော်၊ ကံညွန့်မောင်နှင့် ရဲမော် တို့ပါ လွတ်လွတ်လပ်လပ်ရှိသော ကောင်းထွန်း တို့အိမ်သို့ လိုက်အိပ်ကြသည်။ ဆိုင်က ပုလင်း တစ်လုံး ဝယ်သွားကြသည်။

ပေါ်ဇေး အိမ်ပြန်ရောက်သောအခါ အမေက တံခါးဖွင့်ပေးသည်။ အဖေကတော့ အလိုက်သိစွာ စောစော ဝင် အိပ် ပေးသည်။ အမေကလည်း တစ်နေကုန် ပင်ပန်းခွဲလို့ အိပ်တော့မယ်ဟု ပြောပြီး အခန်းထဲ ဝင် သွားသည်။ ပေါ်ဇေးတို့ လွတ်လွတ်လပ်လပ် နေလို့ရအောင် အပေါ်ထပ် တစ်ထပ်လုံးကို ပေးထား သည်။

သူ အပေါ် တက်လာခဲ့သည်။ အိပ်ခန်းထဲ ဝင်သည်။ ရင်ရင်ငြိမ်းသည် ခုတင်ပေါ်မှာ တစ်ပါးလွှဲ ထိုင်နေ ၏။ ပေါ်ဇေး ကို မျက်လုံးတစ်ချက် လှန်ကြည့်သည်။ ဘာမှတော့ မပြော။ နောက်ကျလို့ စိတ်ကောက် နေ သလား ဟု ထင်မိသေးသည်။ ပြီးမှ ကြောက်နေတာ ဖြစ်မယ်၊ စိတ်လှုပ်ရှားနေတာလည်း ဖြစ်နိုင်တာပဲ ဟု တွေးသည်။

ရင်ရင်ငြိမ်း၏ မျက်နှာပေါ်မှာ မိတ်ကပ်တွေ မရှိတော့။ အရင်နာရီပိုင်းလောက်က မိတ်ကပ်လိမ်းထားခဲ့ဖူး တယ် ဆိုသော အရိပ်အယောင်တွေတော့ ကျန်နေသေးသည်။ မိတ်ကပ်ဆိုတာ သူ့ကို ဖျက်ပစ်ပြီးသည့် တိုင် အချိန် အတန်ကြာ တဲ့ အထိ လေထဲမှာ ရနံ့တွေ ကျန်ရှိနေတုန်းပဲဆိုတာ ပထမဆုံးအကြိမ် သတိပြု လိုက်မိ၏။ ရင်ရင်ငြိမ်း သည် ဆံပင်ကို ဖြေချထားသည်။ နက်မှောင်သန်စွမ်းသော်လည်း ပျော့ပျော့ပျောင်းပျောင်း ရှိပုံရသော ဆံပင်များသည် ကျောပေါ်သို့ ဝဲကျနေသည်။ ဒါတောင် ဆံထုံးထုံးဖို့ အဆင်ပြေအောင် ဆိုပြီး အလှ ဖန်တီးရှင် က တိပစ်လိုက်လို့၊ နဂိုကဆို ခါးလယ်လောက်ထိ ရှည်သည်။

ရင်ရင်ငြိမ်း ခုလို ဆံပင် ဖားလျားချထားတာ ပေါ်ဇေး တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးသေး။ အရင်က ဆံပင်ကို နောက် မှာ စုပြီး စည်းထားလေ့ရှိသူသာဖြစ်၏။ ဆံပင်တွေ ဝဲကျနေသဖြင့် မျက်နှာ၏အစိတ်အပိုင်း အချို့ ဖုံး ကွယ် နေသည်။ ထင်ထင်ရှားရှား ရှင်းရှင်းလင်းလင်းကြီး မမြင်သာ။ ဒီလိုပုံစံမျိုးကိုက ရင်ဖိုစရာကောင်း နေ၏။ ပေါ်ဇေး က အရည်ကလေးဝင်ထားသဖြင့် သွေးကြွနေသည်။ သတ္တိလည်း ရှိနေသည်။ ထို့ကြောင့် သိပ် တုံ့ဆိုင်း မနေဘဲ ရင်ရင်ငြိမ်းနားကို ကပ်သွားသည်။ လက်မောင်းနှစ်ဖက်ကို ခပ်ရဲရဲပင် ဆုပ်ကိုင်ပြီး နှုတ် ခမ်း ကို ငုံ့နှမ်းလိုက်သည်။ ထိလုထိခင်ကလေးမှာပဲ ရင်ရင်ငြိမ်းက ဟင်... ဆိုပြီး မျက်နှာကို လွှဲဖယ် လိုက်လေ၏။ ပါးပြင် ကိုသာ နှာခေါင်းစွန်းနှင့် ခြစ်မိသွား၏။

ပေါ်ဇေးက ခေါင်းကို အလိုက်သင့် ယိမ်းပြီး ထပ်ကြိုးစားမည်ပြုစဉ် ရင်ရင်ငြိမ်းထံမှ အစ်ခနဲ အသံတစ်ခု ထွက် လာသည်။ သူ့မျက်နှာမှာ မအိမသာဖြစ်နေပြီး ပျို့ချင် အန်ချင်ပုံပေါ်နေ၏။ ထို့နောက် ပေါ်ဇေး၏ လက်ထဲ မှ ရုန်းလိုက်ပြီး အခန်းပြင် ပြေးထွက်သွားသည်။ ပေါ်ဇေး ခဏမျှ ကြောင်နေပြီးမှ နောက်က လိုက် သွားသည်။ ရင်ရင်ငြိမ်းသည် ဝရန်တာမှာ ရောက်နေ၏။ ကိုယ်ကို အပြင်သို့ကိုင်ထားပြီး အော့ခနဲ အော့ခနဲဖြစ်နေ သည်။ အစာတော့ မပါ။ လေတွေချည်း အန်နေခြင်း ဖြစ်၏။

"ဟင်... အခုကတည်းက အန်နေပြီ"ဟု ပေါ်ဇေးက ယောင်ပြီး ပြောမိ၏။ ပြီးမှ သတိရပြီး ရင်ရင်ငြိမ်း၏ ကျော ကို ဖိပေးရင်း-

"ဘာဖြစ်လို့လဲဟင် "ဟု မေးလိုက်သည်။

"ငါ... အဲဒီအနံ့ ကို မခံနိုင်ဘူး"

အရက် သောက်ထားသူများသည် ကိုယ့်ဟာကိုယ်တော့ ဘာမှမသိ။ ဘေးလူကသာ ချဉ်စုတ်စုတ်အနံ့ကို ရလေ့ ရှိသည်။ ကောင်းထွန်း ဆီက ဒီလိုအနံ့မျိုး ရတတ်ကြောင်း မှတ်မိသည်။

"ဆေးသောက်လိုက်ပါလား " ရင်ရင်ငြိမ်းက ခေါင်းခါသည်။

"သံပရာရည် သောက်လိုက်ရင် ကောင်းမယ် "

"ရပါတယ်၊ ကောင်းသွားပြီ၊ အစာမရှိလို့ ဖြစ်သွားတာ "

"အစာ မရှိလို့... ဟုတ်လား၊ ညနေက ဘာမှမစားဘူးလား၊ အမေ က မကျွေးဘူးလား"

"ကျွေးပါတယ်။ ငါက မစားတာ"

"ဟာ... မစား လို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ မနက်စာလည်း ဟုတ်တိပတ်တိ မစားဘူး မဟုတ်လား၊ တစ်ခုခုတော့."

"ငါ စားလို့ မဖြစ်ဘူး"

"ဘာဖြစ်လို့ "

ရင်ရင်ငြိမ်းက ဒီဘက်ကို ပြန်လှည့်လိုက်သည်။ ပျို့အန်ထားသဖြင့် မျက်နှာက နည်းနည်းအစ်နေသည်။ မျက်လုံး ထဲ မှာလည်း မျက်ရည်တွေနှင့်။ ငိုထားတာတော့ မဟုတ်။ အင်း... ဒီလိုလည်း လှနေတာပဲဟု တွေးနေတုန်း...

"ဒီနေ့က လပြည့်နေ့လေ" ဟု ရင်ရင်ငြိမ်းက ပြောသည်။

"အဲဒါနဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ "

"လပြည့် လကွယ် နေ့တိုင်း ငါ ဥပုသ်စောင့်တာ နှင် သိသားပဲ"

"ဟာ... မင်္ဂလာဆောင် တဲ့ နေ့မှာတော့ မစောင့်သင့်ပါဘူး "

"မဖြစ်ဘူး၊ ငါ ငယ်ငယ်ကတည်းက အဓိဇာန်လုပ်ထားတာ၊ မဖျက်နိုင်ဘူး" ပေါ်ဇေးသည် တစ်စုံတစ်ခုကို ရုတ်တရက် သတိရမပြီး ချောက်ချောက်ချားချား လေသံဖြင့် -

"ဒါဆို ဒါဆို.... ဟိုသင်း... ဟိုကိစ္စ... အဲ... အိပ်ဖို့က "

"အဲဒါ ပြောမလို့၊ ဒီနေ့ညတော့ ငါ ဘုရားခန်းထဲမှာ သွားအိပ်မလို့"

"ဟာ... ဘယ်ဖြစ်မလဲ "

ပေါ်ဇေးက ပျာပျာသလဲ ပြောသည်။ ပြီးမှ အကြံတစ်ခု ရသွားပြီး- "ဥပုသ်သည်ဆိုတာ ပန်းမပန်ရဘူး၊ အမွှေးနံသာ မလိမ်းရဘူးတဲ့၊ ဧည့်ခံပွဲတုန်းက

သစ်ခွပန်းတွေလည်း ပန် ထားတယ်၊ မိတ်ကပ်တွေလည်း လိမ်းထားတယ်၊ နင် ဥပုသ်ကျိုးသွားပြီ"

ပြောရင်း ရင်ရင်ငြိမ်း၏လက်မောင်းနှစ်ဖက်ကို ကိုင်မည်ပြုသည်။ ရင်ရင်ငြိမ်းက ကိုယ်ကို နောက်သို့ ယို့၍ ရှောင်လိုက်ပြီး-

"အဲဒါ မွန်းမလွဲခင်ကပဲ၊ ပြီးတော့ အိမ်ပြန်ရောက်ရောက်ချင်း မိတ်ကပ်တွေကို ဖျက်ပစ်ခဲ့ပြီးပြီ"

"ဒီတစ်ရက် ကိုတော့ ခွင့်ယူလိုက်ပါလားဟာ "

ပေါ်ဇေး က တိုးလျှိုးသော လေသံပြောင်း၍ ကြီးစားကြည့်သည်။ ရင်ရင်ငြိမ်းက ခေါင်းခါသည်။

"ဘုရားခန်း မှာ အိပ်လို့ အဆင်ပြေမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ခြင်လည်း သိပ်ကိုက်တယ် "

"ခြင်ထောင် ရှိသားပဲ၊ ငါက အိပ်ရာတောင် ပြင်ထားပြီးပြီ"

"နင် အိပ်ရဲလို့လား၊ အဲဒီမှာ ညည ခြေသံတွေ ကြားရတတ်တယ်" စိတ်ကူး တည့်ရာ ပြောပြီး ခြောက်ကြည့် သည်။

"မဖြစ်နိုင်တာဘဲ၊ ဘုရားခန်းမှာ ဘယ်သူက လာလုပ်ရဲမှာလဲ၊ ပြီးတော့ ငါက ဘုရား တရားနဲ့နေတာ၊ ကြောက် စရာ မလိုပါဘူး"

ပေါ်ဇေး နောက်တစ်မျိုး ကြံပြန်သည်။

"နင်က ဘုန်းကြီးကျောင်းလည်း မသွားဘဲနဲ့ ဘယ်လိုလုပ် သီလယူသလဲ "

"အိမ် မှာပဲ ယူတာပေါ့"

"အဲဒါ တရားမဝင်ဘူး၊ ဘုန်းကြီးရှေ့မှာ ယူမှ အတည်ဖြစ်တာ "

"နားမလည်ဘဲ လျှောက်မပြောပါနဲ့ဟာ၊ ငါက ဘုရားရှေ့မှာ သီလယူတာ၊ ပိုပြီးတော့တောင် တရားဝင် သေး တယ်"

ဟု ပြောပြီး အိမ်ရှေ့ခန်းထဲ ပြန်ဝင်သည်။ ထို့နောက် ဘုရားခန်းဆီ ဦးတည်သွားနေ၏။ ပေါ်ဇေး ရုတ်တ ရက် ကြောင်ပြီး ကျန်ခဲ့သည်။ ထိုအခိုက်တွင် မခံချိမခံသာ ဖြစ်ရမှုက ဘွားခနဲ ပေါ်လာသည်။ ဒီနေ့ပဲ လက်ထပ် ခဲ့တဲ့ သူ။ ဒါ... ငါ့မိန်းမ၊ ငါ ပိုင်တယ်၊ ငါ ပြုသမျှ နုရမယ်၊ ငါ လိုချင်တာကို လိုက်လျောရမယ်.. ဆိုသော အတွေး နှင့် တစ်ပြိုင်တည်း သူ့ခြေလှမ်းတွေ စတင်လှုပ်ရှားသည်။ ရင်ရင်ငြိမ်းကို ကျော်၍ ဘုရားခန်း တံခါးဝ မှာ ပိတ်ရပ်လိုက်ပြီး-

"နင်... ဟိုအခန်းထဲမှာပဲ လိုက်အိပ်ရမယ် "

"ကိုပေါ်... နင် ငရဲကြီးလိမ့်မယ်နော် "

"ငရဲ က အဝေးကြီး လိုသေးတယ် "

ရင်ရင်ငြိမ်းက ပေါ်ဇေးကို တည်ငြိမ်သော မျက်နှာနှင့်စိုက်ကြည့်ပြီး-

"ငါ့ဆန္ဒ ကို ဘာမဆိုလိုက်လျော့ပျံ့မယ်လို့ နင် ကတိပေးထားတယ်နော်" တံခါးဘောင် ကို ထောင်ပြီး ကာထားသော ပေါ်ဇေး၏လက်နှစ်ဖက်ပြုတ်ကျသွားသည်။ သူ သက်ပြင်းချ လိုက်၏။ ဒီအတိုင်းကြီးတော့ အလျှော့မပေးချင်။ ထို့ကြောင့်-

"ကောင်းပြီလေ ... ဒါပေမဲ့ နင့်ကို ငါ တစ်ခုမေးမယ်၊ မှန်မှန်ဖြေနော်"

"ဘာလဲ "

"နင် ငါ့ကို ချစ်ရဲ့လား"

ရင်ရင်ငြိမ်း တွေသွား၏။ အခက်တွေ့နေဟန်တူသည်။ ပေါ်ဇေးက-

"နှင့် သီလယူထားတယ်နော်၊ မုသားစကား ပြောလို့မရဘူး၊ အမှန်အတိုင်းပြော" ရင်ရင်ငြိမ်း မျက်နှာ ပြုံးယောင်သမ်းသွားသည်။ ထို့နောက် ခေါင်းညိတ်တာလား၊ ခေါင်းငုံ့လိုက်တာလား၊ ဦးခေါင်း ၏ လှုပ်ရှားပုံမှာ နှေးကွေးလွန်းသဖြင့် ဝေခွဲလို့မရခင် ပေါ်ဇေး ၏ ဘေးမှ ဖြတ်ပြီး ဘုရားခန်းထဲ ဝင် သွားသည်။

မင်္ဂလာဆောင်တဲ့နေ့မှာ ဥပုသ်စောင့်သော သတို့သမီးနှင့် အချိန်နှင့်အမျှ ဇိမ်နှင့်ဘဝ ဆိုသော နှစ် ယောက်အိပ် မွေ့ရာကြီးပေါ်မှာ ဆန့်ဆန့်ကြီးလှဲနေသော သတို့သားမျိုးကို မမြင်ဖူးရင် ကြည့်ထားကြ။

တကယ် ဆိုလျှင် နှစ် ဆန္ဒရှိသမျှကို လိုက်လျောပျံ့မယ်လို့သာ ကတိပေးခဲ့သည်။ နှစ် ဆန္ဒ "မရှိ"တာကို လိုက်လျော ပျံ့မယ်လို့ မဆိုခဲ့။ သို့ရာတွင် ခုမှတော့ ဘာမှမတတ်နိုင်။ ဝတ္ထုတွေ... ရုပ်ရှင်တွေထဲမှာ ဖတ် ဖူး ကြည့်ဖူး သော မင်္ဂလာဦးညမျိုးကို အကြိမ်ကြိမ် အထပ်ထပ် စိတ်ကူးယဉ်ခဲ့ဖူးသည်။ လူပျိုကြီးတွေက လွဲလျှင် ယောက်ျား တိုင်းလိုလို စိတ်ကူးတွေက လက်တွေ့ဖြစ်လာခွင့်ရကြသည်။ သူ့အဖြစ်ကတော့ စိတ်ကူး လောက်တောင် အသုံးမကျ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ရင်ရင်ငြိမ်းသည် လပြည့်၊ လကွယ်နေ့တိုင်း ဘုရားခန်းထဲ သွားအိပ်တတ်သော အလေ့ အထကို ထိုမင်္ဂလာဦးညကပင် စတင် ကျင့်သုံးခဲ့လေသည်။ ဘုရားခန်းသည် တားမြစ်နယ်မြေ။

ဒုတိယပစ်မှတ်အဖြစ် ကောင်းထွန်းကို ရွေးချယ်ရတဲ့ အကြောင်းကတော့ ဒီကောင်က မိန်းမတွေ မကောင်း ကောင်း အမြဲပြောတတ်သောကြောင့် ဖြစ်၏။ ဒီတော့ သူ့ကို စည်းရုံးရတာ လွယ်နိုင်သည်။ နောက်တစ်ချက် ကတော့ သူသည်

သူငယ်ချင်းတွေနှင့် သီးခြားကင်းကွာနေသောကြောင့် ဖြစ်၏။ ဒါကလည်း အရက် ကိစ္စကြောင့်ပဲ။

ကောင်းထွန်းသည် သူတို့ သူငယ်ချင်းအုပ်စုထဲမှာ ဉာဏ်အကောင်းဆုံး၊ အထက်မြက်ဆုံး ဖြစ်၏။ ချက် ချက်ချာချာရှိသဖြင့် အတန်းထဲမှာ မော်နီတာအဖြစ် ခန့်အပ်ခြင်းတောင် ခံရသည်။ တက္ကသိုလ် ရောက် တော့ လူငယ်တွေပီပီ ယမကာကို မြည်းစမ်းကြည့်ကြသည်။ ကျန်တဲ့ လူတွေက အပျင်းပြေ အပျော် သောက် အဆင့် မှာပင် ရပ်နေသည်။ ကောင်းထွန်းက ပုံမှန်သုံးစွဲသူ ဖြစ်သွား၏။

သူ၏လုပ်ရည်ကိုင်ရည်နှင့်ဆို ကြီးပွားတိုးတက်နိုင်သည်။ သူကတော့ ငွေထက် ယမကာကို ပိုပြီး ခင် တွယ်သည်။ သူ့စိတ်ရင်းကောင်းကြောင်းသိသဖြင့် သူငယ်ချင်းတွေက ချစ်ကြသည်။ အရက်လျှော့ သောက် ဖို့ ပြောသော်လည်း မရ။ အလုပ်ကို ဖိဖိစီးစီး မလုပ်ဘဲ ရရသောက်သောက်ဖြင့်သာ ပျော်မွေ့နေ သည်။

ပြီးခဲ့သော ခြောက်လလောက်ကတော့ အောင်ချိုမွေးနေ့တွင် စားသောက်ဆိုင် တစ်ခုမှာ သူငယ်ချင်း တွေ ဆုံကြသည်။ ကျန်တဲ့ကောင်တွေကတော့ အပျော်တမ်း သမားတွေ ဖြစ်သောကြောင့် ဘီယာ လောက်နှင့် ပြီးသည်။ ကောင်းထွန်းက -

"ငါ အရက်သောက်ဖို့လာတာကွ၊ ဆီးရွှင်ဆေး သောက်ဖို့ မဟုတ်ဘူး" ဆိုသဖြင့် ဝီစကီတစ်ပြား မှာပေးသည်။

"အပြား သောက်တာ မတန်ဘူး၊ တစ်လုံးမှာလိုက် "

"ဟာ... တစ်ယောက်တည်း သောက်မှာပဲဟာ "

"တစ်ပြား မလောက်ဘူး "

"အဲဒီလောက် ကြီးတော့..."

"မှာလိုက်ပါကွာ၊ ပိုတော့လည်း အိမ်ယူသွားပေါ့"

ဟု ဒကာဖြစ်သူ အောင်ချိုက လိုက်လျောပေးလိုက်သည်။ နှစ်ဖက်စလုံးက ပြောတာမှန်သည်။ တစ်ယောက်တည်းသောက်မယ့်ဟာ တစ်လုံးလုံးဆိုတော့ များတယ်ဆိုတာလည်း ဟုတ်သည်။ တစ်ပြားတည်းနဲ့ မလောက်ဘူးဆိုတာလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ ကောင်းထွန်းက သောက်လုံးကြီးသဖြင့် သိပ်မကြာခင် ပုလင်းတစ်ဝက်နီးပါး ကျိုးသွားသည်။ သူက ထပ်ငဲ့ဖို့ ပုလင်းကို လှမ်း ကိုင်စဉ်-

"ဟေ့ကောင်... စွတ်တင်မနေနဲ့၊ ဒါ ဝီစကီနော်"

ဟု ကံညွန့်မောင်က ပြောလိုက်သည်။ သူ့စကား မှားသွားပြီ။ မင်းသောက်နေကျ အပေါစား အရက်မျိုး တွေ မဟုတ်ဘူး။ ဒါမှမဟုတ် ဝီစကီကို ကောင်းကောင်း မသောက်ဖူးဘဲနဲ့ အခွင့်အရေးရတုန်း နင်းကန် သောက်ပြီး မှောက် နေဦးမယ်ဟု ဖမ်းနှိမ်လိုက်သလိုဖြစ်သွား၏။ တမင်ရည်ရွယ်ပြောတာတော့ ဟုတ်ပုံ မရ။ ကောင်းထွန်းက ဘာမှမပြော။ ကံညွန့်မောင် စကားကို မကြားလိုက်သလို နေသည်။ ပုလင်းကို ယူပြီး ဖန်ခွက် ထဲ ဖြည့်သည်။ ပြီးခဲ့သော အလှည့်တွေထက် ပိုများများထည့်သည်။ နောက်ထပ် တစ်ခွက် လောက် ကြာမှ စကားစ ပြောသည်။ ထုံးစံအတိုင်း မိန်းမတွေ မကောင်းကြောင်း ဖြစ်၏။

"တချို့ မိန်းမတွေဟာ ယောက်ျားကို မလေးစားဘူး။ သူတို့ရဲ့ အစေအပါး ခိုင်းဖတ်လောက် သဘော ထားတာ။ အထူးသဖြင့်တော့ စီးပွားရေးကို ဦးဆောင်လုပ်နေတဲ့ မိန်းမတွေ အဆိုးဆုံးပဲ"

ထိုစကား က ကံညွန့်မောင်ကို ထိသွားသည်။ ထို့နောက် သူတို့နှစ်ယောက် ငြိကြတော့သည်။ အထွေ အထွေ စကားလုံး တွေနဲ့ သွယ်ဝိုက်ပြီး အပြန်အလှန် ရိကြသည်။ ရဲမော်က ဖျန်ဖြေဖို့ ကြိုးစားသေးသည်။ အောင်ချို က ဒီကောင်တွေ ပြောတာ

နားထောင်လို့ကောင်းတယ်၊ ဝိုင်းစိုတယ် ဆိုပြီး ချွန်ပေးရာက ရင့် ရင့်သီးသီးတွေ ပါလာသည်။

ကံညွန့်မောင်က -

"ဒီအကျင့်တွေကြောင့် မင်း လူမွေးလူတောင် မပြောင်တာ"

ပြောတော့ ကောင်းထွန်းက -

"မပြောင်ချင်ရင်လည်း နေ၊ မိန်းမ ထဘီနား ခိုစားတဲ့ကောင် မဖြစ်ရင် ပြီးတာပဲ" ဟု ပြန်ပက်လိုက်သည်။

"မင်း ဘာစကားပြောတာလဲ "

ကံညွန့်မောင်က ကောင်းထွန်း၏ အကျီရင်ဘတ်စကို ဖမ်းဆွဲလိုက်သည်။ ဒေါသကြောင့် ရုတ်တရက် ဆွဲမိခြင်းသာဖြစ်၏။ ဘာမှတော့ မလုပ်။ သို့ရာတွင် ကောင်းထွန်းက လက်မြန်သည်။ ကံညွန့်မောင်ကို ခွပ်ခနဲ ဆွဲထိုး လိုက်လေသည်။

"ဒါတော့ မင်း လွန်သွားပြီ ကောင်းထွန်း"

ရဲမော်နှင့် ကောင်းထွန်းတို့ ဆက်ငြိုကြသည်။ အားလုံးကပဲ ကောင်းထွန်း မှားသည်ဟု ဝိုင်းပြောကြသည်။ ကောင်းထွန်းက -

"အေး... ဟုတ်တယ်၊ ငါက အရက်သမား လူမိုက်ကြီးပဲ၊ မင်းတို့ သိက္ခာကျမှာ စိုးရင် ငါနဲ့ မပေါင်းကြနဲ့၊ ဒါပဲ"

ဖန်ခွက် ကို ပေါက်ခွဲပြီး ထွက်သွားသည်။ ထိုစဉ်က စ၍ ကောင်းထွန်းနှင့် အဆက်အသွယ် ပြတ်နေကြ ခြင်း ဖြစ်၏။

ခုတော့ ဒီလိုဖြစ်သွားတာကိုက ပေါ်ဇေးအတွက် အကွက်ကောင်း ဝင်သွားတာလို့ ဆိုနိုင်သည်။ အုပ်စု တစ်ခုထဲကနေ တစ်ယောက်တည်း ဘက်ပွဲနေတဲ့သူကို ချဉ်းကပ်ရတာ ပိုလွယ်တတ်တာကိုး။

ကောင်းထွန်းတို့ အိမ်ကို သူ ရောက်သွားတော့ ည ၇ နာရီကျော်ကျော်လောက် ရှိပြီ။ ကောင်းထွန်းရဲ့ မိန်းမ မငယ် ကိုသာ တွေ့ရသည်။

"ဒီအချိန် အိမ်မှာ အစ်ကိုကို လာရှာတာ အံ့ဩစရာပဲ" မငယ်က ပြောသည်။

"ဘယ်အချိန်မှ ပြန်လာတတ်သလဲ "

"အစောဆုံး ဆယ်နာရီပဲ"

"နေ့တိုင်းပဲလား"

မငယ်က ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ ပေါ်ဇေးက လက်မကို ထောင်၊ ပါးစပ်နား တွေ့ပြရင်း- "ဒါလား" ဟု မေးတော့ -

"ဘုရား ပေါ်တက်ပြီး ပုတီးစိပ်နေတယ် ထင်လို့လား"

ဟု ပြောပြီး ရယ်နေသည်။

"ဒီကောင် ဘယ်ဆိုင်မှာ ထိုင်တတ်လဲ"

"အဲဒါတော့ မသိဘူး၊ ဪ... တစ်ခုရှိတယ်၊ ဆိုက်ကားဂိတ်မှာ မေးကြည့်ပါလား၊ တစ်ခါ တစ်ခါကျရင် အစ်ကို က ဆိုက်ကားနဲ့ ပြန်လာတတ်တယ် "

မငယ် ကို နှုတ်ဆက်ပြီး ထွက်လာခဲ့သည်။

"ကိုပေါ် တို့ သူငယ်ချင်းကို နည်းနည်းပါးပါး လျှော့သောက်ခိုင်းပါဦး"

ဟု သွားခါနီးမှာ မငယ်က မှာလိုက်သေးသည်။

တကယ်တော့ သူတို့သူငယ်ချင်းအုပ်စုတွေရဲ့ မိန်းမတွေထဲမှာ မငယ်သည် အရိုးဆုံး၊ အအေးဆုံးဖြစ်၏။ ကောင်းထွန်း ကိုလည်း တော်တော်ချစ်သည်။ ကောင်းထွန်း ဘာလုပ်လုပ်၊ ဘယ်လိုနေနေ သည်းညည်း ခံသည်။ အရက်သောက်တဲ့ကိစ္စကိုလည်း အပြစ်မပြော။ သိပ်လွန်ကဲပြီး ကျန်းမာရေးထိခိုက်မှာကို စိုးရိမ် နေခြင်းသာ ဖြစ်၏။

ကောင်းထွန်းရဲ့ စိတ်သဘောကို နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်ကြရသည်။ ဒီလောက်ကောင်းတဲ့ ဇနီးကို ရထား ပါလျက် ဒီကောင်က မိန်းမတွေ မကောင်းကြောင်း အမြဲပြောတာ ဘာကြောင့်မှန်းမသိ။ "လူ အထင်ကြီး အောင် လျှောက်ပြောနေတာပါကွာ " ဟု ရဲမော်က ပြောဖူးသည်။ အောင်ချိုကတော့ "ရည်းစားဦးကို စိတ်နာ နေတာ ဖြစ်မယ်" ဟု ခန့်မှန်းသည်။ သို့ရာတွင် သူ့မှာ အရင်ကရည်းစားမရှိခဲ့ဖူး ကြောင့် ငယ်ပေါင်းမို့ သိနေသည်။ သူ့စိတ်ထဲက ကျိတ်ပြီး ကြိုက်ခဲ့တာမျိုးဆိုလျှင်တော့ မပြောတတ်။

ဆိုက်ကားဂိတ်မှာ မေးလိုက်တော့ အားလုံးလိုလိုက ကောင်းထွန်း သွားနေကျ ဆိုင်ကို သိနေကြသည်။ လူလတ်ပိုင်း အရွယ် တစ်ယောက်က သေသေချာချာ လမ်းညွှန်ပြသည်။ လူကြီးတစ်ယောက်ကတော့ -

"တော်ကြာ... မျက်စိလည်နေဦးမယ်၊ လမ်းက နည်းနည်းရှုပ်တယ်၊ တစ်ယောက်ယောက် ကားနဲ့ လိုက် သွားပြီး ဆိုင်ကို ပြပေးလိုက်ပါလား "

"ဟာ... နေပါစေ၊ အဝေးကြီး လမ်းပြန်လျှောက်နေရမှာပေါ့။"

"ကျွန်တော် ဆိုက်ကားနဲ့ရှေ့က နင်းသွားမယ်၊ နောက်က ကပ်လိုက်ခဲ့လေ " ဟု လူငယ်တစ်ယောက်က ပြော သေးသည်။

"ရပါတယ်၊ ဒီလောက် သိရရင် ကျွန်တော် သွားတတ်ပါပြီ"

ဆိုပြီး ကားမောင်းထွက်လာခဲ့သည်။ ဂိတ်မှာ ကောင်းထွန်း နာမည် မေးလိုက်တုန်းက ဆိုက်ကား ဆရာ တွေ ပျာပျာ သလဲ ဖြစ်သွားကြတာ သတိပြုမိ၏။ ကောင်းထွန်းကို အတော်ခင်မင်ကြပုံရသည်။

သူတို့ ပြောသလို လမ်းကတော့ ခပ်ရှုပ်ရှုပ်ပဲ။ ကျဉ်းလည်း ကျဉ်း၊ ဆိုးလည်း ဆိုးသည်။ သို့ရာတွင် သူတို့ ညွှန် တဲ့ အမှတ်အသားတွေအတိုင်း ဟိုကွေ့ ဒီချိုး သွားလိုက်သောအခါ ဆိုင်ကို ရောက်သွားသည်။ လမ်းတစ်လမ်း ကျော် ထွက်သွားမိလို့ ပြန်ကွေ့ရတာပဲ ရှိသည်။

ဆိုင်က ခပ်သေးသေးပင်ဖြစ်၏။ သပ်သပ်ရပ်ရပ်ကလေးတော့ ရှိသည်။ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တွေမှာလို စားပွဲခုံပု များ ခင်းထားပြီး ခွေးခြေလေးတွေနှင့် ထိုင်ရသည်။ ဒီလို ဆိုင်မျိုးနှင့် သိပ်တော့ မစိမ်းလှ။ ကျောင်းသား ဘဝတုန်းက သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ထိုင်ဖူးသည်။

ကောင်းထွန်းသည် ထောင့်ကျကျ စားပွဲတစ်လုံးမှာ ထိုင်နေသည်။

"ဟေ့ကောင်ကြီး"ဟု နှုတ်ဆက်ရင်း ဝင်လိုက်သည်။ ရုတ်တရက်ဆိုတော့ တခြားလူတစ်ယောက် ယောက်က အရက်ကပ်သောက်ချင်လို့ ဝင်ရောတာထင်ပြီး ကောင်းထွန်းက မလိုလားဟန်ဖြင့် ဆတ်ခနဲ လှမ်းကြည့် သေးသည်။ ပြီးမှ အံ့ဩသွားပြီး

"ဟာ... ကိုပေါ်၊ မင်း... မင်း ဒီဆိုင်မျိုးကို လိုက်လာတယ်၊ ဟုတ်လား "

"ဘာဖြစ်လို့ မလာရမှာလဲကွ "

"မင်းတို့က ပိုက်ဆံရှိတဲ့ကောင်တွေလေ "

"ဘာဆိုလို့လဲကွ၊ ကျောင်းတုန်းကဆိုရင် ဖျာစုတ်ကလေး ခင်းထားတဲ့ ဆိုင်မျိုးမှာတောင် ထိုင်ခဲ့သေး တာပဲ၊ ဒီဆိုင် က အများကြီး သားနားပါသေးတယ် "

"အေး... မင်း မဆိုးဘူး၊ ဘဝမမေ့တတ်ဘူး"

ခုတိုင်းဆို အခြေအနေကောင်းနိုင်သည်။ လာတုန်းကတော့ မြင်လျှင်
ဟောက်လွှတ်မလား။ ဆီးပြီး ရိ လိုက်မလား စိုးရိမ်ခဲ့တာ။

"ဒီဆိုင် မှာ ဘီယာတော့ မရဘူး၊ ကောက်ညှင်းအရက်ပဲ ရှိတယ်၊ ဒါပေမဲ့
သောက်လို့ကောင်းပါတယ် "

ဟု ကောင်းထွန်းက ပြောသည်။ ပေါ်ဇေးက-

"နေပါစေ... ငါ မသောက်တော့ပါဘူး "

ကောင်းထွန်းက မျက်မှောင်ကုတ်ပြီး တစ်ချက်ကြည့်သည်။ အင်း...

အလိုက်အထိုက်တော့ နေမှဖြစ် မယ်၊ တော်ကြာ ကြီးကျယ်တယ် ဘာ
ညာလုပ်နေဦးမယ်၊ ခုချိန်မှာ ဒီကောင် ငြိုငြင်သွားလို့ မဖြစ်ဘူး... ဟု တွေးပြီး-

"ဗိုက် နည်းနည်း မကောင်းလို့ပါ၊ အဲ ... နည်းနည်းပါးပါးတော့ ရမယ် ထင်တယ် "

ကောင်းထွန်း ကျေနပ်သွားဟန်ဖြင့် ခေါင်းတစ်ချက် ဆတ်ရင်း လက်ညှိုး
တစ်ချောင်း ထောင်ပြလိုက်သည်။ သူ့ကို အရိပ်တကြည့်ကြည့် လုပ်နေသော ဆိုင်မှ
ကောင်းလေတစ်ယောက်က ဖန်ခွက်တစ်လုံး ပြေးယူပြီး လာချ ပေးသည်။ ပုံမှန်
ဖောက်သည်ကြီးဖြစ်သောကြောင့် ဆိုင်က သူ့ကို ဂရုစိုက်ပုံရ၏။ ကောင်းထွန်းမှာ လူချစ်
လူခင်ပေါ်သူ တစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း ပြယုဂ်တစ်ခုလည်းဖြစ်၏။ ဒါကြောင့်လည်း " ငါက
ကြီးကျယ် တတ် တဲ့ လူတွေနဲ့သာ မတည့်တာပါကွ " ဟု သူ မကြာခဏ
ပြောလေ့ရှိခြင်းဖြစ်၏။

ကောင်းထွန်းက ဖန်ခွက်ထဲကို ကောက်ညှင်းအရက် ငှဲ့ပေးပြီး "ချကွ"ဟု ပြောသည်။ ပေါ်ဌေးက ရေခပ် များများ ရောလိုက်သည်။ ကောင်းထွန်းက တစ်ချက် ရယ်လိုက်ပြီး -

"ပျော့ပျော့လေးပါကွာ "

ဟု ပြောသည်။ ပေါ်ဌေး ဖန်ခွက်ကို ယူပြီး တစ်ငုံ ငုံကြည့်သည်။ သိပ်မဆိုးလှ။ အနံ့က သင်းသင်းလေး။

"ငါ ဒီဆိုင် မှာ ရှိမယ်ဆိုတာ မင်း ဘယ်လိုလုပ် သိလဲ" ကောင်းထွန်းက မေးသည်။

"ဆိုက်ကားဆရာတွေ ညွှန်လိုက်တာလေ "

ကောင်းထွန်းက ခေါင်းတစ်ချက် ဆတ်ပြီး -

"ဆိုက်ကားဂိတ်မှာ စုံစမ်းရင် ရမယ်ဆိုတာ မိငယ်က အကြံပေးလိုက်တာ မဟုတ်လား"

"အေးကွ ..."

"အဲဒါပဲကွ ... အဲဒါပဲ၊ မိန်းမတွေက သိပ်ခက်တယ် "

ကိုယ့်ယောက်ျားဆီ ဧည့်သည်လာလို့ ဘယ်မှာ ရှိနိုင်တယ်ဆိုတာ လမ်းညွှန်မိတာ အပြစ်တစ်ခုဟု မထင်။ သို့ရာတွင် ခုချိန်မှာ ကောင်းထွန်းစကားကို အလိုက်အထိုက် ပြောပေးဖို့ လိုသည်။ ပြီးတော့ ခု ပြောတာက မိန်းမ တွေ ခက်ကြောင်း ပြောခြင်းဖြစ်သဖြင့် သူ့ကိစ္စအတွက် အသုံးဝင်နေသည်။ ဟိုကိစ္စ စကားစ ဖို့ အခွင့်အလမ်း လည်း သာသွားနိုင်သောကြောင့် -

"ဟုတ်တယ်ကွ၊ ခက်တယ် " ဟု သံယောင်လိုက်ပေးရသည်။

"သူတို့ဟာ ယောက်ျား ဘာလုပ်တယ်၊ ဘယ်သွားတယ်ဆိုတာ အကုန်သိချင်တယ်၊ စပ်စုတဲ့ နေရာမှာတော့ စုံထောက် တွေထက်တောင် သာသေးတယ် "

" အေး ... မှန်တယ် "

ကောင်းထွန်းက ခွက်ထဲက လက်ကျန်ကို မော့လိုက်သည်။ ထို့နောက် အရက်တွေကို ပုလင်းထဲမှာ ထား ရတာ စိတ်မချသလို ပုံစံမျိုးဖြင့် ခွက်ထဲသို့ အလျင်အမြန် ပြန်ဖြည့်လိုက်ပြီးမှ -

" ဒီမှာ သူငယ်ချင်း၊ မိန်းမဆိုတာ ကြွပ်ကြွပ်အိတ်နဲ့ တူတယ် "

" အမ် ... ဘယ်လို "

" မရှိ မကောင်း၊ ရှိ မကောင်းလို့ ပြောတာ "

" ဪ ... အေးအေး "

" မင်း စဉ်းစားကြည့်စမ်း၊ ကြွပ်ကြွပ်အိတ်ဆိုတာ မရှိပြန်တော့လည်း ထည့်စရာ အဆင်မပြေဘူး၊ ရှိပြန် တော့ လည်း ပတ်ဝန်းကျင် ညစ်ညမ်းစေတယ်၊ ဟတ်တယ် မဟုတ်လား "

သူ့ဥပမာကြောင့် ပေါ်ဌေး ရယ်ချင်သွားသော်လည်း အခွင့်ကောင်းကို လက်လွှတ်ခံလို့ မဖြစ် သောကြောင့် -

" အေးကွ ... မင်း ပြောတာ မှန်တယ်၊ မိန်းမတွေဟာ အဲဒီအတိုင်းပဲ၊ ဒါကြောင့် ငါလည်း ... "

ပေါ်ဌေး ဆက်မပြောနိုင်ခင် ကောင်းထွန်းက လက်ကာပြလိုက်ပြီး -

" ငါ ပြောတဲ့ မိန်းမတွေထဲမှာ ရင်ရင်ငြိမ်း မပါဘူး၊ သူကတော့ သဘာဝပတ်ဝန်းကျင်ကို ထိခိုက်စေ တဲ့ အထဲ မှာ မပါဘူး၊ သူ့ကို လက်ထပ်ခွင့်ရတာ မင်း သိပ်ကံကောင်းတယ် သူငယ်ချင်း "

ဟာ ... သွားပါပြီ ... ဟု ပေါ်ဌေး အသံထွက် ရေရွတ်မိမတတ်ဖြစ်သွားရ၏။ ကောင်းထွန်းက ပုလင်းကို ဆွဲယူပြီး မြှောက်ကြည့်သည်။ အထဲမှာ အကတ်အသတ်လောက်ပဲ ကျန်တော့သည်။ ဖန်ခွက်ထဲ မထည့် တော့ဘဲ မော့ချသည်။ ပြီးတော့ ရေငတ်နေတဲ့ ကလေးတစ်ယောက် လုပ်သလို " ဟားခနဲ " အသံပြု သည်။

ပေါ်ဌေးက ကောင်းထွန်းကို အကဲခတ်ကြည့်သည်။ အတော်ကလေးတော့ မှန်နေပြီ။ သူ့ခေါင်းထဲသို့ အကြံ တစ်ခု ဝင်လာသည်။ ကောင်းထွန်းကို ဒီထက်မူးအောင် တိုက်ပြီး ဖြားယောင်းဖို့ပင်ဖြစ်၏။ မတတ်နိုင်။ ကူလီ ကူမာ လုပ်ရပေတော့မည်။ ကောင်းထွန်းက -

" ခါတိုင်းဆို ခုလောက်က အနေတော်ပဲကွ၊ ဒီနေ့တော့ မင်းနဲ့ ဆုံရတာက တစ်ကြောင်း၊ ငါ့ ကိုတာထဲက မင်းကို ခွဲတိုက်လိုက်ရတာက တစ်ကြောင်းကြောင့် နည်းနည်း လိုနေသေးတယ်၊ တစ်စိတ်လောက် ထပ်မှာ ရမယ် "

" နည်းနည်းချင်း မှာသောက်တာ နာတယ်ဆို၊ မင်းပဲ အမြဲပြောတာပဲ၊ တစ်ခါတည်း တစ်ပိုင်းပဲ မှာလိုက် ပါလား "

ဟု ပေါ်ဌေးက မြှောက်ပေးလိုက်တော့ -

" ဟား ... သက်စိရိုက်၊ မင်း တော်တယ် "

ဆိုပြီး နောက်ကို လှည့်မကြည့်ဘဲ လက်ဝါးကိုကွေး၍ လေထဲမှာမြှောက်ပြီး ကန့်လန့်ဖြတ်ပုံစံ ယမ်းပြ လိုက်သည်။ ဆိုင်က ကောင်းလေးက ထိုသင်္ကေတကို ကောင်းကောင်းနားလည်သည်။

"လာပြီ ဆရာ"ဟု ပြောပြီး ခဏအတွင်းမှာ အရက်တစ်ပိုင်းလာချပေးသည်။ ပေါ်ဌေးမှာ ဟန်မဆောင်နိုင်ဘဲ ပုလင်း ကို ဦးအောင်ယူ၍ ကောင်းထွန်း၏ ဖန်ခွက်ထဲ ပိုပိုသာသာလေး ငွေပေးရင်း -

" ချက္က သူငယ်ချင်း၊ ဒီနေ့ မင်းကို ငါ တိုက်မယ် "

" ရပါတယ်ကွ၊ ငါက အိမ်ရှင်ပဲ "

ဟုပြောပြီး စောစောကလို မျဉ်းမသောက်ဘဲ တစ်ကျိုက်တည်း မော့ချလိုက်သည်။ ပေါ်ဌေးလည်း ကြည့် ကောင်းအောင် တစ်ဝိုက်ဝိုက်ရသည်။ ကောင်းထွန်း၏ မျက်လုံးများမှာ ပိုပြီးရွဲလာသည်။ စကားပြော တာလည်း၊ အတော် လေးလာသည်။ တချို့ စကားလုံးတွေ မပီသချင်တော့။ ကိုပေါ် လို့ ခေါ်တာ "ကိုဘွား"ဖြစ်လာသည်။

" မင်း ငါ့ဆီ တကူးတကန့်လာတာ ပြောစရာ အကြောင်းထူးရှိလို့လား "

ဟု မေးသည်။ အကွက်ဝင်လာပြီ ဖြစ်သောကြောင့် -

" အေး ... ဆိုပါတော့ကွာ၊ ဟို ... "

ထိုအခိုက်တွင် ပေါ်ဌေး၏ ခေါင်းထဲမှာ စိတ်ကူးတစ်ခု လက်ခနဲ ပေါ်လာသဖြင့် ဝမ်းသာသွား၏။ ခုပုံစံဆိုလျှင် ကောင်းထွန်း သည် စာချုပ်ပေါ်က စာတွေကို သေသေချာချာ ဖတ်နိုင်လိမ့်မည် မဟုတ်။ ထို့ကြောင့် -

" ဒီ ... ဒီလိုကွာ၊ ငါတို့ လက်ထပ်စာချုပ် ပျောက်သွားလို့ "

"အဲဒါ ... ဘာအရေးလဲ၊ လူတစ်ယောက်လုံး ရနေပြီပဲ "

"မဟုတ်သေးဘူးလေ၊ ငါတို့ လက်ထပ်တော့ သူငယ်ချင်းတွေအားလုံး သက်သေ အဖြစ် လက်မှတ်ထိုးပေးကြ တယ် မဟုတ်လား၊ ဒါကို ရင်ရင်ငြိမ်းက သိပ်တန်ဖိုးထားတာကွ "

ဟု ပြောပြီး ကောင်းထိန်းကို အကဲခတ်ကြည့်သည်။ ဟိုကောင်က မျက်စိကို မှိတ်ထားရင်း ခေါင်း တညိတ်ညိတ် လုပ်နေ၏။ ကြားမှ ကြားရဲ့လားဆိုပြီး လေသံနည်းနည်း မှှင့်၍ ဆက်ပြောသည်။

"အဲဒါကွာ ... သူက အမှတ်တရ ပြန်သိမ်းထားချင်လို့တဲ့၊ လက်ထပ်စာချုပ် အသစ်တစ်ခု ထပ်လုပ်ရမယ်၊ ဒါကြောင့် မင်းတို့တွေ သက်သေ လက်မှတ်ထပ်ထိုးပေးဖို့ ပြောမလို့ "

ကောင်းထွန်း မကျလုံးပွင့်လာသည်။ လက်ဖျောက်တစ်ချက် တီးလိုက်ပြီး -

"ဗဲရီးဂွတ် အိုင်ဒီယာပဲ၊ ဒါကြောင့် ရင်ရင်ငြိမ်းကို ငါ လေးစားတာ၊ ဘယ်မှာလဲ စာချုပ်၊ အခုပဲ လက်မှတ်ထိုးပေးလိုက်မယ် "

ပေါ်ဌေးက လက်ဆွဲအိတ်ထဲမှ ကွာရှင်းစာချုပ်ကို ထုတ်၍ စားပွဲပေါ် တင်ပေးလိုက်သည်။ ဘောပင်ကိုလည်း အဆင်သင့် ခလုတ်နှိပ်ပြီး ကောင်းထွန်း၏ လက်ထဲ ထည့်ပေးသည်။ စာချုပ်အပေါ်ပိုင်းက စာသားတွေကို လက်ဖြင့် မသိမသာ အုပ်ထားပြီး ကောင်းထွန်း လက်မှတ်ထိုးရမည့် နေရာကို ထောက်ပြရင်း -

" ဒီနားကွ၊ ဒီမှာ လက်မှတ်ထိုးရမှာ "

ကောင်းထွန်းမှာ အတော်မှန်နေပြီ ဖြစ်သောကြောင့် သူ့လက်က မငြိမ်ဘဲ အပေါ်ကို ရွယ်လိုက်၊ အောက် ရောက်လိုက် ဖြစ်နေသည်။ သူ ဘောပင် ထောက်လိုက်သော နေရာမှာ လွဲနေပြန်သည်။

"ဟေ့ကောင်၊ အပေါ်နည်းနည်းတိုး"

"အေးပါကွ၊ သိပါတယ် "

ပြောပြီး လက်မှတ်ထိုးလိုက်သည်။ ပြီးပြီးချင်းမှာပဲ ပေါ်ဌေးက စာချုပ်ကို အမြန်ဆွဲယူပြီး အိတ်ထဲ ပြန်ထည့်မည် ပြုသည်။ ပြီးမှ တစ်စုံတစ်ခုကို မြင်ပြီး မျက်လုံးပြူးသွား၏။ ကောင်းထွန်းသည် လက်မှတ်ထိုး ထားခြင်းမဟုတ်ဘဲ ပုလင်းတစ်လုံးပုံကို ဆွဲထားခြင်းသာဖြစ်လေသည်။ စောစောက ငုံ့ပြီး လက်မှတ်ထိုးသလို လုပ်နေစဉ် သူ့ခေါင်းနှင့် ကွယ်နေလို့ မမြင်လိုက်ရတာ။

"ဟာကွာ ... မင်း ဘယ်လိုလုပ်တာလဲ "

"ဘာဖြစ်လို့လဲ " ဟု ဗလုံးဗထွေးပြန်မေးသည်။

"လက်မှတ်ထိုးရမှာလေ၊ ဘာတွေ လျှောက်ဆွဲထားတာလဲ "

"အမ် ... ဟုတ်လား၊ ဆောရီးမင်း ငါက ဘောပင် မင်စမ်းခိုင်းတာမှတ်လို့"

"ကဲ ... ဘေးမှာပဲ လက်မှတ်ထိုးတော့၊ ပုလင်းပုံကို ပြီးမှ မင်ဖျက်ဆေးနဲ့ အုပ်လိုက်မယ် "

ကောင်းထွန်းက ဘောပင်ကို ယူပြီး လက်မှတ်ထိုးသည်။ ခလုတ်မနှိပ်မိသဖြင့် ဘာမှ မထင်။ ကောင်းထွန်းက ရပြီ မဟုတ်လား ... မေးနေသေးသည်။ ဘောပင် ခလုတ်နှိပ်ပြီး ထပ်ထိုးခိုင်းရသည်။

နောက်တော့ မဟန်နိုင်တော့သော ကောင်းထွန်းကို ကားပေါ်တွဲတင်ရသည်။ ကောင်းထွန်းက သူ့ကို အိမ်ထဲ မပို့နဲ့၊ ဂိတ်မှာ ချပေး၊ ဆိုက်ကားပြန်မယ်ပြောသည်။ ဘယ်လိုမှ တားလို့မရ။ ဆိုက်ကားဂိတ်ရှေ့က အဖြတ် မှာ ကားပေါ်က ခုန်ဆင်းမယ် လုပ်သဖြင့် ရပ်ပေးလိုက်ရသည်။ ဆိုက်ကားဆရာတစ်ယောက်က ပြေးလာပြီး သူ့ကို ဆိုက်ကားပေါ် ပွေ့တင်သည်။ စိတ်ချပါ ပွန်းရာပဲ့ရာလေး တစ်ခု မဖြစ်စေရ၊ အသက်နဲ့လဲ စောင့်ရှောက် ပါမယ် ... ဟုပြောသည်။

ပေါ်ဌေးက စိတ်မချသဖြင့် ကားနှင့် နောက်ယောင်ခံလိုက်ကြည့်သေးသည်။ တကယ်ပါပဲ။ အိမ်ရှေ့ ရောက် တော့ ဆိုက်ကားဆရာက ကောင်းထွန်းကို ထမ်းပြီး အိမ်ထဲထိ လိုက်ပို့တာ လှမ်းမြင်ရသည်။

တစ်ခုတော့ ကောင်းသည်။ မငယ်က "ကိုပေါ်တို့ သူငယ်ချင်းကိုလည်း လျှော့သောက်ဖို့ ပြောပေးပါဦး"လို့ အကူအညီတောင်းတဲ့နေ့ကျ ဒေါင်ချာစိုင်းပြီး ထမ်းပို့ရတဲ့ အဖြစ် ရောက်ရသည်။ ကိုယ်တိုင် လိုက်ပို့လျှင် မငယ် အပေါ် မျက်နှာပူနေရဦးမယ်။ ကောင်းထွန်းကို မလိမ့်တပတ် လုပ်ပြီး လက်မှတ်ထိုး ခိုင်းခဲ့တဲ့ အတွက်တော့ လိပ်ပြာ မလုံသလို ဖြစ်မိ၏။ မတတ်နိုင် ဒီရက်ပိုင်းအတွင်းမှာ ကောင်းထွန်းနဲ့ ဟိုကောင်တွေ အဆက် အသွယ် မရပါစေနှင့်လို့သာ ဆုတောင်းရသည်။

ခုနောက်ပိုင်း နားအေးပါးအေး နေချင်တဲ့အခါ ပန်းခြံထဲမှာ လာထိုင်လေ့ရှိ၏။ ခုလို ပြောတဲ့အတွက် အိမ်မှာတော့ ဆူသံပူသံတွေ ညံ့နေလို့ဟု မဆိုလို။ တကယ်ဆိုလျှင် အိမ်မှာက ပိုတောင်တိတ်ဆိတ်သေးသည်။ နှစ်ထပ်အိမ်ကြီးမှာ လူသုံးယောက်တည်း နေကြတာ။

ရင်ရင်ငြိမ်းသည် စကားနည်းရတဲ့ကြားထဲ ပြောလျှင်လည်း အသံက ခပ်တိုးတိုး။ ဝိုင်းစိန်ကလည်း နဂို ကတော့ စကားများတတ်သလား မသိ။ အိမ်မှာ စကားပြောဖော် မရှိသဖြင့် သူလည်း ဆိတ်ဆိတ်နေရ သည်။ တစ်ခါတစ်ရံ အပျင်းပြေ သီချင်းညည်းတာ

လောက်ပဲရှိ၏။ သူတို့ထဲမှာ ပေါ်ဌေးကတောင် စကားအများဆုံး လို ဖြစ်နေသည်။ ဒါလည်း အရင်ကပါ။ အခုတော့ ရင်ရင်ငြိမ်းနှင့် စကားဟဟ မပြောဖြစ်ကြ တော့သဖြင့် ဒီအိမ် မှာ ဆွဲအနေသူ သုံးယောက် နေထိုင်ကြသလိုပါပဲ။

တကယ်တော့ ဒီအိမ်ကြီးဟာ ပေါ်ဌေးတို့ အဖေရဲ့ စိတ်ကူးယဉ် စီမံကိန်းအရ ဝယ်ယူထားခြင်း ဖြစ်၏။ အဖေ ရည်ရွယ်တာက သူတို့မှာ သားသမီးတွေ အများကြီးမွေးမည်။ ဒီကနေ မြေးတွေ အများကြီး ပေါက်ဖွား လာမည်။ နှစ်ထပ်အိမ်ကြီးမှာ အားလုံး သိုက်သိုက်ဝန်းဝန်း ပျော်ပျော်ပါးပါးနေကြမည်။

သို့ရာတွင် ပေါ်ဌေးတစ်ယောက်တည်းသာ အဖတ်တင်သည်။ အဖေကတော့ အားမလျှော့သေး။ ပေါ်ဌေး အိမ်ထောင်ကျပြီးလျှင် ကလေးတွေ အများကြီး မွေးလိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်ခဲ့သေးသည်။ လက်ထပ်ပြီး လေးငါးနှစ် ကြာတဲ့အထိ ကလေးမရသောအခါ စိတ်ဓာတ်ပဲ ကျသွားသလားမသိ။ အဖေ ရုတ်တရက် ကွယ်လွန် သွားသည်။ နောက်နှစ်နှစ်လောက် အကြာမှာ အမေလည်း အဖေ့နောက် လိုက်သွား၏။ ထို့ကြောင့် နှစ်ထပ်အိမ်ကြီး မှာ လူနှစ်ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့သည်။ ရင်ရင်ငြိမ်းအတွက် အဖော်ရအောင် ဝိုင်းစိန်ကို ခေါ် ထားတော့ မှ သုံးယောက် ဖြစ်လာခဲ့သည်။ ခုချိန်မှာတော့ စ်ယောက်က အပေါ်ထပ်မှာနေ၊ တစ်ယောက်က ဧည့်ခန်းထဲမှာနေ၊ တစ်ယောက်က မီးဖို ခန်းထဲ ရောက်နေရင် လူမနေတဲ့ အိမ်တစ်အိမ်လို့တောင် ထင်သွားနိုင်သည်။

သို့ရာတွင် လူတွေက တစ်နေရာတည်းမှာ ငြိမ်ငြိမ်လေးနေနေလို့ရတာမဟုတ်။ မသွားမဖြစ်တဲ့ နေရာတွေက ရှိသေးသည်။ ဒီတော့လည်း တစ်နေရာမဟုတ် တစ်နေရာ၊ တစ်ချိန်မဟုတ် တစ်ချိန်မှာ လူချင်းဆုံမိတာပါပဲ။ တစ်ခါတလေ လှေကားအတက် အဆင်းမှာ မျက်နှာချင်းဆိုင်မိသည်။ တစ်ခါတလေ ကိုယ်က အိမ်သာ တက်မယ် အလုပ်

မှာ ရင်ရင်ငြိမ်းက ရှေ့က ဦးနေလို့ အရင်ဝင်သွားတာမျိုး၊ ကိုယ်က ရေချိုးခန်း ထဲက အထွက် မှာ သူက ရေချိုးဖို့အလာနဲ့ တိုးနေတာမျိုး။

လူချင်း မဆုံရင်တောင် သတင်းစကားနဲ့ ဆက်သွယ်တာမျိုး ရှိသေးသည်။ ပေါ်ဌေး စာဖတ်နေတုန်း ဝိုင်းစိန် ရောက်လာပြီး -

"ထမင်းစားတော့မလား တဲ့ "

"တဲ့ " ဆိုတာ ထည့်ပြောကတည်းက ရင်ရင်ငြိမ်းက မေးခိုင်းတာပဲလေ။ ခေါင်းညိတ်ပြလျှင် ဝိုင်းစိန်က နောက်ဖေး ကို ပြန်သွားပြီး -

"စားမယ် တဲ့ "

ဟု သွားပြောမည်။ သူတို့နှစ်ယောက်ကြားမှ ဝိုင်းစိန်က ဆက်သွယ်ရေး တာဝန် ယူထားရသလို ဖြစ်နေ။ တစ်ခါ တလေ ကျတော့လည်း စာရေးပြီး စကားပြောကြသည်။

"ရဲမော်က ဖုန်းပြန်ဆက်ပါတဲ့ "

"အောင်ရာမြေဆရာတော် ဖုန်းဆက်၊ ကထိန်အလှူခံဖြတ်ပိုင်းနဲ့ ငွေကို အဖိတ်နေ့မတိုင်ခင် အရောက်ပို့ရန် "

စသည်ဖြင့် ကပ်ခွာစာရွက်လေးတွေ ပေါ်မှာ ရေးပြီး အလွယ်တကူ မြင်နိုင်လောက်သော နေရာမှာ ကပ်ထားလေ့ ရှိကြသည်။ ရင်ရင်ငြိမ်းအတွက်ဆိုလျှင် ရေခဲသေတ္တာပေါ်မှာ။ ပေါ်ဌေးအတွက်ကတော့ စာဖတ်ခန်း တံခါးပေါ်မှာ။

တစ်ခါတစ်ရံ ကသိကအောက် ဖြစ်စရာလေးတွေ ကြုံရသေးသည်။ ပုံမှန်အားဖြင့် တယ်လီဖုန်းလာလျှင် ဝိုင်း စိန် က ပြေးကိုင်သည်။ ပြီးတော့ ... " ဦးပေါ်၊ ဖုန်းလာတယ် "၊ "ဒေါ်လေး ... တဲ့ "ဆိုပြီး ခေါ်ပေးတတ်သည်။ သို့ရာတွင် သူက ဖုန်းနားမှာ အမြဲနေနိုင်တာ

မဟုတ်။ အဝတ်လျှော်နေတဲ့အခါ ရေချိုးနေတဲ့အခါမျိုးဆိုလျှင် အနီးဆုံး လူက ဖုန်းကိုင်ရသည်။

ကိုယ့်ဖုန်းဆိုလျှင် ကိစ္စမရှိ။ ပေါ်ဌေး ကိုင်ပြီးမှ ရင်ရင်ငြိမ်း ဖုန်းဖြစ်နေလျှင် ရင်ရင်ငြိမ်းကိုင်မိပြီး ပေါ်ဌေး အတွက် ဖြစ်နေလျှင် " တယ်လီဖုန်း " ဟု အသံပေးရသည်။ ဖုန်းလက်ခံ ပြောရမယ့်လူက အနီးအနား မှာ ရှိမနေလျှင် ကြားနိုင်လောက်တဲ့ နေရာအထိ သွားခေါ်ရသည်။

တစ်ခါတလေ ဖုန်းမြည်သံကြား၊ ဝိုင်းစိန်က မအားလို့ တော်တော်ကြာနေလျှင်၊ ပေါ်ဌေးရော ... ရင်ရင်ငြိမ်းပါ ဖုန်းရှိရာကို တစ်ပြိုင်တည်း သွားမိတာမျိုးဖြစ်သည်။ ထိုအခါ သူ ကိုင်မလို၊ ကိုယ် ကိုင်မလို ရှိနေကြရာမှ တစ်ယောက် လှမ်းကိုင်မည်အပြု တစ်ယောက်ကလည်း လှမ်းကိုင်မလိုပြင်၊ ကိုယ်ရှိန်သတ်၊ တစ်ယောက်က နောက်ဆုတ် မလို လုပ်တုန်း၊ တစ်ယောက်ကလည်း ပြန်လှည့်ထွက်မယ်အလုပ် ... အတော် အူကြောင် ကြောင် နိုင်သည်။

တစ်ခါတစ်ရံကျတော့ ပြိုင်တူ ကိုင်မိတာမျိုး ဖြစ်တတ်သေးသည်။ တစ်ယောက်က အောက်ထပ်မှ ဖုန်းကို ကောက်ကိုင်စဉ် တစ်ယောက်က အပေါ်ထပ်မှ ဖုန်းကို ကိုင်ပြီး ပြိုင်တူ ထူးမိတာမျိုး၊ တစ်ဖက်မှ ဖုန်းဆက်တဲ့ လူတော့ အတော်ကြောင်သွားမှာပဲ။ ပြီးမှ သက်ဆိုင်ရာလူက ဆက်ပြော၊ မဆိုင်တဲ့လူက ဖုန်းပြန်ချ။

အတော် အူကြောင်ကြောင်နိုင်တဲ့ ကိစ္စတစ်ခု ရှိသေးသည်။ လင်မယားချင်း လမ်းမှာ သွားဆုံတဲ့ကိစ္စဖြစ်၏။ ပေါ်ဌေး က လက်ဖက်ရည်ဆိုင်အထွက်၊ ရင်ရင်ငြိမ်းက ဈေးမှအပြန် လမ်းထဲမှာ မျက်နှာချင်းဆိုင် တွေ့တာ။ ဒီအခါမှာ မမြင်ချင်ယောင် ဆောင်သွားပြန်တော့လည်း ယုတ္တိမရှိ။ ဒီလောက် ရှင်းရှင်းလင်းလင်းကြီး မြင်နေလျက်သား နဲ့၊ ဒီတော့ "ဘယ်သွားမလို့လဲ၊ " နေကောင်းရဲ့လား ဟဲ့ ဟဲ့ "ဆိုပြီး နှုတ်ဆက်ဖို့ကလည်း အခက်။

ဟိုအရင် လင်မယား ခေတ်ကောင်းနေတုန်းက ရင်ရင်ငြိမ်း ဈေးသွားလျှင် ပေါ်ဌေးက ကားနှင့် လိုက်ပို့သည်။ ရင်ရင်ငြိမ်း နှင့် ဝိုင်းစိန်တို့ ဈေးဝယ်နေစဉ် ပေါ်ဌေးက ဈေးရှေ့ ထွန်းဘဏ္ဍာ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ ထိုင် စောင့်သည်။ တစ်ခါတလေ အပြင်ဈေးတန်းမှာ ဟိုလျှောက် ဒီလျှောက် လုပ်ရင်း တိုလီမိုလီပစ္စည်းလေးတွေ ဝယ်သည်။ ညားခါစတုန်းကဆိုလျှင် ပေါ်ဌေးက ခြင်းတောင်းကိုင်ပြီး နောက်က ဂုဏ်ယူစွာ လိုက်ခဲ့ သေးသည်။ ခုနောက်ပိုင်း ခပ်စိမ်းစိမ်း ဖြစ်နေတဲ့အခါမှာတော့ ရင်ရင်ငြိမ်းက သူ့ဘာသာသွားသည်။ ပေါ်ဌေး ကလည်း မသိသလို ဘာသိဘာသာ နေလိုက်သည်။ တစ်ခါသားတော့ ပေါ်ဌေး အပြင်ကနေ ကားနဲ့ ပြန်လာပြီး လမ်းထဲအဝင် ရှေ့က ဆိုက်ကားတစ်စီး သွားနေတာ တွေ့ရသည်။ အနားရောက်တော့မှ ဆိုက်ကား နောက်ခုံမှာ ထိုင်နေသော ဝိုင်းစိန်ကို လှမ်းမြင် သည်။ ရှေ့မှာ ရင်ရင်ငြိမ်း ပါလာတာ သေချာသည်။

ဟွန်းတီးပြီး လမ်းဖယ်ခိုင်းလို့လည်း မဖြစ်။ နောက်မှာ ကားပါလာတာ ဆိုက်ကားဆရာ မသိတာ မဟုတ်။ လမ်း က သိပ်မကောင်းသဖြင့် ဘေးကို ချနင်းပြီး ဖယ်မပေးနိုင်ခြင်းဖြစ်၏။ အရေးထဲမှာ ဝိုင်းစိန်က ကားကို မြင်သွားသည်။ ကောင်မလေးသည် အလိုက်ကန်းဆိုး မသိဘဲ ရင်ရင်ငြိမ်းကို လှမ်းတို့ပြီး ပြသည်။ ရင်ရင်ငြိမ်း က ယောင်ပြီး လှည့်ကြည့်သေးသည်။

ကားကို ဘီးလိမ့်ရုံ မောင်းပြီး နောက်က မျှောလိုက်နေရ၏။ မိန်းမက ရှေ့မှာ ဆိုက်ကားနဲ့ ယောက်ျားလုပ်တဲ့ လူက နောက်မှာ ကားကို အခန့်သားမောင်းလို့၊ လမ်းထဲက လူတွေ ဒီမြင်ကွင်းကို မြင်လျှင် ဘယ်လိုဟာ တွေ့ပါလိမ့်ဆိုပြီး နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်ကြတော့မှာပဲ။ တော်တော် မျက်နှာပူစရာ ကောင်းတဲ့ကိစ္စကြီး။

ဒီနေ့လည်း အိမ်မှာ အနှောင်းနှင့် ဒေစီပွင့်တို့ ရောက်နေသည်။ သူတို့က အခြေအနေကို ဘာမှ မသိသေး သောကြောင့် ခဏ ဝင်ထိုင်ပြီး ဧည့်ခံ စကား ပြောပေးရသည်။ ကြာလျှင် ပေါ်ဌေးနှင့် ရင်ရင်ငြိမ်း တို့ ကြားမှာ အေးစက်စက် ကြီး

ဖြစ်နေတာ ရိပ်မိကုန်မှာစိုးသဖြင့် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ အသိတစ်ယောက်နဲ့ ချိန်းထား လို့ ဟု အကြောင်းပြပြီး ထွက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။

သူ မရှိတုန်းမှာ အနှောင်းတို့ကို ရင်ရင်ငြိမ်းက ကွာရှင်းပြတ်စဲမယ့်ကိစ္စ ပြောချင်ပြောမှာပဲဟု တွေးမိသေးသည်။ ရင်ရင်ငြိမ်းက သူတို့ကို အရာရာတိုင်ပင်နေကျပဲ။ ပြောလည်း မတတ်နိုင်။ စောစော သိ သွားလည်း အေးတာပဲ။ အနှောင်းတို့ ဘယ်လို တုံ့ပြန်မလဲဆိုတာ မှန်းဆကြည့်မိ၏။ ဒေစီပွင့်က -

"ဖြစ်မှ ဖြစ်ရလေဟယ်၊ ဒီလောက် သံယောဇဉ် ကြီးခဲ့ကြရက်သားနဲ့"ဆိုပြီး တဖျစ်တောက်တောက် ပြောမည်။ အနှောင်းကတော့ -

"ဒါကြောင့် အစကတည်းက ဒီကောင့်ကို ငါ မယုံတာ"

ဟု မကျေမချမ်း ပြောမည်။ မိမိဆီ လာပြီး ပေါက်ကွဲပြမည်။ ကွာရှင်းစာချုပ်ပေါ်မှာ လက်မှတ်ထိုးပေးဖို့တော့ လုံးဝ သဘောတူမှာမဟုတ်။ ရင်ရင်ငြိမ်းကလည်း ဒီအချက်ကို ကောင်းကောင်းသိပြီး နိုင်ကွက်အဖြစ် ကိုင်ထားမှာပဲ။ ရင်ရင်ငြိမ်းက ကွာရှင်းပြတ်စဲဖို့ ကိစ္စကို နှောင့်နှေးကြန့်ကြာအောင်လုပ် ပြီး ပေကပ် နေတာဟာ မိမိကို ချစ်လွန်းလှလို့တော့ မဖြစ်နိုင်။ ရှက်လို့သာ ဖြစ်ရမည်။ ရင်ရင်ငြိမ်းလို လူမျိုးအတွက်တော့ လင်ကွာ၊ မယားကွာ ကိစ္စဟာ သူ့ဂုဏ်သိက္ခာကို အကြီးအကျယ် ထိခိုက်စေတယ်လို့ ယူဆမှာ အမှန်ပဲ။ ဒါကြောင့်သာ မိမိကို ဖက်တွယ်ထားလိုခြင်း ဖြစ်ရမည်ဟု ထင်သည်။ ပန်းခြံထဲမှာ တစ်ယောက်တည်း ငေါင်တောင်တောင် လာထိုင်နေတာ သူပဲရှိသည်။ အသက် သုံးဆယ့်ငါးနဲ့ လေးဆယ်ကြား အရွယ်ဆိုလို့လည်း သူပဲရှိသည်။ ကျန်တာက လူငယ်စုံတွဲလေးတွေချည်းပဲ။ ကောင်လေး တွေ၊ ကောင်မလေးတွေက သူ့ကို ဘယ်လိုထင်မလဲ မသိ။

အလုပ်မရှိ အကိုင်မရှိတဲ့ လူလား၊ အိမ်မှာ နားပူလို့ အေးရာအေးကြောင်း လာထိုင်နေတာလား၊ ဒါမှမဟုတ် အနားယူ အပန်းဖြေသလိုလိုနဲ့ အတွဲ လာချောင်းတတ်တဲ့ လူမျိုးလား၊ တွေးချင် တွေးကြမှာပဲ။

တကယ်တော့ ပေါ်ဌေးကို ရှိတယ်လို့တောင် ဂရုမစိုက်အားကြ။ သူတို့အာရုံနဲ့ သူတို့ အလုပ်များ နေကြတာပါပဲ။ ပေါ်ဌေးတို့ ငယ်ငယ်တုန်းကနဲ့တော့ကွာသည်။ ဟိုတုန်းကဆိုလျှင် လက်ကလေးကိုင်ဖို့ကိုပဲ တော်တော် သတ္တိမွေးရသည်။ ပြီးတော့မှ တစ်ဆင့်တက်ပြီး ပခုံးလေးဖက်၊ ဆံပင်လေးသပ်၊ မျက်စိမှိတ်ခိုင်း၊ ပြီးတော့မှ ...။ ပေါ်ဌေးဆိုလျှင် လက်ကိုင်တဲ့အဆင့်ကတောင် တက်ခွင့်ရခဲ့တာ မဟုတ်။ ခုခေတ် ကောင်လေးတွေ ကောင်မလေးတွေကတော့ ရဲတင်းတယ်ပဲ ခေါ်မလား၊ ပွင့်လင်းရိုးသားတယ်ပဲ ဆိုရ မလား မသိ။

ခပ်လှမ်းလှမ်းက ခုံမှာ ထိုင်နေကြသော အတွဲတစ်တွဲမှာ ကောင်မလေးက ကောင်လေးရဲ့ ခါးကို ဖက်ထားသည်။ ဒီဘက်ခြမ်းမှာကတော့ ကောင်မလေးက ကောင်လေးကို ကလိထိုးနေ၏။ ကောင် လေးက ယား လို့ တွန့်လိမ်ရင်း ရယ်နေသည်။ နောက်တော့ ကောင်မလေးရဲ့ လက်နှစ်ဖက်ကို ဖမ်းချုပ်ကိုင်လိုက်၏။ ပြီးတော့ သူ့မျက်နှာက ကောင်မလေး မျက်နှာဆီ ချဉ်းကပ်သွားသည်။ ကောင်မလေးက မျက်လုံးလေး မှေး၊ နှုတ်ခမ်းလေးဟာပြီး စောင့်ကြိုနေသည်။ ထိလုထိခင်ကျမှ ကောင်မလေး နဖူးကို သူ့နဖူးနဲ့ ခပ်ဆဆလေး ဆောင့်တိုက်လိုက်၏။ ကောင်မလေးက နာသွားဟန် ရှုံ့မဲ့လိုက်ပြီးမှ ကောင်လေး ခေါင်းကို ဒေါက်ခနဲ ခေါက် ချသည်။ ပြီးတော့ သဘောကျသလို ဟက်ဟက်ပက် ပက်ရယ်နေကြသည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူတို့ကို ကြည့်ရတာ ကြည်နူးစရာတော့ ကောင်းသား။ ဒီပန်းခြံက နည်းနည်းထူးဆန်းသည်။ အထဲ ဝင်လိုက်တာနဲ့ အချိန်ကာလက ရပ်တန့်သွားသလို ထင်ရ၏။ ခုံတန်းလျားမှာ ထိုင်မိပြီး ခဏ အကြာမှာပင် နောက်ကြောင်း

ပြန်လှည့်တော့သည်။ ထိုအခါ ပေါ်ဌေးသည် အိမ်မှာ ရောက်ရှိ နေခဲ့သော အနှောင်း နှင့် ဒေစီပွင့်တို့သာမက ရင်ရင်ငြိမ်းကိုပါ ခေါ်ပြီး ငယ်ဘဝဆီသို့ ပြန်ရောက်သွား လေတော့သည်။

ပေါ်ဌေးသည် မြောင်းကူးတံတား အုတ်ခုံပေါ်မှာ ထိုင်စောင့်နေသည်။ နေက အတော်ပူသည်။ ဗာဒံပင်မှ အရိပ် ကလေး ရနေသောကြောင့်သာ နည်းနည်း သက်သာနေခြင်းဖြစ်၏။

သူက ရင်ရင်ငြိမ်းကို စောင့်နေတာ။ သူ့အိတ်ထဲမှာ စာတစ်စောင်ရှိသည်။ သူသည် ရည်းစားစာ တစ်ခါမှ ရေးဖူးသူ မဟုတ်။ မနေ့ညက ရေးဖို့ ကြိုးစားကြည့်သည်။

"ရင်ငြိမ်း ... နင့်ကို ငါ ချစ်မိနေပြီ "

ဆိုသော စာတစ်ကြောင်းသာ ခေါင်းထဲက ထွက်လာသည်။ ရှေ့ဆက်လို့ မရတော့။ ဖတ်ဖူးတဲ့ ဝတ္ထု စာအုပ်တွေထဲက စကားလုံးတွေ ထည့်ရေးဖို့ စဉ်းစားကြည့်သည်။ သတိရလိုက်တာက -

"ဗျို့ ... ကိုသိန်းမောင်၊ ကုလားပု ဆိုတဲ့ ကောင်ကို ကျုပ်တော့ တယ်မသင်္ကာဘူးဗျို့။ "

ဆိုသော စုံထောက်ဦးစံရှား ဝတ္ထုထဲက စာသားတွေ ဖြစ်နေ၏။ ကဗျာတစ်ပုဒ်လောက် ထည့်ရေးရင် ကောင်း မယ် ဟု တွေးမိပြန်သောအခါ မှာလည်း ဖျတ်ခနဲ ပေါ်လာတာက -

"ဖုထစ်ရွတ်တွ၊ ငှက်လင်းတသို့

ပျဉ်းမငုတ်တို၊ သက်ကြားအိုသည်

ကုန်းမို့ထက် တွင် တပင်တည်း။"

ဟာ ... ဘာဆိုလို့လဲ။ အချစ်ကဗျာတစ်ပုဒ်လောက် စဉ်းစားစမ်း၊ စဉ်းစားစမ်း၊ စဉ်းစားစမ်း။ သူ မှေးခနဲ အိပ် ပျော် သွားသည်။

အိပ်ရာက နိုးတော့ ခုနစ်နာရီ ထိုးပြီးနေပြီ။ သူ ရေးတဲ့ စာက "နင့်ကို ငါ ချစ်မိနေပြီ" တစ်ကြောင်းသာ ပြီးသေးသည်။ ဒီနေ့ စာပေးဖြစ်အောင် ပေးမည်ဟု ဆုံးဖြတ်ထားပြီးဖြစ်၏။ နောက်ဆုံး မတတ်သာလျှင် နှစ်ကြောင်း၊ သုံးကြောင်းပဲဖြစ်ဖြစ် ရေးပြီး ပေးကိုပေးရမှ ကျေနပ်နိုင်မည်။

တစ်ခု သွားသတိရလိုက်၏။ ရဲမော်သည် မြရီဝင်းကို ပေးဖို့ စာကို ဒီအခန်းထဲမှာပဲ ရေးခဲ့တာ။ သူငယ်ချင်း တွေ ဝိုင်းစဉ်းစားပြီး အကြံဉာဏ်ပေးခဲ့ကြသည်။ သူတို့ထဲမှာ စာဖတ်အား အကောင်းဆုံးဖြစ်သော အေဘီကျော် က ဦးဆောင်ပြီး ရေးခဲ့သည်။ ထိုစာကြမ်းကို ရဲမော်က အချောကူးယူသွားခဲ့၏။ နောက်တော့ တစ်ယောက် ကို တစ်ယောက် စကြ၊ နောက်ကြရင်း စာကြမ်းကို လုံးထွေးပစ်ပေါက်ကြသည်။ နောက်ဆုံး ဘယ်ရောက်သွားလဲ။ အောင်ချိုက ဘောလုံးကို ကန်လိုက်တာ ခုတင်အောက်ထဲ လိမ့်ဝင်သွား ... ။

သူ ခုတင်အောက်ကို ငုံ့ကြည့်သည်။ ထောင့်တစ်နေရာမှာ ပင့်ကူမျှင်တွေနဲ့ လုံးထွေးနေသော စာကြမ်းကို တွေ့သည်။ ခုတင်အောက်ကို တွားသွားဝင်ပြီး မေတ္တာရေကြည် တစ်ပေါက် ပက်ဖျမ်းပေးမှသာ ."

ထို စာကိုပင် သူ ပြန်ကူးပြီး ယူလာခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။

နေက ပိုမြင့်လာသောအခါ ဗဒံပင်ရိပ်က သူ ထိုင်နေသော အုတ်ခုံမှ လွတ်သွားသည်။ ထို့ကြောင့် နေရာ ရွှေ့ရသည်။ မနက်က သုတ်သုတ်ပျာပျာ ထွက်လာခဲ့သဖြင့် ဘာမှ မစားခဲ့ရသေး။ ခုမှ ဗိုက်အရမ်းဆာ လာသည်။

ဟိုဘက်လမ်းထိပ်က အကြော်ဆိုင်ကို ပြေးပြီး ငှက်ပျောဇာကော် တစ်ခုဝယ်သည်။ ကြော်ပြီးခါစမို့ ပူပူ လောင်လောင်ကြီး ရှိသေးသည်။ သတင်းစာစက္ကူနှင့်ထုပ်ပြီး ကိုင်လာရသည်။

ထိုအချိန်တွင် ရင်ရင်ငြိမ်းသည် မြောင်းကူး အုတ်ခုံကိုတောင် ဖြတ်ကျော်သွား နေပြီ။ သူတစ်ယောက်တည်း မဟုတ်။ အနှောင်းနှင့် ဒေစီပွင့်တို့လည်းပါသည်။ ပေါ်ငွေးသည် ဆုံးဖြတ်ချက် ချပြီးလျှင် ပြင်လေ့ရှိသူမဟုတ် သဖြင့် ဘယ်သူတွေ ပါပါ။ ဂရုမစိုက်တော့ဘဲ နောက်မှ ခပ်သွက်သွက်လိုက်သွားသည်။

သူတို့အုပ်စုကို ကျော်တက်ပြီး ရှေ့မှ ပိတ်ရပ်လိုက်သည်။ ကိုယ့်ဟာကိုယ် သတ္တိကောင်းလှပြီထင်နေတာ။ တကယ် နဖူးတွေ၊ ဒူးတွေလည်းကျရော အယောင်ယောင် အမှားမှားတွေ ဖြစ်ကုန်တာပဲ။ ရင်ရင်ငြိမ်းကို စာပေးရမယ့် အစား ငှက်ပျောကြော်ကြီး လှမ်းပေးလိုက်မိ၏။ အနှောင်းက -

"အမယ် ... ငါတို့တော့ မကျွေးဘူး" ဟု ပြောတော့မှ -

"အဲ ... ဟုတ်သားပဲ၊ ရော့ ရော့"

ငှက်ပျောကြော်ကို အနှောင်းလက်ထဲ ထည့်ပေးလိုက်သည်။ ပြီးမှ အိတ်ထဲက စာအိတ်ကို ဆွဲထုတ်၍ -

"ဒါ ... ဒါကမှ နှင့်အတွက် "

ဆိုပြီး ရင်ရင်ငြိမ်း ကို လှမ်းပေးသည်။ ရင်ရင်ငြိမ်းကလည်း ဘုမသိ ဘမသိ လှမ်းယူမည်အပြု ဒေစီပွင့် က "ဟဲ့"ဟု ရေရွတ်လိုက်မှ လက်ပြန်ရုပ်သွား၏။ အနှောင်းက နောက်နေတာမှတ်လို့ ရယ်မလို လုပ်လိုက်သေး သည်။ အနှောင်းသည် အကင်းပါးသူ

ဖြစ်၏။ ပေါ်ဌေး၏ မျက်နှာထားကို အကဲခတ်လိုက်ပြီး အခြေအနေမှန် ကို ရိပ်မိသွားသည်။ မျက်နှာထားချက်ချင်း တင်းသွားပြီး -

"နင် ဒါ ဘာလုပ်တာလဲ "

"စာပေးတာ "

"နင် ရိုင်းလှချည်လား "

"ဘာ ... ချစ်လို့ စာပေးတာ ရိုင်းရမှာလား "

"ငါတို့ ဘယ်ကလာတယ် ဆိုတာ မသိဘူးလား "

"ဟင် ... ငါက ဘယ်လိုလုပ် သိမှာလဲ "

"ငါတို့ အဝတ်အစားတွေကို မမြင်ဘူးလား "

"အယ် ... "

ခုမှ သတိထားကြည့်မိ၏။ သူတို့ သုံးယောက်စလုံး အင်္ကျီလက်ရှည် အဖြူနှင့် ယောဂီရောင် ထဘီဆင်တူ ဝတ် ထားကြသည်။ ဒေစီပွင့်က -

"ငါတို့ မွှာရုံမှာ ဝတ်တက်ပြီး ပြန်လာကြတာပါ "

ဟုပြောသည်။ သူ့လေသံက ကြေရာကြေကြောင်း ပြောတဲ့ပုံမျိုး။ ရင်ရင်ငြိမ်း ကတော့ ဘာမှ မပြော။ မျက်လုံးလေး ကလယ်ကလယ် လုပ်ရင်း သူ့သူငယ်ချင်း နှစ်ယောက်ကို တစ်လှည့်စီကြည့်နေသည်။ အနှောင်း ကတော့ မကျေနပ်သေး။

"ငါတို့ ကုသိုလ်ကောင်းမှုလုပ်ပြီး ပြန်လာတဲ့အချိန်မှာ ဒါမျိုးနှောင့်ယှက်တာ ကောင်းသလား

"ဆောရီးပဲဟာ၊ ငါ သတိမထားမိလိုက်လို့ပါ။ နောက်နေ့ကျမှပဲ ပေးတော့မယ်နော် "

"ဘာပြောတယ် "

အနှောင်းက ရှေ့ခြေတစ်လှမ်းတိုးသည်။ ရင်ရင်ငြိမ်းက လက်မောင်းကို လှမ်းကိုင် ဆွဲလိုက်သည်။ ဒေစီပွင့်က -

"လာပါဟာ၊ သွားရအောင်၊ ဘာဝနာပွားရမယ့်အချိန်မျိုးမှာ ဒေါသကို ထိန်းပါဦး" အနှောင်း က "ဟင်း"ဆိုပြီး ရှေ့က ထွက်သွားသည်။ ရင်ရင်ငြိမ်းက ပေါ်ဌေးကို ဖျတ်ခနဲ တစ်ချက် ကြည့်သွားတာ ကို ဒေစီပွင့် သတိပြုလိုက်မိ၏။ ပေါ်ဌေးမှာ ခုမှ သတိရပြီး -

"ဟာ ... ငါ့ငှက်ပျောကြော် "

အနှောင်းက လက်ထဲမှာ ပါလာသော ငှက်ပျောကြော်ကို ကြည့်ပြီးနောက် လမ်းဘေးရေမြောင်းထဲ ပစ်ချ လိုက်သည်။

ရင်ရင်ငြိမ်း က စာကို ယူမသွားဖြစ်တာဘဲ ခပ်ကောင်းကောင်းဟုဆိုရမည်။ မိန်းကလေး တစ်ယောက်ဟာ စာတစ်စောင် ပေးရုံနဲ့ ပြန်လည် တုံ့ပြန် အဖြေပေးခြင်း မပြုဆိုတဲ့ ဥပဒေကို ဘယ်သူက ထုတ်ပြန်ထားခဲ့မှန်း မသိ။ အနည်းဆုံး နှစ်စောင်၊ သုံးစောင်တော့ ပေးရတတ်သည်။ ရဲမော်တုန်းကဆိုလျှင် ရှစ်စောင်ထိတောင် ပေးခဲ့ ရသည်ဆို၏။

ပေါ်ဌေးအနေဖြင့် နောက်ထပ် စာတစ်စောင်ရေးဖို့ မလွယ်လှ။ သူငယ်ချင်းတွေကို အကူအညီတောင်းလို့ တော့ ရသည်။ သို့ရာတွင် လောလောဆယ်မှာ သူတို့ကို ဒီကိစ္စ အသိမပေးချင်သေး။ ကိုယ့်ဘာသာ ကျိတ်လုပ်ပြီး အောင်မြင်တော့မှ အံ့ဩ သွားကြစေချင်သည်။

ခုတော့ အဆင်ပြေသွားသည်။ နောက်ထပ် စာတစ်စောင် ရေးစရာမလိုတော့။ ဒီစာကိုပဲ ဒုတိယတစ်ခါ ထပ်ပေးလို့ ရပြီ။ ပထမတစ်ခါက မယူဖြစ်ပေမယ့် စာတစ်ကြိမ် ပေးပြီးဖြစ်ကြောင်း စာရင်းဝင်သွားပြီပဲ။ တကယ်တော့ ရည်းစားစာဆိုတာ ဖတ်နေစရာတောင်မလို။ ချစ်နေကြောင်း သိသွားလျှင် လုံလောက်တာပဲ။ တစ်ခုတော့ ရှိသည်။ ဒီစာက အချိန်လူပြီး အမြန်ကူး ရေးရလို့ လက်ရေးက သိပ်မလှ။ နဂိုကတည်းကမှ လက်ရေးသော ရတဲ့ကြားထဲ ဖျက်ရာပြင်ရာတွေက ပါနေသေးသည်။ ဒီတော့ အသစ်ပြန်ကူးမှဖြစ်မည်။ နောက်ပြီး အချိန်မရသဖြင့် လမ်းဘေးကွမ်းယာဆိုင်က ကြုံရာ စာအိတ်နဲ့ ထည့်ခဲ့ရတာ။ ရိုးရိုးလေယာဉ်စာ အိတ်ကြီး။ ဈေးထဲက စာရေးကိရိယာဆိုင်မှာ ပန်းပွင့်ပုံ၊ လိပ်ပြာပုံပါသော စာအိတ်လှလှဝယ်ရမည်။ ရည်းစား စာရေး ရတာကလည်း အတော်ကရိကထများသည်။ စိတ်မရှည်ရတဲ့ကြားထဲ။

စာကို ပြန်ကူးမယ်လို့ စာအိတ်ထဲက ဖောက်ထုတ်ပြီး ပြန်ကြည့်တော့မှ မျက်လုံးပြူးသွားသည်။ ဟိုတစ်နေ့က အလောတကြီးနဲ့မို့ သေသေချာချာ ဂရုစိုက် မကြည့်ဘဲ ကူးသွားမိသည်။ မူရင်းစာက ရဲမော် အတွက် ရေးထား တာလေ။ ဒီတော့ စာထဲမှာ "မြ"၊ "ကိုရဲ"ဆိုသော အသုံးအနှုန်းတွေပါသည်။ ဒါကို "ရင်ငြိမ်း"၊ "ကိုယ်"ဆိုတဲ့ စကားလုံး တွေနဲ့ အစားထိုးရမှာ။ ခုတော့ နာမည်တွေ မပြောင်းဘဲ ဒီအတိုင်း ကူး လိုက်မိခဲ့သည်။ ကံကောင်း လို့။

နောက်တစ်ကြိမ်မှာကျတော့ ရင်ရင်ငြိမ်း တစ်ယောက်တည်း လျှောက်လာတာ တွေ့ရသည်။ ထာဘီအရောင် ကိုလည်း အကဲခတ်ရသေးသည်။ ဒီနေ့တော့ အပြာနုရောင် ဝတ်လာသည်။ အပြာနုဆို ဘာလဲ။ ဘာမှ မဟုတ်။ သေချာအောင် -

"ဘယ်က လာတာလဲ" မေးရသည်။
 "အပ်ချုပ်ဆိုင်က "

" ဒါဆိုရင်တော့ ဒီစာကို ယူသွားဖို့ အဆင်ပြေပါတယ်နော် "

ပြောပြီး စာကို လှမ်းပေးသည်။ ရင်ရင်ငြိမ်းက ထွေထွေထူးထူး ငြင်းဆန် မနေတော့ဘဲ အသာတကြည် ယူသွား၏။ ပေါ်ဌေး အရမ်းပျော်သွားသည်။ ဟိုတစ်နေ့က ဟိုဟာတွေ ရှိနေလို့ မယူရဲတာဘဲ။ ခုတော့ အခြေအနေ ထင်တာထက်တောင် ကောင်းနေသေးသည်။

အမှန်တော့ ရင်ရင်ငြိမ်းသည် ငြင်းနေလို့ အတင်းလိုက်ပေးရင် ကူခြေ ပျက်တော့မှာပဲဟု စိုးရိမ်ပြီး စာကို ယူသွားခြင်း သာဖြစ်၏။ ထိုစာသည်လည်း အနှောင်းနှင့် ဒေစီပွင့်တို့ဆီ အရာမယွင်းရောက်ရှိသွားလေသည်။

သုံးလေးရက် အကြာမှာတော့ လမ်းမှာ အုပ်စု နှစ်စု ပက်ပင်းတိုးမိကြသည်။ သူတို့ပုံစံမှာ အနောက်တိုင်း ကောင်းဘျိုင်းကားတွေထဲမှ သေနတ်သမားတွေ မျက်နှာချင်း ဆိုင် ဆုံကြသလိုပင်ဖြစ်၏။ တစ်ဖက်က အနှောင်း၊ ဒေစီပွင့်နှင့် ရင်ရင်ငြိမ်း။ တစ်ဖက်မှာ တော့ ပေါ်ဌေးနှင့်အတူ ကောင်းထွန်းနှင့် အေဘီကျော်တို့ ပါလာသည်။ အေဘီကျော်က ဘာမှ မသိသေးသဖြင့် -

" တစ်ဖက် သုံးယောက်စီ ဆိုတော့ အတော်ပဲဟေ့ "

ဟု လှမ်းနှောက်လိုက်သေးသည်။

အနှောင်းက စူးစူးရဲရဲ ကြည့်ရင်း လျှောက်လာသည်။ ဒေစီပွင့်က တစ်စုံတစ်ခု ဖြစ်မှာ စိုးရိမ်ဟန်ဖြင့် မျက်နှာ ပျက်ချင် နေသည်။ ရင်ရင်ငြိမ်းကတော့ ခေါင်းငုံ့ထား၏။ အနားရောက်တော့ အနှောင်းက ခါးထောက် ရပ်လိုက်ပြီး -

" ဒီမှာ ငပေါ်၊ နင် ဘာအချိုး ချိုးတာလဲ "

ဟုမေးလိုက်သည်။ ပေါ်ဌေးဘာမှ ပြန်မပြောနိုင်ခင် ကောင်းထွန်းက -

"ဘာဖြစ်ကြတာလဲဟ "

"ဘာဖြစ်တယ်ဆိုတာ နင်တို့ ကောင်ကို မေးကြည့်"

" ဟေ့ကောင် ဘာဖြစ်တာလဲ "

ကောင်းထွန်းက မေးတော့ ပေါ်ဌေးက -

"စာပေးလို့"

"ဘာ ... မင်းက အနှောင်းကို စာပေးတယ်၊ အံ့ပါ့ကွာ"

"ဟာ ... ဒါကြီး မဟုတ်ပါဘူး၊ သူ့ကို ... "

ဆိုပြီး ရင်ရင်ငြိမ်းကို လက်ညှိုးထိုးပြသည်။ " ဒါကြီး" ဟု အပြောခံရသဖြင့် အနှောင်းမျက်နှာ တင်းခနဲ ဖြစ် သွားသည်။ အေဘီကျော်က

"ထင်သားပဲ၊ ငါ ပြောတယ် မဟုတ်လား၊ ခုတလော ဒီကောင့် ကြည့်ရတာ၊ တစ်ခုခု ကျိတ်ကြိစည်ထားလို့ မလုံ မလဲ ဖြစ်နေပုံပဲလို့"

ဟု ကောင်းထွန်းဘက် လှည့်ပြောသည်။

"အေးကွ၊ ငါက မတော်တရော်တွေနဲ့ တွေ့သွားမှာကို စိုးရိမ်နေတာ၊ ရင်ရင်ငြိမ်းနဲ့ ဆိုရင်တော့ သဘောတူ ပါတယ်"

"ဒီမှာ တန်ရာတန်ရာ ပြောစမ်းပါ"

အနှောင်းက ဒေါသဖြစ်လက်စနဲ့ ရန်စကား ပြောလိုက်သည်။ ကောင်းထွန်း ဆတ်ခနဲ ဖြစ်သွားပြီး -

"နေစမ်းပါဦး၊ နင်တို့ သူငယ်ချင်းက ဘယ်လောက်တန်ဖိုးရှိလဲ "

"ဘာပြောတယ် "

"နင်ပဲ တန်ရာတန်ရာ ပြောဆို "

အနှောင်း ရုတ်တရက် ဘာပြန်ပြောရမှန်း မသိ ဖြစ်သွား၏။ ဒေစီပွင့်က -

"ပြောမနေပါနဲ့တော့ဟာ၊ သွားကြရအောင် "

ဟု ဆိုသော်လည်း အနှောင်းက မရဘဲ -

"နင်တို့ကို သတိပေးထားမယ်၊ နောက်ကို ဒါမျိုး လုံးဝ လိုက်မနှောင့်ယှက်ပါနဲ့၊ ဒါပဲ"

"နင်နဲ့ ဘာဆိုလဲ၊ ပြောချင်ရင် ကာယကံရှင်က ပြောပါစေ "

ရင်ရင်ငြိမ်းက ယောင်ပြီး -

"ငါ မပြောတတ်ဘူး" ဟု လွှတ်ခနဲ ပြောလိုက်၏။ အေဘီကျော်က -

"လှလို့ ချစ်တာ ဘာဖြစ်လဲဟာ၊ နင်က မနာလို ဖြစ်နေတာလား အနှောင်း၊ နင်လည်း သူ့လိုလှအောင် ကြိုးစားပေါ့၊ ဒါမှ သူ့လိုပဲ ... "

"ဘာပြောတယ် ရာရာစစ၊ နင်ကပဲ ပြောရတယ် ရှိသေး၊ ကိုယ့်ရုပ်ကိုလည်း ပြန်ကြည့်ဦး၊ ချိုင်းယောင် ဆောင်ထား တဲ့ ကျီးကန်းကို ဇီးကွက်မျက်လုံး တပ်ပေးထားတဲ့ ကောင်ကများ "

အသားမည်းမည်း၊ ရှည်တောက်တောက်၊ ကော်ကိုင်းမျက်မှန် ပုံတုံးတုံးနဲ့ အေဘီကျော်ကို အနှောင်းက အပြတ် စိန်ခေါ်လိုက်ခြင်းပင်ဖြစ်၏။ အေဘီကျော်ကလည်း မထိမဲ့မြင် ပြုံးလိုက်ပြီး -

"ထားပါတော့၊ ဒါပေမဲ့ နင့်လို ပုံမဟုတ် ပတ်မဟုတ်ထက်တော့ အများကြီး သာသေးတယ်၊ မှတ်ထား"

ထိုစကား သည် အနှောင်း၏ ဒေါသကို အဆုံးစွန်သို့ ရောက်ရှိသွားစေ၏။

"ဘာ ... နင် နင် "

အနှောင်း စိတ်မထိန်းနိုင်တော့။ ဟိုဒီ ကြည့်သည်။ မလှမ်းမကမ်းမှာတွေ့သော အုတ်ခဲကျိုးကို ကောက်ယူ သည်။ ဘယ်သူမှ တားဖို့ အချိန်မရခင် အေဘီကျော်ကို လှမ်းပစ်ပေါက်လိုက်၏။ အုတ်ခဲကျိုးက အတော်လေး သဖြင့် ချိန်သားမကိုက်။ အေဘီကျော်ကို မထိဘဲ ဘေးမှာ ကပ်လျက် ရပ်နေသော ပေါ်ဌေး၏ ဒူးခေါင်းကို မှန်သဖြင့် "အားခနဲ"အော်ပြီး ခွေကျသွားသည်။

ရင်ရင်ငြိမ်းသည် မျက်လုံးလေး ဝိုင်းသွားပြီး "ဟယ်"ဟု ရေရွတ်လိုက်မိ၏။ ထို "ဟယ်"ထဲမှာ စိုးရိမ်သံ ပါနေ သည်။ ကရုဏာသံ စွက်နေသည်။ ထို့ကြောင့် ရင်ရင်ငြိမ်းသည် ဟယ် ... ဆိုသော စကားလုံး တစ်လုံးတည်း ဖြင့် ပေါ်ဌေး ကို အဖြေပေးလိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်တော့သည်။

ထို "ဟယ်" နှင့် ပတ်သက်ပြီး အနှောင်းနှင့် ဒေစီပွင့်တို့က ရင်ရင်ငြိမ်းကို စစ်ကြောရေး လုပ်ကြသည်။ အနှောင်းက ရင်ရင်ငြိမ်းသည် ပေါ်ဌေးကို ချစ်နေပြီဟု စွပ်စွဲသည်။ ဒေစီပွင့်ကလည်း ဖြစ်နိုင်သည်ဟု ဆိုသည်။ ရင်ရင်ငြိမ်းကတော့ ငါ ဘာမှ မသိဘူး၊ မပြောတတ်ဘူးဟု ဇဝေဇဝါ လုပ်နေသည်။ နောက်ဆုံး တော့ နှစ်ဒသမ ငါးမဲဖြင့် ထိုအဆိုကို အတည်ပြုလိုက်ကြလေသည်။

အနှောင်းက လုံးဝ သဘောမတူနိုင်။ သူတို့ သုံးယောက်စလုံး ရည်းစား မထားကြေး။ အိမ်ထောင်မပြုကြေး။ တစ်သက်လုံး အပျိုကြီးတွေအဖြစ် အတူတကွ နေကြကြေးဟု ကတိကဝတ် ပြုထားကြတာပဲ။

ဒေစီပွင့်ကတော့ နည်းနည်းတွေဝေနေသည်။ သူတို့အဒေါ် အပျိုကြီး၏ စကားကို သတိရမိသောကြောင့် ဖြစ်၏။ ဟိုဘဝက ချစ်သူနှစ်ယောက်ကြားမှာ ဝင်ပြီး နှောင့်ယှက်ခဲ့သောကြောင့် ဒီဘဝမှာ ဝဋ်လည်ပြီး အပျို ကြီး ဖြစ်နေရတာတဲ့။ အပျိုကြီး ဖြစ်မှာကိုတော့ မကြောက်ပါ။ ခုဘဝမှာတောင် အပျိုကြီးအဖြစ် နေဖို့ ဆုံးဖြတ် ထားပြီးပြီပဲ။ သူ စိုးရိမ်တာကတော့ အဒေါ်အပျိုကြီးလို အရပ်ဆိုးမှာကိုသာဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း မကန့်ကွက်ဘဲ "စဉ်းစားကြသေးတာပေါ့" ဆိုတာမျိုး မတင်မကျသောပြောမိ၏။ ပြီးတော့ ရင်ရင်ငြိမ်းကိုလည်း သနားသည်။ ရင်ရင်ငြိမ်းသည် သူ့ဟာသူ သေသေချာချာ မသိသော်လည်း ပေါ်ဌေးကို အတွင်းစိတ်ထဲက ချစ်နေကြောင်း ဒေစီပွင့် ရိပ်မိသည်။ အနှောင်းက သဘောမတူကြောင်း ဝေါက်ငမ်း ပြောသောအခါ ရင်ရင်ငြိမ်း မျက်နှာလေးငယ်သွားတာကို မကြည့်ရက်။ ပေါ်ဌေးကိုလည်း သနား သည်။ သူတို့ သုံးယောက် အုပ်စုထဲက ရင်ရင်ငြိမ်း ပဲ့ထွက်သွားမှာကိုလည်း နှမြောသည်။

ဝေခွဲမရ ဖြစ်နေရာမှ စိတ်ကူးတစ်ခုခုရသွားသည်။ ဗေဒင် မေးကြည့်ဖို့ပင် ဖြစ်၏။ စာမေးပွဲကိစ္စ တိတိကျကျ မှန်အောင် ဟောနိုင်ကတည်းက သူတို့ အားကိုး အားထားပြုခဲ့သော ဗေဒင်ဆရာမကြီးဆီ သွားကြသည်။ ဆရာမကြီး က ဗေဒင်သာမက အကြားအမြင်လည်း တွဲဖက်ပြီး ဟောနိုင်သည်။ သူတို့ သုံးယောက် အိမ်ထောင်ကျကိန်း ရှိ၊ မရှိ မေးသောအခါ အနှောင်းနှင့် ဒေစီပွင့်တို့အတွက်တော့ ဘာမှမမြင်။ ရင်ရင်ငြိမ်း က တော့ ဖြစ်နိုင်သည်။

"ဖူးစာရှင်က ကြာသပတေးသား "

ဆိုပြီး ပုံပန်းသဏ္ဍာန်ကို ဆက်လက် ပြောပြရာ ပေါ်ဌေးနှင့် တစ်ထပ်တည်း တူနေသည်။ သူတို့ အံ့ဩသွား ကြရသည်။ ဆရာမကြီးက မျက်စိကို မှိတ်ပြီး အာရုံစူးစိုက်လိုက်သည်။

"စိတ်မကောင်းစရာ ဘဲ၊ အဲဒီကောင်လေးက ခြေထောက်တစ်ဖက်မသန်ရှာဘူး၊ လမ်းလျှောက်ရင်း ထော့နဲ့ ထော့နဲ့ ဖြစ်နေတယ် "

သူတို့ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် လှမ်းကြည့်မိကြ၏။ ဆရာမကြီးက ခေါင်းခါလိုက်ပြန်ပြီး -

"မဟုတ်သေးဘူး၊ မဟုတ်သေးဘူး၊ အဲဒါက ယာယီပဲ၊ ပြန်ကောင်းသွားလိမ့်မယ်၊လောလောဆယ် ညာဘက် ဒူးခေါင်း မှာ ဒဏ်ရာရထားလို့ပါ"

မျက်လုံး ပြူးကုန်ကြ၏။ အနှောင်းက

"သူက လူကောင်း ဟုတ်ရဲ့လား "

ဟု မေးလိုက်သည်။ ဆရာမကြီးက မျက်စိကို ပြန်ဖွင့်လိုက် ပြီး -

"လူကောင်းပါ၊ ရိုးသားတယ်၊ သစ္စာရှိတယ်၊ တစ်ခါတစ်ခါတော့ ဒေါသကြီးတတ်တယ်၊ လုပ်ချင်တာ ရှိရင် မဖြစ် ဖြစ်အောင် ဇွတ်လုပ်တတ်တယ်၊ ငါ့တူမတို့ လုပ်ချင်နေတဲ့ သာသနာပြုလုပ်ငန်းမှာ အထောက်အကူ ပေးလိမ့်မယ်၊ လက်သင့်ခံနိုင်တဲ့ သူမျိုးပါပဲ"

ထိုဟောချက်ကို အကြောင်းပြုပြီး အနှောင်းတို့က ပေါ်ဌေးကို တွေ့ဆုံ ဆွေးနွေးလိုသည်ဟု အကြောင်းကြား သည်။ တစ်ယောက်တည်း လာရမည်ဟု ချိန်းဆိုလိုက်သည်။

"တစ်ယောက်တည်း လာရမယ်ဆိုတာကို ငါ သိပ်မသင်္ကာဘူးကွ၊ သူတို့ သုံးယောက်ပေါင်းပြီး မင်းကို လုပ်ကြံ မလို့ ထင်တယ် "

ဟု အေဘီကျော်က ပြောသေးသည်။ ရဲမော်က -

"မင်းဟာက စုံထောက်ဝတ္ထုဆန်လိုက်တာကွာ၊ ငါ ထင်တာတော့ ပေါ်ဌေး အခြေအနေ ကောင်းတယ်ကွ၊ နို့မို့ဆို ဘာဖြစ်လို့ ခေါ်တွေ့နေမှာလဲ "

ကောင်းထွန်းတို့ကလည်း ထူးခြားမှု ရှိလိမ့်မည်ဟု သုံးသပ်သည်။ တကယ်တော့ ဘယ်သူက ဘာပြောပြော ပေါ်ဌေး က သွားတွေ့ဖို့ ဆုံးဖြတ်ပြီးသား၊ လုပ်ကြံချင်လို့ပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ ပြန်ပေးဆွဲတာပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ ဖြားယောင်း သွေးဆောင်ပြီး လက်ပတ်နာရီ ချွတ်လုတာပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ ဝိုင်းဟားလွှတ်တာပဲဖြစ်ဖြစ်။

အနှောင်းက ပေါ်ဌေးအနေဖြင့် ရင်ရင်ငြိမ်းကို တကယ်လေးလေးနက်နက် ချစ်တာ ဟုတ်၊ မဟုတ်၊ အပျော် သဘော ဟုတ်၊ မဟုတ်၊ သစ္စာရှိ မရှိ စစ်ဆေး မေးမြန်းပြီး ကျေနပ်သွားတော့မှ -

"ဒါဆို နင်တို့နှစ်ယောက်တည်းဆက်ပြီး ဆွေးနွေးကြ၊ ဆယ့်ငါးမိနစ် အချိန်ပေးမယ်"

ဆိုပြီး ရှောင်ပေးကြသည်။ ပေါ်ဌေးဆိုတဲ့ကောင်ကလည်း လူလစ်တာနဲ့ -

"ဝမ်းသာလိုက်တာဟာ "

ဟု ပြောရင်း လက်ကို ဖမ်းဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။ ရင်ရင်ငြိမ်းက ဆတ်ခနဲ ရုန်းလိုက်ပြီး -

"ဟင် ... အဲဒီလိုတော့ မရမ်းကားနဲ့"

ပေါ်ဌေးမှာ ဝမ်းသာလုံးဆိုပြီး ယောင်ယောင်ကန်းကန်းနဲ့ ကိုင်မိခြင်းသာဖြစ်၏။
နောက်ထပ် မတို့ မထိရဲတော့။ တော်ကြာ လက်ရောက်ကျူးလွန်မှုနှင့်
သဘောတူညီချက်ကို ပြန်ရုပ်သိမ်းသွားလျှင် ခက်မည်။

ထို့နောက် ရင်ရင်ငြိမ်းက သူ့အပေါ် သန့်စင်သော မေတ္တာနှင့်သာ
ချစ်စေလိုကြောင်း၊ တစ်သက်တာ သစ္စာရှိ လိမ့်မည် ဟု မျှော်လင့်ကြောင်း၊ အထူးသဖြင့်
မိမိ ဘာသာရေးဘက်မှာ စိတ်ထက်သန်ခြင်းကို အနှောင့် အယှက် ပေးခြင်း၊
တားမြစ်ပိတ်ပင်ခြင်း မပြုပါဟု ကတိပေးစေလိုကြောင်းပြောသည်။ ပေါ်ဌေးကလည်း
ရွေးကောက်ပွဲ ဝင်ခါနီး အမတ်လောင်းလိုပဲ၊ တောင်းသမျှကတိတွေကို လွယ်လွယ်ကူကူ
ပေးပစ်လိုက်သည်။ (နောက်မှ ကြည့်လုပ်)။

"နင် ပရိတ်ကြီး ဆယ့်တစ်သုတ် ရသလား"

ဟု ရင်ရင်ငြိမ်းက မေးသည်။ ရုတ်တရက်မို့ ပေါ်ဌေးအဖြေရခက်သွားသည်။
ရုတ်တရက် မဟုတ်ဘဲ အေး အေးဆေးဆေးဆိုလည်း ဖြေနိုင်မှာမဟုတ်။ သူသည်
အိပ်ရာဝင်ခါနီးမှာတောင် ဘုရားမှန်မှန် ရှိခိုးဖြစ်သူ မဟုတ်။

ငယ်ငယ်က အိပ်မက်ဆိုး မက်မှာကြောက်လို့ အိပ်ခါနီးတိုင်း ဘုရားရှိခိုးသည်။
အရွယ်လေး ရောက်လာတော့ ပေါ့ပေါ့ဆဆ ဖြစ်လာ၏။ ရုပ်မြင်သံကြား ကြည့်၊ စာဖတ်၊
အိပ်ရာထဲဝင်တော့ အရမ်းအိပ် ချင်နေပြီ။ ဘုရား မရှိခိုး ရသေးဘူးဆိုတာ သတိရမိ
တတ်သော်လည်း ပြန်မထချင်တော့။ တစ်ရက်တလေတော့ အရေးမကြီး ပါဘူးဆိုပြီး
နေလိုက်ရာ အကျင့်ပျက်သွားခဲ့သည်။ အမေ သင်ပေးထား သောဘုရားရှိခိုးတွေတောင်
ဟိုတစ်ပိုဒ် ဒီတစ်စ မေ့မေ့လျော့လျော့ ရောရောထွေးထွေး ဖြစ်ချင်နေပြီ။ ထို့ကြောင့် -

"အားလုံးတော့ မရဘူး"

ဟု တချို့ ပရိတ်တော်တွေပဲရသလိုလို ရောချလိုက်သည်။

"အဲဒါဆို မဖြစ်ဘူး၊ ရအောင် ကျက်ထားဦး၊ အနှောင်းတို့က နင့်ကို တိတ္ထိလို့ ပြောနေတယ်၊ နောက်အပတ် ကျရင် စစ်ဆေးကြည့်မယ်တဲ့ "

ပေါ်ဌေးမှာ ပရိတ်ကြီး ဆယ့်တစ်သုတ်ကို တစ်ပတ်အတွင်း ရအောင် အသေအလဲ ကျက်ရသည်။ ထို ကာလ အတွင်း သူငယ်ချင်းတွေနဲ့တောင် မတွေ့နိုင်။ ရင်ရင်ငြိမ်းနဲ့ အဆင်ပြေလို့ အောင်ပွဲခံဖို့ ကိစ္စကိုလည်း ရက်ရွှေ့ ထားရသည်။

ရင်ရင်ငြိမ်းထံမှာ အရင်ဆုံး စာအံပြရသေးသည်။ ရင်ရင်ငြိမ်းက အသံထွက် မှားနေတာ တွေပြင်ပေးသည်။ ပြီးတော့မှ အနှောင်းနှင့် ဒေစီပွင့်တို့ရှေ့မှာ ရွတ်ပြ နေရသည်။ အနှောင်းက သိပ်ဇာန်ကရိုဏ်းမကျဘူးဟု ဝေဖန် သေးသည်။ ဒေစီပွင့်က -

"ယောက်ျားလေးပဲဟာ၊ ဒီလောက် ရရင် တော်ရောပေါ့၊ ငါတို့ကို အလေ့အကျင့် ရှိတာမှ မဟုတ်တာ "

ဟု ဝင်ပြောပေးတော့မှ ကျေနပ်ပြီး လက်ခံသည်။ ထိုအခါကျမှသာ ရင်ရင်ငြိမ်းနှင့် ကိစ္စ တရားဝင် အတည် ဖြစ် သွားတာ။

သမီးရည်းစားတွေ ဖြစ်သွားကြပြီ ဆိုပေမယ့် သူများတကာလို လျှောက်လည်ခွင့်ရတာ မဟုတ်။ ကဲဖို့ ဆိုတာ ဝေးရော။ တွေ့ခွင့်ရတာက ဟိုနှစ်ယောက်ရဲ့ ရှေ့မှောက်မှာ။ သူတို့က ယောက်ျားလေးဆိုတာ စိတ်ချရတာ မဟုတ်ဘူး ဆိုပြီး နည်းနည်းမှ အလစ်မပေး။

တွေ့ရတဲ့ နေရာတွေကလည်း မွှာရုံ၊ ဘုရားရင်ပြင်တော်ပေါ်မှာ။ တစ်ခါတလေ တော့ တန်ဆောင်းတစ်ခု ထဲမှာ နှစ်ယောက်ချင်း ခဏတစ်ဖြုတ် ထိုင်ခွင့်ရသည်။ လူရှင်းတဲ့ အချိန်မှာ ပေါ်ဌေးက လက်ကလေး ကိုင် မယ်ကြိုလျှင် -

" ဟင် ... ဘုရားပေါ်မှာနော်၊ ငရဲကြီးမှာ မကြောက်ဘူးလား "

ဟု ရင်ရင်ငြိမ်းက ဟန့်တတ်ပြန်သည်။

တစ်ခါတစ်ရံ ရုပ်ရှင်လေး ဘာလေး သွားကြည့်တာတော့ ရှိ၏။ ဒါလည်း ဘာထူးလို့လဲ။ ဟိုနှစ်ယောက်က တွဲလျက် ပါလာတာပါပဲ။ ရုံထဲမှာ အနှောင်းက လှည့်လှည့်ကြည့်ပြီး ချက်နေတာနဲ့ လှုပ်တောင် မလှုပ်ရဲ။ အဖော် ရသွားအောင် ဒေစီပွင့်ကို အေဘီကျော်နဲ့ အောင်သွယ်ပေးဖို့ ကြံစည်ကြည့်သေးသည်။ ငယ်ငယ် တုန်းကတည်း က သူတို့နှစ်ယောက်ကို စ ခဲ့ကြတာလေ။ သို့ရာတွင် အေဘီကျော်ကာက ဒေစီပွင့်ကို စိတ်မဝင် စား။ သူကြိုက်တာက အနှောင်းကိုတဲ့။ " မဖြစ်နိုင်တာကွာ၊ ယောက်ျားလျာကြီးကို "

"ဒါတော့ မသိဘူး၊ ငါ့စိတ်ထဲ ဖီလင် ရှိတာကို ပြောတာ " " အဲဒါဆို မင်း အခြောက်လုပ်မှာပဲ ရမယ်"

အေဘီကျော်က တကယ် ပြောသလား၊ နောက်တာလားတော့ မသိ။ အနှောင်းနဲ့ ဆုံတဲ့အခါတိုင်း မိန်းကလေး ပီပီသသ နေရင်လှမှာပဲ။ ဘာညာ ပြောတတ်သည်။ အနှောင်းကလည်း ဒီကောင့်ဆို လုံးဝမျက် နှာကြော တည့်တာမဟုတ်။ ပေါ်ဌေးမှာ ရင်ရင်ငြိမ်းနှင့် မတွေ့ဘဲ မနေနိုင်။ တွေ့ခွင့်ရဖို့ကလည်း ဒီတစ်နည်းပဲရှိသဖြင့် အလိုက်အထိုက် နေ နေရသည်။ သူတို့နှင့် အတူ ဘုရားရေသပ္ပာယ်ခင်း၊ ရင်ပြင်တော် ပေါ်မှာ တံမြတ်စည်းလှည်းခြင်း၊ ဓမ္မာရုံမှာ ဝတ်တက်ခြင်းတို့ ပြုလုပ်ရသည်။ သူငယ်ချင်း တွေ ကတောင် ...

" မင်းတို့ လက်ထပ်ပြီးရင်လည်း ဒုက္ခလ နဲ့ ပါရိကာ တို့လို ချက်ပေါ် လက်တော်ရစ်ပြီး နေရမှာပဲ "

ဟု ဝိုင်း စကြသည်။

ဒီကြားထဲမှာ ရေကြည်တော် ဝတ်အသင်းထဲ ဝင်ပါဟု ရင်ရင်ငြိမ်းက တိုက်တွန်းသဖြင့် ဝင်ရသည်။ ယောဂီ ရောင် ပုဆိုး ဝယ်ရသေးသည်။ အမေက

အဝတ်လျှော်ဖို့ လုပ်ရင်း ပုဆိုးကို တွေ့တော့ မေးသည်။ ဝတ် အသင်း ထဲ ဝင်ထားလို့ပါ ပြောတော့ အံ့ဩနေသည်။

ဒါတွေဟာ ရင်ရင်ငြိမ်းကြောင့် ဖြစ်ကြောင်း သူငယ်ချင်းတွေက ဖော်ကောင် လုပ်သည်။ ထိုအခါ အမေသည် ဝမ်းသာ အားရ ဖြစ်သွားသည်။ ဘုန်းကြီးကျောင်းကို ဆွမ်းချိုင့်သွားပို့ခိုင်းတာတောင် အင်တင်တင် လုပ်တတ် တဲ့ကောင်က ရင်ရင်ငြိမ်းနဲ့ကျမှ အကျွတ်တရား ရသွားပြီဆိုပြီး အကျေနပ်ကြီး ကျေနပ်နေသည်။ ရင်ရင်ငြိမ်း ကို လည်း အဖိုးတန် မိန်းကလေးပဲဟု တဖွဖွ ချီးကျူးတော့သည်။

ပေါ်ဌေးသည် ဒီလို ပုံစံမျိုးကြီးနဲ့ ကြာကြာမနေနိုင်။ ထို့ကြောင့် အမြန်ဆုံး လက်ထပ်လိုခြင်း ဖြစ်၏။ ရင်ရင် ငြိမ်း က-

"နင့်ကို လက်သင့်ခံမိတာ မှားများ မှားသွားပြီလာ မသိဘူး၊ တကယ်တော့ ငါက ကိုယ့်အပူ ကိုယ်ရှာတဲ့လူ လိုဖြစ်နေပြီ"

ဟု မကြာခဏ ပြောသေးသည်။ တော်ကြာ မောင်နှမအချစ်မျိုးနဲ့သာ နေကြပါစို့ ဆိုလျှင် ခက်တော့မည်။ သူ စိတ်မပြောင်းခင် အမြန်စီစဉ်မှပဲ။ ပထမအဆင့်အဖြစ် လက်ထပ်စာချုပ် ချုပ်ထားလျှင် စိတ်ချရမည်။

ကံကောင်းချင်တော့ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ပဲ ထိုရက်အတွင်းမှာ ရင်ရင်ငြိမ်းတို့ ဗေဒင်သွားမေးသည်။ ဆရာမ ကြီး က ရင်ရင်ငြိမ်းအနေဖြင့် သုံးလအတွင်းမှာ အိမ်ထောင်မပြုလျှင် အသက်အန္တရာယ် ရှိနိုင်သည်။ စတိ ဖြစ် ဖြစ် လက်ထပ်ရမည်။ ယောက်ျားလေးပုံ အရုပ်တစ်ရုပ်ကို အိပ်ရာထဲမှာထားပြီး ခုနစ်ရက်တိတိ အတူအိပ် ရမည်ဟု ဆိုသည်။

ထိုအချိန်မှာ ပေါ်ဌေးက လက်ထပ်စာချုပ် ချုပ်ထားချင်ပါတယ်ဟု ပြောလာသဖြင့် အတော်ပဲဖြစ်သွားသည်။ ဒါကြောင့်လည်း အနှောင်းတို့က လွယ်လွယ်ကူကူ သဘောတူ လက်ခံခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။

ထိုပေဒင် ဆရာမကြီး၏ ဟောကြားချက်တွေထဲက ပေါ်ဌေးသည် သာသနာပြု လုပ်ငန်းကို အထောက်အကူ ပြုလိမ့်မည် ဆိုသော အချက်သည် တက်တက်စင်အောင် လွဲမှားကြောင်းနှင့် ထိုကိစ္စကြောင့်ပင် နောင်တစ် ချိန်မှာ အကြီးအကျယ် ပြဿနာ တက်လာလိမ့်မည် ဖြစ်ကြောင်း ထိုစဉ်က မသိခဲ့ကြ။

လမ်းက သိပ်ကောင်းမှာ မဟုတ်ဘူး ဆိုတာ သိပြီးသား။ ဒီလောက်ထိ ဆိုးမယ်လို့တော့ မခန့်မှန်းမိခဲ့။ ဟို အရင်တုန်း ကတော့ ကတ္တရာလမ်းဖြစ်ချင်လည်း ဖြစ်ခဲ့မည်။ ကျောက်ခင်းလမ်း၊ ဂဝံလမ်းဖြစ်ကောင်း ဖြစ်ခဲ့မည်။ ကျောက်ခင်းလမ်း၊ ဂဝံလမ်းဖြစ်ကောင်းဖြစ်ခဲ့မည်။ ခုတော့ မြေသားချည်းသာ ကျန်တော့သည်။ ရွံ့တွေ ဖုံးလွှမ်း နေသည်။

သူ့ကားက အကြမ်းခံသော ဂျစ်ကားမို့ တော်တော့သည်။ ရှုခင်းကတော့ သာယာသည်။ လမ်းဘေးမှာ သစ် ပင်တွေ စီတန်းစိုက်ထားသည်။ တစ်ဖက်တစ်ချက် မှာတော့ လယ်ကွင်းပြင်ကြီးတွေ။ နေက အုံ့ပျံ့။ ကောင်း ကင် မှာ တိမ်စိုင့်တိမ်လိပ်တွေ ပြေးနေသည်။

လှပသော ရှုခင်းကို ဂရုစိုက်မနေနိုင်။ လမ်းကိုသာ သတိထားကြည့်ရသည်။ အမြန်နှုန်းကိုလည်း မတင်ရဲ။ ဂီယာကြီးတွေနဲ့သာ ခပ်မှန်မှန်လေး မောင်းနေရသည်။ တစ်ချက် တစ်ချက် ရွံ့တွေနဲ့ ချောပြီး ကားက ဘယ်ညာ ယမ်း သွားချင်သေးသည်။

ရှေ့မှာ ရေအိုင်တစ်ခုရှိသည်။ ရေဝပ်နေတာလောက်ပဲ အောက်မေ့ပြီး ဖြတ်မောင်းလိုက်သည်။ ကားရှေ့ပိုင်း က နိမ့်ဆင်း သွားပြီးမှ ဦးပြန်မော့လာသည်။

နည်းနည်းနက်ပုံရသည်။ အိုင်ထဲ နောက်ဘီး အိဆင်းပြီးနောက် တုံ့ခနဲ ရပ်သွားသည်။
ဂီယာချိန်းပြီး လီဗာကို ဖိနှင်းလိုက်သည်။ ကားက တုန်ခါသွားရုံပဲ ရှိသည်။ ရှေ့ကို မရွေ့။
ဝီဝီရဲ့ရဲ့ဆိုသော ဘီးလည်သံကို ကြားရသည်။ ကားသည် ပို၍ဖင်ထိုင်ကျသွားသည်။
ဗွတ်နှစ်သွားပြီ။ ဘက်ဂီယာ ထိုးပြီး နောက်ပြန်ဆုတ်ဖို့ ကြိုးစားသည်။ မရတော့။

ကားပေါ်က ဆင်းပြီး နောက်ဘီးကို ကြည့်သည်။ ဘီးတစ်ဝက်နီးပါးလောက်
ဗွတ်ထဲနှစ်နေသည်။ ယက်အား ရအောင် ကျောက်ခဲတို့ သစ်တုံးတို့ ခံပေးမှရမည်။
အနီးအနားမှာ ဘာမှမရှိ။ အကူအညီရလိုရငြား ဟိုဒီ ကြည့်သည်။ လမ်းဘေး
ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ တစ်ဖက်ရပ် တဲကလေးတစ်လုံးတွေ့သည်။ တဲရှေ့မှာ လူတစ် ယောက်
ရပ်ပြီး ကားရှိရာကို လှမ်းကြည့်နေသည်။ ပေါ်ဌေးက လက်ပြလိုက်သောအခါ ထိုသူက
လက်ပြန်ပြ ပြီး လျှောက်လာသည်။

"ကား ဗွတ်နှစ်နေလို့ဗျာ "

ပေါ်ဌေးက ပြောသည်။ ထိုသူက ကားအခြေအနေကို ကြည့်ပြီး -

"တွန်းလို့တော့ ရမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ထော်လာဂျီနဲ့ ဆွဲမှ ရမယ်"

"ထော်လာဂျီက ... "

ခုမှ သတိပြုမိသည်။ တစ်ဖက်ရပ် တဲထဲမှာ ထော်လာဂျီတစ်စီးရပ်ထားသည်။

"အေးဗျာ ... ကူညီပါဦး"

"ဆွဲခဲတော့ ပေးရမယ်နော် "

"ဟာ ... ပေးရမှာပေါ့၊ ဘယ်လောက်လဲ "

" လေးထောင် "

" ဗျာ ... "

" ဒီဇယ်က အပြင်က ဝယ်ရတာဗျာ "

ဆီက အလွန်ဆုံးကုန်မှ အချို့ပန်းကန် တစ်လုံးစာလောက်ပဲရှိမည်။

" မများလွန်းဘူးလားဗျာ "

"အခန့်မသင့်ရင် လေး ငါးကြာမက ဆွဲရမှာ၊ ကြီးပြတ်သွားရင်လည်း မလွယ်ဘူး၊ ထော်လာဂျီကိုလည်း အနာခံပြီး ဆွဲရမှာ၊ ဒီလို လုပ်လေ ... အသွား အပြန် ငါးထောင် ပေးလိုက်ပေါ့"

"ဘာ ... ဘယ်လို ... အသွား အပြန် ... ဟုတ်လား "

"ဟုတ်တယ်လေ၊ အပြန်ကျရင်လည်း ခင်ဗျား ကားနှစ်ဦးမှာ၊ ကျွန်တော်ပဲ ဆွဲပေးရမှာ၊ ဒီလမ်းက ကားကြီး တွေပဲ သွားလို့ကောင်းတာ "

ဒီတော့မှ ပေါ်ဌေး သဘောပေါက်သည်။

ဒီလူက ဒီနားမှာ အဆင်သင့်စောင့်ပြီး လုပ်စားနေတာပဲ။ ဒီချိုင့်ခွက် ကြီး ဖြစ်အောင် သူကိုယ်တိုင်ပဲ တူးပြီး ထောင်ချောက် ဆင် ထားသလားလို့တောင် ထင်စရာ ဖြစ်နေ၏။ သို့ ရာတွင် သူ့ခွင်ထဲ ရောက်နေမှတော့ ဘာမှ မတတ်နိုင်။ ထို့ကြောင့် -

"ကဲ ... ပေးမယ်ဗျာ၊ မြန်မြန်သာလုပ် "

ဟု ပြောလိုက်တော့မှ ထော်လာဂျီကို သွားမောင်းယူလာသည်။ နိုင်လွန်ကြီး ခပ်တုတ်တုတ် နှစ်ချောင်းပူး လည်း အဆင်သင့် ပါလာသည်။ ကြီးချည်ပုံ၊ ထော်လာဂျီဖြင့် ရှေ့က ကျိတ်ဆွဲပုံတွေက တကယ့် ပရော်ဖက် ရှင်နယ် ပဲ။ ပေါ်ဌေးကလည်း စက်နိုးပြီး

အဆင်သင့်ပြင်ထားသည်။ ကားနောက်ဘီး မြေမာနှင့် ထိလောက် သော အချိန်တွင် လီဗာကို နင်းချလိုက်ရာ လမ်းပေါ်ထိုးတက်သွားသည်။

ဟိုပုဂ္ဂိုလ်က ကြိုးပြန်ဖြုတ်ပြီး ကားဘေး လာရပ်ရင်း -

"ခင်ဗျား ကံကောင်းတယ်၊ တစ်ချီတည်းနဲ့ရတာပဲ၊ တချို့ ကားတွေဆို မလွယ်ဘူး" ပေါ်ဌေးက တခြမ်းစာအတွက် ငွေသုံးထောင်ပေးသည်။ ဟိုလူက ငါးရာ ပြန်မအမ်းဘဲ -

"ပိုတဲ့ ငါးရာ ကတော့ အပြန်အတွက် စရန်လို့ သဘောထားလိုက်ဗျာ၊ ကျွန်တော့်မှာ ပြန်အမ်းစရာ ငါးရာတန် မရှိဘူး"

ပေါ်ဌေး နည်းနည်းတော့ တင်းသွားသည်။ အချေအတင် မဖြစ်ချင်တော့သဖြင့် -

"ကျွန်တော် ညနေ လေးနာရီ၊ ငါးနာရီလောက် ပြန်လာမယ် "

ဟု ပြောပြီး မောင်းထွက်လာခဲ့သည်။ ရှေ့ခရီးကတော့ အနှောင့်အယှက်မရှိ။ လမ်းလည်း ပိုကောင်းလာ သည်။ နာရီဝက်လောက် မောင်းပြီးနောက် ချောင်းကမ်းစပ်သို့ ရောက်ရှိလာသည်။ ဟိုဘက်ကမ်းကို လှေကူး ရဦးမည်။ လှေဆိပ်က ဆိုင်ကလေးမှာ ဝင်နားရင်း အကြော်စားသည်။ လက်ဖက်ရည် သောက်သည်။ ထန်းရည် လည်း ရသည်ဟုဆိုသည်။ အသွားမှာတော့ သောက်လို့ မဖြစ်သေး။ အပြန်ကျမျှ ဝယ်သွားမည်ဟု စိတ်ကူးသည်။

ဆိုင်မှာ ကားအပ်ထားခဲ့လို့ ရမလား မေးကြည့်သည်။ စိတ်ချပါ။ ဘာမှ မပျောက်စေရပါဘူးဟု အာမခံသည်။ သူ့ကား က ဂျစ်ကား၊ ဘာမှ ပျောက်စရာလည်း မရှိ။ ထော်လာဂျီသမားတုန်းကလို ပြီးမျှ ကားစောင့်ရှောက် ငါးထောင် ကျပါတယ် ဆိုတာမျိုး ဖြစ်နေမှာစိုးလို့ သေချာအောင် ဘယ်လောက်ပေးရမလဲ မေးသည်။

"ဟာ ... မပေးရပါဘူး၊ ကားက မြေကြီးပေါ်မှာ ရပ်ထားတာပဲဟာ၊ ထမ်းပိုးထားရတာမှ မဟုတ်တာ၊ လှမ်း ကြည့်ပေးရုံ ကတော့ ဘာပင်ပန်းတာမှတ်လို့"

သူတို့ကျတော့လည်း သဘောကောင်းသားပဲ။ ထို့ကြောင့် ထန်းရည် ငါးပုလင်းလောက် ချန်ထားပေးပါ။ ညနေ အပြန်ယူသွားမယ် ဆိုပြီး ငွေတစ်ခါတည်း ရှင်းထားခဲ့သည်။ လှေဆိပ်ကို ဆင်းသည်။ တခြား ခရီး သည် စောင့်မခိုင်းတော့ ဘဲ စင်းလုံးငှားလိုက်သည်။ လှေက တစ်ဖက်ကမ်းကို တိုက်ရိုက်ကူးပြီး ကပ်လို့မရ။ လတာပြင် ကျယ်ကြီး ရှိနေသည်။ ထို့ကြောင့် အောက်ကို နည်းနည်းစုန်ဆင်း၊ ချောင်းလက်တက် ကလေး တစ်ခု တည်း ချိုးဝင်ပြီးမှ ကမ်းကပ်ပေးသည်။

ကမ်းပေါ်မှာ စက်ဘီး ကယ်ရီသမားတွေ စောင့်နေသည်။ ခက်တာက ပေါ်ငွှေးသည် စက်ဘီးကို နောက် ကယ်ရီယာခုံ မှာ ထိုင်ပြီး မစီးတတ်။

"ကျွန်တော် နင်းလို့ မရဘူးလား "

မေးတော့ အလှည့်ကျသော ကယ်ရီသမားက -

"ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ ဒီလမ်းတွေ ဆရာ နင်းတတ်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ စိတ်ချပါ၊ မိန်းကလေးတွေတောင် လိုက်ရဲ သေး တာပဲ"

မတတ်သာသဖြင့် ကယ်ရီယာပေါ် ထိုင်လိုက်ရသည်။ စက်ဘီးသမားက တကယ်ပဲ ကျွမ်းကျင်လှသည်။ ပေါ် ငွှေး သည် အစပိုင်းမှာ အဆင်မပြေသော်လည်း ခဏအကြာတွင် အသားကျသွားသည်။ နောက်ပိုင်းကျတော့ လယ်ကွင်း တွေကြားက ကွေ့ကွေ့ကောက်ကောက် လမ်းကလေးပေါ်မှာ စက်ဘီးစီးရတာကို အရသာတွေ့ ချင်သလို တောင် ဖြစ်လာ၏။

ကျယ်ပြန့်သော လယ်ကွင်းကြီးကို ဖြတ်သန်း တိုက်ခတ်လာသော လေထဲမှာ အနံ့တစ်မျိုး ပါနေသည်။ တကယ်တော့ ရန်ကုန်မြို့ပေါ်မှာ ဒီဇယ်နဲ့၊ ဓာတ်ဆီနဲ့၊ ညှော်နဲ့၊ ချွေးနဲ့၊ ရေမွှေးနဲ့၊ ဓာတ်ငွေ့နဲ့စသည်တို့ ရော နှော ပေါင်းစပ် နေသော လေကို ရှူနေကျ ဖြစ်သိဖြင့် ဒီက လတ်ဆတ်သော လေကို တစ်မျိုးကြီးဟု ထင်နေ ခြင်းဖြစ်၏။ အမှန်မှာ ဘာအနံ့မှ မပါသော လေကိုပင် အနံ့တစ်မျိုး ရှိနေသည်ဟု ထင်မိခြင်းဖြစ်၏။

စက်ဘီးသမားကလည်း သဘောကောင်းသည်။

စက်ဘီးသမား ကလည်း သဘောကောင်းသည်။ ဘုန်းကြီးကျောင်းဝင်းထဲအထိ လိုက်ပို့ရုံမျှမက ဆရာ တော် ရှေ့မှောက် အထိ ခေါ်သွားပေးသည်။ ဆရာတော်ကလည်း ပေါ်ဇေး တွေ့လိုသူကို ချက်ချင်း ခေါ် ပေးသည်။ ခဏအကြာ တွင် ဦးပဉ္စင်းတစ်ပါး ရောက်ရှိလာသည်။ ပေါ်ဇေး တအံ့တဩ ဖြစ်သွားသည်။ ထိုဦးပဉ္စင်းမှာ သူ တွေ့လိုသော အေဘီကျော် ပင် ဖြစ်၏။

အေဘီကျော်သည် နယ်မှ ရန်ကုန်သို့လာပြီး ဆွေမျိုးတွေ အိမ်မှာနေရင်း ကျောင်းတတ်သူဖြစ်၏။ ကျောင်းပြီး သွားတော့ ရန်ကုန်မှာ အလုပ်ရှာသည်။ ကျူရှင်ကျောင်း တစ်ကျောင်းမှာ ခဏဝင်လုပ်သည်။ နောက်တော့ မြို့ငယ်လေး တစ်မြို့မှာ တွဲဖက်ကျောင်းဆရာ အလုပ်ရသွားသည်။ အစပိုင်းမှာ ကျောင်း ရက်ရှည် ပိတ်တဲ့ အခါ ရန်ကုန်သို့ ဆင်းလာတတ်သေးသည်။ နောက်တော့ အဆက်အသွယ် ပြတ်သွား သည်။ ဘယ်ပြောင်း သွား မှန်းလည်း မသိ။

သူနဲ့ မတွေ့တာ အတော်ကြာသွားပြီ။ အခု "ဟိုကိစ္စ"ပေါ်လာမှ မရမကစုံစမ်းပြီး လိုက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ ဒီ ရောက်တော့ အေဘီကျော်က ဘုန်းကြီးဖြစ်နေပြီ။ ဦးပဉ္စင်း သီတင်းသုံးရာ ကျောင်းကလေးသို့ လိုက် သွားသည်။ သွပ်မိုး၊ ဝါးထရံက အဆောက်အအုံ ခပ်သေးသေးဖြစ်၏။ အသုံးအဆောင်ပစ္စည်းရယ်လို့ လည်း များများ စားစား မရှိ။ အတော်အေးချမ်းသော ဘဝကို ရရှိနေပုံပေါ်သည်။

"ကျုပ်လည်း ကျောင်းဆရာ လုပ်နေရင်းက လူ့ဘဝကို ငြီးငွေ့လာတယ်။ တစ်ကိုယ်တည်းသမား... သံယောဇဉ်လည်း မရှိ၊ ငါ့မှာ ဘာများခင်တွယ်စရာ ရှိလို့လဲလို့ တွေးမိရာက သာသနာ့ဘောင်ထဲ ဝင်မိ တာပဲ။ အစ ကတော့ ပျော်သလောက်ပဲ ဝတ်မယ် စိတ်ကူးခဲ့တာ၊ တကယ် ငြိမ်းချမ်းတဲ့အရသာကို ခံစား မိလာတာနဲ့ ရဟန်းဘဝ မှာ မြဲသွားတာပါပဲ။ ဒကာကြီးနဲ့ ပြန်တွေ့ရတာကိုတော့ ဝမ်းသာတယ်၊ ဒကာမ ကြီးကော နေကောင်း ရဲ့လား"

"ကောင်း... ကောင်းပါတယ် ဘုရား"

ဟု စိတ်မပျံ့တပါ အလိုက်အထိုက် ဖြေရသည်။ နောက်တော့ တခြား သူငယ်ချင်းတွေ အကြောင်း မေးသ ဖြင့် ပြောပြ ရသည်။ ပေါ်ဇေးသည် ပြောနေတဲ့စကားက တခြား၊ အာရုံက တခြားဖြစ်နေပုံကို ဘုန်းတော် ကြီးတစ်ပါး ၏ အလေ့အကျင့်အရ ဦးပဉ္စင်းက ရိပ်မိသွားပုံရသည်။

"အင်း... ဒီနေရာအထိ တကူးကတန့် လာပုံထောက်တော့ ဒကာကြီးမှာ အကြောင်းထူး တစ်ခုခုရှိနေပုံရ တယ်"

ဟု စကားလမ်းကြောင်း ပေးလိုက်သည်။ ပေါ်ဇေးမှာ အတော်ခွကျနေ၏။ နောက်လား ပြောင်လား ဆိုဆို ဆဲဆဲ နေခဲ့သော သူငယ်ချင်းက အခုတော့ ဘုန်းကြီးဖြစ်နေသည်။ ရိုးရိုး ဟိုအကြောင်း၊ ဒီအကြောင်း ပြော ရတာတောင် အသားမကျသေး။ ဟုတ်ကဲ့ တစ်ခွန်း၊ တင်ပျံ တစ်ခွန်း။ သူငယ်ချင်းတွေအကြောင်း ပြောတဲ့အခါ.. .. "ဟာ... ဒီကောင်ကတော့ကွာ"ဆိုတာမျိုး ယောင်ပြီး ပြောမိတတ်သေးသည်။

အစတုန်းကတော့ ဒီကိုရောက်လျှင် အေဘီကျော်နှင့် အတူတူသောက်မယ် စိတ်ကူးပြီး ဟိုက်ကော်မရှင် နာ တစ်လုံး တောင် လက်ဆွဲအိတ်ထဲ ထည့်ယူ

လာခဲ့သေးသည်။ အေဘီကျော်က ဝီစကီကောင်းကောင်း မသောက်ဖြစ်တာ ကြာပြီဆိုပြီး လိုမ့်တွယ်လိမ့်မည်။ သူ အတော်လေး ထွေလာပြီဆိုလျှင် အခြေအနေ ကို ကြည့်ပြီး ကောင်းထွန်းတုန်းကလို မလိမ့်တပတ်လုပ်ပြီး လက်မှတ်ထိုးခိုင်းမည်။ အခွင့်မသာလျှင်လည်း အမှန် တစ်ဝက် ပြောမည်။ ကျန်တစ်ဝက်ကတော့ ရင်ရင်ငြိမ်းကပဲ စတင်ပြီး ကွာရှင်းချင် နေသ ယောင်ယောင် ဖြစ်အောင် လှည့်ပတ်ပြောမည်ဟု စဉ်းစားလာခဲ့သည်။

ခုတော့ ခက်နေပြီ။ ရောက်လာပြီးမှတော့ "ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူး၊ သတိရလို့ လာတာပါ"ဆိုတာမျိုး မလုပ် ချင်။ တတ်နိုင် သမျှ ကြီးစားကြည့်မယ်ဆိုပြီး စိတ်သဘောထားချင်း မတိုက်ဆိုင်လို့ ရင်ရင်ငြိမ်းနှင့် ကွာရှင်းချင်တဲ့ အကြောင်း ပြောပြလိုက်သည်။

ဦးပဉ္စင်းမှာ ဣန္ဒြေသိက္ခာကို ထိန်းထားတဲ့ကြားကပင် တအံ့တဩဖြစ်သွားတာ သိသာ၏။

"ဒကာကြီး နှုတ်က ကိုယ်တိုင်ပြောလို့သာ ယုံရတယ်၊ အံ့ဩစရာပဲ၊ အင်းလေ... နှစ်တွေ ကြာလာတော့ လည်း သဘောထားတွေ ပြောင်းချင်ပြောင်းကြမှာပေါ့။ ဒါနဲ့ ဘာပြဿနာများ ဖြစ်ကြတာတုံး "

ပေါ်ဇေး ရှင်းပြရခက်နေသည်။ "ဟိုဒင်းကိစ္စပါ" ဆိုပြီး ပြောလို့လည်းမဖြစ်။ ဘုန်းကြီးကိုး။ ထို့ကြောင့် ခေါင်းကုတ်ပြီး "အင်း... အဲ" လုပ်နေသည်။

"ပြောရမှာ ခက်ရင်လည်း မပြောပါနဲ့၊ တကယ်တော့ ဒါတွေဟာ ဘုန်းကြီးနဲ့လည်း မဆိုင်ပါဘူး "

ဟု မေးခွန်း ကို ပြန်ရုပ်သိမ်းသွားလို့ တော်သေးသည်။ သို့တိုင်အောင် လာရင်းကိစ္စကိုတော့ မပြောလို့ မဖြစ်။ ဒီ နေရာထိ အပင်ပန်းခံလာပြီးမှ လက်ချည်း

သက်သက်တော့ မပြန်နိုင်။ ဘုန်းတော်ကြီးကို မလေး မစား မရို မသေ လုပ်တယ်ပဲ ထင်စေတော့။ ရှေ့မျက်နှာ နောက်ထားပြီး-

"ဒီလို ရှိပါတယ် ဘုရား၊ လက်ထပ်စာချုပ်တုန်းက ဦးပဉ္စင်းတို့ သက်သေ လက်မှတ်ထိုးခဲ့ကြသလို၊ အခု ကွာရှင်း စာချုပ် မှာလည်း ကိုယ့်တော့အနေနဲ့ လက်မှတ်ထိုးပေးဖို့"

ဦးပဉ္စင်း မျက်မှောင်ကုတ်သွားသည်။ လက်ထပ်စာချုပ်ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ကွာရှင်း စာချုပ်ပဲဖြစ်ဖြစ် သက်သေနှစ် ယောက် (ဘယ်သူမဆို) ရှိလျှင် တရားဝင်ပြီ။ ခုလို ခရီးဝေးအထိ တကူးတကနဲ့ လာတာရယ်၊ ဘုန်းကြီး ကိုတောင် ချမ်းသာမပေးဘဲ လက်မှတ်ထိုးခိုင်းနေတာရယ်က သံသယဖြစ်စရာရှိနေ၏။ ရိုးရိုးသားသား မှ ဟုတ် ရဲ့လား။ မူမမှန်ဘူးဟု မရိပ်မိဘဲ နေမှာမဟုတ်။ ထို့ကြောင့်-

"ဒါတော့ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး ဒကာကြီး၊ ဘုန်းကြီးဆိုတာ မင်္ဂလာဆွမ်းကျွေးကိုသာ စားရရိုးထုံးစံ ရှိပါတယ်။ ကွာကြ ရှင်းကြ တဲ့ ကိစ္စမျိုးတော့ ဝင်မပါကောင်းဘူး၊ သင့်လည်း မသင့်တော်ပါဘူး "

"ဤတွင်ရွှေ့"ဟု ရှေးဆန်ဆန်ပဲ ပြောရမလား။ အမေတို့ ပြောသလို "ပါတောပိတ်ပြီ" လို့ပဲ ဆိုရမလား။ ကိစ္စ ကတော့ ပြတ်ပြီ။ ဆက်ပြီး အရေးဆိုခွင့် မရှိတော့။

"စိတ်မကောင်းပါဘူး။ လောကမှာ လူသန်းပေါင်းများစွာ ရှိတဲ့အထဲက ဒီလူနှစ်ယောက် မှာလာပြီး ဖူးစာ ဆုံ တယ် ဆိုတာ တော်ရုံ ရေစက်ကြောင့် မဟုတ်လား၊ ဘဝပေါင်းများစွာကတည်းက ဖြည့်ဆည်းခဲ့ကြ တဲ့ ပါရမီ ကြောင့်ပဲ၊ ဒါကြောင့် စိတ်လိုက် မာန်ပါတော့ မလုပ်စေချင်ဘူး၊ အချိန်ယူ စဉ်းစားသုံးသပ်ပြီး ဆုံး ဖြတ်ချက်ကို ပြင်သင့်ရင် ပြင်ပါလို့ မေတ္တာရပ်ခံပါရစေ "

ဟု ထပ်ပြီး ဆုံးမဩဝါဒပေးနေသေးသည်။

ပေါ်ဇေးဆီမှာ ဦးပဉ္စင်းကို ဆက်ကပ်လှူဒါန်းဖို့ ဘာပစ္စည်း၊ ဘာအစားအသောက်မှ ပါမလာ။ ဝီစကီ တစ်ပုလင်း သာ ပါသည်။ ထို့ကြောင့် ဦးပဉ္စင်း လိုရာသုံးပါဆိုပြီး ငွေနှစ်သောင်းဖြင့် ကန်တော့သည်။ ဦးပဉ္စင်း က လက်မခံ။

"ကျုပ်မှာ ဘာမှသုံးစရာ မရှိပါဘူး။ အားလုံးပြည့်စုံနေပြီပဲ။ ဒကာကြီး လှူချင်တယ် ဆိုရင်တော့ ဆရာ တော်ကြီး ဆီမှာ နဝကမ္မအဖြစ် ကပ်ခဲ့ပေါ့"

ဟု ဆိုသဖြင့် ဆန္ဒအတိုင်း ဆောင်ရွက်ပေးလိုက်သည်။ ပေါ်ဇေးအနေဖြင့် ပြန်ခါနီးမှာ ဦးပဉ္စင်း အေဘီ ကျော် ကို အပြောသင့်ဆုံး စကားတစ်ခွန်း မပြောဖြစ်ခဲ့။ အဆင့်သင့်တဲ့အခါ ရန်ကုန်ကို ကြွလာဖို့ ဖိတ် ကြားရန် ပျက်ကွက် ခဲ့ခြင်းပင် ဖြစ်၏။

တစ်ဖက်ကမ်းကို ပြန်ရောက်တော့ ဆိုင်မှာ အပ်ထားခဲ့သော သူ့ကားသည် ခြေရာလက်ရာပျက်နေ ကြောင်း တွေ့ရ လေသည်။ ပစ္စည်းတစ်စုံတစ်ရာ ဖြတ်ခိုးခံရတာလည်း မဟုတ်။ ရပ်ထားတဲ့နေရာ ရွေ့ နေတာလည်း မဟုတ်။ ကားဘော်ဒီနှင့် ဘီးတွေမှာ ပေကျံနေသော ရွံ့တွေ၊ ဗွက်တွေကို ပြောင်စင် အောင် ရေနင့် ဆေးကြော ပေးထားတာ မြင်လိုက်ရခြင်းပင်ဖြစ်၏။

ပေါ်ဇေးက ကျေးဇူးတင်ပြီး အခကြေးငွေပေးဖို့ ကြိုးစားသေးသည်။ ဆိုင်ရှင်က အလာတုန်းကလိုပဲ "ဘာပင်ပန်း တာလိုက်လို့ ဆရာရယ်" ဟု ပြောပြန်သည်။ ပေါ်ဇေးလည်း သဒ္ဓါပေါက်သွားပြီး လက်ဆွဲ အိတ်ထဲ မှာ အရာမလွှဲဘဲ ရှိနေသော ဝီစကီပုလင်းကို လက်ဆောင်အဖြစ် အတင်းပေးလိုက်သည်။

ဆိုင်ရှင်ကလည်း သူ သောက်ဖို့ သီးသန့်ဖယ်ထားသော ထန်းရည်တစ်ပုလင်းဖြင့် ပြန်ပြီး ဧည့်ခံသည်။ နေကျော် နေပြီဖြစ်သော်လည်း ထန်းရည်က ချဉ်စုပ်စုပ် ခါးသက်သက် မဖြစ်သေး။ ချိုပြင်းလေး၊ ရှုတတ နဲ့ အတော် သောက်လို့ ကောင်းသည်။ နည်းနည်းတော့

"လာ"ချင်သည်။ ကားမောင်းရဦးမည် ဖြစ်သော ကြောင့် နှစ်ခွက်လောက်သာ သောက်လိုက်၏။

စကားပြောကြရင်း ဦးပွင်းအေဘီကျော် အကြောင်း စပ်မိကြသည်။ ပေါ်ဇေးနှင့် ငယ်သူငယ်ချင်းဖြစ် ကြောင်း လည်း သိသွား၏။ သူတို့က ဆရာဦးပွင်းဟု ခေါ်သည်။ အရင်က ကျောင်းဆရာလည်းဖြစ်၊ ပညာ တတ်လည်း ဖြစ်သောကြောင့် လေးစားကြည်ညိုကြသည်။ တစ်ချိန်ချိန်မှာ ကျောင်းထိုင်ဆရာ တော်ကြီး နေရာကို ဆက်ခံမည့်သူဟုလည်း သတ်မှတ်ထားကြသည်။

ဆိုင်ရှင် ကို နှုတ်ဆက်ပြီး မောင်းထွက်လာခဲ့သည်။ အတော်ကြာ မောင်းလာ ပြီးနောက် ရှေ့မှာ ကားတစ် စင်း သွားနေတာ တွေ့ရသည်။ ခရီးသည်ရော၊ ကုန်ပစ္စည်းရော အပြည့်တင်ဆောင်ထားသည်။ နောက် မြီးမှာ တွဲခိုလိုက်လာကြသော ခရီးသည်တွေ ကွယ်နေသောကြောင့် ဘာအမျိုးအစားကားမှန်းတောင် မသိရ၊ တကယ်ဆိုလျှင် ကားရယ်လို့တောင် မထင်ရ။ ပစ္စည်းတွေနှင့် လူတွေ တစ်ထွေးကြီး လေထဲမှာ လွင့်မျော နေသလို ဖြစ်နေ၏။

ရှေ့ကားကို ကျော်တက်မယ်ဆိုလျှင် လမ်းဘေးကို နည်းနည်းဆင်းပြီး ပန်းတက်မှ ရမည်။ လမ်းက ကျဉ်း နေသည်။ ရှေ့ကလည်း သူ့ဝိတ်ကြီးနဲ့မို့ ဘေးကိုချပြီး ကပ်ပေးနိုင်မှာ မဟုတ်။ တကယ်တော့ ကျော်တက် ပြီးလျှင်လည်း သိပ်တော့မထူးလှ။ နောက်ကားကို လွတ်အောင်အမြန်မောင်းလို့ရတာမှ မဟုတ်ဘဲ။

ထို့ကြောင့် နောက်က အသာမေးပြီးတော့ပဲ လိုက်လာခဲ့ရသည်။ ဒီလိုနဲ့ ရွံ့ဗွက်ရေအိုင် ရှိတဲ့နေရာကို ရောက်လာ၏။ ရှေ့ကား ဘာလုပ်မလဲဟု စောင့်ကြည့် နေလိုက်သည်။ ကားပေါ်က လူတွေ အကုန်ဆင်း ပေးကြသည်။ ဒီတော့မှတင်လာတဲ့ လူအုပ်က ဘတ်စ်ကားတစ်စင်းစာလောက် ရှိနိုင်ကြောင်း တွေ့ရ၏။ ကား ကတော့ လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်း သုံးဆယ်လောက်က သွင်းလာသော ဒတ်ဆန်းပစ်ကပ်ကားဖြစ်၏။

ရှေ့ကားသည် လမ်း၏ညာဘက်ခြမ်းကို ကပ်လိုက်သည်။ ခေါင်းကိုတော့ ဘယ်ဘက်ခြမ်းဆီ ဦးတည် ထားသည်။ ဒီပုံစံအတိုင်း ရေအိုင်ကို တစောင်းကြီး ဖြတ်မောင်းသည်။ ရေအိုင်ထဲက ထိုးတက်သွားတဲ့ အခါ မှာတော့ ကားဖင်ပိုင်းက ဘယ်ဘက်ကို ချာထွက်သွားသည်။ ဟိုဘက်လည်းရောက်ရော ကားက လမ်းပေါ် မှာ အတည်ပြန်ဖြစ်သွား၏။ သူ့အထာနဲ့သူတော့ ဟုတ်လို့ပဲ။

ပေါ်ဇေးကလည်း သူ့ကားကို ရှေ့ကားဘီးရာအတိုင်း နင်းပြီး ဒီနည်းအတိုင်း ဖြတ်မောင်းသည်။ ရှေ့ကားလို ဖင်ပိုင်းလည်ထွက်မသွားတာကလွဲလျှင် အဆင်ပြေသည်။ တစ်ဖက်ကို အတတ်မှာ လမ်း ကြောင်းမှန် ပြန် ရောက်အောင် ထိန်းလိုက်ရတာပဲ ရှိ၏။

ပေါ်ဇေးက လမ်းဘေးကို ကြည့်လိုက်သည်။ တစ်ဖက်ရပ် တဲလေးရှေ့မှာ ထော်လာဂျီဆရာက ခါး ထောက် ရပ်ရင်း အကဲခတ်နေသည်။ ပေါ်ဇေးက လှမ်းလက်ပြလိုက်ပြီး မောင်းထွက်လာခဲ့သည်။

ဟိုလူကို ကျောလိုက်ရလို့ ပေါ်ဇေး ပျော်သွားသည်။ စောစောက သောက်လာခဲ့သော ထန်းရည်ချိုပြင်း နှစ်ခွက် အရှိန်ကြောင့် အူကလည်း မြူးလာသည်။ ထို့ကြောင့် ကားအရှိန်ကို တင်လိုက်မိ၏။ ဒါ သူ့အမှား ပဲ။ ကား သည် ရွံ့ပြင်လမ်းပေါ်မှာ ဘေးတိုက်လျှောထွက်သွားသည်။ ဘရိတ်နင်းလို့လည်း မရတော့။ စတီယာရင် ကိုလည်း မထိန်းနိုင်တော့။

သစ်ပင်လေး တစ်ပင်ခံနေလို့သာ လမ်းဘေးရေမြောင်းထဲ တစောင်း လဲကျမသွားခြင်း ဖြစ်၏။ သစ်ပင်ကို ကား ဘေးဘက် နှင့် ဝင်ဆောင့်ပြီး ရပ်သွားသည်။ အမိုးကိုင်း ကောက်ကွေးသွား၏။ ထိုအရှိန်ကြောင့် ရှေ့မှန်လည်း ကွဲသွားသည်။ ပြည်တွင်းဖြစ် ဖြစ်သောကြောင့် မှန်ကွဲစတွေ လွင့်စဉ်ထွက်ကုန်သည်။ လူကတော့ ဘာမှမဖြစ်။ အဲ... မဟုတ်သေးဘူး။ ပါးပြင်ပေါ်မှာ စပ်ဖျဉ်းဖျဉ်းဖြစ်နေ၏။ လက်နှင့် စမ်း

ကြည့် လိုက်တော့ ပူပူနွေးနွေး ပျစ်ချွဲချွဲ။ သွေးတွေ... လွင့်စဉ်လာသော ကားရှေ့မှန်ကွဲစ ရှိမိခြင်းဖြစ်မည်။

သွေးသုတ်ဖို့ တစ်ရှူးစက္ကူယူရန် ဒက်ရှ်ဘုတ်အဖုံးကို ဖွင့်လိုက်သည်။ ဒီတော့မှ သတိရပြီး ပလတ်စတစ် သေတ္တာငယ် လေးကို ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။ အရေးပေါ် ဆေးသေတ္တာလေး ဖြစ်၏။ သေတ္တာဖွင့်၊ ဝှမ်းစ ယူပြီး သွေး တွေ သုတ်လိုက်သည်။ ပတ်တီးစကို လေးခေါက် ခေါက်၊ ဘီတာဒိုင်းဆေးရည် ဆွတ်ပြီး ဒဏ်ရာ ပေါ်အုပ်သည်။ ပလတ်စတစ်ရည်ရည်ဖြတ်ပြီး ကပ်ထားလိုက်သည်။ လောလောဆယ်တော့ စိတ်ချရပြီ။

ထိုဆေးသေတ္တာလေးမှာ ရင်ရင်ငြိမ်း စီစဉ်ပေးထားခြင်းဖြစ်၏။ အရေးကြီးလာတဲ့ အခါ အသုံးဝင်သဖြင့် ဒီအတွက် ရင်ရင်ငြိမ်းကို ကျေးဇူးတင်သင့်သည်။ သို့ရာတွင် ပေါ်ဇေး စိတ်ထဲမှာတော့ ဒီဆေးသေတ္တာ ထည့်ပေး ထားတာကိုက တစ်နေ့နေ့ဒဏ်ရာရမှာပဲ ဆိုပြီး ကြိုတင်နိမိတ်ဖတ်ထားသလို ဖြစ်နေတယ်ဟု ရှာကြံ အပြစ်တင်ချင်သလို ဖြစ်မိသေးသည်။ ကားစက် ပြန်နိုးသည်။ ဂီယာသွင်းပြီး မောင်းထွက်လိုက်သည်။ ကားက တုန်ခါသွားရုံပဲ ရှိသည်။ ရှေ့ကို မရွေ့။ ကားပေါ်က ဆင်းပြီး ကြည့်တော့မှာ ညာဘက် နောက်ဘီးသည် လမ်းဘေး မြေပျော့ထဲ နစ်ဝင် နေတာ တွေ့ရ၏။ သူ ခေါင်းကုတ်သည်။ ဘာလုပ်ရပါ့မလဲ စဉ်းစားနေတုန်း နောက်ဘက်မှ စက်သံပြင်း ပြင်း ကြား ရသည်။ လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ထော်လာဂျီတစ်စင်း။ မောင်းလာသော ပုဂ္ဂိုလ်က ပြီးဖို့ပြီး လုပ်ရင်း လှမ်း လက်ပြနေသည်။

အိမ်တံခါးလာဖွင့်ပေးသော ဝိုင်းစိန်က မျက်နှာပေါ်က ဒဏ်ရာကိုမြင်ပြီး-

"ဟင်... ဦးပေါ်၊ ဘာဖြစ်..."

စကားကို ဆုံးအောင်မပြောဘဲ နောက်ဖေးဘက်သို့ လှစ်ခနဲပြန်ပြေးဝင်သွားသည်။ ရင်ရင်ငြိမ်းကို သွား အကြောင်းကြားခြင်း ဖြစ်၏။ ပေါ်ဇေး လှေကားပေါ် တက်ခါနီးတွင် ရင်ရင်ငြိမ်း ရောက်လာသည်။ ပေါ်ဇေးကို မြင်တော့ စိုးရိမ်ဟန်ဖြစ်သွားပြီး-

"ဘာဖြစ်တာလဲ "

ဟု မေးသည်။ ဒဏ်ရာကြီးရှိနေပါလျက် "ဘာမှမဖြစ်ဘူး"ဟု ငြင်းလိုက်သည်။ ရင်ရင်ငြိမ်းကလည်း သတင်းထောက် မဟုတ်သဖြင့် ဘယ်တုန်းက ဘယ်နေရာမှာ ဘာဖြစ် ဆိုတာမျိုး... "ဘ" လေးလုံးထွေး၊ "ဘ" ငါးလုံးတွေ စုံစမ်းမနေတော့။ စီအိုင်ဒီကလည်း မဟုတ်သဖြင့် ရဲအရေးပိုင် သော အမှုအခင်း ဟုတ်၊ မဟုတ် စစ်ဆေးမနေတော့ဘဲ -

"ငါ ဘာလုပ်ပေးရမလဲ"

ဟု လိုရင်းကိုသာ တိုက်ရိုက်မေးလိုက်သည်။

"မလိုဘူး"

ပေါ်လေးက ပြောပြီး အပေါ်ထပ် တက်လာခဲ့သည်။

"ဆေးခန်းကိုတော့ သွားလိုက်ဦး"

ဟု ရင်ရင်ငြိမ်းက လှမ်းပြောသည်။ အစတုန်းကလည်း အချိန်ရှိသေးလျှင် ရပ်ကွက်ထဲက ဆေးခန်းကို သွားမည်။ ဒါမှမဟုတ် နှစ်ဆယ့်လေးနာရီဖွင့်သော အထူးကု ဆေးခန်းကို သွားမည်ဟု စိတ်ကူးခဲ့သည်။ ရင်ရင်ငြိမ်း က ခုလို အကြံပေးလိုက်တော့မှပဲ ဘယ်ဆေးခန်းမှ မသွားတော့ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

အခန်းထဲ ရောက်တော့ ဒဏ်ရာကို စစ်ဆေးကြည့်ဖို့ ပလတ်စတာကို ခွာလိုက်သည်။ ပတ်တီးခေါက်က သွေး တွေ ခဲပြီး အသားမှာ ကပ်နေသည်။ နည်းနည်း ဆွဲခွာကြည့်တော့ အတော်နာသည်။ ရေခွေးနဲ့ နူး ပြီးလုပ်မှ ရမည်။ ထို့ကြောင့် ဘာမှမလုပ်တော့ဘဲ ပလတ်စတာ ပြန်ကပ်ထားလိုက်သည်။ မှန်တင်ခုံ မှန်ထဲ လှမ်းကြည့်တော့ ပါးတစ်ခြမ်း ရောင်နေတာတွေ့ရသည်။ ခုမှ ပိုပြီး နာလာသည်။

ထိုအချိန်တွင် "ဦးပေါ်"ဟု ခေါ်သံကြားသဖြင့် လှည့်ကြည့်သည်။ ဝိုင်းစိန်က အခန်း ပေါက်ဝမှာ ရပ်နေ သည်။ လက်ထဲ မှာ ရေခွက်နှင့် ဆေးကတ်ကို ကိုင်ထားသည်။

"ဒေါ်လေးက ဆေးသောက်ဖို့ ပေးလိုက်တယ် "

"နေပါစေ"

ဝိုင်းစိန်က ရင်ရင်ငြိမ်း မှာလိုက်တဲ့အတိုင်း အခန်းထဲကို မရဲတရဲဝင်လာပြီး ရေခွက်နှင့် ဆေးကတ်ကို ခုတင်ဘေး က စားပွဲလေးပေါ်တင်ထားခဲ့ပြီး ပြန်ထွက်သွားသည်။ လိမ္မော်ရောင် ဆေးတောင့်များ။ အကိုက်အခဲ ပျောက်ဆေး ဖြစ်သည်။ ပေါ်ဇေး ခဏစိုက်ကြည့်ပြီးမှ လုံးဝမတို့ မထိဘဲ အိပ်ရာပေါ်လှဲချ လိုက်သည်။

ပင်ပန်း လာ လို့ ထင်သည်။ ခဏအတွင်းမှာ အိပ်ပျော်သွား၏။ အိပ်မက် အပိုင်းအစလေးတွေ အများကြီး မက်သည်။ ရင်ရင်ငြိမ်းအကြောင်းလည်း ပါသည်။ ဆေးမသောက်ရ ကောင်းလား ဆိုပြီး ရင်ရင်ငြိမ်းက သူ့ကို ပါးရိုက်သည်။ အိပ်မက်ထဲ မှာတောင် တော်တော်နာသည်။ သွေးတွေလည်း ထွက်ကျလာသည်။

သူ လန့်နိုးလာ၏။ ပါးတစ်ဖက်က ရောင်ကင်းပြီး ဒဏ်ရာက တဆစ်ဆစ် နာကျင်ကိုက်ခဲနေသည်။ ဖျား ချင် သလိုလို လည်း ဖြစ်နေ၏။ ဘေးကိုလှည့်ကြည့်တော့ ရင်ရင်ငြိမ်းကို မတွေ့ရ။ စောသေးလို့ အိပ်ရာ မဝင်သေးတာလားဆိုပြီး ခေါင်းရင်းက စားပွဲတင်နာရီလေးကို လှမ်းကြည့်သည်။ ညဆယ့်နှစ်နာရီ တောင် ကျော်နေပြီ။ ဒီနေ့သည် လပြည့် သို့မဟုတ် လကွယ် ဖြစ်လိမ့်မည်။ ထို့ကြောင့် ရင်ရင်ငြိမ်း ဘုရားခန်းထဲမှာ သွားအိပ်တာ ဖြစ်ရမည်။

အိပ်ရာမှ ထလိုက်သည်။ ခုတင်ဘေးက စားပွဲပုလေးပေါ်မှာ ရေခွေးဓာတ်ဘူး၊ အချိုပန်းကန်၊ ကွေကာ အုတ်တစ်ထုပ်၊ အကိုက်အခဲပျောက်ဆေးကတ်၊ ရေပုလင်းနှင့် ဖန်ခွက်တို့ တင်ထားတာ တွေ့ရသည်။

မနေ့က တစ်ညနေလုံး၊ တစ်ညလုံး ဘာမှမစားရသေးတာ သတိရသည်။ ဗိုက်ထဲက ဆာနေသည်။ ဒဏ် ရာကြောင့် ပါးက တင်းပြီး ပါးစပ်ကောင်းကောင်းဟာလို့ မရ။ ပါးစားရတာမျိုးနဲ့ဆို မဖြစ်။ ထို့ကြောင့် ကွေ ကာအုတ် ဖျော်သောက်သည်။ အကိုက်အခဲပျောက်ဆေး တစ်တောင့် ဖောက်သောက်သည်။

ပြီးတော့မှ ဒါတွေဟာ ရင်ရင်ငြိမ်း စီစဉ်ပေးထားတာ ဖြစ်ကြောင်း သတိရသွား၏။ ခဏတွေနေပြီးနောက် အချို့ပန်းကန် နှင့် ကွေကာအုတ်အိတ်ခွံကိုယူ ပြီး အောက်ထပ် ဆင်းလာခဲ့သည်။ အိတ်ခွံကို အမှိုက်ပုံးထဲ ထည့်သည်။ ပန်းကန်ဆေးသည်။ ကြောင်အိမ်ဖွင့်ပြီး ရှာသည်။ ကွေကာအုတ်အထုပ် ကြီးထဲက အသေး တစ်ထုပ် ယူသည်။ အပေါ် ပြန်တက်သည်။ ဆေးပြီးသာ ပန်းကန်လုံးက သူ့နေရာမှာ ပြန်ထားသည်။ ပန်းကန်ပြား အုပ်ပြီး ကွေကာအုတ်အထုပ်သစ်ကို တင်ထားလိုက်သည်။ မူလအတိုင်း အရာမယွင်းတဲ့ ပုံစံ လုပ်ထားလိုက်သည်။ ဆေးတစ်တောင့် ဖောက်သောက်ထားသော ဆေးကတ်ကိုတော့ ပြန်ဖြည့်လို့ မရတော့။

အိပ်ရာပေါ် ပြန်လှဲသည်။ ကွာကြရှင်းကြဖို့ ပြောဆိုထားပြီးကြသည့်တိုင် ရင်ရင်ငြိမ်း သည် အိပ်ရာခွဲ မအိပ်ဘဲ ခုတင် မှာပဲ ဝေကပ်ပြီး အိပ်နေသည်။ အရင်က ဝါတွင်းသုံးလမှာ အိပ်ရာခွဲအိပ်ရအောင်လို့ အကြံပြုခဲ့တဲ့ မိန်းမ က ခုကျတော့ လပြည့် လကွယ်ကလွဲလို့ ဒီခုတင်မှာ မြဲနေပြန်သည်။ ဒါဟာ ပေါ်ဇေး ကို လိုက်လျောချင် တဲ့ သဘော၊ အခွင့်အရေး ပေးချင်တဲ့သဘော မဟုတ်။ ကွာရှင်းလိုသော ဆန္ဒမရှိ ကြောင်း အချက်ပြ နေခြင်းသာ ဖြစ်၏။

ပေါ်ဇေးက သူ့ဘာသာ စာကြည့်ခန်းထဲမှာ သွားအိပ်ရင် ကောင်းမလား စဉ်းစားခဲ့သေးသည်။ ဒါဆိုလျှင် သူ အရှုံးပေး သလို ဖြစ်သွားမလား၊ သိက္ခာကျသွား မလားဟု တွက်ဆပြီး ဒီအတိုင်း ဆက်အိပ်နေခြင်း ဖြစ်၏။

မကြာမီမှာ သီးခြားစီ လမ်းခွဲကြဖွယ်ရှိသော၊ လောလောဆယ်မှာလည်း စကားပင် ခပ်ဟဟ မပြောဖြစ် ကြ တော့သော လူနှစ်ယောက်တို့ တစ်အိပ်ရာတည်း အတူတူ အိပ်နေရသော ပြဿနာ အခက်အခဲကို ဒီလိုမျိုး အိပ်ဖူး သူတို့သာ ကိုယ်ချင်းစာကြည့်နိုင်ကြလိမ့်မည်။

နှစ်ယောက်အိပ် ခုတင်၏အကျယ်အဝန်းမှာ ငါးပေခွဲသာရှိ၏။ တစ်ယောက်စာ အတွက် နှစ်ပေခွဲသာသာ ပဲ ရသည်။ ဒီအတိုင်းအတာအတွင်းမှာ တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် မတို့မထိမိအောင် အိပ်ဖို့ဆိုတာ မလွယ်ကူလှ။ မအိပ်ခင်မှာ ငြိမ်ငြိမ်လေး နေလို့ရချင်ရမည်။ အိပ်ပျော်သွားပြီဆိုလျှင်တော့ ထိန်းချုပ်လို့ မရ။ လူးတာ လိုမ့်တာရှိမည်။ ခြေတွေ၊ လက်တွေက ဟိုရောက် ဒီကိုင် ဖြစ်နိုင်သည်။

ပေါ်ဇေးသည် အအိပ်ကြမ်းသူဟု ဆိုနိုင်၏။ လွတ်လွတ်လပ်လပ် ခြေကားယား လက်ကားယား အိပ်ချင် သည်။ အိပ်မောကျပြီဆိုလျှင် အိပ်ရာအနံ့ လူးလိုမ့်နေတတ်သည်။ လက်ထပ်ပြီးခါစတုန်းကတောင် ရင်ရင်ငြိမ်း က-

"ကိုပေါ်ရယ် ... ကုန်နေရရ အိပ်စမ်းပါ" ဟု ပြောသေးသည်။

"အိပ်တာတောင် ကုန်နေရရဦးမှာလား၊ အိပ်ပျော်သွားမှတော့ ကိုယ် ဘယ်လို ဖြစ်နေလဲ ဘယ်သိပါ့မလဲ "

"အိပ်တာလည်း ကုန်ရိယာပုတ် တစ်မျိုးပဲ၊ သူတော်ကောင်းတွေဟာ ဘယ်လို အနေအထားမျိုးမှာပဲ ဖြစ် ဖြစ်၊ ကုန်နေ သိက္ခာကို စောင့်ထိန်းကြတာပဲ "

"အဲဒါတွေ မသိဘူး၊ ငါက လူယုတ်မာပဲ၊ ရှင်းပြီလား" ဟု စိတ်တိုတိုနှင့် ပြောမိသေးသည်။

ပေါ်ဇေးက ညအိပ်လျှင် ရင်ရင်ငြိမ်းကို ဖက်ထားချင်သည်။ ရင်ရင်ငြိမ်းက အသက်ရှူကျပ်တယ်ဟု ပြော သည်။

"ဒါဆိုလည်း နင်ကပဲ ငါ့ကိုဖက်ထားလေ၊ ငါ အသက်ရှူမကျပ်တတ်ပါဘူး၊ မွှေးတောင် မွှေးသေးတယ်" ဆိုတော့ -

"အို... လက်မရဲပါဘူး" ဟု ဆို၏။

ပေါ်ဇေးသည် ငယ်ငယ်ကတည်းက အမေ့ရင်ခွင်ကို ခေါင်းနှင့်ဝှေ့လို့ဝှေ့၊ အမေ့ပေါင်ပေါ် ခေါင်းအုံးပြီး ချွဲလိုချွဲ လုပ် တတ်သည်။ ရင်ရင်ငြိမ်းကကျတော့ ပွတ်သီးပွတ်သပ် လုပ်တာမကြိုက်။ ယားတယ်ဆိုပြီး မနေတတ် မထိုင်တတ် ဖြစ်နေသည်။

"ဪ... နင်က ယားတော့ ယားတတ်သားပဲနော် "

ဟု ပေါ်ဇေး က မချင့်မရဲ ငေါ့တော့တော့ ပြောသည်။

ရင်ရင်ငြိမ်းသည် ညအိပ်လျှင် တစ်ဖက်ကိုလှည့်ပြီး ခပ်စောင်းစောင်းလေး အိပ်တတ်သည်။ မနက်အထိ ဒီပုံစံ အတိုင်း အရာမယွင်းဘဲ ငြိမ်ငြိမ်လေးရှိနေတတ်၏။ သူမို့ မညောင်းတတ်။

ပေါ်ဇေးက အိပ်ချင်ယောင်ဆောင်ပြီး ချမ်းလွန်းလို့ ဆိုသောသဘောဖြင့် ကျောချင်းကပ်ဖို့ ကြိုးစားသေး သည်။ ရင်ရင်ငြိမ်းက ဟိုဘက်ကို ရွှေ့သွား၏။ ပေါ်ဇေးက အမြင်ကတ်ကတ်နှင့် လိုက်တိုးသည်။ ရင်ရင် ငြိမ်း နေရာ ရွှေ့ရင်း ရွှေ့ရင်း နံရံဘက်ကပ်သွား သည်။ ထပ်ရွှေ့လို့မရတော့။ ပေါ်ဇေးက ဖိမ်နှင့် မှိန်းနေ စဉ် ရင်ရင်ငြိမ်း က ဆတ်ခနဲ ထ၊ ခြေရင်းဘက်က ကွေ့ပြီး ဒီဘက်နေရာလွတ်ကို ပြောင်းအိပ်လေသည်။

ပေါ်ဇေး သည် လွယ်လွယ်နှင့် အလျော့ပေးတတ်သူ မဟုတ်သဖြင့် တစ်မျိုး ကြံစည်ပြန်သည်။ ရင်ရင်ငြိမ်း အိပ်ပျော်နေတုန်း ပါးပြင်ကို ဖွဖလေး ခိုးနမ်းခြင်းပင် ဖြစ်၏။

အောင်မြင်တဲ့အခါလည်း ရှိသည်။ ရင်ရင် ငြိမ်းမှာ အအိပ်ဆတ်သူ ဖြစ်သဖြင့် တစ်ခါတစ်လေတော့ ထိခါနီးကျမှ ဖျတ်ခနဲ မျက်စိပွင့်လာသည်။ ထိုအခါ ပေါ်ဇေး က ရုပ်ရှင်တွေထဲကလို ခြင်ရှာသလိုလို ဘာလိုလို လုပ်ရသည်။ မရှိတဲ့ခြင်ကို ဖြန်းခနဲ ရိုက်ရတာမျိုး လုပ် ရသည်။

"တစ်ကောင်တလေရှိတာ ကိုက်ချင်လည်း ကိုက်ပါစေဟာ၊ အကုသိုလ် များပါတယ်"

ဟု ရင်ရင်ငြိမ်းက ပြောသေးသည်။

ဒါတွေဟာ ဟိုအရင်ခေတ်ကောင်းတုန်းက ကိစ္စတွေပါ။

ခုလို ခပ်စိမ်းစိမ်းဖြစ်သွားတဲ့ အခါမှာတော့ နှစ်ခြမ်းကွဲနေတဲ့ နိုင်ငံတစ်ခုလို ခုတင်တစ်လုံးထဲ တစ်ပိုင်းစီ ကန့်ပြီး အိပ်ကြရတာ တော်တော်အနေရကျပ်တည်းသည်။ နယ်နိမိတ်မျဉ်းကို ကျော်ရင် ပစ်မယ် ခတ် မယ် ဆိုတာ မျိုး မရှိလို့တော်သေးသည်။ တကယ်တော့ ကန့်သတ်မျဉ်းဆိုတာကလည်း တိတိကျကျ စည်းခြား ထားတာ မဟုတ်။

ဒီတစ်နေ့တော့ တစ်ယောက်တည်း လွတ်လွတ်လပ်လပ် အိပ်လို့ရပြီ။ နှစ်ယောက်အိပ် ခုတင်ကြီးပေါ်မှာ ခြေကားယား လက်ကားယား အိပ်ချင်သလိုအိပ်၊ လိုမ့်ချင်သလို လိုမ့်လို့ရပြီဆိုပြီး ဝမ်းသာအားရ မဖြစ်မိ တာတော့ အမှန်ပဲဖြစ်၏။ ပေါ်ဇေးသည် ဖက်ခေါင်းအုံးကို အငြိုးတကြီးနဲ့ တအားဖက်ထားလိုက်မိလေ သည်။

"မင်းတို့ကို ထူးထူးဆန်းဆန်းကလေးတွေ ကျွေးချင်လို့"

ဆိုပြီး ရဲမော်က ဖိတ်သဖြင့် အေဘီကျော်ကလွဲပြီး သူငယ်ချင်းတွေစုံအောင် ရောက်ရှိနေကြသည်။ အမှန်တော့ ရဲမော်သည် မြရီဝင်းက သူ့ကို ဘယ်လောက် ဂရုစိုက်ကြောင်း၊ သူ စားချင်တာမှန်သမျှ စိတ် ရှည်လက်ရှည် ချက်ကျွေးကြောင်း၊ အချက်အပြတ်ကလည်း အလွန်ကောင်းကြောင်း ကြားချင်လို့ခေါ်ပြ ခြင်းသာ ဖြစ်၏။ ဒီကောင် ခုလို ကျောတာကို အမြင်ကတ်သော်လည်း ကောင်းကောင်းမျိုးရ ဆိုရတော့ မည် ဖြစ်သောကြောင့် သူ့အကြိုက်လိုက်ပြီး မြှောင့်ပင့်ပေးကြရသည်။

မြရီဝင်းကလည်း ဒီကောင် စိတ်ကူးတည့်ရာ ပြောသမျှအကုန်လုပ်ပေးထားသည်။ ဖားပေါင်တွေကို သီတံလေး တွေနဲ့ ထိုးပြီး စီထားသည်။ အကင်ဆိုင် တွေမှာလို သံဖြူမီးသွေးမီးဖိုလေးလည်း ချပေးထား သည်။ စားချင်တဲ့အချိန်ကျမှ ကိုယ်တိုင် ကင်စားရမည်ဖြစ်၏။

"မြရီဝင်း က သူ့ဟာသူ ကင်မပေးဘူးလားကွ"

ဟု ကံညွန့်မောင်က နောက်နေသေးသည်။

ရေခူနှင့် ကျောက်ပွင့်သုပ်၊ ဂုံးကောင်နှင့် ရှောက်ရွက်ဟင်းချို၊ မှိုခြောက်နှင့် ပန်းငရုတ်သီးကြော် စသည် ဖြင့် စားသောက်စရာ တွေက သမားရိုးကျမဟုတ်။

"မင်းဟာက ဟုတ်ရဲ့လားကွာ၊ ဖု(ဒ်)ပွိုင်စင်တွေ ဘာတွေဖြစ်ပြီး ချေးပန်း နေဦးမယ်"

ဟု အောင်ချို က ပြောတော့ ရဲမော်က-

"မပူပါနဲ့ကွာ၊ ပြီးရင် မင်းတို့ကို ငါကိုယ်တိုင် ဖော်စပ်ထားတဲ့ အစာဖျက်ဆေး တိုက်မယ်၊ စားချင်သလောက် စား၊ ဘာမှမဖြစ်စေရဘူး"

"ဆေး မလိုပါဘူးကွ၊ ပထမဆုံးတစ်ခွက်ကိုသာ ခပ်ပြင်းပြင်းလေးချလိုက်၊ တော်ရုံတန်ရုံ ရောဂါပိုး ဘယ် ခံနိုင်မလဲ"

ဟု ကံညွန့်မောင်က ဝင်ပြောသည်။ ယမကာဝိုင်း စ၊ဖို့ သွယ်ဝိုက်၍ အချက်ပေးလိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်၏။ ပေါ်ဇေး က ကံညွန့်မောင်ကို အကဲခတ်သည်။ ကံညွန့်မောင်ကလည်း သူ့ကို ပြန်ကြည့်ရင်း ပြုံးပြသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး သဘောတူညီထားချက်ကို မဖောက်ဖျက်ကြသေးကြောင်း အပြန်အလှန် သဘောပေါက် လိုက်ကြသည်။ ပေါ်ဇေးသည် ကောင်းထွန်းကို စူးစမ်းကြည့်ပြန်သည်။ ထူးခြားမှုမရှိ။ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ပဲ။ ဟိုတစ်ညက စာချုပ် ပေါ်မှာ လက်မှတ်ထိုးပေးလိုက်တဲ့အကြောင်း သတိရပုံမပေါ်။ အမူးလွန်နေလို့ ဘာတွေဖြစ်ခဲ့မှန်း မမှတ်မိ တော့ခြင်း ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ပေါ်ဇေး အတော်စိတ်အေးသွားသည်။

ရဲမော်က ဖားပေါင်သီတံတွေကို မီးဖိုပေါ်တင်၍ ကင်ရင်း-

"အေဘီကျော် ကို သတိရတယ်ကွာ၊ ဒီကောင်က အစားကောင်း သိပ်မက်တာ "

"အေးကွ၊ ဒီကောင် ဘယ်ရောက်နေလဲ မသိဘူး၊ အဆက်အသွယ်လည်း မလုပ်ဘူး"

"တောကျောင်းဆရာ လုပ်နေတယ် ဆိုတာပဲ ကြားရတယ်"

"အရင်ရွာမှာလည်း မဟုတ်တော့ဘူးတဲ့၊ ဘယ်ပြောင်းသွားတယ် ဆိုတာလည်း အသိမပေးဘူး၊ သတင်း ရရင် ပြောကွာ၊ ငါတို့ စုပြီး သွားရအောင် "

ပေါ်ဇေးကလွဲပြီး ကျန်တဲ့ကောင်တွေ တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ပြောကြသည်။ ပေါ်ဇေးကတော့ နှုတ် ဆိတ် နေလိုက်သည်။ အေဘီကျော်ဆီရောက်ခဲ့ကြောင်း၊ ဘုန်းကြီးဝတ်နေကြောင်း ပြောလို့မဖြစ်။ အကုန်ပေါ် ကုန် လိမ့်မည်။

"ကိုင်း...."

ကံညွန့်မောင်က ပုလင်းကို ဆွဲယူပြီး အဖုံးကို လှည့်ဖွင့်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ ဖန်ခွက်တွေထဲ လက်နှစ် လုံးစီလောက် ငဲ့ထည့်ပေးသည်။ ကောင်းထွန်းအလှည့် ရောက်သောအခါ သူက ဖန်ခွက်ပေါ် လက်နှင့် အုပ်၍ ပိတ်လိုက်ရင်း

"ငါ မသောက်ဘူး"

ဟု ပြောသည်။ ကံညွန့်မောင်က -

"ဟေ့ကောင် ... အပိုတွေ လုပ်မနေနဲ့"

"တကယ် ပြောတာ၊ ငါ အရက်ဖြတ်လိုက်ပြီ"

"ဟား... ဟား... ဘာပြောတယ်၊ တရုတ်ပြည်မှာ ဝက်သားစားခွင့် ပိတ်လိုက်ပြီတဲ့၊ ဟုတ်လား... ဟား ဟား"

ကောင်းထွန်း က ဖန်ခွက်ပေါ်မှာ ပိတ်ပြီး အုပ်ထားသော လက်ဝါးကို ပို၍တင်းအောင် ဖိလိုက်သည်။ သူ တကယ် ပြောနေခြင်းဖြစ်ကြောင်း စတင်ရိပ်မိသွားသူမှာ ရဲမော်ဖြစ်၏။

ကောင်းထွန်း သည် ယမကာဝိုင်းမှာထိုင်မိလျှင် ဂနာမငြိမ်ဖြစ်တတ်စမြဲ။ လက်ဆစ်တွေ ချိုးလိုက်၊ တံတွေး မျိုချလိုက်၊ ဆေးလိပ်တွေ နင်းကာ ဖွာလိုက်နဲ့ ဣန္ဒြေမရ။ ကျန်တဲ့သူငယ်ချင်းတွေက ဝိုင်းကို မစသေးဘဲ နောက်လား ပြောင်လား လုပ်ရင်း အချိန်ဆွဲနေလျှင် စိတ်မရှည်တော့ဘဲ -

"တော်တော် သောက်စကား များတဲ့ ကောင်တွေ၊ လေရှူနေရုံနဲ့ မမူးဘူးကွ"

ဆိုပြီး ပုလင်းကို အရင်ဦးအောင်ယူဖွင့်တတ်သည်။ နှစ်ခွက်လောက်ဆင့်ချပြီးမှ နေသာထိုင်သာရှိသွား တတ်သည်။ ဒီနေ့တော့ ပုလင်းကို လုံးဝ စိတ်ဝင်စားဟန်မပြဘဲ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် ရှိနေတာ ထူးခြား သည်။ ဟိုအရင် က အရက်သောက်ရင်း ကတောက်ကဆ ဖြစ်ခဲ့ကြပြီး အဆက်အသွယ်ပြတ်နေရာမှ ပထမဆုံး ပြန်ဆိုကြ လို့ အမ်းတမ်းတမ်းဖြစ်နေတာ ထင်ခဲ့မိသေးသည်။

"ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး အရက်ပြတ်သွားတာလဲကွ " ဟု ရဲမော်က မေးလိုက်သည်။

"မိငယ်ကြောင့်ပေါ့ကွာ "

"မငယ်က မင်း ဘာပဲလုပ်လုပ် ကျေနပ်ပြီးသားပဲ၊ အရက်သောက်တာတောင် အပြစ်လို့မြင်တာ မဟုတ် ဘူး၊ လျှော့သောက်စေချင်တာပဲ ရှိတာ"

"အေး... အဲဒီအကြောင်းတွေလည်း ပါတာပေါ့၊ ဒီလိုကွာ... တစ်ရက်မှာ ငါ သောက်တာ နည်းနည်းများ သွားတယ် "

"မများတဲ့နေ့ကော ရှိသေးလား"

ကံညွန့်မောင်က ဝင်ထောက်သည်။ အရင်တုန်းကလိုဆိုလျှင် ဒီစကားကြောင့် နှစ်ယောက် အချေအ တင် ဖြစ်ပြီး ငြိသွားနိုင်သည်။ ပေါ်ဇေးတောင် ကောင်းထွန်း ဘာပြန်ပြောမလဲ ဆိုပြီး စိုးရိမ်တကြီး လှမ်း ကြည့်မိ သေးသည်။ ကောင်းထွန်းက စိတ်ဆိုးဟန်မပြ။ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ပဲ ခေါင်းတစ်ချက်ဆတ်ပြီး-

"အဲဒီနေ့က ခါတိုင်းထက် ပိုများတယ် ဆိုပါတော့၊ ဆိုးသွားတာက အရက်နှစ်မျိုး ရောသောက်မိတာပဲ၊ ဆိုင် မှာ ဆုံနေကျ မိတ်ဆွေတစ်ယောက်က ဒရိုင်းဂျင်တစ်ပုလင်းရလို့ ယူလာတာနဲ့ လေးယောက် သောက်ကြတယ်၊ နောက်တော့ မဝသေးတာနဲ့ ကောက်ညှင်းအရက် ထပ်ချကြတယ်၊ အဲဒီမှာ တော် တော်ထိ သွားတယ်"

"မင်းကတော့ ဖြစ်ရမယ် "

"ပြီးတော့ အိမ်ကို တန်းမပြန်သေးဘဲ လက်ဆည်ကန်ပေါင်ပေါ် မှာ သွားထိုင်ပြီး လေညှင်းခံသေးတာကိုး၊ မင်းတို့ သိတဲ့အတိုင်းပဲ၊ ဂျင်အရက်ဆိုတာက လေတိုက်လေ ပိုမူးလေ မဟုတ်လား၊ နောက်တော့ ဘယ် လို ဖြစ်သွားမှန်း မသိပါဘူး၊ ဗာဒံပင်လေးကို မှီပြီး အိပ်ပျော်သွားတာပဲ၊ မနက် ငါးနာရီလောက်ကျမှ အရမ်း ချမ်းလွန်း လို့ နိုးလာတယ်၊ အဲဒီမှာ အအေးမိသွားတယ်ထင်ပါရဲ့ကွာ၊ အိမ်လည်း ရောက်ရော အဖျားတွေ တက်ပြီး သတိလစ်သွားတော့တာပဲ "

"မင်းကွာ.. တော်တော်ဆိုးတဲ့ကောင်၊ အဲဒါမျိုးက အအေးပတ်ပြီး တစ်ခါတည်း လျှောသွားနိုင်တယ်ကွ "

"ငါလည်း သေပြီထင်တာ၊ သုံးရက်လောက်ဟာ သတိရတစ်ချက်၊ မရတစ်ချက်ပဲ၊ မိငယ်ကတော့ တကယ် ပါပဲ၊ တစ်ချိန်လုံး ငါ့နားက မခွာဘူး၊ ထမင်းတောင် စားရဲ့လား မသိဘူး၊ ငါ ကောင်းကောင်းပြန် သတိရ လာတီအခါကျတော့မှ ရှိုက်ကြီးတင်ငင် ငိုတော့တာပဲ "

"မငယ်က မင်းအပေါ်မှာ သိပ်အနွံအတာ ခံတာကွ "

"ဟုတ်တယ်၊ သူက အားလည်း ငယ်တတ်တယ်၊ ငါ့အပေါ် အားလုံးပုံပြီးအားကိုးခဲ့တာ၊ ဘယ်လောက် အထိလဲ ဆိုတော့ ကြွတ်သတ်ဆေးတွေ အဆင်သင့်ပြင်ထားတယ်တဲ့ "

"ဘယ်လို... ဘာအတွက်လဲ "

"တကယ်လို့ ငါ သေသွားရင် သူတစ်ယောက်တည်းတော့ မနေဘူး၊ သူပါ လိုက်သေမယ်ဆိုတဲ့ သဘော ပေါ့၊ ငါလည်း တော်တော်စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားတယ်၊

သူ့အပေါ် နိုင်လိုမင်းထက် လုပ်ခဲ့မိတဲ့အတွက် တည်း သနား သွားတယ်၊ ဒါနဲ့ ငါ အရက်ဖြတ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တာပဲ "

"မင်းက အရက်ဖြတ်ဖို့တော့ လွယ်သားပဲ"

ဟု ရဲမော်က ချီးကျူးသည်။ ကောင်းထွန်းက လက်ကာပြပြီး-

"ဟာ... ဘယ်ကလာ လွယ်ရမှာလဲ၊ အရက်ဖြတ်တဲ့ဒဏ်ကို လိမ့်နေအောင် ခံရတာကွ၊ ငါကလည်း ခပ် ပေပေကောင် ဆိုတော့ ဆရာဝန်တွေ ဘာတွေနဲ့ အကူအညီကို မယူဘဲ တိခနဲ အစိမ်းဖြတ် ဖြတ်တာကိုး၊ ဖျားထား တဲ့ အရှိန်ကြောင့် အားနည်းနေရတဲ့ကြားထဲ မစားချင် မသောက်ချင်ဖြစ်တော့ ပိုဆိုးတာပေါ့၊ လူက ခြေတုန် လက်တုန်ဖြစ်၊ ည ည အိပ်မပျော်ဘဲ ကယောင်ကတမ်းတွေ ဖြစ်ပေါ့ကွာ "

"နောက်တော့ ဘယ်လိုကောင်းသွားလဲ "

"အေး... ဒီနေရာမှာ ရင်ရင်ငြိမ်းကို ကျေးဇူးတင်ရမယ်ကွ "

"ဘာ... ရင်ရင်ငြိမ်း၊ သူနဲ့ ဘယ်လို ပတ်သက်လို့လဲ "

ဟု ပေါ်ဇေးက အလန့်တကြား မေးလိုက်သည်။

"ဒီလိုကွ... ငါ အဲဒီလို ဝေဒနာခံစားနေရတော့ မိငယ်လည်း ကြံရာမရဖြစ်ပြီး ရင်ရင်ငြိမ်းဆီ ဖုန်းလှမ်း ဆက်တယ်၊ အဲဒါ ရင်ရင်ငြိမ်းက ချက်ချင်းပဲ အိမ်ကို ရောက်လာတယ်ကွ၊ ငါ့အတွက် စားစရာ သောက် စရာ တွေ၊ အားဆေးတွေလည်း ယူလာတယ်၊ ပြီးတော့ စိတ်တည်ငြိမ်သွားအောင် တရားထိုင်ကြည့်ပါ လားလို့ အကြံ ပေးတယ်၊ လမ်းညွှန်စာအုပ်ကလေးလည်း ပေးတယ်၊ ထိုင်ပုံထိုင်နည်းလည်း ပြပေးတယ်၊ နေပါဦး... ဒီအကြောင်း တွေ ရင်ရင်ငြိမ်းက မင်းကို မပြောဘူးလား "

ပေါ်ဇေးက ဖြေရခက်ပြီး ခဏမျှ တုံ့ဆိုင်းနေပြီးမှ-

"အဲ... ပြော... ပြောပါတယ်၊ ငါလည်း အလုပ်များတာနဲ့ အမှတ်တမဲ့ ဖြစ်သွားတာ" ဟု မရေမရာ ဖြေသည်။ ကောင်းထွန်းက ပြောလက်စကိုသာ ဆက်သည်။

"အစကတော့ ငါက သိပ်စိတ်မဝင်စားပါဘူး၊ မိငယ်ကလည်း အတင်းတိုက်တွန်း တာရယ်၊ ညဘက် အိပ် မပျော်မယ့် အတူတူ စမ်းကြည့်မယ်ဆိုပြီး လုပ်ကြည့်တာ၊ မဆိုးဘူးကွ၊ ဝေဒနာတွေ အတော်သက်သာ သွားတယ်၊ ညဘက်ကျရင်လည်း နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်ပျော်တယ်၊ စိတ်တည်ငြိမ်သွားတာကို ငါ သဘောအ ကျဆုံးပဲ၊ ခုဆိုရင် ညတိုင်း နာရီဝက်လောက်မှ တရားမထိုင်ရင် တစ်ခုခုလိုနေသလို ခံစားရ တယ်၊ မင်း တို့လည်း လုပ်ကြည့်ဖို့ကောင်းတယ် "

ဘယ်သူမှ စကားမပြန်နိုင်ကြ။ လက်ထဲမှာ အရက်ခွက်ကိုယ်စီ ကိုင်ထားမိကြ တာကိုး၊ ခဏကြာမှ ရဲမော်က စကားစ သည်။

"အေးကွာ ... အဆင်ပြေ တဲ့ အခါကျတော့ ထိုင်ကြည့်တာပေါ့၊ အခုတော့ ... ဟဲ့ ဟဲ့"

ထိုအချိန် ကျန်တဲ့ကောင်တွေကလည်း "ဟဲ့ ဟဲ့"ဟု လိုက်ရယ်ပေးကြသည်။ သူတို့ ပြောနေ ဆိုနေကြတာကို ကြားသွားဟန်တူသည်။ မြရီဝင်းက ကောင်းထွန်း အတွက် လိမ္မော်ရည် တစ်ခွက် ယူလာပေးသည်။ "ကိုကောင်းထွန်း ဝလာတယ် ထင်တယ် "

ဟု ပြောသည်။ ကောင်းထွန်းက -

"ဒါပေါ့... အရက်ဖြတ်လိုက်လို့ စားကောင်းသောက်ကောင်း ဖြစ်လာတာကိုး၊ ဒီကောင့်ကိုလည်း ဖြတ် ခိုင်း ဦးလေ"

ဟု ရဲမော်ဘက် မေးငဲ့ပြရင်း ပြောသည်။ မြရီဝင်းက-

"နည်းနည်းပါးပါးဆိုရင်တော့ ဆေးဖက်ဝင်တယ်လို့ ဥတုဘောဇနကျမ်းထဲမှာ ဖတ်ဖူးပါတယ်"

ဟု ပြုံး၍ ပြောပြီး ပြန်ထွက်သွားသည်။

မြရီဝင်း ပြောပုံမှာ ပညာသားပါသည်။ ကောင်းထွန်း စကားကိုလည်း ဆန့်ကျင်ရာမရောက်အောင်၊ သူ့ ယောက်ျား လည်း သိက္ခာမကျအောင်၊ တစ်ဖက်ကလည်း သိပ်တော့ မသောက်ကြန့်နော်ဟု သတိပေး ပြီးသားလည်း ဖြစ်အောင် ပါးပါးနပ်နပ် ပြောသွားခြင်း ဖြစ်၏။ ရဲမော်ကတော့ သူ့မိန်းမအနေဖြင့် ခုလို သံတမန် ဆန်ဆန် စကားမျိုးသုံးနှုန်းတတ်အောင် ငါ လေ့ကျင့်ပေးထားတာပေါ့ကွ ... ဆိုသော မျက်နှာ ပေးဖြင့် မြိန်မြိန်ကြီး ပြုံးနေသည်။

ဒီလိုနဲ့ သူတို့ဝိုင်းကို ဆက်လိုက်ကြသည်။ ပြီးတော့ ထုံးစံအတိုင်းတစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် စ,ကြ၊ နောက်ကြ၊ ရယ်ကြ မောကြ။ ကိုယ့်မိန်းမတွေနှင့် ပတ်သက်ပြီး ကြောင်ကွက်၊ ဟားကွက်တွေ ပြောကြ သည်။ နည်းနည်း ညစ်ညမ်းသော ခါးအောက်ပိုင်း ပြက်လုံးတွေလည်း ပါသည်။ ပေါ်ဇေးတစ်ယောက် သာ နှုတ်ဆိတ် နေသည်။ ထိုအခါ ကောင်းထွန်းက စကားစ,သည်။

"ဘယ်လိုလဲကွ ကိုပေါ်၊ ရင်ရင်ငြိမ်းက လပြည့် လကွယ် ဥပုသ်စောင့်တုန်းပဲလား"

"ထုံးစံအတိုင်းပေါ်"

ပေါ်ဇေးက စိတ်မပျံ့တပါ ဖြေသည်။ အောင်ချိုက ပေါ်ဇေးကို ဝင်ဖဲ့သည်။

ခုကျမှ အိမ်ဦးနတ်လို ရိုသေပြနေဘို့ ဘယ်လွယ်ပါ့မလဲ ပေါ်ဋေး ကတော့ တခြား မိန်းကလေး တွေလို ကိုကို မောင်မောင် ခေါ်စေချင်သည် ရင်ရင်ငြိမ်းက သူငယ်ချင်း တွေခေါ်သလို ကိုပေါ်လို့ ခေါ်သည် ပြီးတော့ နင်တွေ ငါတွေ နှင့် ပြောသည်။

ရင်ရင်ငြိမ်းသည် ချွဲတာ၊ နွဲ့တာမျိုးလုံးဝမလုပ်တတ်၊ တစ်ချိန်လုံး ပွတ်သီးပွတ်သပ်နဲ့ "အဟင့်.... အဟဲ့" လုပ်နေဖို့ ပြောတာမဟုတ်။ တစ်ခါတလေတော့လည်း လက်မောင်းကို ထု၊ ဗိုက်ခေါက်ကို မနာအောင် ဆွဲလိမ်၊ နဖူးကို လက်ညှိုးနှင့် ထိုးပြီး "ဟင်း... ကဲကို ကဲတယ်" ဆိုတာမျိုး လောက်တော့ ရှိသင့်ပါသည်။

သူက မချွဲလို့ ပေါ်ဇေးက လက်မောင်းလေး ပွတ်၊ နားရွက်လေး ကိုင် လုပ်တော့လည်း "ယားတတ်တယ်" ဆိုတော့ မခက်ဘူးလား။ ပြီးတော့ ရင်ရင်ငြိမ်းက စိတ်လည်းမကောက်တတ်။ သူက တစ်ကိုယ်လုံးကို စိန်စီချင်တယ်လို့ ပူဆာတတ် တဲ့လူလည်း မဟုတ်။ ဝတ်ကောင်းစားလှလည်း မမက်မော။ ငွေလည်း များများကိုင်ချင်သူ မဟုတ်သဖြင့် ဆူဆူဆောင့်ဆောင့် လုပ်စရာအကြောင်းမရှိ။ ပေါ်ဇေးကမှ တစ်ခါ တစ်ခါ ယောက်ျားတန်မဲ့ စိတ်ကောက် ပြီး တစ်နေကုန် စကားမပြောဘဲ နေတာမျိုး ရှိတတ်သေးသည်။

ပေါ်ဇေးက တစ်ခါတစ်ရံ ဒေါသကြီးတတ်သည်။ ရုတ်တရက် ပေါက်ကွဲပြီး အော်လား ငေါက်လား လုပ်ချင် သည်။ ထိုအခါမျိုးတွင် ရင်ရင်ငြိမ်းက ကြောက်လည်း မကြောက်။ ကက်ကက်လန်ပြန်ပြီး ရန်တွေ့တာမျိုး လည်း မရှိ။ မတုန်မလှုပ်နဲ့ သူ့ကိုပြောတာ မဟုတ်သလိုဘဲ။

"ဒေါသဆိုတာ တစ်ချိန်လုံး အမြဲဖြစ်နေလို့ရတာမှ မဟုတ်တာ၊ တစ်ချိန်ချိန်တော့ ပြေလျော့သွားရမှာပဲ လေ၊ ဒေါသဖြစ်နေတဲ့လူကို ဒေါသနဲ့ပဲ တုံ့ပြန်ရင် နှစ်ခုပေါင်းပြီး ပိုကြီးထွားလာတော့မပေါ့"

ဟု သူကတောင် လူကို ပြန်ပြီး ဆုံးမချင်သေးသည်။

ရင်ရင်ငြိမ်းသည် သဝန်တိုတတ်သူလည်း မဟုတ်။ ပေါ်ဇေးသည် ရုပ်ဖြောင့်လှတာ မဟုတ်ပေမယ့် သနား ကမားနဲ့ ဆွဲဆောင်မှုတော့ ရှိသည်။ သူသာ ဝါသနာပါလျှင်

နောက်ပိုင်း ဇာတ်ထုပ်ကလေးတွေ ကလို့ ရနိုင် သည်။ ဒီအတွက်လည်း ရင်ရင်ငြိမ်းက စိုးရိမ်ပူပန်ပုံမရ။ တခြား မိန်းကလေးတစ်ယောက်ယောက်နဲ့ ငြိသွား ရင် ပိုတောင် ကောင်းသေးတယ်၊ ငါ သက်သာတာပေါ့လို့များ သဘောထားနေသလားလို့တောင် ထင်ချင် စရာပဲ။

ဟင်းချက် ကောင်းတာကလည်း ယောက်ျားတွေကို ထိန်းချုပ်နိုင်တဲ့ အရည်အချင်း တစ်ခုပဲဟု ဆိုကြသည်။ ဒီနေရာမှာလည်း ရင်ရင်ငြိမ်းဘက်က အားနည်းချက် ရှိသည်။ ဟင်းချက်ညံ့လွန်းလို့တော့ မဟုတ်။ သူက ငယ်ငယ်ကတည်းက ခြေလေးချောင်းသား မစား။ ငါးကြီးသားလည်း မစား။ ဒီတော့ ဒါမျိုးတွေ ကောင်း ကောင်းမချက်တတ်။

သူ ကျွမ်းကျင်တာက ချဉ်ရည်ဟင်း၊ အသီးအရွက်ကြော်၊ အသုပ်၊ သူ့လက်ရာတွေထဲမှာ အကောင်းဆုံးက ငါးလေးအိုးကပ်ချက် ဖြစ်သည်ဟု ဝိုင်းစိန်က ပြောသည်။ သူ့အဆိုကတော့ ဟိုတယ်တွေမှာတောင် ဒါ လောက်ကောင်းအောင် ချက်နိုင်မှာမဟုတ်ဘူးတဲ့။ တကယ်တော့ ဝိုင်းစိန်သည် ဘယ်ဟိုတယ်မှာမှ သွား စားဖူးတာ မဟုတ်။

ပေါ်ဇေးက ငါးဆိုလျှင် ငါးရှဉ့်ကလွဲလို့ ဘယ်ဟာမှ မကြိုက်ဘူး။ ရေသတ္တဝါ ဆိုလျှင် ရေရှုသုပ်နှင့် ကဏန်း မဆလာချက် ကြိုက်သည်။ ရင်ရင်ငြိမ်းက ဒါတွေ ကိုင်ရဲတာမဟုတ်။ ကဏန်းဆိုလျှင် လတ်လတ်ဆတ် ဆတ် အရှင်ကိုဝယ်ချက်မှ ကောင်းတာဆိုတော့ ပိုတောင်ဝေးသေးသည်။

ပေါ်ဇေးသည် အသားမပါဘဲ ထမင်းမစားတတ်။ သူ ကြိုက်တာက အမဲသား၊ ဝက်သား၊ ဆိတ်ကလီစာ၊ ဖိုက်တင်းဘော။ ရင်ရင်ငြိမ်းက ဝက်သားနှင့် ဆိတ်ကလီစာ ကိုတော့ ကြီးစားပြီး ချက်ပေးရှာပါသည်။ သို့ ရာတွင် သူ မစားတဲ့အသား ဖြစ်နေသောကြောင့် ဝိုင်းစိန်ကို မြည်းခိုင်းရသည်။ ဟိုကလည်း ကလေးသာ သာဆိုတော့

ချဉ်ချဉ်၊ ငန်ငန်၊ စပ်စပ်မှ။ ပေါ်ဇေး အကြိုက် အနေတော်မဖြစ်သဖြင့် အဆင်မပြေတာ များသည်။

ပေါ်ဇေး အကြိုက်ဆုံးဟင်းလျာကတော့ ဖိုက်တင်းဘောနှင့် အမဲသားနှပ်ဖြစ်၏။ ခက်နေတာက ရင်ရင်ငြိမ်း သည် ဖိုက်တင်းဘောကို မကိုင်ရဲဘူးတဲ့။ အမဲသားဆို ပိုတောင်ဆိုးသေးသည်။ ချက်ဖို့ဆိုတာ ဖယ်ထား၊ အနံ့တောင် မခံနိုင်ဘူးတဲ့။

"အမဲသားတော့ လှူပါလားဟယ်" ဟု ရင်ရင်ငြိမ်းက တောင်းဆိုသည်။

"အေး... လှူမယ်"

"ဟင်... တကယ်လား"

"အေးပေါ့ဟ၊ တစ်ပိဿဆိုရင် လောက်မလား"

"ဘာ... ဘာပြောတယ်"

"နင် အောင်ရာမြေကျောင်းတိုက်ကို ဆွမ်းချိုင့်ပို့မလို့ မဟုတ်လား။ တစ်ပိဿလောက်ချက်ရင် ရမလားလို့"

ရင်ရင်ငြိမ်း သက်ပြင်းချသည်။

"ခက်ပါလား ကိုပေါ်ရယ်၊ ငါ ပြောတာ လှူတယ်ဆိုတာ အမဲသားမစားဘဲ ရှောင်ဖို့ပြောတာ"

"ဟာ... ဒါတော့ မဖြစ်ဘူး၊ နင်ကလွဲရင် အမဲသားကို ငါ အကြိုက်ဆုံးပဲ"

"နွားဆိုတာ ငါတို့ရဲ့ကျေးဇူးရှင်ပါဟ"

"ဟင်... ကျေးဇူးရှင်စာရင်းမှာ နွားလည်း ပါလာပြီလား"

"မနောက်နဲ့၊ ငါ အကောင်းပြောတာ၊ ငါတို့ဟာ လယ်ထဲမှာ နွားတွေ ပင်ပင်ပန်းပန်း ထွန်ယက်ပေးလို့ ရတဲ့ ဆန်ကို စားနေကြတာ မဟုတ်လား"

"ခုခေတ်မှာ နွားကို သိပ်မသုံးကြတော့ပါဘူး၊ လယ်ထွန်စက်နဲ့ပဲ ထွန်ကြတာ များပါတယ်၊ ငါ လယ်ထွန်စက် သား မစားရင် ပြီးတာပဲ"

ရင်ရင်ငြိမ်းက အကြောင်းပြချက်တစ်ခုထပ်ရှာဖို့ စဉ်းစားနေဟန်ရှိသည်။ ပေါ်ရေးက အရင်ဦးအောင် ပြော သည်။

"တကယ်တော့ အမဲသားစားတာ အကုသိုလ်တောင် ပိုနည်းသေးတယ်"

"ဘာရယ်... ကြည့်လည်း ပြောဦး"

"ဟုတ်တယ်လေ၊ နင် စဉ်းစားကြည့်စမ်း၊ နွားတစ်ကောင်ဆိုရင် လူတစ်ရာ လောက် စားလို့ရတယ်၊ အသက် တစ်ချောင်း ပဲ သတ်ရမယ်၊ ငါးတို့ ပုစွန်တို့ဆိုရင် အကောင်တွေ အများကြီးသတ်ရမယ်၊ နင် မကြာ ခဏချက်တတ်တဲ့ ငါးသလဲထိုးဆိုရင် ကြည့်စမ်း၊ လူတစ်ယောက်စာအတွက် အနည်းဆုံး ဆယ့်လေး ငါးကောင်တော့ ရှိတာပဲ၊ ကဲ... ဘယ်ဟာက အကုသိုလ်ပိုများလဲ "

ရင်ရင်ငြိမ်းက ခေါင်းခါပြီး-

"ဒီလိုမဟုတ်သေးဘူး၊ အကုသိုလ်ဆိုတာ စိတ်နဲ့လည်းဆိုင်တယ်၊ ဥပမာ နင့်ကို ခြင်တစ်ကောင်က လာ ကိုက်လို့ ဖျတ်ခနဲ ရိုက်သတ်လိုက်တယ်ဆိုပါစို့၊ နင့်စိတ်ထဲမှာ အဲဒီခြင်ကို သတ်ဖို့ ကြိုတင်ကြံစည်ခြင်း လည်း မရှိဘူး။ အမှတ်တမဲ့ သတ်လိုက်တာ၊ ဒေါသလည်း မပါဘူး၊ ပင်ပင်ပန်းပန်း အားစိုက်ထုတ်ရတာလဲ မဟုတ်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ နင် ကြောင်တစ်ကောင်ကို သတ်မယ်ဆိုရင်တော့ အဲဒီလို မဟုတ်တော့ဘူး၊ သတ်ချင် တဲ့ စိတ်ဇာက ပါလာပြီး နွားဆိုရင် ပိုဆိုးတာပေါ့ဟာ "

"နင့်ဟာကလည်း တော်တော်မျက်နှာလိုက်တာပဲ။ အကောင်ကြီးကြီးကို သတ်ရင် အကုသိုလ်ပိုကြီးတယ် ဆိုတော့ ဆင်ဆိုရင်တော့ သွားပါပြီ။ တန်ချိန်နဲ့ချီပြီး ငရဲကြီးတော့မှာပဲ "

"အကောင်ကြီးတာ ငယ်တာကို ပြောတာမဟုတ်ဘူး။ အကုသိုလ်စိတ်များတာ နည်းတာကို ပြောတာ။ လူကို သတ်တာဟာ အဆိုးဆုံးပဲပေါ့။ ဒေါသအပြင် မသေသေ အောင် သတ်မယ်ဆိုတဲ့ ရန်ငြိုးပါ ထပ် ပေါင်း လာတာကိုး "

"ကဲပါဟာ.. ငါ လူသားမစားပါဘူးလို့ ကတိပေးပါတယ်။ အမဲသားတော့ မစားဘဲ မနေနိုင်ဘူး။ ငါ ကိုယ်တိုင် သတ်တာလည်း မဟုတ်ဘူး။ သေပါစေဆိုတဲ့ ဒေါသတွေ ရန်ငြိုးတွေလည်း မပါဘူး။ အရသာရှိတာပဲ သိ တယ်"

"အဲဒါလည်း တကုာ လောဘတစ်မျိုး "

"လူပဲဟာ၊ ဒါတော့ ဘယ်ကင်းမလဲ "

ပေါ်ဇေးကတော့ ဒီလောက်နဲ့ အကျွတ်တရား ရမယ့်ကောင်မျိုးမဟုတ်။ အိမ်မှာ အမဲသားမချက်တော့ လမ်းထိပ်က ဆိုင်မှာ ဝိုင်းစိန်ကို သွားဝယ်ခိုင်းပြီးစားသည်။ တကယ်ဆိုလျှင် ရင်ရင်ငြိမ်းက အိမ်ပေါ်ကို တောင် အမဲသားယူမလာစေချင်။ အိမ်က ပေါ်ဇေး ပိုင်တာမို့မပြောသာဘဲ ကြည့်နေရတာ။

လမ်းထိပ်ဆိုင်မှာ လမ်းဘေးဆိုင်သေးလေး ဖြစ်သောကြောင့် ပေါင်သားတို့၊ မိုးခိုသားတို့လိုတော့ အကောင်းစား မဟုတ်။ အသားနှင့် အရွတ်တွဲလျက်ကို အရည်ကျဲကျဲ ချက်ထားခြင်းသာဖြစ်၏။ ပေါ်ဇေးက မကြာခဏ ဆိုသလို အမဲနှပ် ကောင်းကောင်းရသော ဆိုင်မှာ ဝင်စားလာတတ်သည်။ နူးအိနေအောင် ချက် ထားသော အမဲနှပ်ကို နှစ်ပွဲတစ်ခါတည်း မှာပြီး တဝစားသောက်သည်။

အိမ်ပြန်ရောက်တဲ့အခါ ရင်ရင်ငြိမ်းက-

"နင် အမဲသားတွေ စားလာတယ် မဟုတ်လား"

ဟု တန်းမေးတော့တာပဲ။

"ဟင်...နင် ဘယ်လိုလုပ် သိလဲ"

"သိတာပေါ့၊ ငါတို့လို အသီးအရွက် အဓိကစားတဲ့လူတွေက အသားစားကြူးတဲ့ လူတွေရဲ့ ကိုယ်နဲ့ မခံနိုင် ဘူး၊ ချက်ချင်း သိတယ် "

ညလည်း ရောက်ရော ရင်ရင်ငြိမ်းက ညှိစော်နံတယ်ဆိုပြီး ဘုရားခန်းထဲ သွားအိပ်တော့သည်။ ထိုအခါ ပေါ်ဇေးသည် ခွခေါင်းအုံးကြီးကိုသာ တအားဖက်ပြီး အဖော်ပြုရလေသည်။

ဒီပုံစံမျိုးနဲ့ကတော့ သိပ်မလွယ်ဘူး ထင်သည်။ လပြည့် လကွယ်ကျတော့လည်း ဥပုသ်စောင့်လို့ ပေါ်ဇေး အရက်သောက်မိတဲ့ နေ့ကျတော့လည်း ပါးစပ်က ချဉ်စုတ်စုတ်အနံ့ကို ရရင် အန်ချင်လာလို့ဆိုပြီး ဘုရားခန်းထဲ သွားသွားအိပ်တတ်သည်။ ကြာရင် ခက်တော့မည်။

ရင်ရင်ငြိမ်းသည် ကောင်းထွန်းကို တရားထိုင်နည်းပြခဲ့ဖူးသည်။ ကောင်းထွန်းက သဘောကျသွားပြီး မင်း တို့လည်း လုပ်ကြည့်ဖို့ကောင်းတယ်... ဟု တိုက်တွန်းဖူးသည်။ တကယ်တော့ ရင်ရင်ငြိမ်းက ပေါ်ဇေးကို ဟို အရင် ကလည်းက စည်းရုံးခဲ့ဖူးသည်။

"ကိုပေါ်၊ နင်ဟာ တစ်ခါ တစ်ခါ သိပ်ဒေါသကြီးတယ်၊ လုပ်ချင်တာရှိရင်လည်း မစဉ်းစား မဆင်ခြင်ဘဲ အလောတကြီး ဖွတ်လုပ်တတ်တယ်၊ အဲဒါ မကောင်းဘူး၊ ဒါတွေကို ထိန်းချုပ်ဖို့ဟာ စိတ်တည်ငြိမ်ဖို့ လို တယ်၊ နင် တရားထိုင်ကြည့်ပါလား၊ ငါ နည်းလမ်း ပြပေးမယ်"

"ဟာ... ငါ ဝါသနာမပါဘူး"

"ဒါက ဝါသနာနဲ့ မဆိုင်ဘူးလေ၊ လိုအပ်ချက်အရ လုပ်ရတာ"

"ငါ ငယ်ငယ်လေးရှိသေးတယ်၊ တရားမရချင်သေးဘူး"

"လောလောဆယ် စိတ်တည်ငြိမ်အောင်ပဲ ကြိုးစားကြည့်ပါ၊ နောက်မှ တစ်ဆင့်ချင်း တက်ပေါ့"

ပေါ်ရေးသည် ငြင်းဖို့ စိတ်ကူးပြီးမှ အကြံတစ်ခု ရသွားသဖြင့်-

"ဒီလို လုပ်လေ၊ ငါ အခု တရားထိုင်ကြည့်မယ်၊ နင် ခိုင်းတာ လုပ်တဲ့အတွက် တုံ့ပြန်တဲ့အနေနဲ့ ညကျရင် နင်လည်း ငါ လိုချင်တာကို လိုက်လျောရမယ်"

ရင်ရင်ငြိမ်း မျက်လုံးဝိုင်းသွားပြီး-

"ဘယ်လို ပြောလိုက်တာလဲ၊ နင် ငရဲကြီးတော့မယ်၊ ဒါမျိုးနဲ့ အပေးအယူ မလုပ်ကောင်းဘူး"

"ဒါဆိုလည်း ပြီးရောလေ"

"နင် တယ်ခက်ပါလား ကိုပေါ်ရယ်၊ ငါက နင့်ကို ကောင်းစေချင်လို့ ပေါ်ရေးက ခဏစဉ်းစားပြီး-

"ကောင်းပြီး၊ ဒီနေ့ ငါ စမ်းကြည့်မယ်၊ ငါ့ကိစ္စကိုတော့ နက်ဖြန်ညအထိ ရွှေ့ဆိုင်း ပေးမယ်၊ ဘယ့်နယ်လဲ"

ရင်ရင်ငြိမ်းတွေသွားသည်။ လင်မယားဆိုတာကတော့ တချို့ကိစ္စတွေမှာ ရှောင်လို့ မလွတ်နိုင်။ လောလော ဆယ် တစ်ခုခု အကျိုးရှိသွားရင်လည်း မနည်းဘူး။ တကယ်လို့ ပေါ်ဇေး စိတ်ပါသွားပြီး ဆက်ကြိုးစားဖြစ်ခဲ့ ရင် အမြတ်ပဲဟု တွက်ပြီး

"ဟုတ်ပြီလေ၊ နင့်သဘောပဲ"

ရင်ရင်ငြိမ်းက ဘုရားခန်းထဲ ခေါ်သွားသည်။ ဘုရားစင်ကို ပြင်ဆင်ထားပုံမှာ အတော်သပွယ်နေသည်။ ပေါ်ဇေးမှာ သူ မရောက်ဖူးတဲ့နေရာတစ်ခုကို ဝင်မိသလိုတောင် ထင်သွားသည်။ ဒီတော့မှ ဘုရားခန်းထဲ သူ မရောက်ဖြစ်တာ အတော်ကြာ သွားပါပကောဟု သတိရမိ၏။ အင်း... အေးတော့ အေးချမ်းသားပဲ။ ဒါ ကြောင့်လည်း ရင်ရင်ငြိမ်းက ဒီထဲမှာ အနေများတာဖြစ်မှာပဲ။

"တင်ပျဉ်ခွေပြီး ထိုင်လိုက်၊ လက်ဖဝါးနှစ်ဖက်ကို ဖြန့်ပြီး ဒူးပေါ်တင်ထား၊ ဒါမှမဟုတ်လည်း လက်ဝါးနှစ် ဖက် ယှက်ပြီး ထပ်ထား"

ပေါ်ဇေးက ခိုင်းသလို လိုက်လုပ်ရင်း ပြုံးစေ့စေ့ဖြစ်နေသည်။ ရင်ရင်ငြိမ်းက ဂရုမစိုက်ဘဲ ဆက်ပြောသည်။

"ကိုယ်ကို တောင့်တောင့် ကြီး လုပ်မထားနဲ့၊ သက်တောင့်သက်သာနေ၊ အကြောတွေကို လျှော့ထား၊ ဟုတ်ပြီ၊ မျက်စေ့ကို မှိတ်ထားလိုက်"

"ရင်ငြိမ်းရာ... နင် ဒီလောက် အပင်ပန်းခံပြီး ကြိုးစားနေစရာ မလိုပါဘူးဟာ"

"ဟင်... နင် ဘာပြောတာလဲ"

"နင် ငါ့ကို ညှာတာပါတေးနဲ့ မျက်စိမှိတ်ခိုင်းပြီး အလစ်မှာ ခိုးနမ်းမလို့ မဟုတ်လား"

"ဘုရားခန်းထဲမှာနော်... နင်"

"ကဲပါ... ကဲပါ... ဘာဆက်လုပ်ရမလဲ ပြော "

ဆိုပြီး မျက်စိမှိတ်လိုက်သည်။ ရင်ရင်ငြိမ်းက-

"အသက်မှန်မှန်ရှု။ သိပ်ပြင်းစရာမလိုဘူး၊ ပုံမှန်ရှုနေကျအတိုင်းပဲ၊ ထွက်သက်
ဝင်သက်ကိုသာ မှတ်၊ အာရုံကို နှာသီးဖျားမှာ စုထား"

ပေါ်ဇေး လိုက်လုပ်ကြည့်သည်။ ထွက်သက်၊ ဝင်သက် မှတ်၊ အာရုံကို
နှာသီးဖျားမှာ စုထား၊ နှာသီးဖျား... နှာသီးဖျား... နှာသီး... နှာ... ဟာ "နှာ"ဆိုတာကြီးက
ပါလာပြန်ပြီ။ သူ မျက်လုံးဖွင့်လိုက်ပြီး-

"မရဘူးဟာ၊ မလွယ်ဘူး"

"ငါ ထင်သားပဲ၊ နင်က အမြဲတမ်း စိတ်ယောက်ယက်ခတ်တတ်တဲ့လူမျိုးဆိုတော့၊
ကဲ... ငါ ပြောမယ်၊ စိတ် ကို အတင်းထိန်းချုပ်မထားနဲ့၊ တင်းမထားနဲ့၊ အတင်းထိန်းလေ
ပိုဆိုးလေ ဖြစ်မှာပဲ၊ အိပ်မပျော်တဲ့အခါ အတင်း ပျော်အောင် ကြိုးစားသလိုပဲ၊ ကြိုးစားလေ
အိပ်မပျော်လေဖြစ်တဲ့ သဘောမျိုးပေါ့၊ စိတ်ကို အလိုက်သင့် အလျားသင့်ကလေးနေပြီး
ဖြစ်တာကို ဖြစ်တဲ့အတိုင်း သိနေရုံပဲ"

ပေါ်ဇေး သဘောပေါက်သလိုတော့ ရှိသည်။ သိပ်တော့ မရှင်းသေး။ ရင်ရင်ငြိမ်းက
တစ်ချက် အကဲခတ် ကြည့်ပြီးမှ ဆက်ပြောသည်။

"စိတ်ကို ကြည့်မှန်တစ်ချပ်လို သဘောထား၊ မှန်ဆိုတာ သူ့ရှေ့ကိုရောက်လာတဲ့
အရာတစ်ခုကို အရှိအ တိုင်းပဲ ထင်ဟပ်ပြတယ်၊ အဲဒီအရာဝတ္ထု ကွယ်ပျောက်သွားတာနဲ့
ဘာပုံရိပ်မှ ထင်မကျန်ရစ်တော့ဘူး၊ မှန် တစ်ချပ်ဟာ ဘယ်အရာဝတ္ထုကိုမှ ဖမ်းယူ
ဆုပ်ကိုင်ထားတာမျိုးမရှိဘူး၊ နင် သဘောပေါက်လား "

ပေါ်ဇေးက ခပ်လေးလေး ခေါင်းညှိတ်သည်။

"စိတ်ထဲမှာ ပေါ်လာတဲ့ အာရုံတွေကို အသိအမှတ်ပြုရုံကလေးပဲထား၊ ဆက်မတွေးနဲ့၊ အာရုံနောက်ကို ဆက်မလိုက်နဲ့၊ ဥပမာ နင့်အာရုံထဲကို အစားအစာတစ်ခု ဝင်လာတယ်ဆိုပါတော့၊ ပန်းသီးပဲထား၊ ဪ... ပန်းသီးပါလားဆိုတဲ့ အသိမှာပဲ ရပ်ပစ်လိုက်၊ ပန်းသီး မစားရတာတောင် ကြာပြီ၊ ဒီပန်းသီးဟာ ချိုမလား၊ ချဉ်မလား၊ ခုနေခါ ဘယ်ဈေးလောက်များ ရှိမလဲဆိုတာမျိုး ခုနစ်စဉ် အမျှင်တန်း ဆက်မတွေးမိစေနဲ့၊ ဒီလို ပဲ၊ နင့်အာရုံထဲမှာ ငါ့ပုံပေါ်လာတယ်ဆိုရင်လည်း ဒါ ရင်ရင်ငြိမ်းပဲဆိုတာ သိရုံတော်ပြီ၊ ငါ့အကြောင်း ဆက် မတွေးနဲ့"

"ဟာ... ဒါတော့ မဖြစ်ဘူး၊ တခြားလူဆိုရင် ရတယ်၊ နင့်အကြောင်းဆိုရင်တော့ ဆက်မတွေးဘဲ မနေနိုင် ဘူး၊ အစက မပြောဘဲနေခဲ့ရင် တော်သေးတယ်၊ နင်က အစဖော်ပေးလိုက်တော့ ခက်သွားပြီ။ အခုတောင် ကြိုပြီးတွေးကြည့်ချင်လာပြီ" ရင်ရင်ငြိမ်းက ခက်ပါလား.... ဆိုသော ပုံစံဖြစ်သွား၏။ ခဏနေဦး... ဟု ပြောပြီး ထွက်သွားသည်။ စားပွဲ တင် နာရီ ကို ယူပြီး ပြန်လာသည်။ ပေါ်ဇေး၏ရှေ့မှာ ချပေးသည်။

"နင့်စိတ်က ငြိမ်လို့လည်းမရ၊ လှုပ်လို့လည်း မဖြစ်ဆိုတော့ တစ်မျိုး စမ်းကြည့်ရမှာပဲ၊ နင် ဒီနာရီက စက္ကန့်တံ လေး သွားနေတာကို စိုက်ကြည့်နေ၊ စိတ်ကလည်း စက္ကန့်တံလေးနောက်ကိုပဲ လိုက်။ အာရုံမလွင့်စေနဲ့၊ တတ်နိုင်သလောက် ကြိုးစားပြီး ထိန်းပေါ့"

ပေါ်ဇေးက သူပြောတဲ့အတိုင်း လိုက်လုပ်သည်။ လွယ်တော့မလွယ်လှ။ သို့ရာတွင် စောစောက နှာသီးဖျား ဆိုတာထက်တော့ တော်သေးသည်။ အစပိုင်းမှာ တစ်စက္ကန့်၊ နှစ်စက္ကန့်၊ သုံးစက္ကန့်ဆိုပြီး လိုက်ရေတွက်မိ သေးသည်။ ဆယ်နှစ်ဂဏန်း နေရာရောက်တော့ တစ်မိနစ်ဟု မှတ်လိုက်မိသေးသည်။ နောက်ပိုင်း စက္ကန့် တွေ များလာတော့ ရေတွက်ဖို့ မေ့သွားသည်။ ငါးစက္ကန့်တစ်ကန့်၊ တစ်တွဲကို

အသိအမှတ်ပြုမိပြန်သည်။ နောက်တော့ နာရီမျက်နှာပြင်ကို မမြင်တော့ဘဲ စက္ကန့်တံလေးသာ သိတော့သည်။ ခဏအကြာမှ မှေးခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ ဘာမှ မမြင်ရတော့သော်လည်း စက္ကန့်တံလေးကတော့ အာရုံထဲမှာပေါ်နေသည်။

သူ သတိပြန်ဝင်လာတော့ စုစုပေါင်း မိနစ် နှစ်ဆယ်လောက် ကြာသွားကြောင်း တွေ့ရသဖြင့်-

"ငါ မှေးခနဲ အိပ်ပျော်သွားတယ် ထင်တယ်"

ဟု ပြောလိုက်သည်။ ရင်ရင်ငြိမ်းက-

"အိပ်ပျော်တာ မဟုတ်ပါဘူး၊ နင် မျက်စိပွင့်နေတာပဲ၊ ပထမဆုံးအကြိမ်မှာ ဒီလောက်ရတာ မဆိုးပါဘူး၊ ဆက်ကြိုးစားကြည့်ပေါ့"

"နာရီက စက္ကန့်တံလေးကို စိုက်ကြည့်နေရုံနဲ့ တရားရမယ်ဆိုတာကတော့ သိပ်အဓိပ္ပါယ် မရှိသလိုပဲ"

ဟု ပေါ်ဇေးက စောဒကတက်လိုက်သည်။

"ဒါ စိတ်တည်ငြိမ်အောင် စ ပြီး အလေ့အကျင့် လုပ်ရုံပဲရှိသေးတယ်၊ တရား နဲ့ အဝေးကြီးလိုသေးတယ်၊ နောက်ပိုင်း ကျတော့မှ သမာဓိအားကို သတိထားကပ်ပေးရမှာ"

"မလွယ်ပါလား၊ ငါ့မှာ အဲဒီလောက် ပါရမီမပါဘူး ထင်တယ်"

"အခြေခံအဆင့်လောက် ရရင်တောင် မဆိုးပါဘူးဟ၊ အထိုက်အလျောက်တော့ အကျိုးရှိပါတယ်၊ ဆယ်မိ နှစ်ပဲ ရရ.. ဆယ့်ငါးမိနှစ်ပဲ ရရ၊ အဲဒီအချိန်အတွင်းမှာ အနည်းဆုံး လောဘ ဒေါသ မောဟ တော့ ကင်းသွား တာပဲ မဟုတ်လား"

"အဲဒီအတွက်ကတော့ အပင်ပန်းခံပြီး ထိုင်နေစရာမလိုပါဘူးဟာ၊ အိပ်ပစ်လိုက်ရင် ရတာပဲ။ အိပ်ပျော်နေပြီ ဆိုရင် ဘာမှမသိတော့ဘူးလေ။ လောဘတွေ ဒေါသတွေလည်း ဘယ်သတိရတော့မလဲ "

"မဟုတ်သေးဘူး၊ အိပ်တယ်ဆိုတာ သိစိတ်ကသာ အိပ်သာ၊ မသိစိတ်ထဲမှာတော့ ဆက်ပြီး လောင်မြိုက် နေတာပဲ။ မတူဘူး "

ပေါ်ဇေးသည် နားထောင်ရင်းက ရင်ရင်ငြိမ်းကို မမှိတ်မသုန် စိုက်ကြည့်နေသည်။ ရင်ရင်ငြိမ်းကတော့ သူ့ စကားကို စိတ်ဝင်စားစွာ စူးစိုက်နားထောင်နေတာဟု ထင်ပြီး ဆက်ရှင်းပြနေသည်။ ပေါ်ဇေးက-

"ရင်ငြိမ်း"ဟု ခေါ်လိုက်၏။

"ဟင်... ဘာလဲ "

"နင်က တော်တော်လှတာပဲနော် "

"ဖောက်လာပြန်ပြီဟာ "

"တကယ်ပြောတာဟာ၊ ငယ်ငယ်ကတော့ နင့်ကို မျက်လုံးညိုညို နဲ့ ချစ်စရာလေး ဆိုတာလောက်ပဲ သတိပြု မိတာ၊ ခုကျမှ နင်ဟာ မျက်လုံး... မျက်ခုံး.... နှာတံ... နှုတ်ခမ်း... အကုန်လှတယ်၊ တစ်မုံစီမုံကြည့်လေ လှ လေပဲ။ သူများတွေလို ပြင်လိုက် ဆင်လိုက်မှ ထွက်လာတာမျိုးမဟုတ်ဘူး၊ အိမ်နေရင်း ခုလို ရိုးရိုးလေး နေ နေလည်း ကြည့်လို့ကောင်းတာပဲ။ ဒါကြောင့် ငါ နင့်ကို သိပ်ချစ် နေရတာပေါ့"

ရင်ရင်ငြိမ်းမှာ သူ့အလှကို ချီးကျူးခံရသဖြင့် တခြားမိန်းကလေးတွေလို

"သိပ်ပိုတာပဲ"လို့လည်း မပြော။ ကျေနပ်ပီတိပြီးလည်း မပြုံး၊

တခြားလူတစ်ယောက်အကြောင်း ပြောနေတာကို နားထောင်နေရသလို မတုန်မလှုပ်ရှိနေရာမှ -

"တကယ်တော့ အလှအပဆိုတာ အရေပြားတစ်ထောက်စာပဲ ရှိတာပါဟာ"

"ဘာ.. အရေပြား... ဟုတ်လား"

"အေး.. ဟုတ်တယ်၊ ခုချိန်မှာ ငါ့ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်က အရေပြားတွေကို စိတ်မှန်းနဲ့ တစ်လွှာချင်း ခွာချပစ်ပြီး အတွင်းကို မြင်အောင် ကြည့်လိုက်လေ"

ပေါ်ဇေးမှာ ဘုမသိ ဘမသိ ငေးကြည့်နေသည်။

"ဟုတ်ပြီ၊ အဲဒီအခါမှာ ဘာမြင်မလဲ၊ အသားတွေ၊ အကြောတွေ၊ အရွတ်တွေပဲ မြင်ရမှာပေါ့၊ ဟုတ်ကဲ့လား"

ပေါ်ဇေး ယောင်ပြီး ခေါင်းညိတ်မိ၏။

"ဆက်ပြီး ခွာကြည့်လိုက်ဦး၊ အရိုးစုကိုပဲ မြင်ရမယ်၊ ပြီးတော့ အူတွေ... အသည်းတွေ... ကလီစာတွေပဲ တွေ့ရမယ်၊ ကဲ... ဘယ်မှာလဲ လှတယ်ဆိုတာ"

ပေါ်ဇေး မျက်လုံးပြုံးကြည့်နေ၏။ ရင်ရင်ငြိမ်း အားတက်လာပြီး -

"အေး... ဒါကြောင့် နိဗ္ဗိန္ဒတေးတပ်ထဲမှာ အရွတ်စု ရုပ်တုတွေကို မဟုတ်လေ ကိုယ်ထဲ၊ အပုပ်ရေ စိုရွဲလို့၊ ယိုမစဲ သူငါ၊ သွေး သည်းခြေ၊ ပြည် သလိပ်တွေက၊ အိမ်ဆိပ် လွှမ်းပြန်တော့တာ၊ သို့ကလောက် ရွံစရာကို၊ ကျွံတဏှာမက်စွဲလို့..."

"ဟာ... တော်တော့ တော်တော့ ဆက်မပြောနဲ့တော့၊ ငါ ကြောက်လာပြီ"

ဟု ပေါ်ဇေးက အလန့်တကြား တားမြစ်လိုက်သည်။ ရင်ရင်ငြိမ်းက-

"အေး... ဒါပဲ၊ ကြောက်ရမယ်လေ၊ ကြောက်ရမယ်၊ အခုဆိုရင် နင် ငါ့ကို စက်ဆုပ်ရွံရှာလာပြီမဟုတ်လား၊ တကယ်တော့..."

"ငါ သွားတော့မယ်"

ပေါ်ဇေးက ပြောပြီး ထပြေးသည်။ အပေါက်ဝရောက်မှ ပြန်လှည့်ကြည့်ရင်း -

"မနက်ဖြန် ညနော်၊ နင် ကတိပေးထားပြီးသား၊ ဒါပဲ"

ဟု ပြောပြီး ထွက်သွားသည်။

ရင်ရင်ငြိမ်း သက်ပြင်းချရင် ခေါင်းခါလိုက်သည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ပေါ်ဇေးသည် ထိုနေ့ညမှာတော့ ဘယ်လို အာရုံမျိုးမှ ဝင်မလာဘဲ နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်ပျော် သွားခဲ့တာ အမှန်ပဲဖြစ်၏။

လူပျိုဘဝတုန်းက ကောင်းထွန်း ယူလာခဲ့သော ကဗျာစာအုပ် တစ်အုပ်ရှိသည်။ ဒီထဲကမှ ကဗျာတစ်ပုဒ် မှတ်မိနေခဲ့သည်။ ပေါ်ဇေးသည် ကဗျာဆရာမဟုတ်သဖြင့် ထိုကဗျာသည် မော်ဒန်လား၊ ပိုစ်မော်ဒန်လား၊ ဂျီဒီပီဆိုလား ဘာလားတော့ မခွဲခြားတတ်။ ဖတ်လိုတော့ ကောင်းသားပဲ။

တဏှာကြိုက်တဲ့ အမိုက်တွေမှာ

"ရှက်စရာ တွေးတော့ သမုဒယ တဏှာ

မဂ္ဂဆေးနဲ့ ကုရမှာ"... ဆိုတဲ့

တရားတော်ကိုလည်း နာဖူးပါရဲ့။

"မှောင်တဏှာခွင်၊ ခြေစုံဝင်က

ဆင်ခြင်ကင်းစွာ၊ ပျက်စီးရာ၏"... ဆိုတဲ့

တိကရုံတ္တရအဇကထာကိုလည်း ဖတ်ဖူးပါရဲ့။

"ခြောက်ခုအာရုံ၊ ကာမဂုဏ်ဆန္ဒ ပဋိစ္စသမုပ္ပါန်

ရှုပ်ပြန်အတွင်း အပ တဏှာ"... ဆိုတဲ့

ဗုဒ္ဓရဲ့ တရားတော်ကိုလည်း သိပါရဲ့။

ဒါပေမဲ့...

ချစ်သူက ပြုံးပြတဲ့အခါ ပီတိသောမနဿ ဖြစ်ရတယ်။

တဏှာဆိုတဲ့ ဖမ်းစားတတ်သော အရာဟာ

ချစ်စရာ သိပ်ကောင်းပါကလား။

ချစ်သူက မုန်းတဲ့အခါ

သောကပရိဒေဝမီး တောက်လောင်ရတယ်။

"စိတ်ကို စိတ်အတိုင်းတိုင်း ထားရမယ်။

ဒုက္ခကို ဒုက္ခအတိုင်းတိုင်း ထားရမယ်"ဆိုတာကို

ဘယ်လိုလုပ် ဆင်ခြင် လိုက်နာနိုင်ပါ့မလဲ။

ချစ်သူရဲ့ နှုတ်ခမ်းဆီက

ကြာညိုနဲ့သင်းတဲ့

အာခံတွင်းနံ့ကို ရတဲ့အခါ
 "ကာယအပုပ်ကောင်ဟာ ဟုတ်ယောင်သာ
 ရုပ်ဆောင်စွာ တုပ်နှောင်ခါ သူ လှည့်စား" ဆိုတာ
 ရယ်စရာကလေးတောင် ကောင်းလိုက်လှပါကလား။

အရှင်ဘုရား...
 ဘုရား တပည့်တော်သည်
 "ဇာတိ" စသော
 မီးဆယ့်တစ်မီးတို့ လောင်ကျွမ်းရာ
 ဤဒုက္ခ ကမ္ဘာကြီးထဲ၌ပင်
 ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်သဘောအရ
 ဘဝအသစ်အသစ်တို့ ဖြစ်၍
 တဏှာအချစ် အချစ်တို့၏
 ဖမ်းစားမှုကို
 ဆက်လက်၍ ခံစားနေပါရစေဦးဘုရား...။
 ရင်ရင်ငြိမ်းကို ထိုကဗျာ ဖတ်ခိုင်းကြည့်ခဲ့ဖူးသည်။

"ဦးပုည ရေးတဲ့ ဟောရင်းသာ ပျံလွန်တော်မူမည်ဆိုတာ နင့်လို လူမျိုးကို ပြောတာဖြစ်မှာပဲ၊ ငါတော့ လူ ပေါင်းမှားပြီ ထင်တယ်"

ရင်ရင်ငြိမ်းက စိတ်ပျက်လက်ပျက် လေသံမျိုးဖြင့် ပြောလေသည်။ ပေါ်ဇေးကတော့ လူပေါင်းမှားတယ်ဆို တာ သူက မှားတာလား၊ ငါက မှားတာလား။ နှစ်ယောက်စလုံးကပဲ မှားတာလား။ ဒါမှမဟုတ် လူပေါင်းလွဲ နေတာ ဖြစ်မယ်ဟု တွေးမိ၏။

အောင်ချို တို့ အိမ်ကို သွားရတာ ခပ်လန့်လန့်ပဲ။ ပြောစရာကိစ္စ ရှိနေလို့သာပေါ့။ အပြင်မှာ တွေ့ဖို့ ချိန်းလိုက် ကောင်းသား ဟုလည်း တွေးမိသည်။ ဟိုရောက်ရင်တော့ ဒီကောင်ကို အပြင် ခေါ်ထုတ်ရမည်။ အိမ်မှာ ပြောလို့မကောင်း။ သူများတေ ကြားလို့ မဖြစ်သော အကြောင်းအရာ။ သူနှင့် ရင်ရင်ငြိမ်းတို့၏ ကွာရှင်းစာချုပ် မှာ လက်မှတ် ထိုးပေးဖို့ အောင်ချိုကို စည်းရုံးရမည် ဖြစ်၏။

အောင်ချိုက မိန်းမနဲ့ ရန်တကျက်ကျက် ဖြစ်တတ်သော်လည်း တကယ်တမ်း ကျတော့ စိတ်က ပျော့သည်။ ဒါကြောင့်လည်း ရန်ဖြစ်ပြီးရင် သူကပဲ အမြဲစပြီး ပြန်ချော့ရတာ။ ဒီကောင်ကို သိမ်းသွင်းရတာ သိပ်တော့ ခဲယဉ်းမယ် မထင်။ သူက သူငယ်ချင်းတွေ အပေါ်မှာလည်း အလျော့ပေး လိုက်လျောတတ်သည်။

အောင်ချိုက ခပ်ပျော့ပျော့ ဖြစ်သော်လည်း သူ့အဖေ ဦးအောင်ကြီးကတော့ လူဖြောင့် စိတ်တိုကြီး ဖြစ်၏။ဒေါသကလည်း ကြီးသည်။စိတ်မထင်လျှင် လက်ပါ တတ်သည်။ စိတ်ကလည်း အမြဲတမ်းလိုလို မထင်ဘဲ ဖြစ်နေတတ်သည်။ အောင်ချို သူငယ်ချင်းတွေကို သူ့သားနှင့် တန်းတူ သဘောထားသည်။

ဆိုလိုတာ ကတော့ အောင်ချိုကို နားရင်း တစ်ချက် ရိုက်လျှင် ကျန်တဲ့ကောင်တွေ ကိုလည်း တစ်ချက်စီပဲ ဆိုတာမျိုးပေါ့။

သူတို့ သူငယ်ချင်းတွေထဲမှာ ဦးအောင်ကြီးရဲ့ ရိုက်ချက်နဲ့ လွတ်တဲ့ လူရယ်လို့ မိန်းကလေးတွေပဲ ရှိသည်။ နည်းတာနဲ့ များတာသာ ကွာသည်။ အခံရဆုံးကတော့ အောင်ချိုပဲ။ တစ်ခါတလေ အပြစ်လုပ်တဲ့လူက တခြားတစ်ယောက်။ ဒါကို ဦးအောင်ကြီးက 'မင်းက မတားဘူးလား။ အလိုတူ အလိုပါမို့လား' ဆိုပြီး အောင်ချိုပါ ရောပြီး အပျင်းခံရသည်။

သူတို့ အုပ်စုထဲမှာ အဆော်ခံရဆုံးက အောင်ချိုနှင့် ကံညွန့်မောင်တို့ဖြစ်၏။ အလယ်အလတ်အဆင့် ရှိ သူတွေက ရဲမော်နှင့် ပေါ်ဇေး။ အသက်သာဆုံးကတော့ အေဘီကျော် နှင့် ကောင်းထွန်း တို့ပဲ။ အေဘီကျော် က ရူးသလို ပေါသလိုနဲ့ ရှောင်ထွက်တတ်လို့။ ကောင်းထွန်းကျတော့ နည်းနည်းထူးခြားသည်။ ဦးအောင်ကြီးသည် ကောင်းထွန်းအပေါ်မှာကျတော့ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ရှိတယ်ဆိုပြီး အကောင်းမြင်ချင် သော သဘောထားမျိုးရှိသည်။ နောက်ပိုင်းမှာ ကောင်းထွန်း အသောက်ကြမ်းလာတာကိုတောင် သိပ် မကြိုက်သော်လည်း ပြင်းပြင်းထန်ထန်တော့ မပြော။ လူကြီးပီပီ ရှေ့ကို ကြိုမြင်နေသလားတော့ မသိ။

"အဲဒီလို ကောင်မျိုး က တစ်နေ့ပြတ်ပြီဆိုရင် တိခနဲပဲ။ အကောင်းဘက်ကို ချက်ချင်းပြောင်းသွားလိမ့် မယ်။ ကြည့်နေ "ဟု ကြိုတင် နိမိတ်ဖတ်ခဲ့သေးသည်။

မိန်းကလေးတွေထဲမှာတော့ သူ စိတ်တိုင်းအကျဆုံးက သိတော်မူကြတဲ့အတိုင်း သူတော်ကောင်းမလေး ရင်ရင်ငြိမ်းပဲပေါ့။

"အင်မတန် ကုန်ကြွေးသိက္ခာရှိတဲ့ မိန်းကလေးပဲ။ ငပေါ်နဲ့တောင် မတန်ဘူး"ဟု ချီးကျူးလေ့ရှိ၏။

ဦးအောင်ကြီးက ခုလို ခပ်ကြမ်းကြမ်းကိုင်တာကို ကျန်တဲ့ မိဘတွေကလည်း ကျေနပ်ရုံမက အားပေး ထောက်ခံမှုတောင် ပြုကြသေးသည်။

အဖေသည် ပေါ်ဇေးကို ရိုက်လေ့မရှိ။ ရိုက်လို့လည်း မဖြစ်။ အမေနှင့် ပြဿနာတက်လိမ့်မည်။ ထို့ကြောင့် အဖေက ဦးအောင်ကြီးဆီမှာ အပ်ထားသည်။

"ငပေါ်တစ်ကောင်နဲ့ ပတ်သက်လို့ အမြင်မတော်တာရှိရင် ဆော်သာ ဆော်ပျို့ ကိုအောင်ကြီး၊ ကျိုးပဲ့ သွားရင် ကျုပ်ဘာသာ ဆေးကုယူမယ် "

ဦးအောင်ကြီးကလည်း လက်ခံသည်။ ကတိလည်း တကယ်တည်သည်။ ကံညွန့်မောင်မှာ အဖေ မရှိတော့။ သူ့အမေကလည်း ဒီကောင့်ကို မနိုင်။ ထို့ကြောင့် တစ်ခုခုဖြစ်လျှင် ဦးအောင်ကြီးကို သွားတိုင်ရသည်။ ထို့ကြောင့် သူတို့ သူငယ်ချင်း အုပ်စုသည် မိရင်း ဖရင်းထက် ဦးအောင်ကြီး ကို ပိုကြောက်ကြသည်။

အောင်ချိုတို့ လင်မယားသည် ဦးအောင်ကြီးတို့နှင့် အတူတူနေသည်။ သူ ရတဲ့လခနဲ့ဆိုလျှင် မိဘ အထောက်အပံ့မပါဘဲ မရပ်တည်နိုင်။ ထို့ကြောင့် ဦးအောင်ကြီး၏ လက်အောက် က မလွတ်မြောက်နိုင် သေး ဟု ဆိုရမည်။ တစ်အိုးတစ်အိမ်ခွဲနေလည်း သိပ်တော့မထူး။ ပေါ်ဇေးတို့ကောင်တွေတောင် ခုထိ ဦးအောင်ကြီးရဲ့စက်ကွင်းက မလွတ်နိုင်သေးတာဘဲ။

"ဦးလေးအောင်... နေကောင်းလား "

ပေါ်ဇေးက နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။ ဦးအောင်ကြီးက မော့ကြည့်ပြီး -

"လာပြန်ပြီ တစ်ကောင် "

ဟု တုံးတိတ်ကြီး ပြောလိုက်သဖြင့် ပေါ်ဇေး ကြောင်အအဖြစ်သွား၏။ ထိုစဉ်မှာ အောင်ချိုတို့အမေ ထွက်လာသည်။ မျက်နှာထားကို အကဲခတ်ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် အဘိုးကြီး ဒေါကန်နေကြောင်း ရိပ်မိ လိုက်၏။ ထို့ကြောင့် ဆက်တီခုံ မှာ ခပ်ကုပ်ကုပ်ကလေး ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး- "အောင်ချို ရှိလား ဒေါဒေါ " ဟု အဘွားကြီးကို ဦးတည်မေးလိုက်သည်။

"မင်းကောင်ကို ဝါ အိမ်ပေါ်က နှင်ချလိုက်ပြီ" ဟု ဦးအောင်ကြီးက လှမ်းပြောသည်။

"ဗျာ..."

"အေး... ဟုတ်တယ်၊ အကြောင်းစုံသိချင်ရင် အဲဒီမှာ မေးကြည့်" အဘွားကြီးဘက် မေးခွဲပြရင်း ပြောလိုက်ပြီး စာပြန်ဖတ်နေသည်။ အဘွားကြီးက ကုလားထိုင်မှာ ဝင် ထိုင်သည်။ ပေါ်ဇေးက ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲဆိုသော သဘောမေးဆတ်ပြသည်။

"အောင်ချိုတို့လင်မယား နေ့လယ်က ရန်ဖြစ်ကြတယ်"

"သူတို့က မကြာခဏ ဖြစ်နေကျပဲ ဒေါ်ဒေါ်ရာ"

"ဒီတစ်ခါတော့ မင်းသူငယ်ချင်းက လက် ပါလာတယ်"

"လက်..."

"သူက စီစီကို လည်ပင်းညှစ်တယ်လေ၊ စီစီက အော်တော့ မင်းဦးလေးက သိသွားတာပေါ့၊ အဲဒါ စိတ်ဆိုးပြီ"

"အေး... အဲဒါကြောင့် ငါ ဒီကောင့်ကို လက်သီးနဲ့ထိုးပြီး အိမ်ပေါ်က နှင်ချလိုက်ပြီ၊ ဘယ်နှယ်ကွာ... တစ်ဖက်သားက အားနွဲ့တဲ့ မိန်းကလေး၊ လင့်တစ်မျက်နှာ တစ်ရွာထင်ပြီး ငါတို့အိမ်မှာလာနေရတာ၊ ဒီလို တစ်ဖက်သတ် အနိုင်ကျင့်တာမျိုး ငါ သည်းမခံနိုင်ဘူး"

အဘိုးကြီးက ဝင်ပြောပြန်သည်။

"အခု အောင်ချိုက ဘယ်မှာသွားနေလဲ"

"သူ့ယောက္ခမအိမ်ပဲ သွားမှာပေါ့"

ပေါ်ဇေး အံ့ဩသွားပြန်သည်။ လင်မယား ရန်ဖြစ်ရာမှ အဖေလုပ်တဲ့သူက ချွေးမဘက်က ပါသည်။ သား ဖြစ်သူကို လက်သီးနှင့်ထိုးပြီး နှင်ချသည်။ ထိုအခါ

အဲဒီကောင်က ယောက္ခမအိမ်ကို ဆင်းသွားသည်။ အတော် ထူးဆန်း တဲ့ကိစ္စပဲ။ ဘယ်လို နားလည်းရမှန်းတောင် မသိတော့။

"အောင်ချိုဆိုတဲ့ကောင်က သူ့ယောက္ခမဆီသွားပြီး ပပ်ချွန်ပဲချွဲ လုပ်မှာပေါ့၊ ဟိုလင်မယားကလည်း ခပ် တုံးတုံးတွေ၊ သမက်ပြောသမျှ ယုံမှာပဲ"

အဘိုးကြီး စာပြန်ဖတ်နေသည်။ အဘွားကြီးက ထထွက်သွားသည်။ ခဏအကြာတွင် စီစီ ထွက်လာပြန် သည်။

"စီစီ နေကောင်းလား "

ဟု ပေါ်ဇေးက နှုတ်ဆက်သည်။ စီစီသည် ပေါ်ဇေးကို အောင်ချို၊ ဘက်တော်သားဟု သတ်မှတ်သလား မသိ။ သိပ် ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရှိပုံမရ။ လည်ပင်းကို လက်နှင့်ပွတ်နေပြီးမှ-

"ကိုပေါ် သူ့ဆီ လိုက်သွားမှာလား "

ဟု မေးသည်။ ပေါ်ဇေးက ဦးအောင်ကြီးဘက် တစ်ချက်ငဲ့ကြည့်ရင်း-

"အဲ... သိပ်တော့ မသေချာပါဘူး"

"တကယ်လို့ သူ့ကို တွေ့ရင် အဲဒီအိမ်ကိုတော့ စီစီ ဘယ်တော့မှ လိုက်လာမှာမဟုတ်ဘူးလို့ ပြောလိုက် ပါ။ ဒါပဲ"

ဟု ပြောပြီး ခြေဆောင့်နှင်းရင်း ပြန်ထွက်သွားသည်။ ပေါ်ဇေးတစ်ယောက်တည်း ခဏကြာအောင် ကြောင်တောင်တောင် ဝိုင်နေသည်။ ပြန်ဖို့ အချိန်တော်ပြီ။ သူ ထရပ်လိုက်ပြီး-

"ကျွန်တော် ပြန်ပါဦးမယ် ဦးလေးအောင် "

ဟု လှမ်းနှုတ်ဆက်သည်။ ဦးအောင်ကြီးက သူ့ကို စူးစူးရဲရဲကြီး ကြည့်ပြီး ပြောလိုက်သည်။

"မင်းလည်း ကြပ်ကြပ် သတိထားနေ"

ပေါ်ဇေး လန့်သွားသည်။ သူတို့အကြောင်းတွေများ သိသွားပြီလား။ ရင်ရင်ငြိမ်းကများ လာတိုင်သွားပြီ လား။ မရဲတရဲ အကဲခတ်ကြည့်သည်။

ဦးအောင်ကြီးသည် ဘာမှထူးခြားဟန်မပြဘဲ မဂ္ဂဇင်းစာအုပ်ကို သာ ပြန်ဖတ်နေတာ တွေ့မှ ပေါ်ဇေး စိတ်သက်သာရာရသွား၏။ ကိုယ်ကို ယုံ၍ ခေါင်းငုံ့ပြီး အသာ လစ် ထွက်လာခဲ့သည်။

တံခါးဝမှထွက်လာသောအခါ အပြင်မှာ ရပ်စောင့်နေသော အသွားကြီးကို တွေ့ရသည်။

"မင်း... ဟိုအိမ် သွားမှာမဟုတ်လား "

ဟု မေးသည်။ ပေါ်ဇေး ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ရသည်။

"အောင်ချို့့ကို ဒါလေး ပေးလိုက်ပါ"

ပြောပြီး စာအိတ်တစ်အိတ်ပေးသည်။ လက်တစ်လုံးလောက် ထူသည်။ ကြည့်ရတာ အထဲမှာ တစ်ထောင်တန် ငွေစက္ကူတစ်အုပ် ထည့်ထားပုံရသည်။

အိမ်တံခါးဖွင့်ထားသည်။ အထဲမဝင်ခင်မှာပင်-

"အား ... နာတယ် အမေရဲ့."

ဆိုသော အောင်ချိုအသံကို ကြားရသည်။ ပေါ်ဇေး အိမ်ထဲ ဝင်လိုက်သောအခါ ဧည့်ခန်းထဲမှာ အောက် ပါမြင်ကွင်းကို တွေ့ရလေသည်။

ယောက္ခမအဘွား ကြီးသည် အောင်ချို၏ ပါးနှင့် မေးရိုးကို ဆေးလိမ်းပေးနေသည်။ အဘိုးကြီးက လက် နောက်ပစ် ပြီး အခန်းထဲမှာ ခေါင်တုံ့ခေါက်ပြန် လမ်းလျှောက်နေသည်။

"အရိုးများ ကျိုးသွားသလား မသိဘူး"

ဟု အဘွားကြီးက စိုးရိမ်သော လေသံဖြင့် ပြောသည်။ အဘိုးကြီးက-

"ကျိုးတော့ မကျိုးလောက်ပါဘူး၊ ကျိုးရင် ဒီလို ဘယ်နေနိုင်မလဲ"

ပြန်လည် မှတ်ချက်ပေးနေစဉ် အဘွား ကြီးက ပေါ်ဇေးကို အရင်မြင်သည်။

"မောင်ပေါ်ဇေးပါလား၊ ဟောဒီမှာ မင်းသူငယ်ချင်းတော့ အာဠာဝက လက်ချက်မိလာတယ်"

ဟု ဆီးပြောသည်။ အောင်ချိုက "ကျွတ် ကျွတ်..."ဟု ညည်းလိုက်ရင်း-

"ထိုင်ကွာ"

ပေါ်ဇေး ဝင်ထိုက်သည်။ အဘွားကြီးက-

"ကိုအောင်ကြီးတစ်ယောက်ဟာ သိပ်ရက်စက်တာပဲ၊ အဖေရင်းမှ ဟုတ်ရဲ့လား မသိဘူး"

ဟု မကျေမချမ်းပြောသည်။ ထိုစကားမှာ အဘိုးကြီး စိတ်ကိုလည်း ဆွပေးလိုက်သလို ဖြစ်သွားပြီး-

"ဆုံးမတာလည်း ဆုံးမပေါ့ကွာ၊ ဒီအရွယ်ကြီးရောက်နေမှ ပါးစပ်ကပြောရင်လည်း ရပါတယ်၊ ဒီလို တဆုံးတဆ လုပ်စရာမလိုပါဘူး၊ ကိုအောင်ကြီး ဆိုတဲ့လူဟာ တကယ့် ဒေါသကုမ္မာရပဲ"

"ရှင့်သမီးရဲ့ စနက်လည်း ပါနိုင်တယ်"

"အေး... ဒါလည်း ဟုတ်တာပဲ၊ စီစီဟာ တိုးတိုးတိတ်တိတ် ကျိတ်ပြီး ပြဿနာရှာတတ်တယ်၊ ကိုယ့် သမီး အကြောင်း ကိုယ် သိတာပေါ့"

"အခုလည်း သူက ယောက္ခမတွေကို ကပ်ပြီး သွေးထိုးပေးတာ ဖြစ်မှာပေါ့၊ ဟိုကလည်း ပြောသမျှ ယုံမှာ ပဲ၊ စီစီက ခွဲခွဲပျစ်ပျစ် လုပ်တတ်တာကိုး"

ပေါ်ဇေးမှာ ကျိတ်ပြီး ရယ်ချင်နေ၏။ လူကြီးများမှာ ခုလိုပဲ စွဲမိစွဲရာတွေ ဖြစ်တတ်သလား မသိ။ ကြည့်ရ တာတော့ အောင်ချိုက စီစီကို သူလည်ပင်းညှစ်တဲ့ အကြောင်းကိုတော့မပြောဘဲ ထိမ်ချန်ထားပုံရသည်။

"ကဲ ကဲ... စိတ်ပြေလက်ပျောက် အပြင်လေး ဘာလေး ထွက်ကြပါလားကွ "

ဟု အဘိုးကြီးက စကားစ တော့ အဘွားကြီးက-

"အို.. အပြင်မှာ မိုးက အေးသနဲ့၊ တော်ကြာ ဒဏ်ရာက ပိုရင်းလာပါဦးမယ်"

"ဒီတော့လည်း ရမ်နှစ်ပက်လောက် ချလိုက်ပေါ့၊ သွေးပူသွားရင် သက်သာသွားမှာပဲ "

"ရှင်က မြှောက်ပေးနေပြန်ပြီ"

"အဲ အဲ... ငါ့ဆီမှာ သားအကြီးကောင် ပေးထားတဲ့ ဘရန်ဒီတစ်ပုလင်း ရှိတယ်ကွ၊ ယူသွားပါလား"

"တော်ပါပြီ အဖေ၊ ကျွန်တော်တို့ လက်ဖက်ရည်ပဲ သွားသောက်တော့မယ် " လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ကို ထွက်လာကြတော့မှ ပေါ်ဇေးက မေးသည်။

"စီစီကို မင်းလည်ပင်းညှစ်တဲ့ကိစ္စကိုတော့ မပြောဘဲ လျှိုထားတယ် မဟုတ်လား "

"ဟာ... လည်ပင်းညှစ်တာ မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ တစ်ချိန်လုံး ဖျစ်တောက် ဖျစ်တောက်နဲ့ ပြဿနာရှာလို့ စိတ်တိုပြီး ပခုံးကို လက်နဲ့ဖိပြီး တွန်းလိုက်တာကို စီစီက ကယ်ကြပါဦး... ကျွန်မကို လည်ပင်းညှစ်သတ် နေပါတယ်လို့ အော်တော့ အဘိုးကြီးက ပြေးဝင်လာပြီး ဘာမပြော ညာမပြောနဲ့ ပိတ်ထိုးတာကွ "

လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ ထိုင်မိကြတော့ ပေါ်ဇေးက အောင်ချိုအမေ ပေးလိုက်သော စာအိတ်ကို ထုတ် ကမ်းလိုက်သည်။ အောင်ချိုက စာအိတ်ကိုဖွင့်၍ ဟကြည့်ပြီး - "ပိုက်ဆံတွေကွ " ဟု ပြောရင်း သက်ပြင်း ချသည်။

"ဒါဟာ ငါ တော်တော်နဲ့ အိမ်ပေါ်ပြန်တက်ခွင့်ရမှာ မဟုတ်ဘူးလို့ အချက်ပြလိုက်တဲ့ သဘောပဲကွ၊ မင်း မရောက်ခင်ကတည်းက ဟိုဘက်အိမ်နဲ့ ဒီဘက်အိမ် ပြဿနာဖြစ်ကြသေးတယ် "

အောင်ချို ဒဏ်ရာကြီးနဲ့ ဖူးရောင်ပြီးရောက်လာတော့ ယောက္ခမအဘွား ကြီးက စီစီဆီ ဖုန်းလှမ်းဆက်ပြီး ဆူပူကြိမ်းမောင်းသည်။ အောင်ချိုက လည်ပင်းညှစ်ပါတယ် ပြောတာကို မယုံ၊ ညည်း ပလီပလာလုပ် တာ... ဟု ဆိုသည်။ ထိုအချိန်တွင် အောင်ချိုအမေက ဖုန်းကို လွှဲယူပြီး ဝင်ပြောသည်။ ဒီဘက်က အဘွားကြီးက စကားပိုတတ်သဖြင့် အောင်ချိုအမေ ခံနေရသည်။

ထိုအခါ ဦးအောင်ကြီးက ဖုန်းကို ဆွဲလုပြီး ဝင်ပါလာသည်။ သူက ဖိဟောက်နေသဖြင့် ဒီဘက်က အဘွားကြီးက-

"ရှင် ကျွန်မကို ငေါက်စရာမလိုဘူး။ ကိုယ့်ချွေးမ ကိုယ် နိုင်အောင် ထိန်း" ဟု ပြန်အော်သည်။ နောက်တော့ ဒီဘက်က အဘိုးကြီးကပါ ဝင်ပြောရင်း လူကြီးနှစ်ယောက် ငြိကုန်ကြ သည်။ ဦးအောင်ကြီးက-

"ခင်ဗျားလို ခွက်ပုန်းနဲ့ စကားပြောရတာ ကျုပ် သိက္ခာကျတယ် "

ဆိုသဖြင့် ဒီဘက်က အဘိုးကြီး ပေါက်ကွဲပြီး-

"ခင်ဗျား သတ္တိရှိရင် နှစ်ယောက်ချင်း ချမလား"

ဟု ချဲလင်း ခေါ်တဲ့အထိ ဖြစ်ကုန်သည်။

"အဲဒါပဲကွ၊ အခြေအနေက တော်တော်တင်းမာသွားတာ၊ ငါတော့ ဒီအိမ်မှာ တစ်လ ကိုးသတင်း သောင် တင်နေတော့မှာပဲ "

ဟု အောင်ချိုက ပြောသည်။ ပေါ်ဇေးလည်း စိတ်ဓာတ်ကျသွားတာပါပဲ။ အောင်ချိုတို့ ပြဿနာနှင့် လာ တိုးနေသဖြင့် သူ့လာရင်းကိစ္စကို ပြောဖို့ခက်သွားပြီကိုး။

"အဲဒါ မင်း ငါ့ကို ကူညီပါလား သူငယ်ချင်းရာ"

အောင်ချို က လေပျော့ကလေးဖြင့် ပြောသည်။

"ဘယ်လို ကူညီရမှာလဲ "

"အဖေ့ကို မင်း ပြောပေးပါလား"

"ဟာ... မဖြစ်ဘူး၊ အခုတောင် မင်းလည်း ကြပ်ကြပ်သတိထားလို့ ငါ့ကို ကြိမ်းလိုက်သေးတယ်၊ ငါ မပြောရဲဘူး"

"အမေကတစ်ဆင့် ပြောရင် ရနိုင်ပါတယ်"

အောင်ချိုအကြောင်း သူသိသည်။ ဒီကောင်က စီစီနဲ့ ကြာကြာခွဲနေနိုင်သူမဟုတ်။

ပေါ်ဇေး အကြံတစ်ခု ရသွားသည်။

"အေးကွာ... စီစီက ဒီအိမ်ကို သူ ဘယ်တော့မှ လိုက်လာမှာမဟုတ်ဘူးလို့ ပြောတာ စိတ်ထဲက တကယ်ပါလို့ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ လူကြီးတွေ ရှေ့မှာမို့လို့ မင်းအဘိုးကြီး ကျေနပ်အောင် ပြောတာ ဖြစ်လိမ့် မည်။ သူ မျက်နှာကတော့ နည်းနည်းညှိုးနေသလိုပဲ"

"ဟုတ်တယ်၊ ဖြစ်နိုင်တယ်၊ စီစီအကြောင်း ငါ သိတယ်၊ ငါ့အပေါ်မှာ ကြာကြာစိတ်ဆိုးမှာ မဟုတ်ဘူး"

"ငါ စိတ်ကူးတာက ဒီလိုကွ၊ စီစီကို အရင်သွားစည်းရုံးမယ်၊ အဲဒီကမှတစ်ဆင့် မင်းတို့အမေကို ပြော မယ်။ ဒီနည်းနဲ့ မင်းအဘိုးကြီးကို ချဉ်းကပ်ရမယ်"

"ကောင်းတယ်ကွာ၊ ကောင်းတယ်၊ မင်းကို ငါ အားကိုးပါတယ် သူငယ်ချင်းရာ"

သူ့အပေါ် ပုံပြီး ယုံကြည်မှုရှိပြီဆိုတော့မှ ပေါ်ဇေးက

"တစ်ခုတော့ ရှိတယ်ကွာ၊ မင်းကိစ္စ အဆင်ပြောသွားပြီးရင် မင်း ငါ့ကို ပြန်ပြီး အကူအညီတစ်ခု ပေးရမယ်"

"ဘာလဲ ပြော"

"အဲဒီအချိန်ကျမှ ပြောမယ်"

"ဟင်... မင်းဟာက ဘာမှန်းလဲ မသိဘဲနဲ့"

"မင်းကို လုံးဝထိခိုက်နှစ်နာမှု မဖြစ်စေရဘူး။ ငါ့ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကိစ္စပဲ ဘယ်နှယ်လဲ"

"ဒါဆို ပြီးရော့ကွာ "

"မင်း ကတိပေးတယ်နော် "

"အေး... ပေးတယ် "

အောင်ချိုက ခဏစဉ်းစားလိုက်ပြီး-

"ငါ စိတ်ကူးတစ်ခု ရတယ်ကွ။ ငါ့ကိစ္စ ရင်ရင်ငြိမ်းကို အကူအညီတောင်းရင် ကောင်းမယ်ထင်တယ်။ သူ ပြောရင်တော့ အဖေက လက်ခံမှာပဲ "

လာပြန်ပြီ ရင်ရင်ငြိမ်း... ဟု ပေါ်ဇေး စိတ်ထဲက ရေရွတ်လိုက်ပြီးမှ-

"မဖြစ်ဘူး။ ရင်ရင်ငြိမ်းက အနှောင်းတို့၊ ဒေစီပွင့်တို့ မြေရီဝင်းတို့ကို လျှောက်ပြောချင်ပြောမှာ၊ လူသိများ ရင် စကားတွေ ရှုပ်ကုန်မယ်၊ မင်းလည်း သိက္ခာကျ သွားလိမ့်မယ်။ မင်းလည်း ရင်ငြိမ်းဆီ ဖုန်းတွေ ဘာ တွေ မဆက်နဲ့၊ သိလား"

ဟု တစ်ခါတည်း နှုတ်ပိတ်ထားလိုက်ရ၏။

ကံညွန့်မောင် အိမ်ကို ရောက်လာပြီး ပေါ်ဇေးဆီက ဟိုတစ်ခါ ချေးထားခဲ့သော ငွေကို ပြန်ဆပ်သည်။

"ငါလည်း အစောကြီးကတည်းက လာပြန်ပေးမလို့ပါဘဲ၊ သုံးစရာလေးတွေက ပေါ်ပေါ်လာတာနဲ့ နည်း နည်းနောက်ကျသွားတယ်ကွာ၊ ဟဲ ဟဲ"

"ရပါတယ်ကွာ၊ ငါက ဆုံးပြီလို့တောင် တွက်ထားတာ" ဟု ပေါ်ဇေးက နောက်လိုက်သည်။

"ဒီလိုမှန်းသိရင် ပြန်မပေးပါဘူးကွာ" ဟု ကံညွန့်မောင်က ရယ်ရင်း ပြောသည်။

"မင်းရဲ့သားတွေကောကွ "

"ဟာကွာ... ယောက်ျားလေးတွေ မွေးထားရတာ မစားသာပါဘူး၊ တော်တော် ဆိုးတဲ့ ကောင်တွေကွာ၊ ငါ ငယ်ငယ်တုန်းကအတိုင်းပဲ၊ မနိုင်ဘူး"

"မင်း ဝဋ်လည်တာ ထင်တယ် "

"အေးကွ၊ ဟုတ်မယ်။ ဒါနဲ့ ရင်ရင်ငြိမ်းကော "

"မသိဘူး "

"ဟင်... မင်းကလည်း "

"ဟုတ်တယ်ကွ၊ သူ့ကို ငါ လိုက်ပြီး စောင့်ကြည့်နေတာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ တစ်ခါ တစ်ခါကျရင် သူ ဒီအိမ်မှာ ရှိနေသေးလား။ မရှိတော့ဘူးလား ဆိုတာတောင် မေ့မေ့နေတယ် "

"မင်းတို့ဟာကလည်းကွာ၊ သိပ်ချစ်ခဲ့ကြရက်သားနဲ့၊ ဘာပြဿနာတွေ ဖြစ်ခဲ့ကြတာလဲ ဆိုတာ ငါ့ကို ပြောမပြနိုင်ဘူးလား "

"မသိချင်ပါနဲ့ကွာ၊ ကိုယ့်အကြောင်းနဲ့ ကိုယ်ပါ"

"ငါတို့ ကူညီပြီး ဖြေရှင်းပေးနိုင်မယ်ဆိုရင်..."

"ဟေ့ကောင်.. ဒါနဲ့ ရဲမော် နောက်ဆုံးဖော်ထားတဲ့ ဆေးဆိုတာ မင်းစမ်းသောက်ကြည့်ပြီးပြီလား"

ဟု ပေါ်ဇေးက စကားလွှဲလိုက်သည်။ ဒါမျိုး စိတ်ဝင်စားတတ်သော ကံညွန့်မောင်က လည်း အာရုံ ပြောင်း သွားပြီး စပ်ဖြီဖြီ လုပ်ရင်း-

"စမ်းပြီးပြီ၊ မဆိုးဘူး၊ နိုင်ငံခြားဆေးတွေနဲ့ ယှဉ်နိုင်တယ် "

"မင်းကတော့ကွာ၊ နွားသိုးကို အတောင်ပံ တပ်ပေးလိုက်သလို ဖြစ်နေပြီ"

"အမယ်... ရဲမော်က ဒီဆေးကို ဖွဲ့တစ်ဆုပ်အားဆေး ဆိုပြီး စီးပွားဖြစ် ထုတ်ဖို့တောင် စိတ်ကူးနေပြီ၊ အင်း... မင်းအတွက်တော့ အသုံးဝင်မှာ မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ မင်းက အခု အလုပ်လက်မဲ့ ဖြစ်နေပြီပဲ"

"ဘာအလုပ်လက်မဲ့လဲ "

"မင်းတို့လင်မယားက ခပ်စိမ်းစိမ်းဖြစ်နေကြပြီ မဟုတ်လား၊ ဒါကြောင့် မင်းအလုပ်လက်မဲ့ ဖြစ်နေပြီလို့ ပြောတာ "

ပေါ်ဇေးက မချီပြီး ပြုံးနေလိုက်သည်။ ကံညွန့်မောင်က ဆက်၍-

"ဒါကြောင့် ငါ မင်းကို မကြာခဏ ပြောတယ်၊ အိမ်ကွင်းမှာ မကန်ရရင် အဝေးကွင်းမှာ ကန်ပေါ့ကွာ "

"ဟာ... ငါ ဒါမျိုးတွေ ဝါသနာ မပါဘူး"

"မင်း မကြုံဖူးသေးလို့ပါကွာ "

"ငါက ရွံတတ်တယ်ကွ၊ တခြား မိန်းမ တွေ ဆိုရင် မသတိဘူး"

"အိမ်က ကားပျက်နေတဲ့အခါ တက္ကစီငှားစီးသင့်ရင် စီးရတာပဲ၊ တစ်ခါတလေ တက္ကစီကတောင် ပိုပြီး ဖိမ်ကျနေသေးတယ်"

"မင်းကတော့ကွာ... ခုထိ မမှတ်သေးဘူးလား၊ ဒီတစ်ခါဆိုရင် ငါ ပိုက်ဆံ မချေးတော့ဘူးနော်"

"ဟိုတစ်ခါကတည်း ငါ မှတ်သွားပါပြီကွ"

"အေး... အဲဒီလိုမှပေါ့" ကံညွန့်မောင်က ရယ်လိုက်ပြီး -

"ငါ မှတ်တယ်ဆိုတာက ဟိုတစ်ခါလို မဖြစ်အောင် သတိထားပြီး ရှောင်တာကို ပြောတာ၊ ဆိုင်တစ်ဆိုင် တည်းမှာ စွဲစွဲမြဲမြဲ မထိုင်တော့ဘူး၊ မကြာခဏ ဆိုင်ပြောင်းတယ်၊ အဲ... ဒီနေ့ မင်းကို ခေါ်သွားမယ့်ဆိုင်က တော့ ခြွင်းချက်ပေါ့"

"ဘာ... ငါ့ကို ခေါ်သွားမယ့်ဆိုင် "

"အေး... ဟုတ်တယ်၊ မင်းဆီက ချေးခဲ့တဲ့ ငွေအတွက် အတိုးပေးတဲ့သဘောနဲ့

ဒီနေ့ မင်းကို ငါ ပြုစုမယ်၊ ပြစ ရာလည်း ရှိတယ် "

ပေါ်ဇေးသည် ကံညွန့်မောင် ထိုင်လေ့ရှိတဲ့ ဆိုင်မျိုးကို သိပ်သဘောမကျလှ။ ဆူညံလွန်းသည်။ စကား တောင် အေးအေးဆေးဆေး ပြောလို့မရ။ ကောင်မလေးတွေက သီချင်းတွေ ဆိုကြ၊ ကကြ။ ပုရိသ ဆိုတဲ့ လူတွေက ပန်းကုံးတွေ စွပ်ကြ၊ လက်ခုပ်တွေ တီးကြ၊ ကီးမကိုက်တဲ့ သံကြောင်ကြီးတွေနဲ့ သီချင်းလိုက်ဆို ကြ၊ အပန်းမပြေတဲ့အပြင် မျက်စိတောင် နောက်သေးသည်ဟု ထင်ခဲ့သည်။

ဒီနေ့တော့ အိမ်မှာ နေရတာ ပျင်းခြောက်ခြောက်ကြီး ဖြစ်နေသည်။ တစ်ယောက်တည်း အထီးကျန် နေနေရတာလိုလည်း ငြီးငွေ့နေ သည်။ ထို့ကြောင့် ကံညွန့်မောင်နှင့် လိုက်သွားဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ အပြန်ကျလျှင် အိမ်ကို တစ်ကွေ့ တစ်ပတ်ကြီး ပြန်ပို့ပေးရမှာစိုးသဖြင့် ကံညွန့်မောင်၏ကားနှင့် မလိုက်ဘဲ သူ့ ကားကိုပါ ယူလာခဲ့သည်။

“မင်း ဘီယာ သောက်မှာလား ”

“မင်းကော...”

“မိုးအေးတယ်ကွ၊ ဝီစကီပဲ သောက်မယ် ”

“ကောင်းသားပဲ ”

ကံညွန့်မောင်က ဝီစကီတစ်လုံး မှာလိုက်သည်။

“နှစ်ယောက် တစ်လုံးဆိုတော့ မများဘူးလားကွ၊ ငါက သိပ်သောက်နိုင်တာ မဟုတ်ဘူး၊ ဘာလဲ... မင်း လစ်မစ်တွေ တက်နေပြီလား ”

“မတက်ပါဘူးကွ၊ သိပ်မူးအောင် သောက်ရင် ဘယ်အလုပ်ဖြစ်တော့မလဲ ဟဲ့ ဟဲ့... စိတ်မပူပါနဲ့ကွ၊ မကုန် ရင်လည်း ဆိုင်မှာ ပြန်အပ်ထားခဲ့လို့ ရပါတယ်၊ နောက်တစ်ခေါက်ကျတော့ ဆက်သောက်မှာပေါ့။”

ဒီဆိုင်မှာ သူ တော်တော်ပိုင်ပုံရသည်။ စားပွဲထိုးလေးတွေကလည်း သူ့ကို အတော်အရေးပေးသည်။ ယနေ့ ညအတွက် ရနိုင်သော အထူးအစားအသောက် များကိုလည်း ပြောပြ အကြံပေးသည်။ ကံညွှန်မောင်က ကြိုတင် မှာကြားထားပုံရသည်။ သူတို့အတွက် စီစဉ်ပေးထားသော စားပွဲကလည်း အထူး ရှယ်ပင်ဖြစ်လိမ့်မည်။ စတိတ်ခုံနှင့်အနီးဆုံး ညာဘက်ထောင့်မှာဖြစ်သည်။ စားသောက်ခန်းမ တည်နေပုံအရ ထိုနေရာတွင် ထောင့်ချိုးဖြစ်နေသောကြောင့် တခြားဝိုင်းတွေကနေ လှမ်းမမြင်ရ။ သီးသန့်အခန်းကလေး တစ်ခန်းလိုဖြစ်နေ၏။ စတိတ်ခုံပေါ်ကိုတော့ ကောင်းကောင်း မြင်နေရသည်။

ဆိုင်မှာ အပြင်မှာကြည့်လျှင် ဂိုဒေါင်ဟောင်းကြီးတစ်လုံးနှင့် တူသည်။ ဆိုင်းဘုတ်ကလည်း ခပ်သေးသေး ခပ်နပ်နပ်ပဲ။ အတွင်းမှာကျတော့ အတော် သားသားနားနား ပြင်ဆင်ထားသည်။ အခင်းအကျင်းကလည်း သန့်ရှင်း သပ်ရပ်သည်။ အစားအသောက်တွေကလည်း ကောင်းသည်။ စားပွဲထိုးကောင်လေးတွေ အကြံပေး ချက်အရ မှာယူခဲ့သော ကင်းပုစွန်ကင်သုပ်ကလည်း အတော်စားလို့ကောင်းသည်။

စင်မြင့်ပေါ်မှာတော့ မိန်းကလေးတွေက တစ်ယောက်ချင်း တစ်လှည့်၊ အုပ်စုလိုက် တစ်လှည့် သီဆိုကခုန် ဖျော်ဖြေနေကြသည်။ ရက်ပ်ဆန်ဆန်အကများကို ပေါ်ဇေး စိတ်မဝင်စားလှ။ စင်မြင့်နှင့်နီးသော စားပွဲမှာ ထိုင်နေခြင်းဖြစ်သောကြောင့် ကောင်းကောင်း မြင်သာသည်။ သူတို့မှာ ရပ်မြင်သံကြားထဲ၌ တစ်ခါတစ်ရံ မြင် တွေ့ရတတ်သော တာဝန်အရ သီဆိုကခုန်နေသူများလို မျက်နှာသေကလေးတွေနှင့် ဖြစ်သည်ဟု ထင်ရ သည်။

ပုံမှန်အားဖြင့်ဆိုလျှင် ပေါ်ဇေးသည် သိပ်သောက်လေ့ရှိသူ မဟုတ်။ သုံးပက်လောက် ဆိုလျှင် မှန်နေပြီ။ ဒီနေ့ တော့ မိုးကလည်း အေးအေး၊ စိတ်ကလည်း

ထွေထွေနေ့ဖို့ ကံညွန့်မောင် ငဲ့ပေးသမျှ မငြင်းဘဲ သောက်နေမိ ၏။ သောက်လို့လည်း ကောင်းသည်။ မှန်တဲ့အဆင့်ကနေ မူးတဲ့အဆင့်ကိုတောင် ကူးစပြုပြီ။

“အခု ဆက်လက်ပြီး အထူးဖျော်ဖြေမယ့်သူကတော့ လူကြီးမင်းများ အထူးမျှော်လင့်နေကြတဲ့ ရှာကီရာပဲ ဖြစ်ပါတယ် ”

ကြေညာသံ ပေါ်လာပြီးနောက် လက်ခုပ်သံတွေ ဆူညံသွားသည်။ ကံညွန့်မောင်ကလည်း လက်ခုပ်တီး သည်။ ပေါ်ဇေးကတော့ ထူးခြားဟန်မပြ။

စင်ပေါ်က မီးတွေ မှောင်သွားသည်။ တစ်စုံတစ်ယောက် စင်ပေါ်တက်လာပုံကို သူတို့နေရာမှ ခပ်ရေးရေးမြင် ရသည်။ စပေါလိုက်တစ်ခု ပွင့်သွားသည်။ စင်ပေါ်မှာ မိန်းကလေးတစ်ယောက် ခါးတစ်ဖက်ထောက်ပြီး ခပ်နွဲ့ နွဲ့ရပ်နေသည်။ ဆေးဆိုးထားသော ဆံပင်ပုံစံ၊ အဝတ်အစားက အစ ၂၀၁၀ ကမ္ဘာ့ဖလား သောလုံးပွဲ အဖွင့် သီချင်း အဆိုတော် ရှာကီရာ နှင့် တူတောင် ဆင်ယင်ထားသည်။ ရုပ်ကလည်း ခပ်ဆင်ဆင်။ အဝေးကကြည့် လျှင် တကယ့်ရှာကီယာအစစ်လား ထင်လောက်သည်။

သူက အနည်းငယ် ဦးညွတ်လိုက်ပြီး-

“အခု သမီး သီဆိုဖျော်ဖြေမယ့် သီချင်းကတော့...”

သူ့စကား မဆုံးခင်မှာပင် စင်အောက်ရှိစားပွဲများဆီမှ “ဝါကာ ဝါကာ”ဆိုသော အော်သံများ ထွက်လာသည်။ သူက လက်ဝှေ့ယမ်းပြလိုက်သောအခါ “ဟေး”ဆိုသော အသံများ ကြားရပြန်သည်။ အင်ထရိုတီးလုံး ဝင် လာသည်။ ထို့နောက် သူ သီချင်း စဆိုသည်။ ပေါ်ဇေး မျက်မှောင်ကုတ်သွားပြီး -

“ပလေးဘက်လားကွ”ဟု မေးလိုက်သည်။

ကံညွန့်မောင်က -

“မဟုတ်ဘူး၊ သူ့ကိုယ်တိုင် ဆိုနေတာ”

ဟု ဂုဏ်ယူသော လေသံမျိုးဖြင့် ပြောသည်။

ပေါ်ဇေး အံ့ဩသွား၏။ မှန်သည်။ တချို့ အသံထွက်တော့ မမှန်တာကလွဲလျှင် ဆိုဟန် ဆိုပေါက်က တော် တော်တူတူသည်။ သူ ကခုန်နေပုံလည်း ရှာကီရာနှင့် တထေရာတည်းပဲ။ ပေါ်ဇေးတောင်မှ စူးစူးစိုက်စိုက် ငေး ကြည့်နေမိ၏။ ကံညွန့်မောင်က ပေါ်ဇေး ဖြစ်နေပုံကို ကြည့်ပြီး ဘယ့်နယ်ရှိစ ... ဆိုသော မျက်နှာပေးဖြင့် ပြုံး နေသည်။

ပန်းကုံးတွေ တစ်ကုံးပြီး တစ်ကုံး တက်လာသည်။ သီချင်းဆုံးခါနီးလောက်တွင် ကံညွန့်မောင်က ဖန်ခွက်ကို ဝါးတူနှင့်ခေါက်ပြီး အသံပေးလိုက်သည်။ အထာသီပြီးသား ဖြစ်ပုံရသော စားပွဲထိုးလေးတစ်ယောက် ချက် ချင်းရောက်လာသည်။ ကံညွန့်မောင်က တစ်စုံတစ်ခု ခပ်တိုးတိုး ပြောလိုက်သည်။ ကောင်လေးက “ဟုတ်” ဟု နှာခံပြီး ခပ်သုတ်သုတ် ထွက်သွားသည်။

ရှာကီရာသည် အလှဆုံး ကိုယ်ဟန်အနေအထားတွင် ရုပ်သေပြကွက်လို တိခနဲရပ်ပြီး သီချင်းကို အဆုံး သတ်လိုက်သည်။ လက်ခုပ်သံတွေ၊ ဝမ်းခေါင်းသံများဖြင့် အော်ဟစ် အားပေးမှုတွေ၊ စောစောက စားပွဲထိုး လေး စင်ပေါ်တက်လာသည်။ ရွှေရောင်၊ ငွေရောင် တလက်လက် တောက်နေသော သရဖူလေးတစ်ခုကို ရှာကီရာ၏ဦးခေါင်းပေါ်မှာ စွပ်ပေးလိုက်သည်။ ပြီးတော့ တစ်စုံတစ်ခုပြောသည်။ ရှာကီရာက နားလည်ဟန် ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ ကံညွန့်မောင်နှင့် ပေါ်ဇေးတို့ စားပွဲဆီလှမ်းကြည့်ပြီး လက်ပြသည်။

ကံညွန့်မောင်က ကျမ်းကျိန်တဲ့အခါ လုပ်သလို တံတောင်ဆစ်ကို ခပ်ကွေးကွေး ထားပြီး လက်ဝါး ထောင်ပြသည်။ ပေါ်ဇေးက ဖန်ခွက်ထဲမှ လက်ကျန်ဝီစကိုကို တစ်ကျိုက်တည်း မော့သောက်ချလိုက်သည်။ လည်ချောင်း ထဲမှာ ပူခနဲ လောင်မြိုက် သွား၏။ အရက်ချည်းသက်သက်။ ဆိုဒါမှ မရောရသေးဘဲ။

“ရှာကီရာ ဆိုတာ သူ့နာမည်ရင်း မဟုတ်ဘူး၊ ဝါကာ ဝါကာသီချင်း အဆိုကောင်းလို့ ဒီနာမည်တွင်သွား တာ၊ အေးလေ... အရင်သိထားတဲ့ နာမည်ကလည်း နာမည်ရင်း မဟုတ်နိုင်ပါဘူး၊ ထားပါတော့၊ ဘယ်လိုလဲကွ၊ လန်းတယ် မဟုတ်လား” ကံညွန့်မောင်က မေးသည်။ ပေါ်ဇေးက ဘာမှပြန်မပြော။

စောစောက “နီ”သောက်မိလို့ ရင်ပူသွားတာ သက်သာအောင် ရေခဲတုံးလေး တစ်တုံးကိုသာ ယူပြီး ငုံထား လိုက်သည်။

ထိုစဉ်တွင် သူတို့စားပွဲရှိရာနှင့် စတိတ်ခုံဘေးဘက်တို့ကို ကန့်ထားသော တံခါးလေး ပွင့်သွားပြီး ရှာကီရာ ဝင်ရောက်လာသည်။ ကံညွန့်မောင် ရှေ့မှာ စင်ပေါ်ကအတိုင်း ခါးကို ခပ်စောင်းစောင်း နွဲ့၍ရပ်ရင်း-

“ကရောင်းအတွက် ကျေးဇူးပဲနော်”

ဟု ပြောသည်။ ကံညွန့်မောင်က -

“ကိုယ့်သူငယ်ချင်းအတွက် ရည်ရွယ်ပြီး ဂုဏ်ပြုတာလေ ”

ဟု ပေါ်ဇေးကို ရည်ရွယ်၍ပြောသည်။ ရှာကီရာက ပေါ်ဇေးဘက် တစ်ချက်စောင်းငဲ့ကြည့်ပြီး နှုတ်ဆက်ပြီး ပြီးပြသည်။ ဒီနေ့ ဘယ်သူ “မင်းသား”လဲ ဆိုတာကိုလည်း သိသွားပုံရသည်။

“ထိုင်လေ...”

ကံညွန့်မောင်က ခွင့်ပြုလိုက်သည်။ ရှာကီရာက ကံညွန့်မောင်ကို ကျော်ဖြတ်ပြီး ပေါ်ဇေးဘေးက ခုံမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ ကံညွန့်မောင်က ပေါ်ဇေးကို ညွှန်ပြပြီး-

“ဒါ ကိုယ့်အချစ်ဆုံး သူငယ်ချင်းပဲ၊ နာမည်က ပေါ်...”

ပေါ်လေးက နာမည်မပြောစေလိုသော အမှုအရာဖြစ်သွားသည်။ ထို့ကြောင့် -

“အဲ အဲ... ဦးပေါ်လို့ပဲခေါ်ပေါ့”ဟု ကံညွန့်မောင်က ပြောလိုက်၏။ ရှာကီရာက ခပ်ခနဲတစ်ချက် ရယ်လိုက်ပြီး -

“နာမည်က စိတ်ဝင်စားဖို့ကောင်းတယ်နော်၊ ဥပေါ်ဆိုတော့...”

ပေါ်လေးက မျက်နှာတည်တည်နှင့် ဖျတ်ခနဲ စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။ ရှာကီရာက အကင်းပါးသည်။ ဒီကိစ္စမျိုး မှာ အတွေ့အကြုံမရှိသူမှန်း ရိပ်မိသွားသည်။

“ဆောရီး.. ကန်တော့နော်”

ဆိုပြီး လက်အုပ်ကလေး ချီလိုက်၏။ အလိုက်တော့ သိတတ်သားပဲဟု ပေါ်လေး မှတ်ချက်ပေးလိုက်၏။ တစ် ပြိုင်နက်တည်းမှာ သူ့လက်ကလေးတွေ သွယ်သွယ်လျလျ ရှိတာကိုလည်း သတိပြုဖြစ်အောင် ပြုမိလိုက် သေးသည်။

စားပွဲထိုးလေး ရောက်လာပြီး ရှာကီရာ၏ရှေ့မှာ စပိုင်ပိုင်ပုလင်းလေး လာချပေးသည်။ ရှာကီရာက ပုလင်း ကိုဖွင့်ပြီး ငဲ့သည်။ ဖန်ခွက်ကို မြှောက်၍ “ချီးယားစ်”ဟု ပြောပြီး တစ်ငုံ ငုံလိုက်သည်။ နှုတ်ခမ်းကို လျှာနှင့် သပ်သည်။ သူ့နှုတ်ခမ်းသည် လက်ခနဲ စိုသွား၏။

ရှာကီရာသည် အသက်နှစ်ဆယ်ကျော်ကျော်လောက်ရှိမည်။ အသားက မဆိုစလောက်ကလေး ညိုသည်။ အရပ်အမောင်း ကောင်းသည်။ ခန္ဓာကိုယ်အချိုးအစား ပြေပြစ်သည်။ နှာတံ၊ မေးရိုး၊ မျက်လုံးတို့ကို ကြည့်ရ တာ ကပြားသွေး ပါမယ့်ပုံပဲ။

သိပ်ချောလွန်း လှလွန်းတာတော့ မဟုတ်။ သို့ရာတွင် ဆွဲဆောင်မှုရှိသည်။ အထူးသဖြင့် ခပ်လျားလျားရှိသော နှုတ်ခမ်းက ပြုံးလိုက်လျှင် အတော်ကြည့်ကောင်းသည်။ ပေါ်လေးက စကားနည်းပြီး နှုတ်ဆိတ်နေသည်။ ကံညွန့်မောင်နှင့် ရှာကီရာတို့ကသာ

လေပေးဖြောင့်နေ သည်။ သူတို့ပြောသော စကားတွေကလည်း အနှောင့်အသွား မလွတ်။ အမိပ္ပါယ်နှစ်ခွတွေ၊ အနက်ရင်းတွေ၊ အနက်ပွားတွေ၊ အစွန်းထွက်တွေ။

တချို့ စကားလုံးတွေက ပေါ်ဇေးကို ရည်ရွယ်ပြီး လှမ်းချိတ်တာမျိုးတွေ ဖြစ်၏။ ထိုအခါမျိုးတွင် ရှာကီရာက ပေါ်ဇေးကို မျက်လုံးထောင့်ကပ်ကြည့်ရင်း ဆွဲငင်အား ကောင်းသော အပြုံးကို ပြုသည်။ တစ်ခါတစ်ခါ သူက မျက်လုံးထောင့်ကပ်ကြည့်စဉ် ပေါ်ဇေးကလည်း ထောင့်ကပ်ကြည့်မိ ရာမှ ထောင့်ချင်းဆုံတတ်သည်။ ပေါ်ဇေးမှာ ရှိန်းခနဲ ဖိန်းခနဲ ဖြစ်သွားရ၏။ အာခေါင်တွေလည်း ခြောက်လာ သည်။ ထို့ကြောင့် ဝိစကီပုလင်းကို လှမ်းကိုင်လိုက်သည်။

“သမီး ငွေပေးပါ့မယ်”

ရှာကီရာကလည်း ပုလင်းကို လှမ်းကိုင်သည်။ ထိုအခါ ပေါ်ဇေး၏လက်ကို အပေါ်က အုပ်ကိုင်မိသွား၏။ သူ့ လက်များသည် နုနည့်ည့်၊ နွေးနွေးထွေးထွေး ရှိလှသည်။ ပေါ်ဇေးရဲ့လက်တွေကတော့ အရက်ပြန်နဲ့ လောင်းချလိုက်သလို စိမ့်ခနဲဖြစ်သွား၏။ သွေးကြောတွေကတော့ ဆူဒါနီး ရေခွေးလို တစ်စီမြည်လာသလား အောက်မေ့ရသည်။

ပေါ်ဇေးက လက်ကို အလျင်အမြန် ပြန်ရုပ်လိုက်သည်။ ရှာကီရာက မျက်လုံးထောင့်ကပ်၍ တစ်ချက်ကြည့် ရင်း ပြုံးသည်။ ပြုံးတော့ ပေါ်ဇေး၏ဖန်ခွက်ထဲသို့ ဝိစကီ တစ်ပကတ်စာခန့် ငွေထည့်ပေးသည်။ ရေခဲ ခပ်လတ် လတ် တစ်တုံး ထည့်သည်။ ဆိုဒါ ထပ်ဖြည့်ပေးရင်း...

“ရေမရောရင် အသေစေတယ်တယ်လို့ အန်ကယ်ကြီးတစ်ယောက် ပြောတာ ကြားဖူးတယ်၊ ဆိုဒါ မရောရင် တော့...”

“ဆိုဒါ မရောရင်တော့ ကိုသာဗျောတို့ အကြိုက်ပေါ့ကွယ်... ဟဲ့ ဟဲ့”

ကံညွန့်မောင်က ဝင်ပြောပြီး-

“ကဲ... မျက်နှာမလိုက်နဲ့လေ၊ ကိုယ့်ကိုလည်း ထည့်ပေးဦး ရှေ့က ဖန်ခွက်လွတ်ကို ညွှန်ပြသည်။ ရှာကီရာက-”

“ဟင်း... သူက မနာလို ဖြစ်နေပြန်ပြီ”

ဟု အတိုင်အဖောက်ညီညီ ပြောရင်း ကံညွန့်မောင်ကို မသိမသာ မျက်စိမှိတ်ပြသည်။ ထို့နောက် စိစက် ပုလင်းကို ယူသည်။ ပေါ်ဇေးရှေ့မှကျော်ပြီး ကိုယ်ကို ကိုင်းညွတ်ရင်း ကံညွန့်မောင် ဖန်ခွက်ထဲသို့ ငဲ့ပေးနေ သည်။ သူ့လက်မောင်းသည် ပေါ်ဇေး၏ရင်ဘတ်ကို စပါးကြီးမြွေတစ်ကောင်လို လျှော့ခနဲပွတ်တိုက် ဖြတ် ကျော်သွားသည်။ ချက်ချင်း ငဲ့မပေးသေးဘဲ ကံညွန့်မောင်နှင့် စကားပြောနေသေးသည်။ ငဲ့ပေးပြန်တော့ လည်း...

“ဟင်... နည်းနည်းလေး၊ ကိုယ့်ကို စေတနာတွေ မေတ္တာတွေ လျှော့နေပြီပေါ့လေ၊ ဘာလဲ၊ ကဏန်းအရှင်ကို မြင်လို့၊ ပုစွန်ကင်ကို ပစ်ချင်တဲ့သဘောလား”

“ဒါပေါ့၊ အင်း... ကဏန်းပျောကြီး ဖြစ်မနေပါစေနဲ့လို့ပဲ ဆုတောင်းရတော့မှာပဲ ”

ဟု အဓိပ္ပါယ် အစွန်းထွက်သော စကားများကို ကံညွန့်မောင်နှင့် အချီအချ ပြောရင်း အချိန်ဆွဲနေပြန်သည်။ ရယ်လိုက်သောအခါ ရှာကီရာ၏လက်မောင်းများသည် ပေါ်ဇေး၏ ပခုံးစွန်းပေါ်ကို အိအိကျလာသည်။ သူ့ မျက်နှာကို ဘေးတိုက်အနေအထား အတိုင်း မြင်ရသည်။ သူ့နားရွက်မှာ ဆင်ထားသော ဖန်စီနားဆွဲမှ တွဲ လောင်းကျနေသော ခရစ်စတယ်ချောင်းကလေးများကို တစ်ခုချင်း ရေတွက်လို့ရနိုင်လောက်တဲ့ အကွာ အဝေးအထိ နီးကပ်နေပြီ။

ပေါ်ဇေး အသက်ရှူမြန်လာသည်။ ရင်ခုန်နှုန်း မြင့်လာသည်။ အကယ်ဆိုလျှင် သူ့လက်တွေက တစ်စုံတစ်ခု ကို ကိုင်တွယ်ဆော့ကစားနိုင်လောက်အောင် အားလပ်နေပြီ။ သို့ရာတွင် ငါ့မှာလည်း လက်နဲ့ ခြေနဲ့ပါလား ဆိုတာ သူ မေ့လျော့နေမိ၏။

ရှာကီရာက ခေါင်းလျှော်ရည် ကြေငြာထဲက မော်ဒယ်သရုပ်ဆောင်လို ခေါင်းကို ခါယမ်းလိုက်သည်။ သူ့ဆံပင်တွေက လေဝှေ့ခံရသော ပိုးပဝါတစ်စလို ဝေ့ဝဲလွင့်ပျံသွား၏။ ဆံပင်ဖျား တစ်ထွေးက ပေါ်ဇေး၏ပါး ပြင်ကို ပွတ်ဆွဲသွားသည်။ စောစောက ခုန်ပေါက် ကခုန်ခဲ့သောကြောင့် ခေါင်းချွေးထွက်နေဟန်တူသည်။ အနံ့တစ်ခုကို ရှူရှိုက်မိလိုက်၏။ ခေါင်းမလျှော်တာကြာသော မိန်းမတွေ့ရဲ့ဆံပင်က ထွက်ပေါ်လာတတ် သော စိမ်းရွှေရွှေ အောက်သိုးသိုးအနံ့။

ထိုအခိုက်တွင် ရင်ရင်ငြိမ်း ပြောခဲ့သော စကားတစ်ခွန်းကို ဖျတ်ခနဲ သတိရလိုက်၏။

“အလှအပဆိုတာ အရေပြားတစ်ထောက်စာပဲ ရှိတာပါ”

ရှာကီရာက သူ့ဘက်ကို လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ ခပ်လျားလျားရှိသော နှုတ်ခမ်းကို လျှာနှင့်သပ်လိုက်သည်။ လက်ခနဲ စိုသွား၏။

“အပေါ်ယံ အရေခွံကို တစ်လွှာချင်း ခွာကြည့်လိုက်စမ်း၊ အရွတ်တွေ၊ အသားတွေ၊ အကြောတွေကို မြင်ရ လိမ့်မယ်၊ ဆက်ပြီး ခွာကြည့်လိုက်၊ အရိုးစုတွေ ပြီးတော့ အူတွေ အသည်းတွေ ကလီစာတွေ...”

သူတို့နှစ်ယောက်၏မျက်နှာများသည် ထွက်သက် လေတစ်ကမ်းစာလောက်သာ ကွာဝေးတော့သည်။ နှစ် ယောက်စလုံး ရှေ့ကို နည်းနည်းစီတိုးလိုက်လျှင်...။ ရှာကီရာက စပြီး ရွှေ့လာသည်။ နှုတ်ခမ်းသည် ကမာ ကောင်ရဲရဲလေး လို ခပ်ဟဟ...။ အတွင်းက ပုလဲလုံးလေးတွေကိုတောင် ထင်ရှားစွာ မြင်ရ...။

“အရွတ်စု ရုပ်တစ္ဆေကို၊ မဟုတ်လေ ကိုယ်ထဲ၊ အပုပ်ရေ စိုရွဲလို့၊ ယိုမစဲသူငါ၊
သွေးသည်းခြေ ပြည်သလိပ် တွေက၊ အိမ်ဆိပ် လွှမ်းပြန်တော့တာ။ သို့ကလောက်
ရွံ့စရာကို...”

ပေါ်ဇေးက ဆတ်ခနဲ ထရပ်လိုက်သည်။ ရှာကီရာ လန့်သွား၏။ ကံညွန့်မောင်က
အံ့ဩသလို လှမ်းကြည့် လိုက်သည်။ ပေါ်ဇေး ရင်ထဲက ဖျိုတက်လာသည်။

“ငါ အိမ်သာ သွားဦးမယ်”

ဟု ပြောပြီး ထွက်လာခဲ့သည်။ အိမ်သာထဲရောက်တော့ ဘေစင်ထဲ အန်ချ
ပစ်လိုက်သည်။ စားထားသော အစားအစာ တွေ ထွက်ကျလာသည်။ ဈေးကြီး ပေးရတဲ့
စားကောင်းသောက်ဖွယ်တွေ ဆိုတာလည်း နောက် ဆုံးတော့ ချဉ်စုတ်စုတ် အန်ဖတ်တွေ
ဖြစ်သွားရတာပါပဲလားဟု တွေးဖြစ်အောင် တွေးလိုက်မိသေးသည်။

ရင်ထဲက နည်းနည်းပေါ့သွားသည်။ မျက်စိတွေကတော့ ဝေနေတုန်း။
မျက်နှာသစ်ချလိုက်မှ နည်းနည်း ကြည်လင် သွားသည်။ ရှေ့က မှန်ထဲမှာ သူ့ပုံရိပ်ကို
မြင်သည်။ အတော်ကြည့်ရဆိုးတဲ့ကောင်ဟု ထင်သည်။

မှန်ရှေ့မှ ထွက်ခွာလာခဲ့ပြီးလျှင်တော့ မှန်ပေါ်မှာ ဘာပုံရိပ်မှ ထင်ကျန်ခဲ့မှာ
မဟုတ်။

စားပွဲဆီ သို့ ပြန်လာပြီး ထိုင်သည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲကွ ”

ဟု ကံညွန့်မောင်က မေးသည်။ ပေါ်ဇေးက-

“ဘာမှ မဖြစ်ဘူး၊ ကောင်းသွားပါပြီ”

“မူးသွားတာလား ဟင်၊ သူများ နှိပ်ပေးမယ်လေ”

ရှာကီရာက ပေါ်ဇေး၏ပခုံးပေါ် လက်နှစ်ဖက် တင်လိုက်သည်။ ပေါ်ဇေးက သူ့လက်တွေကို အလန့်တကြား ဖယ်ပစ် လိုက်ပြီး ထရပ်သည်။ ဝိစကီခွက်ကိုယူပြီး တစ်ရှိန်ထိုး မော့သောက်ချလိုက်သည်။

“ငါ ပြန်တော့မယ် ”

“ဟာ... ဘယ်လိုဖြစ် ”

ကံညွန့်မောင် အမေးကို မဖြေဘဲ-

“ငါ ပြန်တော့မယ်၊ မင်း နေခဲ့တော့”

ဟု ပြောပြီး ထွက်လာခဲ့သည်။

“ဟေ့ကောင်... ဟေ့ကောင် ”

ကံညွန့်မောင်က လှမ်းခေါ်တာကို လှည့်မကြည့်တော့။ ရှာကီရာ၏ ရယ်သံ ခပ်သဲ့သဲ့ ကြားရသည် ထင်၏။ မိုးသံ တွေ ဆူညံနေသဖြင့် သဲသဲကွဲကွဲတော့ မဟုတ်။ ကားပေါ်တက်ပြီး မောင်းထွက်လာခဲ့သည်။ မိုးက သဲသဲမဲမဲ ရွာနေသည်။ လေပါ ပါသဖြင့် ကားထဲကို မိုးစက် မိုးပေါက် တွေ ဝင်လာနေသည်။ သူ့ကားက ဂျစ်ကားဖြစ်ပြီး ဘေးကာတွေလည်း မပါသောကြောင့် လိုခြုံမှုမရှိ။ မကြာခင်မှာပင် ဘက်ဘက် ကိုယ်တစ်ခြမ်းလုံး စိုရွံသွားသည်။ ချမ်းစိမ့်စိမ့် ဖြစ်လာ၏။ နည်းနည်းထပ်တင် လိုက်ရင် ကောင်းမည်ဟု တွေးမိသည်။

ရှေ့နားမှာ စားသောက်ဆိုင်တစ်ဆိုင်ကို မြင်သည်။ ဖြတ်ကျော်ခဲ့ပြီးမှ ကားကိုရပ်၊ နောက်ပြန်ဆုတ်သည်။ ကားပေါ်က ဆင်းပြီး ဆိုင်ထဲကို ဝင်လာခဲ့သည်။ ဆိုင်ထဲမှာ လူရှင်းနေသည်။ စားပွဲတစ်လုံးမှာ ပျင်းပျင်းရိရိ ထိုင်နေသော စားပွဲထိုးကလေး ထရပ်ပြီး -

“ဘာသုံးဆောင်မလဲ ဆရာ”

ဟု မေးသည်။ သူက လက်ကာပြုပြီး ကောင်တာဆီ တန်းသွားသည်။ တင်ထားသော အရက်ပုလင်းတွေကို ကြည့်လိုက်သည်။

“ဂျင်နစ်ပက် ပေးပါ” ကောင်တာမှ လူက-

“သံပရာသီး ထည့်ဦးမလား”

“မထည့်နဲ့၊ ရေခဲတစ်တုံးပဲ ထည့်ပေး”

ကောင်တာမှ လူက ဖန်ခွက်ထဲကို ဂျင်နစ်ပက်ထည့်သည်။ လူပါးနေလို့လား မသိ။ ပက်ခွက်လှုံအောင် ပိုပို သာသာလေး ထည့်ပေးသည်။ ရေခဲ ခပ်လတ်လတ် တစ်တုံး ထည့်သည်။ ပေါ်ဇေးက ဖန်ခွက်ကို လှုပ်ပြီး တစ် ငုံ့ ငုံ့လိုက်သည်။ လည်ချောင်းထဲမှာ ပူခနဲ ဆင်းသွားသည်။ ဖန်ခွက်ကို နည်းနည်းထပ်လှုပ်ပြီးနောက် တစ်ခါ တည်း မော့ချလိုက်သည်။ ငွေရှင်းပြီး ပြန်ထွက်ခဲ့သည်။ ရင်ထဲမှာ နွေးသွားပြီ။ မိုးအေးအေး၊ ရင်နွေးနွေးနဲ့ ကားမောင်းလို့ အတော်ကောင်းသည်။

လမ်းကလည်း ရှင်းသည်။ ခါတိုင်း မောင်းနေကျထက် အရှိန်ပိုမြှင့်ပြီး မောင်းမိ၏။ ဂျင်အရက် ဆိုတာ လေတိုင်လေ၊ ပိုမူးလေပဲဟု ကြားဖူးသည်။ သူက လေပိုရအောင် အစွန်းဘက်ကို ရွှေ့ထိုင်ပြီး ခေါင်း ကိုတောင် တစ်ချက် တစ်ချက် အပြင်ထုတ်လိုက် သေးသည်။ မိုးစက်မိုးပေါက်တွေက မျက်နှာကို လာမှန်သည်။ လေက ဆံပင်ကြားထဲ

တိုးဝင်သည်။ နည်း နည်း အူမြူးချင်သလိုလိုတောင် ဖြစ်လာ၏။ ဒါဟာ ဂျင်အရက် ရဲ့တန်ခိုးသတ္တိပဲ။

သူက ကားဘရိတ်ကို ဆောင့်နင်းလိုက်သည်။ သူ့ကိုယ်သူတောင် အံ့ဩနေသည်။ စောစောက ဘယ်လိုများ မောင်းခဲ့သလဲ။ သူက ကားကို မောင်းခဲ့ခြင်း မဟုတ်ဘဲ ကားက သူ့လမ်းသူ သိပြီး အလိုအလျောက်များ ဦး ဆောင် ခေါ်လာခဲ့သလား မသိ။ သူ သတိဝင်လာသော အချိန်တွင် ကားက အိမ်ရှေ့မှာ တိခနဲ ရပ်ပြီးနေပြီ။ ကားပေါ်က ဆင်းပြီး အိမ်တံခါးဝမှာ ရပ်သည်။ လူခေါ်ခေါင်းလောင်းခလုတ်ကို နှိပ်သည်။ အမှန်အားဖြင့် တစ်ကြိမ် နှစ်ကြိမ်လောက်နှိပ်ပြီး တံခါးလာအဖွင့်ကို စောင့်ရမည်ဖြစ်၏။ ခုတော့ ခလုတ်ကို တစ်ကြိမ်ပြီး တစ်ကြိမ် ဆက်တိုက် နှိပ်နေမိ၏။

ခဏကြာတော့ ကန့်လန့်ဖြတ်သံ ကြားရသည်။ တံခါးရွက် အထဲက ဖွင့်မပေးခင် အရင်ဦးအောင် တွန်းဝင် သွားသည်။ တံခါးဝမှာ ဝိုင်းစိန် ရပ်နေသည်။ မဟုတ်သေးပါဘူး။ ဝိုင်းစိန်က ဒီလောက် အသက်မကြီးသေးပါ ဘူး။ မျက်မှောင်ကုတ်ပြီး ပုံရိပ်ပြတ်သားအောင် ကြည့်လိုက်တော့မှ ရင်ရင်ငြိမ်း ဖြစ်နေကြောင်း တွေ့ရ၏။

သို့ရာတွင် သူ့စိတ်ထဲမှာ မရှင်းလင်းဘဲ ဖြစ်နေသည်။ ရင်ရင်ငြိမ်းက ဆံပင်တွေ ဖြတ်ထားသည်။ ပခုံးပေါ် ဝဲကျရုံလောက်အထိပဲ ရှိတော့သည်။ သူက ဘာကြောင့် ဆံပင်တိုသွားရတာလဲ။ ဒီအရွယ်ရောက်မှ ပြန်ပြီး ငယ်ချင် နုချင်နေလို့လား။ ဘာဖြစ်လို့ ငယ်ချင်ရတာလဲ။ ရုပ်ရှင်တွေထဲကလို စိမ်းစိမ်းကားကားဖြစ်နေသော ယောက်ျား ကို ကိုယ့်ဆီ စိတ်ပြန်လည်လာအောင် ကြိုးစားတာလား။ ရင်ရင်ငြိမ်းက ငါ့ကို ပြန်ချဉ်းကပ်ချင်လို့ လား။ ငါ့ကို မြှူဆွယ်နေတာလား။ ဝမ်းနည်း ပါတယ် ရင်ငြိမ်း။ ငါ နင့်အပေါ်မှာ စိတ်ကုန်သွားပြီ။ ငါ့နလုံးသွေး တွေ အေးခဲ့နေပြီ။

ပေါ်ဇေး၏ စိတ်ထဲမှာ ရှုပ်ထွေး နောက်ကျနေ၏။ သူ ရင်ရင်ငြိမ်းကို စိုက်ကြည့်နေတာ အတော်အတန် ကြာ သွား ဟန်တူသည်။ ရင်ရင်ငြိမ်းက သူ့ကို ဖျတ်ခနဲ တစ်ချက် မော့ကြည့်ပြီး ခေါင်းပြန်ငုံ့သွားသည်။

ပေါ်ဇေးက “ဟက်ခနဲ” တစ်ချက် ရယ်သံပြုလိုက်ပြီး ထွက်လာခဲ့သည်။ အပေါ်ထပ်ကို တက်သည်။ အိပ်ခန်း ထဲသို့ ဝင်မည်ပြုပြီးမှ စိတ်ကူးပြောင်းသွားပြီး စာကြည့်ခန်းထဲ ဝင်ခဲ့သည်။ ထိုအခန်းထဲမှာ သူ လူပျိုဘဝက အိပ်ခဲ့သော သံခေါက်ခုတင်လေးရှိသည်။ ရေမြှုပ်မွေ့ရာပါးလေး ခင်းထားပြီး ခေါင်းအုံးတစ်လုံးရှိသည်။ နေ့လယ် စာဖတ်ရင်း တစ်မှေး မှေးလို့ရအောင် ထားခြင်းဖြစ်၏။ ဒီနေ့ညကစပြီး ဒီခုတင်မှာပဲ အိပ်တော့မည် ဟု ဆုံးဖြတ် လိုက်သည်။

ထိုညက သူ အိပ်မက်မက်သည်။ အိပ်မက်ထဲမှာ ရင်ရင်ငြိမ်းက ရှာကီရာ ယောင်ဆောင်ပြီး သူ့ဆီရောက်လာ သည်။ အိပ်ရာကနိုးတော့ ပေါ်ဇေး စိတ်ထဲမှာ တစ်မျိုးကြီး ဖြစ်နေ၏။ နောက်တော့ ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်လိုက်မိသည်။ အိပ်မက်ထဲမှာတုန်း ကတော့ သူ မဟုတ်တဲ့အတိုင်းပဲ။

ကုမ္ပဏီ အစုရှယ်ယာရှင်များ နှစ်ပတ်လည် အစည်းအဝေးသို့ သွားတက်ရသည်။ အတွင်းရေးမှူးက အစီရင် ခံစာကို ဖတ်ကြားတင်သွင်းသည်။ ဥက္ကဇက အမှာစကားပြောကြားရာတွင် ယခုနှစ်အတွက် အစုပေါ် အ မြတ်ငွေ ရာခိုင်နှုန်းမှာ ယခင်နှစ်ကထက် နည်းပါးသွားကြောင်း၊ လုပ်ငန်း တိုးတက်မှုမရှိသောကြောင့် မဟုတ်ဘဲ လုပ်ငန်းသစ်များ တိုးချဲ့ရာတွင် ပြန်လည်ရင်းနှီးမြှုပ်နှံ ရသောကြောင့်ဖြစ်ကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် လာမည့်နှစ်တွင် အမြတ်ငွေ ပိုမိုရရှိမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ အစုရှယ်ယာ တန်ဖိုးလည်း တက်လာမည်ဖြစ်ကြောင်း အသိ ပေးသည်။

ပေါ်ဇေးသည် စီးပွားရေးလုပ်ငန်းအကြောင်း သိပ်ပြီးနားမလည်။ စိတ်လည်း မဝင်စားလှ။ ဒါကို သိလို့ သူ ဖေဖေက ခုလို စီစဉ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ အဖေ့မိတ်ဆွေများ၏

ကုမ္ပဏီမှာ အစုရှယ်ယာဝင်ပြီး ရင်းနှီးမြှုပ်နှံပေးထားခဲ့ သည်။ နှစ်ကုန်လျှင် အမြတ်ငွေ ထုတ်ယူရုံပဲ။ ပေါ်ဇေးက လောဘကြီးသူလည်းမဟုတ်။ အသုံးအစွဲကြမ်းသူ လည်း မဟုတ်သဖြင့် ထိုငွေက သုံးလောက်စွဲလောက် တာ ထက်တောင် ပိုနေသေးသည်။

အစည်းအဝေးပွဲပြီးတော့ ထမင်းစားပွဲနှင့် ဧည့်ခံသည်။ စားရင်းသောက်ရင်း သာရေး နာရေးထွေရာလေးပါး ပြောကြသည်။ ထို့နောက် ဥက္ကဋ္ဌက ပေါ်ဇေးကို သူ့ရုံးခန်းထဲခေါ်သွားသည်။

“မောင်ပေါ်ဇေးအနေနဲ့ ဒီနှစ်ရမယ့် အမြတ်ငွေတွေကို မထုတ်ဘဲထားလို့ရမလား၊ တခြားသုံးစရာ စွဲစရာများ ရှိနေလား”ဟု မေးသည်။

“မရှိပါဘူး အန်ကယ်၊ ဒီငွေက ဘဏ်ထဲ သွင်းလိုက်မှာပါ”

“ဒါဆို အန်ကယ် အကြံတစ်ခု ပေးချင်တယ်”

“ပြောပါ ခင်ဗျာ”

“ရှေ့နှစ်ဆိုရင် လုပ်ငန်းက ပိုကောင်းလာနိုင်တယ်၊ ဒါကြောင့် ဒီနှစ် မောင်ပေါ်ဇေး ရမယ့် အမြတ်ငွေတွေကို အစုရှယ်ယာတွေ ထပ်ဝယ်ပြီး ရင်းနှီးမြှုပ်နှံထားရင် အကျိုးရှိနိုင်တယ်”

“ဟုတ်ကဲ့၊ အန်ကယ် ကောင်းသလို ကြည့်စီစဉ်ပေးပါ၊ အဖေ မရှိတော့တဲ့ နောက်ပိုင်း အန်ကယ်တို့ပဲ ကျွန်တော့်ကို စောင့်ရှောက်ခဲ့ကြတာပဲ၊ ဒါကြောင့် လည်း ကျွန်တော် ဒီအခြေအနေလေးထိ ဖြစ်လာခဲ့တာ မဟုတ်လား”

“ကောင်းပြီ၊ အန်ကယ် စီစဉ်ထားလိုက်မယ်၊ လကုန်ရင် ရှယ်ယာလက်မှတ်တွေ လာထုတ်လိုက်ပေါ့၊ စာချုပ် စာတမ်းကိစ္စလည်း ရုံးအုပ်ကြီးက ကြည့်လုပ်ပေးလိမ့်မယ်၊ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျေးဇူးပါပဲ ခင်ဗျ”

ရုံးချုပ်က ထွက်လာတော့ နေ့လယ် တစ်နာရီခွဲပြီးနေပြီ။ အိမ်ကိုလည်း မပြန်ချင်သေး။ ခုချိန်မှာတော့ အိမ်ဆို သည်မှာ သူ့အတွက် ပြန်ရသောအရာ မဟုတ်။ သွားရသော နေရာဌာနသာဖြစ်နေ၏။ အိမ်ရောက်လို့လည်း ဘာမှမထူး။ ဟိုအရင်က အိမ်ပြန်ရောက်လျှင် သွက်လက်ပျော်ရွှင်သွားတတ်သည်။ ခုကျတော့ အိမ်ထဲ ဝင် လိုက်တာနဲ့ လေးလံထိုင်းမှိုင်းသွားရ၏။ ဒီရက်တွေအတွင်းမှာ ရင်ရင်ငြိမ်းကလည်း ပိုပြီးရှောင်ကွင်းလာ သည်။ သူ့ကိုယ်ပိုင် သီးသန့်လိုဖြစ်နေသော ဘုရားခန်းထဲမှာပဲ နေတာများသည်။ ဖြတ်သွားဖြတ်လာ ဆုံမိ လျှင်လည်း ဝိညာဉ်နှစ်ခု တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် အပြန်အလှန် မမြင်ရသလို ပုံစံမျိုးဖြင့် ရှိနေကြသည်။

ပေါ်လေးကလည်း အိမ်မှာ မနေတာများသည်။ တစ်နေ့ကုန်နီးပါး အပြင် ထွက်နေသည်။ သူငယ်ချင်းတွေဆီ သွားချင်သွား၊ လက်ဖက်ရည်ဆိုင် ထိုင်ချင် ထိုင်။ ပန်းခြံထဲက ခုံတန်းလျားမှာ သွားငေးချင်း ငေးနေတတ် သည်။ ဒီနေ့လည်း အိမ်ကို ညနေစောင်းမှ ပြန်မည် စိတ်ကူးသည်။ ဟိုကောင်တွေနဲ့ တွေ့လို့ ဆိုင်ထိုင်ဖြစ် လျှင်လည်း ညဉ့်နက်ချင် နက်ပါစေတော့။

အောင်ချို့တို့ ရုံးကိုသွားလျှင် ကောင်းမလား။ ဒီကောင့်ရုံးကိုသွားရတာ သိပ်သဘောမတွေ့ချင်။ ဘယ်ဌာန သွားမှာလဲ။ ဘယ်သူနဲ့ တွေ့မှာလဲ။ ဘယ်လောက် ကြာမှာလဲ။ မှတ်ပုံတင်ပါသလား၊ မပါရင် ကားလိုဏ်စင် ထား ခဲ့။ သိပ်အပေါက် အစပ်များသည်။ ဒီကောင် အိမ်ပေါ် ပြန်တက်ခွင့်ရဖို့ စီစဉ်ကို စည်းရုံးနေတာ အခက်အခဲ လေးတွေ ရှိနေသေးကြောင်း ညကျမှ ဖုန်းဆက်ပြောတော့မည်။

ကံညွန့်မောင်တို့ သစ်ဆိုင်ကိုသွားရင် ကောင်းမယ်ဟု တွေးမိပြန်သည်။ ရှိ၊ မရှိ သေချာအောင် သူ့လက်ကိုင် ဖုန်းဆီ လမ်းဘေး ပီစီအိုဖုန်းမှ ဆက်ကြည့်သည်။ တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးသော်လည်း အလွန်ရင်းနှီးနေသော ကြား နေကျ မိန်းကလေး၏အသံကို

ကြားရသည်။ လူကြီးမင်း ခေါ်ဆိုသော ဖုန်းမှာ စက်ပိတ်ထားပါသဖြင့်...။ ဆိုင် ဖုန်းကို ဆက်ကြည့်တော့ သူ့မိန်းမ နယ်လီ ဖုန်းလာကိုင်သည်။

“ကံညွန့်မောင် ရှိလား”

“သစ်ကုန်သည်တွေနဲ့ ချိန်းထားလို့ အင်းတကော်ဘက် သွားပါတယ်”

ဟုတ်ချင်မှ ဟုတ်မည်။ အကြောင်းပြပြီး လစ်ထွက်သွားတာလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ ဒီကောင်က သိပ်ယုံရတာ မဟုတ်။

ရဲမော်ဆီ သွားတာပဲကောင်းပါတယ်ဟု တွေးနေတုန်း တစ်ခုသွားသတိရသည်။ ဟိုးအရင် ရင်ရင်ငြိမ်းနှင့် လက်ထပ်စာချုပ် ချုပ်စဉ်က လက်နှိပ်စက်ရိုက်တဲ့လူက ရှည်ပြီး သက်သေ လက်မှတ် ဝင်ထိုးသွားခဲ့သည်။ ခု တစ်ခါ ကွာရှင်းစာချုပ်ပေါ်မှာ လူစုံအောင် ဆိုလျှင် ထိုသူကိုလည်း သက်သေလက်မှတ် ပြန်ထိုးခိုင်းမှဖြစ်မည်။ လမ်းကြိုတုန်း ဒီလူကို သွားရှာရမည်။

ခုနောက်ပိုင်း ရန်ကုန်မြို့လယ်မှာ အပြောင်းအလဲတွေ များသည်။ အဆောက်အအုံ ဟောင်းတွေကို ဖြိုချပြီး တိုက်သစ်တွေ ဆောက်နေသဖြင့် မရောက်ဖြစ်တာ ကြာလျှင် မျက်စိလည်ချင်သည်။ ခုလည်း ဟိုတုန်းက လက်နှိပ်စက် ရိုက်သူတွေ စုထိုင်ကြသော ဝိုဒေါင်ဟောင်းလို အဆောက်အအုံကြီးကို ရုတ်တရက် ရှာမတွေ့။ နောက်မှ ထိုနေရာကို ဖြိုချပြီး သွပ်ပြားတွေ ကာထားတာ မြင်ရသည်။ ဒီလို အခါမျိုးတွင် တွေ့ရတတ်တဲ့ “ဘယ်ဆိုင် ဘယ်နေရာသို့ ပြောင်းရွှေ့ ဖွင့်လှစ်ထားပါသည်”ဆိုသော ဆိုင်းဘုတ်ငယ်များ ရှိမလား ရှာကြည့်သေးသည်။ မတွေ့ရ။ အနီးအနားက လမ်းဘေးဆိုင်လေး တစ်ဆိုင်ကို မေးကြည့်သည်။ လက်နှိပ်စက်သမားတွေ ဆိုသော စကားလုံးကို သိပ်နာလည်ပုံတောင် မရ။ ဟုတ်သားပဲ။ ခုဟာက

လက်နှိပ်စက်ခေတ်မှ မဟုတ်တော့ဘဲ။ ကွန်ပျူတာ စာစီစာရိုက်ခေတ် ဖြစ်နေပြီ။ ဒါဆို ဟိုလူ ရှိ တောင် ရှိပါဦးတော့မလား။

ဓားလွယ်ခုတ်မှာ ရှိသော လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ကို သတိပြုမိ၏။ ဟိုတုန်းက ဒီဆိုင်မှာ သောက်ခဲ့ဖူးသည်။ ထို့ ကြောင့် ဆိုင်ထဲ ဝင်ထိုင်ပြီး လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက် မှာသည်။ ဆိုင်ရှင်က အသက်ခပ်ကြီးကြီး။ အရင်ဆိုင် ရှင်ပဲ ဖြစ်ဖို့များသည်။ ထို့ကြောင့် - “ဟိုထဲက လက်နှိပ်စက်သမားတွေ ဘယ်ကို ပြောင်းသွားတာလဲ။ သိလား”ဟု မေးကြည့်သည်။

“ဘယ်ရှိတော့မလဲ၊ ကွန်ပျူတာခေတ်တောင် ရောက်နေမင့်ဟာ၊ တကွဲတပြားစီ ဖြစ်ကုန်ပြီပေါ့၊ တချို့လည်း ကွန်ပျူတာ စာစီစာရိုက် သင်ပြီး ပြောင်းကိုင်ကြတာပေါ့” ပေါ်ဇေးသည် လက်ထပ်စာချုပ်မှာ လက်မှတ်ဝင်ထိုးသွားသော ဟိုလူ့နာမည်ကို ပြန်စဉ်းစားသည်။ အိမ်က စာချုပ်ထဲမှာတော့ ရှိမည်။ တိတိကျကျ မမှတ်မိ။

“ဟိုလေ... နည်းနည်းတော့ ကြာပါပြီ၊ လက်နှိပ်စက်ရိုက်တဲ့ အဲ... ကိုအောင်ထွန်းမြင့်လား... ကိုထွန်းမြင့် အောင်လား မသိဘူး။ သိလား”

ဆိုင်ရှင်က ခဏစဉ်းစားပြီး-

“ဪ... နာခေါင်းကြီးကို ပြောတာလား ”

“ဗျာ...”

“နာတံ အရမ်းပေါ်လို့ နောက်ပြောင် ပြီး ခေါ်ကြတာ ”

ပေါ်ဇေး သူ့ရှုပ်ကို ခပ်ရေးရေး မြင်ယောင်လာသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ဟုတ်တယ် ”

“သူက ပြောင်းသွားတာ ကြာပြီဗျ”

“ဘယ်ကို ပြောင်းသွားတာလဲ ”

“သူ့မြို့မှာပဲ ပြန်လုပ်စားတော့မယ်လို့ ပြောတာပဲ၊ ဟိုမှာက လက်နှိပ်စက်တွေ သုံးနေကြသေးတာကိုး”

“ဘယ်မြို့လဲ သိလား”

“ဒါတော့ မသိဘူး၊ ပြောတော့ ပြောတယ်၊ မမှတ်မိတော့ဘူး”

လမ်းစပြတ်သွားပြီ ဖြစ်၏။

“ဘာကိစ္စရှိလို့လဲဗျ” ဟု ဆိုင်ရှင်က မေးသည်။

“သက်သေလက်မှတ် ထိုးစရာလေး ရှိလို့ပါ”

“သက်သေလက်မှတ် ထိုးတာများဗျာ၊ ဘယ်သူထိုးထိုး ရပါတယ်၊ ကျွန်တော်တောင် ထိုးပေးလို့ရသေးတယ်”

ဒီဆိုင်ရှင်ကလည်း သက်သေလက်မှတ်ထိုးပေး၊ လိုအပ်ရင် အာမခံလိုက်ပေးတဲ့ အလုပ်ကိုလည်း ပူးတွဲလုပ် နေတဲ့ လူပါလား။ ပေါ်ဇေး ခေါင်းယမ်းလိုက်ပြီးမှ တစ်စုံတစ်ရာကို သတိရသွား၏။ သက်သေလက်မှတ်ဆို တာ ဘယ်သူထိုးထိုးရတယ် ဆိုတော့...

နာခေါင်းကြီး ဆိုတဲ့လူက သူ့မြို့ကို ပြန်သွားပြီ။ ပေါ်ဇေးအနေနဲ့ ရှာလို့မတွေ့နိုင်တော့သလို ရင်ရင်ငြိမ်း လည်း တွေ့မှာမဟုတ်တော့။ ရင်ရင်ငြိမ်းကလည်း လိုက်ရှာနေမှာမဟုတ်။ လက်ထပ်စာချုပ်ထဲက လက်မှတ် ပုံစံအတိုင်း တူနိုင်သမျှ တူအောင် တုပြီး ကွာရှင်းစာချုပ်ပေါ်မှာ ကိုယ့်ယာကိုယ် ထိုးလိုက်ရုံပဲ။ ရင်ရင်ငြိမ်းက လည်း

စေ့စေ့စပ်စပ် စစ်ဆေးနေမှာမဟုတ်။ လက်မှတ်ပါရဂူလည်း မဟုတ်။ ဒါတွင် မကသေး။ ဦးပဉ္စင်းအေဘီကျော်ကလည်း ရန်ကုန်တက်လာဖို့ အခွင့်အလမ်း အလွန်နည်းသည်။ ဒီ တော့ သူ့လက်မှတ်ကိုပါ အတုထိုးလိုရသည်။ ကြည့်စမ်း...။ ငါ တော်တော် အလောတကြီးနိုင်တဲ့ ကောင်ပါ လား။ စောစောတုန်းက ဒါကို ဘာဖြစ်လို့ မတွေးမိရတာလဲ။

ပေါ်ဇေး စိတ်လက် ပေါ့ပါးသွား၏။ ခုဆိုရင် ကံညွန့်မောင်၊ ကောင်းထွန်း၊ အေဘီကျော်၊ ထွန်းမြင့်အောင် ခေါ် နာခေါင်းကြီး လက်မှတ်လေးခုတောင် ရပြီ။ သူ့အကြံအစည် အောင်မြင်ဖို့ တဖြည်းဖြည်း ပိုနီးစပ်လာပြီ။ အောင်ချို အိမ်ပေါ် ပြန်တက်ခွင့်ရဖို့ ကိစ္စ ဖိဖိစီးစီး ကြိုးစားပေးရမည်။ ဒါဆို နောက်ထပ်၊ သက်သေတစ် ယောက် ရမည်။

စီစီ သည် ထစ်ခနဲရို စိတ်ကောက်တတ်သူတို့၏ ထုံးစံအတိုင်း ထစ်ခနဲရို စိတ်ပြေတတ်သူ ဖြစ်၏။ ပေါ်ဇေး ပထမဆုံး အကြိမ်သွားပြီး ဆွေးနွေးတော့ စီစီက-

“သူ့အကြောင်း လုံးဝ လာမပြောနဲ့ ”

ဟု ငြင်းလွှတ်သည်။ ပေါ်ဇေး ဘာအတွက် လာတယ်ဆိုတာ ရိပ်မိသော ဦးအောင်ကြီးက-

“မင်းက ပွဲစားလာလုပ်တာလား ” ဟု ခပ်ငေါက်ငေါက် ပြောသည်။

နောက်တစ်ခါကျတော့ ပေါ်ဇေးက ဖုန်းဆက်ပြီး- “ပြောစရာရှိလို့ လာခဲ့ချင်တယ် ” ဟု အပွိုင့်မင့် တောင်းကြည့်သည်။ စီစီက သူ အပြင်သွားစရာရှိလို့ မအားဘူးဟု ပြန်ပြောသည်။ နောက် ထပ် မဆက်သွယ်တော့ဘဲ အသာမျှောထားလိုက်သည်။ တစ်ပတ်လောက်ကြာသောအခါ ပေါ်ဇေး၏ စာကြည့်ခန်းတံခါးမှာ စာတစ်စောင် ကပ်ထားတာ တွေ့ရသည်။

“စီစီ ဖုန်းဆက်တယ်။ အကြောင်းထူး မရှိပါဘူးတဲ့”

ရင်ရင်ငြိမ်း၏လက်ရေး ဖြစ်၏။ စီစီက ရင်ရင်ငြိမ်းကို အောင်ချို အိမ်က နှင်ချခံရတဲ့ အကြောင်း ပြောမှာ သေချာသည်။ ရင်ရင်ငြိမ်းကကော ကိုယ့်ပြဿနာကို ပြန်ပြောပြလိုက်သေးသလား။ ပြောမယ် မထင်။ ရင်ရင်ငြိမ်း က ဒါမျိုး လျှောက်ပြောတတ်သူမျိုး မဟုတ်။

ထားတော့... အရေးကြီးတာက စီစီ၏ ရင်ဖွင့်ချက်ကို ရင်ရင်ငြိမ်း သိသွားသောကိစ္စပင်ဖြစ်၏။ မိန်းမချင်းဆို တော့ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောလိမ့်မယ်။ အောင်ချိုက အိမ်ပေါ်ပြန်ရောက်အောင် ရင်ရင်ငြိမ်းကို အကူအညီ တောင်း တဲ့ အဓိပ္ပာယ်မျိုးပါသော စကားတွေ ပြောချင်ပြောလိမ့်မည်။ ရင်ရင်ငြိမ်းက ဦးအောင်ကြီးဆီ သွားပြီး ကြားက စေ့စပ်ပေးလိုက်လျှင် ကိစ္စပြီးသွားနိုင်သည်။ ဒါဆိုလျှင် အောင်ချိုက -

“ရင်ရင်ငြိမ်း ကူညီလို့ အောင်မြင်သွားတာ၊ မင်းကြောင့် မဟုတ်ဘူး” ဟု ဆိုပြီး ကိုယ့်ကိစ္စ ပြန်မကူညီဘဲ နေလျှင် ခက်မည်။

ဒီတော့ ကိုယ်က ဦးအောင်မြန်မြန်ထက်ထက် လုပ်မှဖြစ်မည်။ အောင်ချို ရုံးဆင်းချိန်မှာ သွားစောင့်ခေါ် သည်။ လူရှင်းသောပီစီအိုဖုန်းဖြင့် စီစီဆီ ဆက်သည်။

“ဖုန်းဆက်တယ် ဆို၊ ကိစ္စရှိလို့လား”

“မရှိပါဘူး၊ ရင်ငြိမ်းဆီ ဆက်ရင်းနဲ့ မေးတာပါ”

အခုလို ကွယ်လိုက်ကတည်းက မလုံဘူးဆိုတာ သိသာ၏။ ထို့ကြောင့် -

“ဘာလဲ... အောင်ချိုကို သတိရလို့လား။ သူ့အခြေအနေ စုံစမ်းချင်လို့လား”

“အမယ် ... သူ့ကို ရှိတယ်တောင် မအောက်မေ့ဘူး”

“စီစီကသာ မအောက်မေ့တာ၊ ဟိုကောင်ကတော့ သူ့ကိုယ်သူသတ်သေမလောက် ဖြစ်နေပြီ”

“သူသာ အဲဒီလောက် စိတ်ကောင်းရှိရင် ခုလို တကွဲတပြားတောင် ဖြစ်မှာမဟုတ်ဘူး”

“ကဲ...မယုံဘူးဆိုရင်လည်း ကိုယ်တိုင်သာ မေးကြည့်တော့”

ဆိုပြီး တယ်လီဖုန်းကို အောင်ချိုလက်ထဲ လွှဲပေးလိုက်သည်။

“စီလား... ကိုယ်ပါ၊ ချိုချိုလေ”

အောင်ချို က ချွဲလိုက်သည်။ တစ်ဖက်မှ စကားပြန်ပုံမရ။

“စကားတစ်ခွန်းလောက် ပြောပါဦး၊ စီစီအသံလေးကို ကြားရရင် သေပျော်ပါပြီ၊ ပြောလေ... ဟင် ငိုနေတယ် ဟုတ်လား၊ ကိုယ်လည်း တစ်နေ့မှမေ့လို့ မရပါဘူး”

နောက်တစ်နေ့ကျတော့ အောင်ချိုနှင့် စီစီတို့ စားသောက်ဆိုင်တစ်ဆိုင်မှာ ချိန်းတွေ့ကြသည်။ စကားတွေ ပြောပြီး အလွမ်းသယ်ကြသည်။ ပြီးတော့ ပေါ်ဇေး၏ အကြံပေးချက်အတိုင်း အစီအစဉ် တစ်ခုလုပ်ကြသည်။

တစ်ရက်မှာ စီစီက တစ်နေ့ကုန် အခန်းထဲကမထွက်ဘဲ အောင်းနေသည်။ ထမင်းစားချိန်မှာ ပေါ်မလာတော့ အောင်ချို တို့ အမေ စိတ်ပူပြီး နေမကောင်းဘူးလား လာမေးသည်။ စီစီက သူ စိတ်မချမ်းသာကြောင်း၊ အထီး ကျန် ဆန်ကြောင်းပြောပြီး ငိုသည်။ ထမင်းမစား ဟင်းမစား နေပြသည်။

အဘွားကြီးက ဦးအောင်ကြီးကို တင်ပြသည်။ ခုလောက်ဆို အောင်ချို နောင်တရလောက်ပါပြီဟု ပြောသည်။

“သင်းထိုက်နဲ့ သင်းကံ နေပါစေ”

ဟု ဆိုသည်။ လေသံက သိပ်မပြင်းတော့။

အောင်ချို အိမ်ပေါ်ပြန်တက်လာသည်။ ဦးအောင်ကြီးက-

“မင်း ဘာလာလုပ်တာလဲ ”

“စီစီ နေမကောင်းဘူးဆိုလို့ပါ ဖေဖေ”

“မင်းမျက်နှာ ငါ မကြည့်ချင်ဘူး၊ သွား သွား”

အောင်ချို ထွက်သွားသည်။ အိမ်ပြင်ကို မဟုတ်။ စီစီ ရှိရာ သူတို့အိပ်ခန်းဆီသို့ ...။

“မင်းကိစ္စ အဆင်ပြေသွားပြီဆိုတော့ ကတိအတိုင်း ငါ့ကိုလည်း ပြန်ကူညီပေးတော့”

ဟု ပေါ်ဇေးက သတိပေးသည်။

“ပြောကွာ ...ဘာကူညီရမလဲ ”

ပေါ်ဇေးက ကွာရှင်းစာချုပ်မှာ လက်မှတ်ထိုးပေးဖို့ ပြောသည်။

အောင်ချို တအံ့တဩ ဖြစ်သွားသည်။ ပြီးတော့ ငြင်းသည်။

“ဟာ... ဒါတော့ မဖြစ်ဘူး”

“မင်း ကတိဖျက်တာလား ”

“မင်း စဉ်းစားကြည့်လေ၊ ဒီလိုကိစ္စမျိုးတော့ ...”

“ယောက်ျား မဟုတ်ဘူးလား၊ မင်း...”

“ငါက ခုမှ အိမ်ပေါ် ပြန်တက်ခွင့်ရခါစပဲ ရှိပါသေးတယ်ကွာ၊ ငါ့ကို အချိန်နည်းနည်းတော့ ပေးပါဦး”

ဟု အောင်ချို က တောင်လိုလို မြောက်လိုလို မရေမရာပြောရင်း အချိန်ဆွဲဖို့ ကြိုးစားသည်။ ပေါ်ဇေးက-

“မင်း လူလည်မကျနဲ့”

ဆိုပြီး အကျပ်ကိုင်သည်။ အောင်ချိုက ရဲမော်ကို စစ်ကူတောင်းသည်။ ဒီလိုနဲ့ ပေါ်ဇေးနှင့် ရင်ရင်ငြိမ်း ကိစ္စ ကို ရဲမော် ပါ သိသွားသည်။ ရဲမော်က အောင်ချို့လိုတော့ ပြူးပြူးပြာပြာမဖြစ်။ သူ သိချင်တာကိုသာ မေးသည်။

“မင်းက ဘာကြောင့် ကွာချင်တာလဲ ”

“ငါ့အကြောင်းနဲ့ ငါပါကွာ”

“ငါတို့ကို ပြောပြလို့မဖြစ်ဘူးလား ”

“မသိချင်ပါနဲ့ကွာ ”

“ဒီလို ရှိတယ်လေ၊ မင်းက လက်မှတ်ထိုးပါ ဆိုတိုင်း ငါတို့က ဘုမသိ ဘမသိနဲ့ ထိုးမပေးနိုင်ဘူး၊ ဘာကြောင့် ကွာရှင်းချင်တယ်ဆိုတာကို ရေလည်အောင် ရှင်းပြ၊ မင်းရဲ့ အကြောင်းပြချက်က ခိုင်လုံတယ်ဆိုရင် ငါတို့ လက်မှတ်ထိုးပေးမယ်၊ မြရီဝင်းကိုလည်း နားလည်အောင် ရှင်းပြရဦးမယ်၊ ဟိုအရင် လက်ထပ်စာချုပ်မှာ သက်သေလက်မှတ်ထိုး တဲ့ အထဲမှာ မြရီဝင်းလည်း ပါတယ် မဟုတ်လား ”

ရဲမော် ပြောတာ သဘာဝကျနေသဖြင့်-

သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ တွေ့လျှင် ကိုယ်ဝါသနာပါရာ အကြောင်းကို ပြောလေ့ ရှိကြသည်။ ရဲမော်နှင့်ဆုံလျှင် တိုင်းရင်းဆေး တွေအကြောင်း၊ ဆေးဖက်ဝင် အသီးအရွက် အခေါက်တွေအကြောင်း ပြောမည်။ ကောင်းထွန်းနှင့် တွေ့လျှင် ယမကာ အမျိုးမျိုး အကြောင်း၊ စာအကြောင်း ပေအကြောင်း ကြားရမည်။ အောင်ချိုကတော့ ဗီဒီယို၊ ရုပ်ရှင်ဝါသနာအိုးဆိုတော့ သူ လတ်တလော ကြည့်ထားသော ဇာတ်ကားတွေအကြောင်း ပြောပြ မည်။

ကံညွန့်မောင်ကတော့ သိတဲ့အတိုင်းပဲ။ ဘယ်ဆိုင်က ကောင်မလေးကချောတယ်၊ ဘယ်ကောင်မလေးက အပြုအစုကောင်းတယ်၊ ဘယ်သူကတော့ စွဲမက်စရာလေး၊ ဒါပေမဲ့ နည်းနည်းရိတ်ချင်တယ် ဆိုတာမျိုး။ ထို နေ့ကလည်း ဆိုင်သစ်တစ်ဆိုင် ဖွင့်တဲ့အကြောင်း၊ ဖွင့်စဉ်လို့လား မသိ။ တော်တော်လန်းကြောင်း ပြောနေ သည်။ ပေါ်ဇေးက နားသာထောင်နေသော်လည်း သိပ်ဟက်ဟက်ပက်ပက် မရှိသဖြင့်-

“ဟေ့ကောင် ... မင်းက ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ နေမကောင်းဘူးလား”

“ညက အိပ်ပျက်လို့လား မသိဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့ အိပ်ပျက်တာလဲ၊ မဟုတ်မှလွဲရော ... ဟဲ ဟဲ”

“ဟာ...ဘောလုံးပွဲကြည့်လို့ပါကွာ၊ ည နှစ်နာရီခွဲ ကန်တဲ့ပွဲဆိုတော့ မိုးလင်းခါနီးမှ အိပ်ရမယ်၊ ဒါကြောင့် ထိုင်းထိုင်း မိုင်းမိုင်း ဖြစ်နေတာ”

“ဒါများကွာ၊ လွယ်ပါတယ်၊ ဆေးတစ်လုံး သောက်လိုက် ... ရော့”

ဆိုပြီး အိတ်ထဲက ဆေးကတ်တစ်ကတ် ထုတ်၊ ဆေးတောင့် တစ်တောင့် ဖောက်ပြီး ပေးသည်။ ပေါ်ဇေးကလည်း ဘုမသိ ဘမသိ ယူသောက် လိုက်သည်။ ပြီးမှ မေးရသည်။

“ဘာဆေးလဲ”

“ယောက်ျားအားဆေးကွ”

“ဟာ... ဟေ့ကောင်၊ မင်း မဟုတ်တာတွေ၊ ဒီဆေးမျိုးတွေက အခန့်မသင့်ရင် အန္တရာယ်ရှိတယ်၊ မင်းကွာ...”

ကံညွန့်မောင်က ရယ်လိုက်ပြီး-

“အန္တရာယ် မရှိပါဘူးကွာ၊ ငါ သောက်နေကျပါ၊ ဖစ်ဖြစ်ရုံလောက်ပဲ၊ ဟေ့ကောင် မင်း စမ်းကြည့်ကွ၊ သဘော ကျသွားမယ်”

ဆိုပြီး လက်ဟန် ခြေဟန်နဲ့ လုပ်ပြနေသေးသည်။

“ဟာကွာ ... မင်း တော်တော်ရှုပ်တဲ့ကောင်ပဲ”

ပေါ်ဇေး ထပြေးလာခဲ့ရ၏။ ကံညွန့်မောင် ပြောတာ ဟုတ်သလိုလိုပဲ။ တခြားဟာတော့ မသိ။ လူက ပေါ့ပါး သွက်လက် လာတာတော့ အမှန်ပဲဖြစ်၏။ ကားမောင်း လာရင်းက ဒီနေ့ လပြည့် လကွယ် ဖြစ်နေရင်တော့ ဒုက္ခပဲ ဟု တွေးပူလိုက်မိသေးသည်။ ပြီးမှ တစ်နေ့ကပဲ ရင်ရင်ငြိမ်း ဥပုသ်စောင့်ခဲ့သေးတာ သတိရသည်။ ဒီနေ့ ကင်းလွတ်ရက် ဖြစ်သောကြောင့် သူ ပျော်သွား၏။

အိမ်ရောက် လို့ တံခါးလာဖွင့်ပေးသော ရင်ရင်ငြိမ်းကို မြင်တော့ ကျေနပ် သွားရပြန်သည်။ သပ်သပ်ရပ်ရပ် ဝတ်စား ထားသဖြင့် အတော်ကြည့်ကောင်းနေသည်။

“အမယ် ... နင်က ဒီနေ့ ပိုတောင်လှနေပါလား”

ဟု ပြောပြီး ပါးကို ဆွဲလိမ်လိုက်မည်ပြုပြီးမှ ဧည့်ခန်းထဲက ဆက်တီခုံမှာထိုင်ပြီး သူတို့ကို လှမ်းကြည့်နေ သော အနှောင်း နှင့် ဒေစီပွင့်တို့ကို မြင်သောကြောင့် လက်ကိုပြန်ရုပ်လိုက်ရသည်။

ရင်ရင်ငြိမ်းက-

“ငါတို့ တရားပွဲသွားမလို့၊ ညဉ့်နက်ရင်လည်း စိတ်မပူနဲ့နော်၊ လမ်းထဲက လူတွေလည်းပါမှာ”

ပေါ်ဇေး စိတ်ဓာတ်ကျသွားသည်။ သူတို့က ညဉ့်နက်မှပြန်လာကြမည်။ အနှောင်းနှင့် ဒေစီပွင့်တို့လည်း အိမ် မှာပဲ အိပ်ကြဖို့များသည်။ အိမ်ပြန်ရောက်လျှင် ရုပ်က ဘယ်လို၊ နှာမ်က ဘာဖြစ်၊ စေတသိက်က ဘယ်နှယ် ဆွေးနွေး ကြဦးမည်။ ပေါ်ဇေးကတော့ အိပ်ရာထဲမှာ “ဘုန်းမောင် တစ်ယောက်တည်းရယ်”။

ကျွန်တော်ကကော ဘာများ တတ်နိုင်ပါဦးမည်နည်း။

ရဲမော်က သူ့အိမ်ကို သူငယ်ချင်းတွေဖိတ်ပြီး ကျွေးမွေးတတ်တာ၊ ကံညွန့်မောင်က ဆိုင်တစ်ဆိုင်ခေါ်ပြီး ပြုစု တတ်တာတွေ ကို ပေါ်ဇေး အားကျသည်။ ထို့ကြောင့် တစ်ရက်တော့ သူငယ်ချင်းတွေကို အိမ်မှာဆုံဖို့ ချိန်း လိုက်သည်။ ဝီစကီတစ်လုံးနှင့် ဘီယာဘူးတွေလည်း ဝယ်ထားသည်။ အမြည်းကိစ္စကတော့ ရင်ရင်ငြိမ်းမှာ မြရီဝင်း လို အားကိုးရမည့်သူ မဟုတ်။ တော်ကြာ အရက်နဲ့မြည်းဖို့ ဆိုပြီး ကန်စွန်းရွက် ချဉ်ရည်တို့၊ ပဲကုလား ဟင်းတို့၊ ငါးနုသန်းအိုးကပ်ဆီပြန် တို့ ချက်ထားလျှင် အဟားခံရမည်။

ထို့ကြောင့် ဘဲကင်၊ အခေါက်ကင်၊ ဝက်နံရိုး၊ ငါးရှဉ့်ခြောက်စပ်တို့ကို ဆိုင်က ဝယ်ထားသည်။ ရင်ရင်ငြိမ်းကို တော့ မှိုနှင့် ကန်စွန်းရွက်ကြော်ဖို့သာ တာဝန်ပေးထားလိုက်၏။

သူတို့ စားသောက်နေကြစဉ် ရင်ရင်ငြိမ်းက ငါးရုံခြောက်ဖုတ် ဆီဆမ်းလာ ပေးသည်။ တကယ်တော့ ငါးရုံ ခြောက်ဖုတ် မှာ သိပ်တော့ မကောင်းလှ။ ပေါ်ဇေး မနက်စာစားတုန်းက မြည်းကြည့်ခဲ့ပြီးပြီ။ နည်းနည်း မီးကျွမ်း သွားသောကြောင့် မာကြုတ်ကြုတ် ခါးသက်သက် ဖြစ်နေသည်။ နည်းနည်းလည်း ငန်သည်။ ထို့ကြောင့် ပေါ်ဇေးက သတိမပေးဘဲ ထားခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။

ကောင်းထွန်းကတော့ -

“ဟာ... ငါက ဒီလို အမြည်းမျိုးမှ ကြိုက်တာ”

ဆိုပြီး ယူဝါးသည်။ ရင်ရင်ငြိမ်း စိတ်ချမ်းသာအောင်လို့လားတော့မသိ။ ကောင်းလိုက်တာ ကြွပ်ကြွပ်ရွရွလေးဟု ပြောသေးသည်။ ကျန်တဲ့ကောင်တွေကတော့ တစ်ဖုံလောက် မြည်းကြည့်ပြီး ဆက်မတို့တော့။ ဘာပဲဖြစ် ဖြစ် အရက်နဲ့ မခံနိုင်သော အရက်သေစာ သောက်စားတာကို အားမပေးသော ရင်ရင်ငြိမ်းက ခုလို အရေး တယူ ရှိတာကိုပဲ ကျေးဇူးတင်ရမယ်ဟု ပေါ်ဇေး တွေးနေတုန်း -

“အဲဒီ ဘီယာတွေက တစ်ဘူး ဘယ်လောက်ပေးရလဲ”

ဟု ရင်ရင်ငြိမ်းက မေးလိုက်သည်။ ကံညွန့်မောင်က ဖြေသည်။

“ရှစ်ရာလောက်တော့ ရှိမယ်”

“ဟယ်... နှမြောစရာကြီး”

“နင်ကလည်း...”

ပေါ်ဇေးက လှမ်းဟန်လိုက်သည်။ ရင်ရင်ငြိမ်းက ဆက်ပြောသည်။

“ငါ ဆိုလိုတာက ဒီလိုပါဟ၊ နင်တို့တွေသာ ဘီယာတစ်ဘူးစီလောက် လျှော့သောက်ရင် ငွေလေးထောင် လောက် ပိုထွက်လာမှာပဲ”

“ဘာဆိုင်လို့လဲ၊ လေးထောင်လောက်နဲ့ ”

“ဒီလို မပြောနဲ့လေ၊ ငါ တွက်ပြမယ်၊ တကယ်လို့ နင်တို့တစ်ယောက် နှစ်ဘူးစီ လျှော့သောက်မယ်ဆိုရင် ငွေ ရှစ်ထောင်လောက် ထွက်လာမယ်၊ အဲဒီငွေကို ဘုန်းတော်ကြီး မူလတန်းကျောင်းကို သွားလှူလိုက်ရင် မိဘမဲ့ကလေးတွေကို သက်သတ်လွတ် သီးစုံဟင်းနဲ့ တစ်နှစ်စာ ကျွေးလို့ရတယ် ”

ပေါ်ဇေးက ရင်ရင်ငြိမ်းကို အလိုမကျသလို လှမ်းကြည့်သည်။ ဒါမျိုး ဝါသနာပါတတ်သော ရဲမော်က-

“ရင်ရင်ငြိမ်း ပြောတာလည်း ဟုတ်တုတ်တုတ်ပဲ။ ဘလက်လေဘယ် တစ်ပုလင်းဆိုရင် ကလေးတွေကို အသားဟင်းနဲ့တောင် ကျွေးလို့ရမယ် ”

“ဟုတ်တယ်ကွာ၊ ပိုက်ဆံရှိတဲ့ လူတွေဟာ မဆိုင်တဲ့နေရာတွေမှာဆိုရင် နှမြောတွန့်တိုမှုမရှိဘဲ ပက်ခနဲ သုံး ဖြန်းပစ်တတ်ကြတယ်၊ မရှိဆင်းရဲတဲ့ လူတွေကို နည်းနည်းပါးပါး ခွဲဝေကျွေးဖို့ကျတော့ မေ့နေတတ်ကြတယ် ”

ဟု အေဘီကျော်ကလည်း ဝင်ပြီးထောက်ခံသည်။ ထို့နောက် အလှူဒါန အကြောင်း၊ ကုသိုလ်ကောင်းမှု ကြောင့် ရရှိသော ပီတိနှင့် အကျိုးကျေးဇူးများ အကြောင်းကို အရက်ခွက်တွေကိုင်ရင်း ဆွေးနွေးကြလေ သည်။ ပြီးတော့-

“ငါတို့ လစဉ် ပိုက်ဆံထည့်ပြီး ရန်ပုံငွေတစ်ခု လုပ်ရအောင်၊ တတ်နိုင်သလောက် ထည့်ကြပေါ့၊ ကံညွန့်မောင် မင်းက သူဇေးသမက်ပဲ၊ များများထည့်ရမယ်၊ အဲဒီငွေတွေ ရင်ရင်ငြိမ်းကို အပ်ထားမယ်၊ ရင်ရင်ငြိမ်းကပဲ သင့် တော်သလို လှူဒါန်းပေးပေါ့”

ရဲမော်က အကြံပေးသည်။ အားလုံးက သဘောတူကြသည်။ ကံညွန့်မောင်ကဆို ငွေငါးထောင် ချက်ချင်း ထုတ်ပေးသည်။ ပေါ်ဇေးမှာ ဟေးလား ဝါးလား လုပ်ချင်၊ ပေါက်ကရတွေ ပြောချင်လို့ အရက်ပိုင်း ထောင်မိခါမှ အလှူဒါနပြုကြသူငါနဲ့ လာတိုးနေလေသည်။

“ဒီနေ့ လာရတာ အကျိုးရှိတယ်၊ ရင်ရင်ငြိမ်းက ငါတို့ကို ဉာဏ်အလင်းရအောင် သတိပေးလိုက်တာပဲ၊ ကျေးဇူးတင်တယ်ဟေ့”

ဟု ကောင်းထွန်းက ဥဒါန်းကျူးရင့်နေသေးသည်။ သောက်တော့ဖြင့် သူ အများဆုံး။

ပေါ်ဇေးသည် အိုက်စပ်စပ်ရှိသဖြင့် ဝရန်တာဘက်ထွက်ပြီး လေညင်းခံနေသည်။ ကောင်းကင်မှာ လကွေး ကွေးလေးကို မြင်နေရသည်။ ကြယ်တွေလည်း စုံသောကြောင့် ညသည် သာတောင့်သာယာဖြစ်နေ၏။ ခဏ နေတော့ ဘေးနားမှာ ရင်ရင်ငြိမ်း လာရပ်သည်။

“နင်က ဒီမှာ ရောက်နေတာကိုး၊ ငါ စာကြည့်ခန်းထဲ သွားရှာသေးတယ်”

“နင် တော်တော်ခက်ပါလား ရင်ငြိမ်း”

“ဟင်... ဘာဖြစ်လို့လဲ ”

ရင်ရင်ငြိမ်းက စိုးရိမ်သော လေသံဖြင့် မေးသည်။

“ငါ့ကို မျက်စိအောက်က အပျောက်မခံနိုင်အောင်ကို စွဲလမ်းနေတာ မဟုတ်လား၊ ငါ အနေရခက်လာပြီဟာ ”

“အပိုတွေ လုပ်နေပြန်ပြီ၊ ငါ နင့်ကို ပြောစရာတစ်ခု ရှိလို့”

“ချစ်တယ်ဆိုတဲ့ စကားကို အခုထိပြောလို့မဝသေးဘူးလား ရင်ငြိမ်းရယ်”

“နောက်မနေနဲ့၊ အကောင်းပြောမလို့”

“ကဲ... ပြော”

“ငါ ပိုက်ဆံနည်းနည်းလောက် လိုချင်လို့”

“အေး... ယူလေ၊ ဘယ်လောက်လဲ”

“ဘာလုပ်ဖို့လိုဆိုတာ မမေးတော့ဘူးလား”

“နှင့် အကြောင်းမဲ့ မသုံးတတ်ဘူးဆိုတာ ငါ သိပြီးသားပဲဟာ၊ ဘာမေးနေစရာ လိုလို့လဲ”

“ငါ့မွေးနေ့ကျရင် အလှူလုပ်ချင်လို့”

“ကောင်းသားပဲ၊ အိမ်မှာလုပ်မှာလား ”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ တစ်နေရာရာ သွားလှူမလို့”

“ဒါများဟာ၊ ပိုက်ဆံထားတဲ့နေရာ နှင်လည်း သိသားနဲ့၊ ငါ့ပိုက်ဆံဟာ နှင့်ပိုက်ဆံပဲပေါ့”

“အလှူလုပ်တယ် ဆိုတာ ကာယကံရှင်က သဘောတူမှ ကောင်းတာကိုး”

ထိုအခိုက် အပြင်မှ လေတစ်ချက် ဝေ့ပြီး ဝင်လာသည်။ ပေါ်ဇေး၏ နှာခေါင်းထဲမှာ သင်းခနဲဖြစ်သွား၏။

“မွေးလိုက်တာဟာ၊ ဘာလိမ်းထားတာလဲ”

“နည်းနည်း အိုက်တာနဲ့ပ၊ သနပ်ခါးထဲမှာ ကရမက်လေးရောပြီး သွေးထည့်ထားတာ”

“ကောင်းတယ်ဟာ၊ အမောကိုပြေသွားတာပဲ၊ ဒီလောက် အကွာအဝေးမှာတောင် မွှေးနေရင် အနီးကပ် နမ်း ကြည့်ရရင် ဘာပြောကောင်းမလဲ”

ပေါ်ဇေးက ရင်ရင်ငြိမ်း၏ လက်မောင်းနှစ်ဖက်ကို ကိုင်ပြီး ရုတ်တရက် ငုံ့နမ်းလိုက်သည်။ အသားကိုတော့ ထိသည်။ သို့ရာတွင် ပါးပြင်ကို မဟုတ်။ ကြားထဲက ဆီးကာလိုက်သော ရင်ရင်ငြိမ်း၏ လက်ဖမိုးကို နမ်းမိ သွားခြင်းသာဖြစ်၏။

“ဟင်း... ငရဲကြီးမယ်နော်”

ဟု ရင်ရင်ငြိမ်းက ဟန့်လိုက်သည်။

“ဟင်... ဘာလို့ကြီးရမှာလဲ၊ ဒီနေ့ နှင် ဥပုသ်စောင့်ထားတာမှ မဟုတ်တာ”

“ဒါပေမဲ့ နှင် မကြားဘူးလား”

ပေါ်ဇေး နားစွင့်ကြည့်လိုက်သည်။ ရပ်ကွင်းတွင်းရှိ ဘုန်းကြီးကျောင်းမှ ပဇာန်းရွတ်ဆိုနေသံ ကြားရ၏။

“ဘာဆိုလို့လဲဟာ ... သူ့ဟာသူ ရွတ်တာပဲ”

“ဆိုတာပေါ့၊ ပဌာန်းဒေသနာတော်ကြီးဆိုတာ အသံကိုကြားရတဲ့နေရာ အဝန်းအဝိုင်းထိ အကျိုးအာနိသင် ပျံ့နှံ့နိုင်တယ်၊ ပြီးတော့ ပဌာန်းရွတ်နေပြီဆိုရင် သမာဒေဝ နတ်ကောင်းနတ်မြတ်တွေလည်း တရားဖို့ စုဝေး ရောက်ရှိလာတတ်တယ်။ ဒီလိုအချိန်မျိုးမှာ ဆင်ဆင်ခြင်ခြင် နေသင့်တယ်၊ စိတ်ကိုလည်း သန့်ရှင်းစင်ကြယ် အောင် ထားရတယ်”

ပေါ်ရေးသည် ပင်နတီ လွဲချော်သွားသော ဘောလုံးသမားလို ခေါင်းငိုက်စိုက် ကျသွား၏။ ပဇာန်းရွတ်တယ်ဆို တာ ငါးရက်လောက်တောင် ကြာတတ်တာလေ။ သင်္ကြန်တွင်းမှာ သူငယ်ချင်းလင်မယားတွေပါ ခေါ်ပြီး သူ့ဂျစ်ကားဖြင့် ရေပက်ခံထွက်ရန် ပေါ်ရေး စိတ်ကူးမိ သည်။ ဒီအကြောင်း ရင်ရင်ငြိမ်းကို ပြောတော့ -

“ဟင့်အင်း... ငါ ရေပက်ခံ ထွက်တာ ဝါသနာမပါဘူး” ဟု ငြင်းသည်။

“တစ်နှစ် တစ်ခါလောက်တော့ စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ် ပျော်သင့်ပါတယ်ဟာ၊ လူကြီးတွေတောင် သင်္ကြန် တွင်းမှာ ရေလောင်းကြ၊ မြနန္ဒာသီချင်းနဲ့ ဆိုကြ၊ ကကြတာပဲ၊ တီဗီထဲမှာ နှင် မကြည့်ဖူးဘူးလား”

“ငါ ငယ်ငယ်ကတည်းက တစ်ခါမှ ရေပက်ခံထွက်လေ့မရှိဘူး၊ သင်္ကြန်တွင်းဆိုရင် ဥပုသ်စောင့်တာပဲ၊ ဒီနှစ် လည်း ခုနစ်ရက်တရားစခန်းဝင်ဖို့ စာရင်းပေးပြီးပြီ” ရင်ရင်ငြိမ်းကို ဘယ်လိုနားလည်ရမလဲ မသိတော့။ သူ တရားစခန်းဝင်လျှင် အိမ်မှာ ပေါ်ရေး နှင့် ဝိုင်းစိန် နှစ် ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့တော့မည်။ ဝိုင်းစိန်သည် ကလေးမဟုတ်တော့။ အပျိုပေါက်ကလေး ဖြစ်နေပြီ။ ဖြူဖြူ စင်စင် သန့်သန့်ရှင်းရှင်း၊ ရုပ်က ချစ်စရာလေး၊ ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်က ဖွံ့ထွားစပြုနေပြီ။

တခြားမိန်းမတွေဆိုလျှင် ဒီလို အခြေအနေမျိုးမှာ မျက်ခြေမပြတ် စောင့်ကြည့်နေလိမ့်မည်။ မတတ်သာလို့ အပြင်ထွက်ရလျှင်လည်း နောက်ဆံတင်ငင် ဖြစ်နေလိမ့်မည်။ ရင်ရင်ငြိမ်းကတော့ ဘာသံသယမှ မရှိဘဲ စိတ်ချလက်ချ ထားသွားနိုင်သည်။ တစ်ခုခုဖြစ်သွားလည်း အေးတာပဲ၊ ငါ သက်သာတာပေါ့လို့များ သဘော ထားနေသလားဟု ပေါ်ရေး ခပ်ရိုင်းရိုင်း တွေးလိုက်မိသေးသည်။ မိန်းမတွေဟာ သူတို့ကို နပျိုတယ်၊ အရွယ်တင်တယ် ပြောလျှင် ကျေနပ်ကြသည်။ အမေနဲ့ သမီး အတူ လျှောက်လာတဲ့အခါ “ညီအစ်မကျနေတာပဲနော်” ဟု မှတ်ချက်ပေးလျှင် ပီတိတွေ ဖြာလို့ပေါ့။

သူတို့သည် အသက်ကိုလည်း လျှော့ပြောတတ်ကြသည်။ သုံးဆယ်ကနေ သုံးဆယ်ငါးနှစ်အတွင်း ဆိုလျှင် သုံးဆယ်ကျော်ပဲ။ သုံးဆယ်ငါးနှစ်ကနေ သုံးဆယ်ကိုးနှစ်နဲ့ သုံးရာခြောက်ဆယ်လေးရက်အထိဟာ သုံးဆယ် ငါးကျော်ပြီလို့ပဲ ပြောတတ်ကြသည်။

ရင်ရင်ငြိမ်းကျတော့ တစ်မျိုး။ အသက် သုံးဆယ်ငါးနှစ်ပြည့်ပြီးကတည်းက လေးဆယ်တွင်းတောင် ရောက် လာပြီဟု ဆိုသည်။ အသက်တွေလည်း ကြီးလာပြီနော် ရင့်ကျက်ဖို့ကောင်းပြီ ဘာညာပြောလာသည်။ ထို့ ကြောင့် တစ်ခါတော့ ပေါ်ဇေးက ရွှေအမြူတေမဂ္ဂဇင်း မျက်နှာဖုံးမှာ ပါလာသော ရုပ်ရှင်မင်းသမီး စိုးမြတ်သူဇာ၏ ပုံကို ပြပြီး- "ဒီမှာ ကြည့်၊ သူ့အသက်က သုံးဆယ်ရှစ်နှစ် ရှိပေမယ့် နတုန်း၊ လှတုန်းပဲ တွေ့လား"လို့ ပြောတော့ ရင်ရင် ငြိမ်းက-

"ဘယ်လောက်ပဲ လှလှ၊ ဇရာကိုတော့ ရှောင်လို့မရပါဘူး၊ အချိန်တန်ရင် အိုရ နာရမှာပါပဲ။ မိတ်ကပ်တွေ... အလှရည် တွေနဲ့ ဖုံးလွှမ်းထားတဲ့ သူ့ရဲ့အရေပြားတွေကို တစ်လွှာချင်း ခွာပြီး မြင်အောင် ကြည့်စမ်း၊ ဘာ တွေ့ရမလဲ "

"တော်ပြီ တော်ပြီ... မပြောနဲ့တော့ "

ဆိုပြီး ပေါ်ဇေး ထပြေးသည်။ စိုးမြတ်သူဇာဆိုတာ သူ့ရဲ့ဇေးဘရိတ်ပဲ။ ရုပ်ရှင်မင်းသမီး တွေထဲမှာ အလှဆုံး၊ ကျက်သရေ အရှိဆုံးလို့ သတ်မှတ်ထားခဲ့တာလေ။ ရင်ရင်ငြိမ်းသည် ဘာသာရေးဘက်မှာ တဖြည်းဖြည်း ပိုပြီး စိတ်ညွတ်လာသည်။ လပြည့် လကွယ်နေ့တိုင်း ဥပုသ်စောင့်သည်။ ဒါနဲ့တင် အားမရဘဲ တနင်္ဂနွေနေ့တိုင်း "ကြီး ကိုးကြီး"သွားပြီး ပုတီးစိပ်၊ တရားထိုင် သည်။ ပေါ်ဇေး၏ မွေးနေ့ဖြစ်သော စနေနှင့် သူ့မွေးနေ့ ဗုဒ္ဓဟူးတိုင်းမှာ သတ်သတ်လွတ်စားသည်။ မကြာခဏ ဆိုသလို တရားစခန်းဝင်သည်။ တရားပွဲရှိတဲ့နေရာကို စုံစမ်းပြီး သွားနာသည်။ အားလျှင် တရားစာအုပ် တွေ ဖတ်သည်။ သူ့ဘာသာ ဖတ်ရုံနှင့်အားမရဘဲ ပေါ်ဇေးကို လာရှင်းပြပြီး ဆွေးနွေးခိုင်းတတ်သည်။ ပေါ်ဇေးကလည်း ဒါမျိုးတွေ အတော်နားဝေးသူဖြစ်သောကြောင့်

စိတ်မဝင်စား။ တစ်ခါ တစ်ခါ ပျင်းလာသဖြင့် ပေါက်ကရတွေ လျှောက်ပြောသည်။ ထိုအခါ ရင်ရင်ငြိမ်းက-

“နင်ဟာ တယ်ခက်ပါလား ကိုပေါ်ရယ်၊ လူ့ဘဝဆိုတာ ရေပွက်ပမာ ခဏတာပဲ၊ ကွေးသောလက် မဆန့်မီ... ဆန့်သောလက် မကွေးမီ ဖြုတ်ခနဲ ဖြစ်ပျက်သွားနိုင်တယ်၊ ဒါကြောင့် အချိန်ရှိသလို ရသလောက်ပါအောင် ယူသွားသင့်တယ်” ဟု ပြောသည်။

တစ်ရက်မှာ ပေါ်ဇေး အပြင်က ပြန်လာတော့ ဝိုင်းစိန်က ဆီးပြောသည်။

“ဒေါ်ဇေး... ပဲခူးက တရားပွဲသွားတယ်၊ ဟိုမှာ အိပ်မယ်တဲ့၊ မနက်ဖြန်မှ ပြန်လာမယ် ပြောတယ်”

“ဘာ... ပဲခူး၊ ဘယ်သူနဲ့ သွားတာလဲ”

“အန်တီနောင်းနဲ့ အန်တီပွင့် လာခေါ်တာ”

ပေါ်ဇေး အတော်တင်းသွားသည်။ သူက ဒီအိမ်မှာ အိမ်ထောင်ဦးစီးဖြစ်သည်။ ရင်ရင်ငြိမ်းအနေဖြင့် ညဉ့်အိပ် ညဉ့်နေ သွားမယ်ဆိုလျှင် သူ့ဆီ ခွင့်တောင်းသင့်သည်။ သူက ခွင့်ပြုမှသွားရမည်။ ခုလို သူ မရှိတုန်း အမှာ စကားလေး ထားခဲ့ပြီး ထွက်သွားတာဟာ ပမာမခန့် လုပ်တာပဲဖြစ်သည်။

ပေါ်ဇေးသည် ထိုကိစ္စအတွက် တနံ့နံ့ ဖြစ်နေသောကြောင့် ညဘက် ကောင်းကောင်းတောင် အိပ်မပျော်။ မနက်ကျတော့လည်း ဧည့်ခန်းထဲမှာ ခေါက်တုံ ခေါက်ပြန် လျှောက်ရင်း စောင့်သည်။ ရင်ရင်ငြိမ်းတို့ ပြန်လာ သောအခါ အလောတကြီး လုပ်တတ်သော သူ့ဝသီအတိုင်း ဘေးမှာ ဘယ်သူတွေပါလာသလဲ ဂရုမစိုက် တော့ဘဲ အိမ်ဝင်ဝင်ချင်းမှာ ဆီးပြီး ဟောက်သည်။ လမ်းထဲက ရင်ရင်ငြိမ်း၏ဓမ္မမိတ်ဆွေ

မိန်းမကြီးမှာ တအံ့ တဩဖြစ်ပြီး ကုပ်ကုပ်လေး ပြန်ထွက်သွားသည်။ ဒေစီပွင့်က မျက်စိမျက်နှာပျက်နေသည်။ အနှောင်းက မှုန်တေတေကြည့်သည်။

ရင်ရင်ငြိမ်းကတော့ ခပ်အေးအေးပဲ...

“ရုတ်တရက် စီစဉ်လိုက်ရလို့ ပြောမသွားနိုင်တာပါ။ ပြီးတော့ တရားပွဲ သွားတာပဲဟာ။ နင့်အနေနဲ့ သာဓု တောင် ခေါ် ...”

“အဲဒီ တရားပွဲက ဘယ်လောက် အရေးကြီးနေလို့လဲ”

“နင် ဘယ်လို ပြောလိုက်တာလဲ ”

အနှောင်းက မနေနိုင်တော့ဘဲ ဝင်ပြောသည်။ ပေါ်ဇေးက အနှောင်းဘက် ဆတ်ခနဲလှည့်လိုက်ပြီး-

“နင် ဝင်ပြောစရာ မလိုဘူး၊ ငါ့မိန်းမ ငါ ပြောနေတာ”

“နင့်မိန်းမ ဆိုပေမယ့် ပိုက်ဆံပေးပြီး ဝယ်ထားတာမဟုတ်ဘူး၊ သူ့မှာလည်း သူ့အခွင့်အရေး ရှိတယ်”

“နင်နဲ့မဆိုင်ဘူး၊ ဒီမှာ... တစ်ခါတည်း ပြောထားလိုက်မယ်၊ နောက်ကို ဘယ်တော့မှ လာမခေါ်ပါနဲ့၊ နင်တို့ ဟာ ငါ့မိန်းမ ကို ဖျက်ဆီးနေကြတာပဲ” ပေါ်ဇေးက ခံပြင်းလက်စနဲ့ မဆင်မခြင် ပြောလိုက်သည်။ အနှောင်းမှာ ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြစ်သွားပြီးမှ-

“ဘာ... တရားပွဲခေါ်သွားတာ ဖျက်ဆီးတယ် ဟုတ်လား၊ နင် ရိုင်းစိုင်းလှချည်လား၊ နင်ဟာ တိတ္ထိပဲ”

“ရိုင်းတော့ ဘာဖြစ်လဲ”

ထို့နောက် ပေါ်ဇေးနှင့် အနှောင်းတို့ အပြန်အလှန် အခြေအတင် ဖြစ်ကြသည်။
ပေါ်ဇေးက-

“နင် တို့ ငါ့အိမ် ကို ဘယ်တော့မှမလာနဲ့”

ဟု ပြောလွှတ်လိုက်သည်။ သူတို့ ပြန်သွားတော့ -

“အနှောင်းတို့ကို ဒီလောက်ကြီးတော့ မပြောသင့်ပါဘူး” ရင်ရင်ငြိမ်းက
ဝေဖန်သည်။

“ပြောတော့ ဘာဖြစ်လဲ”

ဆိုပြီး ရင်ရင်ငြိမ်းနှင့် ရန်ဆက်ဖြစ်သည်။ ရန်ဖြစ်တယ်သာ ပြောရတာ၊
ပေါ်ဇေးကချည်း ဒေါသတကြီး အော် ဟစ်နေခြင်း ဖြစ်၏။ ရင်ရင်ငြိမ်းကတော့

“လောကံခံကြုံ၊ မဖြိုတမ်းပေါ့၊ မတုန်စမ်းနဲ့ ငြိမ်အောင်နေ”ဆိုတဲ့ စကား ကို
လက်ကိုင်ထားဟန်တူသည်။ မတုန်မလှုပ်၊ အေးတိအေးစက် နေနေသည်။ ပေါ်ဇေးမှာသာ
ကိုယ် ပျောက်နေ တဲ့ လူနဲ့ ရန်ဖြစ်နေရသလို ဘေးလူအမြင်မှာ အရှူးကြီး ဖြစ်နေရ၏။

ထိုကိစ္စ ဖြစ်ပြီးတဲ့နောက် ရင်ရင်ငြိမ်းက ဆင်ခြင်သွားရောလို့ ထင်လျှင်
တက်တက်စင် မှားလိမ့်မည်။ ပေါ်ဇေး အမြင်မှာတော့ ပိုတောင်ဆိုးလာသလိုပဲ၊
တရားစခန်းဝင်တဲ့အကြိမ်တွေ ပိုစိပ်လာသည်။ ဘုရားရှိခိုးလျှင် အချိန်ပိုကြာလာသည်။
မနက်တိုင်း လေးနာရီလောက်ကြီး တရားထိုင်၊ ပုတီးစိပ်သည်။ ဝါတွင်း သုံးလမှာ
အိပ်ရာခွဲပြီး ဘုရားခန်းထဲ အိပ်ချင်တယ်ဟု ရင်ရင်ငြိမ်းက တောင်းဆိုလာသောအခါ
ပေါ်ဇေး ပေါက်ကွဲတော့ သည်။

နောက်တော့ သူတို့နှစ်ယောက် ခပ်စိမ်းစိမ်းဖြစ်လာသည်။ မေးထူးခေါ်ပြော
အဆင့်ကို ရောက်လာသည်။ တစ်အိမ်တည်းနေ၊ တစ်အိပ်ရာတည်း အိပ်နေပါလျက်

တဖြည်းဖြည်း အနေဝေးသလို ဖြစ်လာပြီး နောက်ဆုံး တော့ ပေါ်ဇေးက ကွာမယ်၊ ရှင်းမယ်ဆိုတဲ့ အခြေအနေအထိ ရောက်လာခဲ့တာပါပဲ။

“ဒါနဲ့ ရင်ရင်ငြိမ်း က မင်းကို အဖြေပေးတဲ့အချိန်တုန်းကရော၊ လက်ထပ်ဖို့ သဘောတူတဲ့အချိန်တုန်းကရော သူ ဘာသာရေး လိုက်စားတာကို မကန့်ကွက်ပါဘူး... မချုပ်ချယ်ပါဘူးလို့ မင်း ကတိပေးခဲ့ပြီးသားမဟုတ် လား”

ဟု အောင်ချိုက စောဒကတက်သည်။ ပေါ်ဇေးက-

“အေး ဟုတ်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဒီလောက်ထိ တရားလွန်လာလိမ့်မယ်လို့ မထင်ခဲ့မိဘူး၊ ခုတော့ကွာ ... သူက သိပ်ပြီး သူတော်ကောင်း လုပ်ချင်တယ်၊ ငါကတော့ အလိုရမ္မက်ကြီးတဲ့ အကုသိုလ်တုံးကြီး၊ အပုပ်ကောင် ကြီး ဖြစ်နေပြီ၊ ငါ သည်းမခံနိုင်တော့ဘူး”

ရဲမော်က ချက်ချင်း မှတ်ချက်မပေးသေးဘဲ ခဏကြာအောင် စဉ်းစားနေပြီးမှ-

“ခုကိစ္စမှာ ရင်ရင်ငြိမ်း မှားတယ်လို့တော့ လုံးဝပြောလို့မရဘူး။ ပြောလည်း မပြောကောင်းဘူး၊ ဒါဆို မင်းမှာပဲ အပြစ်ရှိတယ်လို့လည်း စွပ်စွဲဖို့ ခက်တယ်၊ လင်မယားဆိုတာ အကောင်းဖြစ်ဖြစ်၊ အဆိုးဖြစ်ဖြစ် ဘက်ညီမှ တာရှည်ပေါင်းဖို့ အဆင်ပြေတာ၊ မင်းတို့ပြဿနာမှာ တစ်ဖက်ဖက်က အလျှော့ပေးမှဖြစ်မယ်၊ ရင်ရင်ငြိမ်းကို ပြုပြင်ခိုင်းဖို့ကျတော့ တရားမှာ မဟုတ်ဘူး၊ မင်းကပဲ နားလည်မှု ရှိပေးမှ...”

“ငါ နားလည်ပေးခဲ့တာ ကမ်းကုန်နေပြီ၊ ဒီထက် လိုက်လျောရရင် ဖိုးသူတော် ဝတ်ဖို့ ပဲ ရှိတော့တယ်၊ ငါ့ ဆုံး ဖြတ်ချက် ကို မပြင်နိုင်တော့ဘူး” ရဲမော်က ခေါင်းတစ်ချက်ဆတ်ပြီး-

“အေးလေ.. ဘယ်တတ်နိုင်မလဲ၊ ဆီနဲ့ ရေဆိုတာ ဘယ်လိုအချိုးအစားနဲ့ပဲ ပေါင်းပေါင်း ရောစပ်လို့မှ မဖြစ် နိုင်တာဘဲ၊ မင်းရဲ့အကြောင်းပြချက်တွေကို ငါ

လက်မခံချင်ပေမယ့် မခိုင်လုံးဘူးလို့ ငြင်းဖို့ကျတော့ ခက် တယ်။ ဘယ်တတ်နိုင်မလဲ၊ ကောင်းပြီလေ၊ မင်း ဖြစ်စေချင်တာကို ငါ ကူညီပါ့မယ်၊ မြရီဝင်းကိုလည်း နား လည်အောင် ပြောပြပြီး တိုက်တွန်းပေးပါ့မယ်။ လက်ထပ်စာချုပ် ချုပ်တုန်းက မြရီဝင်းလည်း သက်သေလက် မှတ်ထိုးခဲ့တာ ဆိုတော့ ကွာရှင်းစာချုပ်မှာလည်း သူ လက်မှတ် ထိုးပေးဖို့လိုတယ် မဟုတ်လား ”

“ရဲမော်တို့ လင်မယား လက်မှတ်ထိုးပြီးရင် ငါလည်း ထိုးပေးပါ့မယ်” ဟု အောင်ချိုက ကတိပေးသည်။ ပေါ်ဇေး ကျေနပ်သွား၏။

ရဲမော်က မြရီဝင်းကို နားလည်အောင် ပြောပြပြီးတိုက်တွန်းပေးမယ်ဆိုသော ကိစ္စအတွက် စိတ်ပူစရာမလို။ မြရီဝင်းက ရဲမော်ပြီးလျှင် ပြီးတဲ့သူ၊ ရဲမော်က ထမင်းဆိုလျှင် ခူးပြီး ခပ်ပြီး ပြင်ဆင်ပြီသား။ ရဲမော်က ငါးပိဆို လျှင် ဖုတ်ပြီး၊ ကင်ပြီးသားပဲ။

ခုကိစ္စမှာလည်း မြရီဝင်းက သဘောတူသည်။ အချက်တစ်ချက်ကိုတော့ ခြွင်းချက်အဖြစ် တောင်းဆိုသည်။ ပေါ်ဇေးအနေဖြင့် ရင်ရင်ငြိမ်းနဲ့ ကွာရှင်းပြီးတဲ့ နောက်ပိုင်းမှာ အိမ်ထောင်ထပ်မပြုပါဘူးဆိုသော ကတိကိုပေး ရန်ပင်ဖြစ်၏။ မြရီဝင်းကပဲ သူ့သဘောနဲ့သူ တောင်းဆိုတာလား၊ ရဲမော်ကပဲ တစ်ဖက်လှည့်နဲ့ တောင်းခိုင်းသ လားတော့ မသိ။ နောင်တစ်ချိန်ကျလျှင် ပေါ်ဇေး စိတ်ပြန်လည်ကောင်း လည်လာနိုင်တယ်ဆိုသော မျှော် လင့်ချက်ရှိကြဟန် တူသည်။ ပေါ်ဇေးအနေနဲ့ကတော့ နောင်ကျရင် စိတ်ပြန်လည်မယ်၊ မလည်ဘူးဆိုတာ ကြံပြောနိုင်တာ မဟုတ်။ ခု လောလောဆယ် လိုချင်တာရဖို့ အရေးကြီးသည်။ ထို့ကြောင့် မြရီဝင်း တောင်း သော ကတိကိုပေးလိုက်၏။

အိမ်ကို သူ ရောက်သွားသောအချိန်တွင် ရဲမော်သည် အိမ်ရှေ့ခန်းမှာထိုင်ရင်း အခြောက်လှမ်းထားသော သစ်ရွက်ကလေးတွေကို အဝကျယ်ပုလင်းထဲ ထည့်နေတာ တွေ့ရသည်။

“တောလေးညင်းတွေကွ၊ မဲလေးပင်လို့လည်း ခေါ်တယ်။ အဆုတ်နဲ့ပတ်သက်တဲ့ ရောဂါတွေ ပျောက်တတ် လို့ တိုင်းရင်းဆေးကျမ်းတွေထဲမှာ ရေးထားတယ် ”

ဟု ပြောသည်။ ပေါ်ဇေးက “ကလေးတွေကော...”

“သမီးကြီးက ကျူရှင်သွားတယ်လေ၊ အငယ်ကောင်ကိုတော့ ဝမ်းဆိုင် လွှတ်လိုက်တယ်၊ တော်ကြာ မင်းအ နား လာကပ်နေရင် ပြောရ ဆိုရ မလွတ်လပ်မှာစိုးလို့ ” ရဲမော်ရဲ့ သားအငယ်ကောင်က ပေါ်ဇေးကို အတော်ချစ်သည်။ သူကလည်း မုန့်တွေဝယ်လာတတ်တာကိုး။ ဒီနေ့တော့ သူ့ဇောနဲ့သူမို့ ဘာမှဝယ်မလာဖြစ်ခဲ့တာကို ခုမှ သတိရ၏။

ပေါ်ဇေးက ကွာရှင်းစာချုပ်ကို လက်ဆွဲအိတ်ထဲက ထုတ်ပြီး စားပွဲပေါ် တင်လိုက်သည်။ အေဘီကျော်နှင့် နှာခေါင်းကြီး တို့၏လက်မှတ်အတုတွေ မထိုးရသေးတာ တော်သေးသည်။ နို့မို့ဆို ရဲမော်က အေဘီကျော်နှင့် ဘယ်မှာ တွေ့လို့လဲ ဘာညာ မေးနေလျှင် ဖြေရခက်သည်။ ကောင်းထွန်းကို ဘယ်မှာတွေ့လို့လဲ ဘာညာ မေးနေလျှင် ဖြေရခက်သည်။ ကောင်းထွန်းကိုလက်မှတ် ညာထိုးခိုင်းထားတာကတော့ မတတ်နိုင်။ နောက်မှ ကြည့်ရှင်း။

ရဲမော်က စာချုပ်ကိုယူကြည့်ပြီး -

“ပစ္စည်းခန်းအနေနဲ့ ရင်ရင်ငြိမ်း ကျေနပ်တဲ့အထိ ဆောင်ရွယ်ပေးမယ်တဲ့၊ ဟုတ်လား၊ အင်း... ဒါဟာ တရား မျှတပါတယ်၊ အမယ်... ဟိုနှစ်ကောင်က လက်မှတ်တောင် ထိုးပေးထားပြီးပြီပဲ၊ ကံညွန့်မောင် ဆိုတဲ့ကောင် ကတော့ ထားပါတော့၊ ကောင်းထွန်း လက်မှတ်ထိုးပေးထားတာကတော့ အံ့ဩစရာပဲ။ ဒီကောင်က ရင်ရင်ငြိမ်းကို အတော်လေးစားတာပဲ ”

ပေါ်ဇေး စိုးရိမ်သွားသည်။ ရဲမော်က သင်္ကာမကင်းဖြစ်ပြီး ဟိုမေး ဒီမေး မေးရင်ခက်မည်။ သို့ရာတွင်-

“အေးလေ... သူလည်း သူ့အယူအဆနဲ့ သူပေါ့၊ ငါတောင် ခုလို သဘောတူခဲ့တာပဲ ”

ဆိုမှ စိတ်အေးသွားရသည်။ ရဲမော်က အတွင်းခန်းဘက် လှည့်ပြီး လှမ်းအော်လိုက်သည်။

“မြရေ... ကိုပေါ် ရောက်နေပြီဟေ့ ”

ဆိုတိုင်းလို “လာပါပြီ” ဆိုသော အသံကိုတော့ မကြားရ။ ခဏအကြာမှ မြရီဝင်းသည် စာရွက်တစ်ရွက်ကို ကိုင်ပြီး ထွက်လာသည်။ သူ့မျက်နှာထားမှာ ရှင်ရှင်ပျံပျံ မရှိ။ ပေါ်ဇေးကိုလည်း နှုတ်မဆက်။ ရင်ရင်ငြိမ်း အ တွက် စိတ်မကောင်း ဖြစ်နေဟန်တူသည်။ သူ ဝင်ထိုင်ပြီးနောက်-

“ကဲ... မြပဲ လက်မှတ် အရင်ထိုးပေးလိုက်ပါ”

ရဲမော်က ပြောပြီး စာချုပ်ကို မြရီဝင်းဘက် တိုးပေးလိုက်သည်။

“ဒီစာချုပ်ပေါ်မှာ အရင်လက်မှတ်ထိုးပေးပါ”

မြရီဝင်းကပြောပြီး သူ့လက်ထဲမှစာရွက်ကို ရဲမော်ရှေ့မှာ ချပေးရင်း ပြန်ပြောသည်။ ရဲမော်က စာရွက်ကို ယူကြည့်ပြီး- “ဟင်... ကွာရှင်းစာချုပ်”

“ဟုတ်တယ်၊ ရှင်နဲ့ ကျွန်မ ကွာရှင်းတဲ့ စာချုပ်ပဲ၊ ဒီပေါ်မှာ ရှင် လက်မှတ် အရင်ထိုးပေးပါ၊ ကိုပေါ်လည်း သက်သေနေရာမှာ လက်မှတ်ထိုးပေး၊ အဲဒါဆို ကျွန်မလည်း ဟိုစာချုပ်ပေါ်မှာ လက်မှတ်ထိုးပေးမယ် ”

ရဲမော် အံ့အားကြီးသင့်သွားပြီး- “ကိုယ်က... ကိုယ်က ကွာချင်တယ်လို့မှ မပြောဘဲ၊ ဘယ်လိုဖြစ်...”

“ဘာဖြစ်ရမှာလဲ၊ ပေါ်ဇေးက ရင်ရင်ငြိမ်းကို ကွာမယ်ဆိုရင်၊ ရှင်ကလည်း ကျွန်မကို ကွာမှတရားမျှတမှု ရှိမှာ ပေါ့၊ ကိုယ်ချင်းစာတတ်သွားအောင်လေ ”

“မဟုတ်သေးဘူးလေ၊ သူတို့က ကိုယ်တို့လို့...”

“ဘာမှ အပိုတွေ ပြောမနေနဲ့၊ အဲဒီပေါ်မှာ လက်မှတ်ထိုးပြီးရင် ကျွန်မကို ခေါ်လိုက်၊ ဟိုစာချုပ်မှာ လက်မှတ် လာထိုးပေးမယ်၊ အပြန်အလှန်ပေါ့၊ ဒါပဲ”

ဟု ပြောပြီး မြရီဝင်း ထထွက်သွားသည်။

ရဲမော်အပေါ် မျက်စောင်းကလေးတောင် ဘယ်တုန်းကမှ မထိုးဖူး သော မြရီဝင်းက ရဲရဲတောက် စကားတွေပြောပြီး အာခံသွားသဖြင့် ပေါ်ဇေး အလွန်အံ့ဩပြီး ရုတ်တရက် ဘာမှမပြောနိုင်ဘဲ ကြောင်ငေး ကြည့် နေသည်။ ခဏကြာမှ-

“ဘယ်... ဘယ်လိုဖြစ်သွားတာလဲ ” ရဲမော် သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး-

“ငါလည်း ဘာပြောရမှန်း မသိတော့ဘူး၊ ကြည့်ရတာ ရင်ရင်ငြိမ်းအတွက် သူ တော်တော်ခံစားနေရပုံပဲကွာ ”

“ဒါဆို... ဘာ... ဘာလုပ်ကြမလဲ ”

“ဒီနေ့တော့ ဘာမှလိုက်လို့ရမှာ မဟုတ်တော့ဘူး၊ သူ ရုတ်တရက် စိတ်ပြောင်း သွားတာ ဖြစ်မယ်၊ အေးအေး ဆေးဆေးကျမှ ငါ ထပ်ပြီး ပြောပေးမယ်၊ စိတ်မပူပါနဲ့ကွာ၊ မြရီဝင်းဟာ ငါ ပြီးရင် ပြီးတယ်ဆိုတာ မင်းလည်း သိသားပဲ”

ပေါ်ဇေးသည် မျှော်လင့်ခြင်းတစ်ဝက် စိတ်ပျက်ခြင်းတစ်ဝက်ဖြင့် ပြန်သွားရသည်။ သူ ထွက်သွားပြီးတော့မှ ရဲမော်က “မြရေ... ဟိုကောင်တော့ ပြန်သွားပြီဟေ့ ”

ဟု လှမ်းအောင်လိုက်သည်။ ဒီတော့မှ မြရီဝင်း ပြန်ထွက်သွားသည်။

“မြ ပြောလိုက်တာကို ဟိုကောင် တကယ်ယုံသွားပြီကွ၊ မြက အိုက်တင် သိပ်ကောင်းတာပဲ၊ မင်းသမီး လုပ် လို့တောင် ရတယ်၊ မြ စိတ်ဆိုးနေပုံကို ကြည့်ပြီး တကယ်မှတ်ပြီး လန့်မလိုဖြစ်သွားသေးတယ်၊ သိပ်အသက် ပါတာပဲ၊ ဟား ဟား”

ရဲမော်က တဟားဟား ရယ်နေသည်။ မြရီဝင်းက လိုက်မရယ်ဘဲ...

“အဲဒါ အိုက်တင်လုပ်နေတာ မဟုတ်ဘူး၊ တကယ်ပြောတာ ”

“မြကလည်း နောက်နေပြန်ပြီ၊ အဟဲ...”

“နောက်တာ မဟုတ်ဘူး၊ အတည်ပြောနေတာ၊ ပေါ်ဇေးအလှည့်ပြီးရင်

ရှင့်အလှည့်ပဲ မဟုတ်လား”

“ဟာ... ဘာတွေ ပြောနေတာလဲ ”

“ရှင်တို့ သူငယ်ချင်းတွေဟာ ငယ်ငယ်ကတည်းက တစ်ယောက်လုပ်တာကို တစ်ယောက် လိုက်လုပ်ကြ တာပဲ၊ အခု ပေါ်ဇေးက ရင်ရင်ငြိမ်းကိုကွာဖို့ လုပ်တယ်၊ ပြီးတော့ နောက် မကြာခင်မှာ ရှင် ကျွန်မကို ကွာဖို့ ကြိုးစားမှာပဲ မဟုတ်လား ”

“ဘာဆိုင်လို့လဲကွ ”

“ဆိုင်တယ်၊ ခုတလောမှာ ရှင် ဘာတွေကြံစည်နေတယ်ဆိုတာ ကျွန်မ မသိဘူး ထင်နေလား”

“ငါက ဘာလုပ်လို့လဲ ”

မြရီဝင်း၏ မျက်နှာထားမှာ တင်းမာလွန်းလှသည်။ သူ တကယ်ပြောနေခြင်း ဖြစ်ကြောင်း ရိပ်မိသွားသဖြင့် ရဲမော်က အံ့ဩပြီး မှင်တက်မိနေ၏။ မြရီဝင်းက ဆက်ပြောသည်။

“အားတိုးဆေး၊ အသက်ရှည်ဆေး၊ နပျိုဆေးတွေ ကျိတ်ပြီး ဖော်နေတာ၊ ဆံပင်သန်ဆေး၊ ဆံပင်နက်ဆေး တွေ နေ့တိုင်းလိမ်းနေတာ၊ ညနေတိုင်း ဝတ်ကောင်းစားလှဝတ်ပြီး လမ်းလျှောက်ထွက်တာ၊ ဒါ ဘာသဘော လဲ”

“မင်း စွပ်စွပ်စွဲစွဲ မပြောနဲ့”

“ပြောတယ်၊ ဘာဖြစ်သလဲ၊ ရှင် မလုံမလဲ ဖြစ်နေသလား ”

ကိုရဲရေ... မြကလေ... သိလားဆိုပြီး ချဲ့ချဲ့နဲ့နဲ့ပြောတတ်သော မြရီဝင်းက ရှင်တွေ... ကျွန်မတွေ... နဲ့ မောက်မောက် မာမာတွေ ပြောနေတာကို ရဲမော် ခုမှ သတိပြုမိသွားသည်။ တစ်သက်လုံး မလွန်ဆန်ရဲတဲ့ မိန်းမက များ ငါ့ကို အာခံချင်လို့ ဘယ်ရမလဲဟု တွေးရင်း ဝုန်းခနဲ ထရပ်လိုက်ပြီး -

“တော်တော် အတင့်ရဲနေပါလား၊ မင်း ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်စမ်း ”

“မပိတ်တော့ ဘာလုပ်ချင်လဲ ”

“နာချင်လို့ ထင်တယ်... ဟုတ်လား ”

ဆိုပြီး ရဲမော်က ရှေ့တစ်လှမ်း တိုးသည်။ မြရီဝင်းက နောက်တွန့်မသွားဘဲ ပေးပြီးရပ်နေသည်။ ရဲမော် ရှေ့ ထပ်တိုးဖို့ ပြင်ပြီးမှ တုံ့ခနဲဖြစ်သွား၏။ မြရီဝင်းက

နောက်မှာကွယ်ဝှက်ထားသော ညာလက်ကို ထုတ်လိုက် သောကြောင့် ဖြစ်၏။ သူ့လက်ထဲမှာ ဓားဦးချွန် တစ်ချောင်း။

“မင်း... မင်း... ဒါ ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“ဘာလုပ်မလို့လဲ၊ သိချင်တယ် ဟုတ်စ”

မြရီဝင်းက ဓားကိုဝင့်ပြီး ရှေ့တစ်လှမ်း တိုးသည်။ ရဲမော် တစ်လှမ်းဆုတ်သည်။

“မင်းနော်... မင်း... လွန်မယ်နော်”

မြရီဝင်းက အံကြိတ်ပြီး ဆက်တိုးသည်။ တကယ်လုပ်မယ့်ပုံပဲဟ။ ရဲမော် နောက်ဆုတ် နောက်ဆုတ်လုပ်ရင်း ခြေထောက်က ကုလားထိုင်နှင့် တိုက်မိပြီး ဖင်ထိုင်လျက်ကျသွား၏။ မြရီဝင်းက အထက်စီးကကြည့်ရင်း-

“တခြားဘာကိစ္စဖြစ်ဖြစ် အလျော့ပေးနိုင်တယ်၊ လူကို သစ္စာဖောက်မယ်တော့ မကြံနဲ့၊ အသက်ချင်း လဲပစ် လိုက်မယ်။ မြရီဝင်းတဲ့... တစ်ဝင်းတည်းရှိတယ်၊ သိရဲ့လား”

ပြောရင်းဆိုရင်း ဓားဦးချွန်ဖြင့် ပစ်ပေါက်လိုက်သည်။ ရဲမော် တုန်ခနဲ ဖြစ်သွားရင်း “အမယ်လေး”ဟု ယောင်ပြီး အော်မိ၏။ ဓားက သူ့ရှေ့စားပွဲပေါ်မှာ ဒေါက်ခနဲ ဝင်စိုက်နေသည်။ မြရီဝင်းက “ဟင်း...” ဟု လေသံပြင်းပြင်း ဝေါက်လိုက်ပြီးမှ လှည့်ထွက်သွားသည်။ ရဲမော် သူ့ကိုယ်သူ ပြန်သတိထားမိ သောအခါ ကုလားထိုင် ပေါ် ခြေထောက်ပါ တင်ပြီး ကျုံ့ကျုံ့ကလေးဖြစ်နေကြောင်း သိလိုက်ရသည်။ ခုထိ ကတုန် ကယင်ကြီး ဖြစ်နေတုန်း။ စားပွဲပေါ်မှာ စိုက်နေသော ဓားဦးချွန်၏ အရိုးကလည်း တဆတ်ဆတ်ခါနေဆဲ။

ရှေ့နေကြီး ဦးစောရန်ဘငြိမ်းသည် အသံအထွက်ဘဲ ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်နေလိုက်တာ မျက်ရည်တွေတောင် ထွက်လာသည်။ မျက်မှန်ကိုဖြုတ်၊ မျက်ရည်တွေကို တိုက်ပုံအင်္ကျီ လက်ဖျားနှင့်တို့၍ သုတ်လိုက်ပြီး မှ- “ခင်ဗျားအဖြစ် ကလည်း မလွယ်ပါလားဗျာ၊ ရှောင်ရမယ့် ရက်တွေက များလှချည်လား။ ဒါနဲ့ ပြည်ထောင်စု နေ့တို့ တပ်မတော်နေ့တို့ကော ပါသေးလား”

“အဲဒါတွေတော့ မပါပါဘူး၊ သူ့မိဘတွေ... ကျွန်တော့်မိဘတွေရဲ့ မွေးနေ့တွေနဲ့ ကွယ်လွန်တဲ့နေ့တွေတော့ နောက်တိုး စာရင်းထဲမှာ ပါတယ်။ သူ မကြာခဏ သွေးလှူတတ်တယ်။ အဲဒီအခါကျတော့လည်း သွေးလှူ ထားလို့ တစ်ပတ်လောက် အေးအေးဆေးဆေး အနားယူချင်တယ်လို့ ပြောသေးတယ် ဆရာရဲ့။”

ဦးစောဘရန်ငြိမ်းက ပြုံးပြီး ခေါင်းတညိတ်ညိတ် လုပ်နေရင်း-

“ခင်ဗျား ဘက်က ကြည့်တော့လည်း စိတ်ကသိကအောက် ဖြစ်စရာပဲ။ သူ့ကိုလည်း အပြစ်တင်လို့မရဘူး၊ ကုသိုလ်ကောင်းမှုဘက်ကို စိတ်သန်နေတာကိုး”

“တကယ်လို့ တရားရုံးတွေ ဘာတွေတက်ရတဲ့အထိ ဖြစ်လာခဲ့ရင် အဲဒီကိစ္စကို ကွာရှင်းချင်တဲ့အကြောင်းပြ ချက်အဖြစ် တင်လို့မရဘူးလား”

“အနောက်နိုင်ငံတွေမှာ ဆိုရင်တော့ ရကောင်းရနိုင်တယ်၊ သူတို့ လူနေမှုစနစ်မှာ အဲဒီကိစ္စကိုလည်း အရေး ကြီး တဲ့ အချက်အဖြစ် ခံယူထားကြတာကိုး၊ ပြီးတော့ သူတို့က တစ်ဦးချင်း ပုဂ္ဂလိက အခွင့်အရေးကို ဦးစား ပေးတတ်ကြတယ်လေ၊ တစ်ခါတစ်လေတော့ ရယ်စရာတောင် ကောင်းတယ်၊ ညအိပ်ရင် အကျယ်ကြီး ဟောက် လို့၊ အိပ်ရာထဲမှာ တစ်ချိန်လုံး လေလည်လို့ဆိုတာမျိုးတောင် ပြဿနာ လုပ်ကြတာ၊ ဒီမှာတော့ မလွယ်ဘူး။ မိန်းမတစ်ယောက်ဟာ တစ်ပါးသော ယောက်ျားနဲ့ ဖောက်ပြန်ပါတယ် ဆိုရင်တောင် သက်သေ ခိုင်လုံ မှ ရတယ်လို့ ခင်ဗျားကို ပြောခဲ့ပြီးပြီပဲ၊ မိန်းမက အသုံးအဖြုန်းကြီးလို့

ယောက်ျား ရှာသမျှ လောင်းက စားလုပ်ပစ်လို့၊ နေ့စဉ်နဲ့အမျှ ဆူပူကြိမ်းမောင်း ဆဲဆိုနေလို့ဆိုတာလောက်နဲ့တော့ ကွာရှင်းဖို့မလွယ်ဘူးဗျ”

“ဆရာတို့ ဥပဒေကလည်း မျက်နှာလိုက်လိုက်တာ ”

“ယောက်ျားတွေဘက်က သာတာလည်း ရှိပါသေးတယ်ဗျ။ ယောက်ျား တစ်ယောက်ဟာ မယားကြီးရှိပေမယ့် နောက်ထပ် မိန်းမတစ်ယောက် ကို တရားဝင် လက်ထပ်ယူလို့ရတယ်။ မိန်းမတွေကတော့ လက်ရှိ လင်ယောက်ျားနဲ့ မကွာရှင်းသေးဘဲနဲ့ အိမ်ထောင်ထပ်ပြုလို့ မရဘူး”

“ကျွန်တော်က နောက်မိန်းမ ထပ်ယူမှာလည်း မဟုတ်ပါဘူး”

“တစ်ခုတော့ ခင်ဗျားကို သတိပေးထားမယ်နော်၊ အတင်းအကျပ်တော့ သွားပြီး မကြံစည်လေနဲ့၊ လင်မယား ချင်း ပေမယ့် အလိုမတူရင် အဓမ္မမှုမြောက်နိုင်တယ်ဗျ ”

“ဆရာကလည်း... ကျွန်တော်က ဆရာ့အမှုသည်ပါဗျ။ ခုချိန်ထိ ဆရာ ကျွန်တော့်ဘက်က လိုက်ပြောတာ မရှိသေးဘူး”

“ခင်ဗျားရဲ့အမှုကို ကျွန်တော် လက်ခံပါတယ်လို့ ဘယ်တုန်းကပြောဖူးလို့လဲ၊ ဒါကြောင့်လည်း ခင်ဗျားဆီက အကျိုးဆောင်ခ တစ်ပြားတစ်ချပ်မှ မယူခဲ့တာပေါ့၊ ဖြစ်နိုင်ရင်တော့ ခင်ဗျားတို့လင်မယားနှစ်ယောက်စလုံးရဲ့ ရှေ့နေ ပဲ လုပ်ချင်တယ် ”

ဦးစောဘရန်ငြိမ်းက ဆေးပေါ့လိမ်ကို မီးညှို့ပြီး အားရအောင် ရှိုက်ဖွာသည်။ ပြီးမှ ဆက်ပြောသည်။

“အေးလေ... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ခင်ဗျား လက်ရှိ ကြုံနေရတဲ့ အခက်အခဲကိုတော့ ကျွန်တော်လည်း ကိုယ်ချင်းစာ ပါတယ်”

“ဗျာ... ကိုယ်ချင်းစာတယ် ဟုတ်လား၊ ဆရာလည်း ကျွန်တော့်လိုပဲ ဖြစ်နေလို့လား”

ဦးစောဘရန်ငြိမ်းက ခေါင်းခါပြီး-

“ကျွန်တော့်အဖြစ်က ခင်ဗျားနဲ့ ပြောင်းပြန်ဗျ”

ဟု ပြောပြီး ရယ်နေပြန်သည်။ အသံတော့ မထွက်။

ပေါ်ဇေးနှင့် ရင်ရင်ငြိမ်းတို့သည် အိမ်ကနေ တစ်လှည့်စီ ရှောင်ထွက်နေကြသလို ဖြစ်နေ၏။ ပေါ်ဇေးက ည ဘက်မှာ ဒီဗီဒီအခွေတွေ ကြည့်၊ ဘောလုံးပွဲကြည့်၊ စာဖတ်၊ ညဉ့်နက်မှ အိပ်သည်။ နေမြင့်မှ ထသည်။ အိပ် ရာက နိုးလျှင် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ တမေ့တမောသွားထိုင်သည်။ နေ့လယ်ကျတော့ အပြင်ထွက်၊ သူငယ် ချင်းတွေဆီ သွားချင်သွား၊ ရုပ်ရှင်ကြည့်ချင် ကြည့်၊ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ယောက်နဲ့ စားသောက်ဆိုင် ထိုင်မိတဲ့ အခါ ညဉ့်နက်မှ အိမ်ပြန်ရောက်သည်။ ခုတလော မကြာခဏ ဆိုသလို ဘီယာသောက်ဖြစ်နေ၏။

ရင်ရင်ငြိမ်းကလည်း တရားပွဲ သွားတဲ့အခါ သွား၊ ဘုရားတက်တဲ့အခါ တက်၊ တရားစခန်း ဝင်တဲ့အခါ ဝင်၊ အိမ်မှာ ဆိုလျှင်လည်း ဘုရားခန်းထဲမှာသာ အနေများသည်။ ပေါ်ဇေးကလည်း အိမ်မှာရှိတဲ့အခါ စာဖတ်ခန်း ထဲသာ အောင်းနေတတ်သဖြင့် အောက်ထပ် တစ်ထပ်လုံးကို ဝိုင်းစိန် အား အပိုင်စားပေးထား သလိုတောင် ဖြစ်နေ၏။

ပေါ်ဇေးသည် အိမ်မှာ ထမင်းမစားဖြစ်သော ရက်တွေများလာသည်။ အထူးသဖြင့် ညစာကို အပြင် က စား လာတတ်၏။ သူက ငါ ညစာမစားဘူးဟု ဝိုင်းစိန်ကို မှာဖြစ်ခဲ့တာလည်း ရှိသည်။ မသေချာ မရေရာတာက များတာက တစ်ကြောင်း၊ မေ့သွားတာက တစ်ကြောင်းကြောင့် မမှာဖြစ်ခဲ့တာများသည်။ ရင်ရင်ငြိမ်းနှင့် ဝိုင်းစိန်တို့ ဘယ်လို စားနေကြသလဲတော့ မသိ။

ထိုအတောအတွင်း ကံညွန့်မောင်က တောင်ငူဘက်ကို သစ်မျှောစာကိစ္စအတွက် သွားမလို့ လိုက်ခဲ့ပါလား ဟု ခေါ်သည်။ စိတ်ပြေလက်ပျောက်လည်း ဖြစ်၊ အိမ်ကနေ ရက်အနည်းငယ်လောက် ခွာဖို့အတွက် အဆင် သင့်ဖြစ်နေသော ပေါ်ဇေးက ချက်ချင်းပဲ လက်ခံပြီး လိုက်သွားသည်။ ထိုရက်တွင် ရင်ရင်ငြိမ်း လည်း အိမ်မှာ မရှိဟု ယူဆရသည်။ တရားစခန်းဝင်ဖို့ သွားတာပဲဖြစ်မည်။

ပေါ်ဇေးကတော့ ကံညွန့်မောင်နဲ့အတူ တောင်ငူမှာ စားလိုက် သောက်လိုက်ပဲ၊ ယမကာတစ်မျိုးမျိုးတော့ နေ့ တိုင်းသောက်ဖြစ်သည်။ ကိုယ့်အရပ်ဒေသ မဟုတ်သဖြင့် ကာရာအိုကေဆိုင်တွေကိုတော့ ရှောင်ဖို့ ပေါ်ဇေးက တားမြစ်ထားသည်။ မျှောစာကိစ္စစောင့်ရင်း တောဘက်ကို အပျင်းပြေ သွားလည်ကြသေးသည်။ ထူးထူး ဆန်းဆန်း တောကောင်သားတွေ စားရသည်။ မျောက်သွေးနှင့် ရောထားသောအရက် သောက်ရသည်။ ညှီ စို့စို့ အနံ့ကြောင့် ပေါ်ဇေးက သိပ်မကြိုက်။ ကံညွန့်မောင်ကတော့ အားရှိတယ်ဆိုပြီး တစွတ်စွတ်သောက်နေ သည်။

ခုလို ခရီးထွက်လိုက်လျှင် ရေပြောင်း မြေပြောင်း ပတ်ဝန်းကျင်ပြောင်းမှာ စိတ်လက် ပေါ့ပါးလန်းဆန်းသွား လိမ့်မည်ဟု ပေါ်ဇေး ထင်ခဲ့သည်။ လူကတော့ လန်းဆန်းသွားတာ မှန်သည်။ စိတ်ကတော့ ပျော်ရွှင်ကြည် လင် မှု ဖြစ်မလာခဲ့။ ထိုင်းမှိုင်းပြီး နောက်ကြောင်း မအေးသလို ခံစားရသည်။ အိမ်ကို ထူးထူးခြားခြား သတိရ နေမိ၏။ ရင်ရင်ငြိမ်းကိုလွမ်းတာ မဟုတ်ကြောင်းတော့ သေချာသည်။ သို့ရာတွင် ဘယ်လို သဘောလဲ မသိ။ အိမ်ကိုပဲ ပြန်ချင်စိတ် ပြင်းပြနေသည်။

ပေါ်ဇေးရဲ့ထုံးစံအတိုင်းပဲ။ တစ်ခုခု လုပ်ချင်လျှင် ချက်ချင်းပဲ။ ကံညွန့်မောင်က တားသော်လည်း မရ။ အလုပ် ကိစ္စ မပြတ်သေးသဖြင့် သုံးရက်လောက် ဆက်နေဖို့ကို မစောင့်နိုင်တော့။ သူ့ဘာသာ အဝေးပြေးလိုင်းကား စီးပြီး ရန်ကုန် ပြန်လာခဲ့သည်။ လမ်းမှာ ကားဘီးသုံးကြိမ်ပေါက်တာ မှတ်မှတ်ရရပါပဲ။

သူ အိမ်ပြန်ရောက်တော့ ဧည့်ခန်းမှာထိုင်နေသော အနှောင်း နှင့် ဒေစီပွင့်တို့ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ဟိုတစ် ခါ ကတောက်ကဆဖြစ်ပြီးကတည်းက သူတို့နှင့် ခပ်တန်းတန်းဖြစ်နေခဲ့သဖြင့် နှုတ်မဆက်တော့ဘဲ အပေါ် ထပ်ကို တစ်ခါတည်း တက်ဖို့ပြင်သည်။ လှေကားထိပ် အရောက်မှာ -

“ပေါ်ဇေး”

ဟု အနှောင်းက လှမ်းခေါ်သည်။ ပေါ်ဇေး ခေါင်းကိုငဲ့စောင်းရုံ ကြည့်သည်။

“ခဏထိုင်ပါဦး”

ရယ်လိုက်မိမလိုတောင် ဖြစ်သွားရ၏။ ဧည့်သည်က အိမ်ရှင်ကိုပြန်ပြီး “ထိုင်ပါဦး” လို့ပြောတာ ဘယ်လောက် ခွကျကျနိုင်သလဲ။

“ဘာကိစ္စ ရှိလို့လဲ” ပေါ်ဇေးက မေးသည်။

“ပြောစရာ ရှိလို့”

ပေါ်ဇေး ခပ်ဆိုင်းဆိုင်းနေပြီးမှ ပြန်လှည့်ပြီး သူတို့နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ခုံမှာဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ အနှောင်း၏ မျက်နှာထားကို အကဲခတ်သည်။ ဒါတိုင်းလို တင်းတင်းမာမာ မရှိ။ ဒေစီပွင့်ကတော့ မျက်နှာညှိုးနေတာ သိ သာ၏။

“ငါတို့ နှင့်ကိုလာစောင့်တာ နှစ်ခေါက်၊ သုံးခေါက်ရှိပြီ၊ ခုလည်း ခဏနေလို့မှ မလာရင် ပြန်တော့မလို့”

“ကောင်းသားပဲ”

ပေါ်ဇေးရဲ့ ရိတိတိစကားကို အနှောင်းက ဂရုမပြုဘဲနေသည်။ အရင်လို ဆတ်ဆတ်ထိ မခံတဲ့ပုံစံမျိုး မဟုတ် တာ ထူးခြားနေသည်။

“ဘာကိစ္စလဲ”

ပေါ်ဇေးက ထပ်မေးသည်။ အနှောင်းက ချက်ချင်းမဖြေဘဲ တွေ့တွေ့ကြီး လုပ်နေစဉ် ဒေစီပွင့်က ဝင် ပြောသည်။

“နင်က ရင်ရင်ငြိမ်းကို ကွာရှင်းချင်တယ်ဆို”

တစ်နေ့နေ့တော့ သူတို့သိသွားမှာပဲဆိုတာ တွက်ထားပြီးသားဖြစ်သောကြောင့် သိပ်တော့မအံ့သြမိ။ တကယ် ဆို ကိုယ်ကတောင် ဖွင့်ပြောစရာမလိုဘဲ ဖြစ်သွားတာကို ဝမ်းသာသင့်သည်။

“နင်တို့ ဘယ်လိုလုပ် သိတာလဲ၊ ရင်ရင်ငြိမ်းက ပြောပြလို့လား”

“ရင်ငြိမ်းလား... သေတောင် ပြောမှာမဟုတ်ဘူး၊ မြရီဝင်း ပြောလို့သိတာ”

ဟု အနှောင်းက ဝင်ပြောသည်။ ဒေစီပွင့်က -

“မြရီဝင်းကလည်း မဖြစ်သင့်တာ မဖြစ်ရအောင် ဖျောင်းဖျပေးပါလို့ ပြောတယ်”

“ဪ... ဒါဆို အခု နင်တို့က ငြိမ်းချမ်းရေး ကိုယ်စားလှယ်တွေအဖြစ်နဲ့ ညှိနှိုင်းပေးဖို့လာတာပေါ့၊ ဟုတ် လား”

“မဟုတ်ဘူး၊ ကွာရှင်းစာချုပ်မှာ သက်သေ လက်မှတ်ထိုးပေးရအောင် လာခဲ့တာ” အနှောင်းရဲ့စကားက ပေါ်ဇေးကို ဒီတစ်ခါတော့ အံ့သြသွားစေသည်။

“ဘာပြောတယ်”

“ဟုတ်တယ်၊ သူငယ်ချင်းတွေကို နင် လိုက်ပြီး လက်မှတ်ထိုးခိုင်းနေတယ် မဟုတ်လား၊ ဒီလောက်တောင် အပင်ပန်း ခံ နေစရာ မလိုပါဘူး၊ သက်သေ နှစ်ယောက်ရှိရင် ရတာပဲ”

အနှောင်းက သူ့လက်ကိုင်အိတ်ထဲမှ စက္ကူလိပ်တစ်လိပ်ကို စားပွဲပေါ် ချပေးလိုက်ပြီး-

“အဲဒါ ကွာရှင်းစာချုပ်ပဲ၊ သက်သေနေရာမှ ငါတို့နှစ်ယောက် လက်မှတ် ထိုးထားတယ်၊ ရင်ငြိမ်းလည်း လက်မှတ်ထိုးပေးထားပြီးပြီ၊ ဒါမျိုးဆိုတာ တရားရုံးမှာ လုပ်မှ ခိုင်လုံတယ်လို့ကြားဖူးတယ်၊ ဒါပေမဲ့ နင် မပူပါနဲ့၊ ရင်ငြိမ်း က နင့်ကို ဘယ်တော့မှ နှောင့်ယှက်တော့မှာ မဟုတ်ပါဘူး။”

ပစ္စည်းကောင်းတစ်ခုကို ဈေးပေါပေါနဲ့ရတဲ့အခါ အစစ်မှဟုတ်ရဲ့လားလို့ သံသယဖြစ်ရသလိုပဲ၊ မမျှော်လင့်ဘဲ ခုလို လွယ်လွယ်ကူကူ ကိစ္စပြတ်သွားတဲ့အတွက် ပေါ်ဇေး ရုတ်တရက် မယုံနိုင်အောင် ဖြစ်နေ၏။ နောက် ကွယ်မှာ ဘာအကြံအစည်များ ရှိနေသလဲဟု ခန့်မှန်းနေတုန်းမှာ အနှောင်းက-

“ဒီမှာ ပေါ်ဇေး... တစ်ချိန်တုန်းက နင်ဟာ ရင်ငြိမ်းကို ငါ့လက်ထဲကနေ လုယူသွားခဲ့တယ်။ အဲဒီတုန်းက ငါ ဘယ်လောက် ခံစားခဲ့ရတယ် မှတ်သလဲ၊ တကယ်လို့ ငါကသာ အပြင်းအထန် ကန့်ကွက်ခဲ့မယ်ဆိုရင် နင့်ကို ရင်ငြိမ်း က လက်ခံခဲ့မှာမဟုတ်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ငါ စဉ်းစားတယ်၊ ငါ့လို... အေးလေ... နင်တို့ပြောနေကျ စကားနဲ့ ပဲ ပြောပါ့မယ်၊ ငါ့လို ဝံ့မဟုတ်၊ ပတ်မဟုတ် လူနဲ့ နေရတာထက်စာရင် နင်နဲ့ဆို သူ့ဘဝပိုပြီးအဆင်ပြေမယ် လို့ တွက်ပြီး နင့်လက်ထဲကို စိတ်ချလက်ချ အပ်ခဲ့တယ်၊ နင်ဟာ သူ့ကို တစ်သက်လုံး ကြင်ကြင်နာနာနဲ့ စောင့်ရှောက်သွားလိမ့်မယ်လို့လည်း ယုံကြည်ခဲ့မိတယ်၊ အခုတော့ နင်ကို အထင်ကြီးခဲ့တာ အမှားကြီး မှား သွားပြီပေါ့၊ အေး... ရပါတယ်၊ နင် စွန့်ပစ်လိုက်တဲ့ ရင်ငြိမ်းကို ငါ ဆက်ပြီး တာဝန်ယူသွားပါ့မယ်၊ တစ်ခုတော့ ရှိတယ် ပေါ်ဇေး။ နောက်တစ်ခါတော့ နင် ရင်ငြိမ်းကို ငါ့ဆီကနေ ပြန်လုယူဖို့ လုံးဝခွင့်ပြုမှာမဟုတ်ဘူးဆို တာကို မြဲမြဲမှတ်ထားလိုက်ပါ။”

အနောင်း အသံတွေတုန်လာသည်။ မျက်ရည်လည်း ဝဲလာသည်။ ဒီလိုပုံစံမျိုးကို အနောင်းထံမှာ တစ်ခါမှ မမြင်တွေ့ဖူးခဲ့။ ဒေစီပွင့်ကတော့ တရှုပ်ရှုပ် ငိုနေပြီ။ အပြင်ဘက်မှ လေတစ်ချက် ဝေ့ဝဲပြီး ဝင်လာသည်။ လေ၏အရှိန်ကြောင့် စားပွဲပေါ်မှ ကွာရှင်းစာချုပ်ဟု ဆို သော စက္ကူလိပ်ကလေးသည် ပေါ်ဇေးဘက်သို့ လိမ့်လာသည်။ ဒီအတိုင်း လွှတ်ထားလိုက်လျှင် စားပွဲ အောက်သို့ ပြုတ်ကျတော့မည်။ ပေါ်ဇေး လှမ်းကိုင်ပြီး ထိန်းလိုက်မည်ပြုပြီးမှ မတို့ မထိရဲသလို တုံ့ခနဲဖြစ် သွားပြီး လက်ကို ပြန်ရုပ်သိမ်းလိုက်သည်။ လိမ့်နေသော စက္ကူလိပ်ကလေးကို သည်းထိပ်ရပ်ဖိုစရာ မြင်ကွင်း တစ်ခုလို ငေးကြည့်နေမိ၏။ ပေါ်ဇေး၏သက်ပြင်းချလိုက်သော လေအရှိန်က ပြန်လည် တွန်းကန်လိုက်သော ကြောင့်လား မသိ။ စက္ကူလိပ်ကလေးသည် စားပွဲစွန်းမှ ပြုတ်ကျလုတ်တဲ အနေအထားမှာ ရပ်တန့်သွားလေ သည်။

ပေါ်ဇေးသည် စားပွဲပေါ်မှ စက္ကူလိပ်ကလေးကို ငေးကြည့်နေသည်။ ဘယ်လောက်ကြာသွားသလဲ မသိ။ သတိဝင်လာချိန်မှာ အနောင်းနှင့် ဒေစီပွင့်တို့ မရှိတော့။ ဘယ်တုန်းက ထပြန်သွားကြသလဲ။ ပြန်ခါနီးမှာ နှုတ်ဆက်သွားသေးသလား။ ဘာတွေ ထပ်ပြောသွားသေးလဲ။ ရေရေရာရာ မသိ။ စောစောတုန်းက အနောင်းတို့ လာသွားတယ်ဆိုတာ တကယ်ကောဟုတ်ရဲ့လား။ စိတ်ကူးယဉ်တာများလား မသိ။ အခု အိပ် မက်မက်နေတာလား။ စားပွဲပေါ်က စက္ကူလိပ်ကလေးကကော ကွာရှင်းစာချုပ်ဆိုတာ ဟုတ်ရဲ့လား။ အခု ရှယ်ယာစာချုပ်ကို ပြန်မသိမ်းမိဘဲ ထားခဲ့ရာက စိတ်ထင်ရာ လျှောက်တွေးနေတာလား။

ဒါဟာ ကွာရှင်းစာချုပ်အစစ် ဟုတ်၊ မဟုတ် သိနိုင်ဖို့ ရင်ရင်ငြိမ်းကို မေးကြည့်ရမယ်ဆိုသော အတွေးဝင်လာမှ သတိရသည်။ ရင်ရင်ငြိမ်း ဘယ်ရောက်နေသလဲ။ အနောင်းတို့ ရောက်နေတာကို သူ ဘာကြောင့် ဆင်းမတွေ့သလဲ။ ဘာကြောင့် အတူရှိမနေခဲ့တာလဲ။

အပေါ်ထပ်သို့ ခပ်သုတ်သုတ်တက်လာခဲ့သည်။ လှေကားတစ်ဝက်ရောက်မှ စာချုပ်ကျန်ခဲ့တာကို သတိရ၏။ အောက်ကို ငုံ့ကြည့်သောအခါ စားပွဲပေါ်မှာ စက္ကူလိပ်ကလေး မရှိတော့။ သူ တုန်လှုပ်သွားသည်။ ဘယ်လို ဖြစ်တာလဲ၊ စောစောက ကိစ္စတွေဟာ တကယ် မဟုတ်ဘူးလား၊ ငါ ရူးသွားပြီလားဟု တွေးမိသည်။ နောက် သေသေချာချာကြည့်မှ စားပွဲအောက်ပြုတ်ကျနေတာ တွေ့ရသည်။ ပျောက်သွားရင် ခက်မယ်ဆိုပြီး ပြန်ဆင်း ကောက်ဖို့ စဉ်းစားသည်။ ဒီအိမ်ထဲမှာ ဘယ်သူက ဘာအတွက် လာခိုးရမှာလဲဟု တွေးပြီး အပေါ်ထပ်သို့ ဆက်တက်ခဲ့သည်။

အိမ်ခန်းထဲ ဝင်ကြည့်သည်။ ရင်ရင်ငြိမ်းကို မတွေ့ရ။ ဘုရားခန်း သွားကြည့်သည်။ မရှိ။ အောက်ထပ် ပြန် ဆင်းလာပြီး မီးဖိုခန်းဘက် ဝင်ရှာသည်။ မတွေ့။ ရေချိုးခန်းတံခါးက ပွင့်နေသည်။ အိမ်သာတံခါးကိုတောင် ဆွဲဖွင့်ကြည့်သေးသည်။ ဝိုင်းစိန်ကို သတိရမိ ပြန်သည်။ သူကကော ဘယ်ပျောက်နေသလဲ။

“ဝိုင်းစိန်... ဝိုင်းစိန်...”

အော်ခေါ်သည်။ ထူးသံ မကြားရ။ ထပ်ခေါ်သည်။ မရ။ ဝိုင်းစိန်အိပ်သော အခန်းဆီသွားသည်။ တံခါးပိတ် ထားသည်။ ဆွဲဖွင့်သည်။ ဝိုင်းစိန်သည် ကွပ်ပျစ်ပေါ်မှာ မှောက်လျက်ကြီး အိပ်နေသည်။ သူ့ကိုယ်လေးက တသိမ့်သိမ့်တုန်နေ၏။ ရှိုက်သံ သဲ့သဲ့လည်း ကြားရသည်။ ပေါ်ဇေးက အခန်းထဲ ဝင်မည်ပြုပြီးမှ အဝကနေပဲ လှမ်းခေါ်သည်။

“ဝိုင်းစိန်...”

ပြန်မထူးဘဲ ရှိုက်သံကသာ ပိုကျယ်လာသည်။

“ဟဲ့... ဝိုင်းစိန် ဘာဖြစ်နေတာလဲ ” ဆိုမှ ထလာသည်။

“ရင်ရင်ငြိမ်း... ဘယ်သွား...”

ပေါ်လေး စကားမဆုံးခင်...

“ဒေါ်လေး မရှိတော့ဘူး”

ဟု ပြောပြီး ဟီးခနဲ ငိုချလိုက်ပြန်သည်။

“မရှိတော့ဘူး ... ဟုတ်လား၊ ဘယ်သွားတာလဲ ”

“မသိဘူး”

“ဘယ်တုန်းက ထွက်သွားတာလဲ ”

“တစ်နေ့... တမြန်မနေ့က ...”

“ဘယ်သူနဲ့ ထွက်သွားတာလဲ ”

“အန်...အန်တီနှောင်းတို့နဲ့ ”

“နင့်ကို ဘာမှာသွားလဲ ”

ဝိုင်းစိန်က ပြန်မဖြေနိုင်သေးဘဲ ခဏကြာအောင် ရှိုက်ပြီးမှ -

“ဦးပေါ် လာရင်တဲ့...”

ဟု ပြောပြီး သူ့ကွပ်ပျစ်ကလေးဆီ သွားသည်။ စာအိတ်တစ်အိတ်ကို ယူလာပြီး ပေးသည်။ ထို့နောက် ကွပ် ပျစ်ဆီပြန်သွားပြီး စောစောကအတိုင်း မှောက်ခုံကြီး ပြန်လှဲရင်း ငိုရှိုက်နေသည်။

ပေါ်ရေးသည် ဧည့်ခန်းထဲ ပြန်လာသည်။ ကုလားထိုင်မှာ ထိုင်သည်။ စာအိတ်ကို ဖောက်ပြီး စာကို ဆွဲထုတ် သည်။ စာရွက်ကို ဖြန့်လိုက်သည်။ အဘွားကြီးတွေ့ရဲ့ လက်ရေးနဲ့တူတယ်ဟု တစ်ခါက ပေါ်ရေး နောက် ပြောင်ခွဲဖူးသော စာလုံးလေးများ။

ကိုပေါ်...

အစတုန်းကတော့ နင့်ဝသီအတိုင်း စိတ်လိုက်မာန်ပါနဲ့ ထင်ရာ မြင်ရာတွေ လျှောက်လုပ်နေတာ၊ နောက်တော့လည်း စိတ်ပြေသွားမှာပါပဲလို့ ထင်ခဲ့မိတယ်။ ဒါပေမဲ့ အချိန်တွေ ကြာလာတဲ့တိုင်အောင် နင့်စိတ်က မပြောင်းလဲဘဲ ကွာရှင်းဖို့ကိစ္စကို သဲကြီးမဲကြီး ကြိုးစားနေခဲ့တာ တွေ့ရတယ်။ ခုတော့ ငါနဲ့အတူတူ နေနေရတာ နင့်အတွက် နေ့စဉ်နဲ့အမျှ စိတ်ဒုက္ခ ခံစားနေရတာကို ငါ မကြည့်ရက်တော့ဘူး။ ဒါကြောင့် နင့်ဆန္ဒအတိုင်း ကွာရှင်းစာချုပ် ချုပ်ပေးခဲ့ပါတယ်။ နင့်ကို မျက်နှာချင်းဆိုင် နှုတ်ဆက် မသွားနိုင်တာကိုတော့ ခွင့်လွှတ်ပါ။ အခုလို တိတ်တဆိတ် ထွက်ခွာသွားတာက နင့်အတွက်ရော ငါ့အတွက်ပါ အသင့်တော်ဆုံးဖြစ်လိမ့်မယ် ထင်ပါတယ်။ ငါလည်း ပုထုဇဉ်ပဲဟာ။ ခံစားချက်တော့ ရှိသေးတာပေါ့။

ကျန်းမာရေး ဂရုစိုက်ပါ...

ရင်ရင်ငြိမ်း

ပေါ်ရေးသည် စာကို နောက်တစ်ခေါက် ထပ်ဖတ်သည်။ ပြီးတော့ နောက်တစ်ခေါက်... နောက် တစ်ခေါက်...။ အလွတ်ကျက်မှတ်ရမည့် ကျောင်းစာတစ်ပုဒ်လို တစ်လုံးချင်း အသေးစိတ် အထပ်ထပ် ဖတ်သည်။ ဖတ်ပြီး လျှင် ပြန်ပြန်မေ့သွားသည်ဟု ထင်သည်။ စာရွက်ကိုခေါက်ပြီး အိတ်ထဲထည့်သည်။ စာပါ အကြောင်းအရာကို ပြန်စဉ်းစားသည်။ ဟိုတစ်ကြောင်း၊ ဒီတစ်ကြောင်း အစီအစဉ်တွေ လွဲမှားစွာ ပေါ်လာသည်။

စာတစ်ကြောင်း မဆုံးခင် နောက်တစ်ကြောင်းရဲ့အစက ဝင်လာသည်။ မဆိုင်တဲ့အတွေး တွေက ကြားဖောက်ပေါ်လာသေး သည်။ သူ ကောင်းကောင်း မှတ်မိတာကတော့

“ကျန်းမာရေး ဂရုစိုက်ပါ... ရင်ရင်ငြိမ်း”။

အပေါ်ထပ်က စာဖတ်ခန်းထဲမှာ သွားထပ်ဖတ်ဦးမည်ဟု တွေးပြီး ထရပ်လိုက်သည်။ ခြေထောက်အောက် မှာ တစ်စုံတစ်ခု ခံနေသည်ဟု ထင်မိ၏။ ငုံ့ကြည့် လိုက်တော့ စောစောက ကြမ်းပေါ်ကျနေသော ကွာရှင်းစာ ချုပ် အလိပ်ကလေး ကို တက်နင်းမိနေကြောင်း တွေ့ရသည်။ သူ ရုတ်တရက် ဒေါသဖြစ်လာသည်။ စာချုပ် ကို နောက်တစ် ကြိမ် ဆောင့်နင်းလိုက်မိ၏။

ဆယ်တန်း စာမေးပွဲဖြေပြီးခါစလို ဖြစ်နေသည်။ မဖြေခင်တုန်းကတော့ စာမေးပွဲပြီးရင် စိတ်လက်ပေါ့ပါး ပျော် ရွှင် သွားမှာပဲဟု မျှော်လင့်ခဲ့သည်။ စာမေးပွဲပြီးလျှင် ဘာလုပ်လိုက်မည်။ ဘယ်လို အစွမ်းကုန် ပျော်လိုက် မည် ဆိုပြီး အားခဲထားခဲ့သော်လည်း တကယ်တမ်း စာမေးပွဲပြီးသွားတော့ ထင်သလောက် မပျော်ဘဲဖြစ်နေ၏။ စိတ်ထဲမှာ မရှင်းလင်းဘဲ တစ်စုံတစ်ခုအတွက် စိုးရိမ်ပူပန်သလို လေးလံနေရသည်။ အာရုံက စာမေးပွဲ ဆီ ပြန်ပြန်ရောက်သွားသည်။ အိပ်မက်ထဲမှာ စာမေးပွဲမဖြေနိုင်လို့ စိတ်ညစ်ရတာ၊ အောင်စာရင်းမှာ ကိုယ့် နာမည် မပါတာတို့လိုမျိုး မက်တတ်သည်။ စိတ်ဖြောင့်ဖြောင့် မပျော်နိုင်။

ခုလည်း ဒီအတိုင်းပဲ။ ပေါ်ဇေးသည် သူ လိုချင်သော ကွာရှင်းစာချုပ်ကို ရခဲ့ပြီ။ အခက်ခဲဆုံးဖြစ်မည်ဟု ယူဆထားသူ နှစ်ယောက်ကိုယ်တိုင်က စတင်ပြီး သက်သေ လက်မှတ် ထိုးပေးသွားခဲ့သည်။ အားလုံး အောင်မြင် ပြီးဆုံး သွားခဲ့သည်။ ရင်ရင်ငြိမ်းလည်း မရှိတော့။ စာမေးပွဲနဲ့ ကွာခြားတာကတော့ ပေါ်ဇေးသည် ရင်ရင်ငြိမ်း နှင့် ကွာရှင်းပြီးလျှင် ဘာဆက်လုပ်မယ်ဆိုတာ ကြိုတင်စဉ်းစားထားမှု မရှိခဲ့ခြင်းပင် ဖြစ်၏။

သူသည် ကွာရှင်းစာချုပ်ကို ရသည်။ ပျော်ရွှင်မှုကို မရ။ စိတ်ထဲမှာ လေးလံ ထိုင်းမှိုင်းနေသည်။ ထိုကိစ္စနှင့် ပတ်သက်ပြီး ရဲမော်က-

“မင်း လုပ်ပုံက ဘာမှအဓိပ္ပါယ်မရှိဘူး။ အရင်အတိုင်း ဟန်မပျက်နေနေရင် အရင်းပဲ၊ ခုတော့ ရင်ရင်ငြိမ်း ထွက်သွား ရတာပဲ အဖတ်တင်တယ်။ မင်းလည်း စိတ်ချမ်းသာလာတာ မဟုတ်ဘူး”ဟု ဝေဖန်သည်။

ပေါ်ဇေးသည် လမ်းလျှောက်ထွက်တဲ့အခါ ပန်းခြံထဲဝင်ဖို့ စိတ်ကူးမိ၏။ သို့ရာတွင် အတိတ်ကိုပြန်လည် သတိရ စေတတ်သော ခုံတန်းလျားမှာတော့ မထိုင်ရဲ။ တကယ်တော့ အတိတ်ဆိုတာ အမှန်ဖြစ်ခဲ့တာ။ ကိုယ်တိုင် တကယ်ကြံ့တွေ့ခဲ့ရတာ။ ရှောင်နေစရာတောင် မလို၊ ရှောင်လို့လည်း မရ။ နောက်တစ်ကြိမ် ပြန်သွားရ မယ့် နေရာလည်း မဟုတ်။ သို့ရာတွင် ခန္ဓာကိုယ်က မရောက်နိုင်ပေမယ့် စိတ်ကိုတားလို့မရ။ ခံစားချက်က နောက်ကြောင်း ပြန်လှည့်တတ်သည်။

အမှန်အားဖြင့် အတိတ်ကို ပြန်ရောက်စရာတောင် မလို။ အခု မျက်မှောက် ကာလမှာပင် တိုက်ဆိုင်မှုရှိလျှင် သတိရ စရာဖြစ်နိုင်၏။ သူများတွေနဲ့တော့ မတူ။ ပိတောက်ပန်းတွေ ပွင့်ချိန်၊ စိန်ပန်းတွေ ဝေချိန်မှာ သတိရ တာမျိုး မဟုတ်။ ချစ်သူဘဝ၊ လင်မယား ညားခါစဘဝမှာ သွားရောက် လည်ပတ်ခဲ့ဖူးသော နေရာတွေ ရောက် လို့ အောက်မေ့တမ်းတမိတာမျိုးလည်း မရှိ။

သူ့အဖြစ်ကတော့ ..

ပေါ်ဇေးသည် ကားမောင်းလာရင်း မီးပွိုင့်ရုတ်တရက် နီသွားသဖြင့် ဘရိတ်ကို ဆောင့်ဖမ်းလိုက်ရသည်။ သူ့ ကား က ဖြတ်မျဉ်းပေါ် အနည်းငယ်ကျော်ပြီးမှ ရပ်သွားသည်။ နောက်ပြန်ဆုတ်ပြီး စောင့်နေရ၏။

အသုဘပို့ သောကားတန်း ဖြတ်သွားသည်။ ခေါင်မိုးပေါ်မှာ အော်လံ တပ်ထားသော ဒိုင်နာကားတစ်စီးလည်း ပါသည်။ ဝတ်ရွတ်သံတွေ ကြားရသည်။ ကားပေါ်မှာ ပါလာသော ယောဂီဝတ်စုံဖြင့် အမျိုးသမီးများကို စူးစိုက် ကြည့် နေမိ၏။ ရင်ရင်ငြိမ်းသည် အပျိုဘဝတုန်းက ဝတ်အဖွဲ့ထဲမှာ ပါခဲ့ဖူးသည်။ ခုလိုပဲ ကားတန်း နဲ့ သွားဖူးသည်။ ပေါ်ဇေးတောင် ကားနောက်မြီးက ခိုလိုက်သွားခဲ့ဖူးသေးသည်။

တကယ်ဆိုလျှင် ပေါ်ဇေးအနေဖြင့် အရင်လို အပြင်လျှောက်သွားပြီး ရှောင်နေစရာတောင် မလို။ အိမ်မှာ ရင်ရင်ငြိမ်းမှ မရှိတော့ဘဲ။ သို့ရာတွင် အငွေအသက်တွေကတော့ ကျန်နေတုန်းပင် ဖြစ်၏။

ပေါ်ဇေးသည် ညအိပ်ခါနီးလျှင် ဘုရားကို ဦးသုံးကြိမ် ပုဆိန်ပေါက်ချပြီး အိပ်တတ်သူ ဖြစ်၏။ ဩကာသတွေ ဘာတွေလည်း ရွတ်နေတာ မဟုတ်။ ဘုရားခန်း ထဲကိုလည်း သိပ်ဝင်လေ့မရှိ။ နောက်ပိုင်းမှာ ရင်ရင်ငြိမ်းက ဘုရားခန်းကို အပိုင်စီး ထားလိုက်သော အခါ ပိုလို့တောင် မရောက်ဖြစ်တော့။

ခုတော့ ဘုရားခန်းလည်း ပိုင်ရှင်မဲ့လို ဖြစ်နေပြီ။ ဘုရားခန်းသာ မဟုတ်။ တစ်အိမ်လုံးသည် ပိုင်ရှင်တစ်ဝက်မဲ့ သွားခြင်းပင်ဖြစ်၏။ အပေါ်ထပ်မှာ ပေါ်ဇေး တစ်ယောက်တည်း။ အောက်ထပ်မှာ ပိုင်းစိန်တစ်ယောက်တည်း။ ခုတလော သူငယ်ချင်းတွေ ဆီလည်း မရောက်ဖြစ်တော့။ သူတို့နဲ့ တွေ့လျှင် "မင်းဟာက အမိပ္ပယ်မရှိဘူး"၊ "အဆင်ခြင်ဉာဏ်နည်းရာကျတယ်"၊ "ဘာမှ အကျိုးမရှိဘူး"၊

"ရင်ရင်ငြိမ်းတော့ တော်တော်ခံစားရမှာပဲ" စသော အပြစ်တင်စကားတွေကိုသာ ကြားရသည်။ ထို့ကြောင့် အိမ်မှာပဲ နေဖြစ်တာများသည်။ စာကြည့်ခန်း ထဲမှာ အောင်းပြီး စာအုပ်တွေဖတ်သည်။ ဒီဒီဒီအခွေတွေ ကြည့်သည်။ တီဗီက လာသော ဘောလုံးပွဲတွေ ထိုင်ငေးသည်။ ဘီယာဆိုင် သွားထိုင်ကြည့်သေးသော်လည်း သောက်ရတာ အရသာမရှိ။ ထိုင်ရင်းက ငြီးငွေ့ လာသည်။

တစ်ရက်မှာ ဝရန်တာမှာထွက်ရပ်နေရင်း ခေါ်သံကြားသဖြင့် လှမ်းကြည့်သည်။ အထမ်းနှင့် လာရောင်းသော ပန်းသည် ဖြစ်၏။

"အစ်မ မရှိဘူးလား"

လှမ်းမေးသည်။ ပေါ်ဇေး လက်ခါပြတော့ -

"ဘုရားပန်း ယူဦးမလား။ အစ်မ က ယူနေကျပဲ"

ပေါ်ဇေးက မယူဘူးဟု ပြောသည်။ ပန်းသည်က အထမ်းကိုပြန်မပြီး ထွက်မည်အပြုမှာ ပေါ်ဇေး တစ်ခုသတိ ရ၏။ ရင်ရင်ငြိမ်း မရှိကတည်းက ဘုရားခန်းကို ပိတ်ထားခဲ့တာ၊ ခုလောက်ဆို ဘုရားပန်းတွေ ညှိုးခြောက် ကုန်ရောမည်။ ထို့ကြောင့်

"နေဦး... နေဦး"

ဟု တားလိုက်ပြီး ဝိုင်းစိန်ကို ခေါ်၍ ပန်းဝယ်ခိုင်းလိုက်သည်။ ဘုရားပန်းလဲပြီး သောက်တော်ရေခွက်တွေပါ ဖြည့်ဖို့ ပြောလိုက်သည်။ ဝိုင်းစိန် ဘုရားပန်း ဝယ်နေတာကို ငုံ့ကြည့်သည်။ ပန်းသည်က ရင်ရင်ငြိမ်း ယူနေ ကျ ပန်းတွေကို သိပြီးဖြစ်ဟန်တူသည်။ သစ်ခွလိုပန်းမျိုးနှင့် စိန်ချယ်ပန်းတွေကို အဆင်သင့်ကိုင်ထားသည်။ ပေါ်ဇေးက- "နှင်းဆီပန်း တစ်စည်းပါ ယူခဲ့" ဟု လှမ်းအော်ပြောလိုက်၏။

"ဘုရားပန်း မှန်မှန်လဲဖို့၊ သောက်တော်ရေ နေ့တိုင်း ဖြည့်ဖို့ ဒေါ်လေးက မှာခဲ့သေးတယ်၊ ဦးပေါ် က အပေါ် ထပ် တက်တာ ကြိုက်၊ မကြိုက် မသိလို့၊ ပြောလည်း မပြောရဲလို့"

ဟု ဝိုင်းစိန်က ပြောသည်။ သူလည် ခုမှ နည်းနည်းစိတ်ချမ်းသာ သွားဟန်တူသည်။ ဘုရားပန်းလဲပြီးတော့ ဝိုင်းစိန် ဘုရားရှိခိုးသည်။ ရင်ရင်ငြိမ်း

သင်ပေးထားသဖြင့် ဘုရားစာ အတော်များများ ရနေပြီ။ ထို့နောက် တစ်စုံတစ်ခု ကို ခပ်တိုးတိုး တတွတ်တွတ် ရွတ်ဆို ဆုတောင်းနေသည်။

ဝိုင်းစိန် ထွက်သွားပြီးနောက် ပေါ်ဇေးလည်း လပေါင်းများစွာအတွင်းမှာ ပထမဆုံးအကြိမ် ဘုရားရှိခိုးသည်။ ဘာဆု မှတော့ မတောင်းမိဘူး ထင်တာပဲ။ ဘုရားခန်းထဲမှ ပြန်ထွက်မည်အပြုတွင် နှင်းဆီပန်းထိုးထားပုံ ဟန်မကျ ကြောင်း သတိပြုမိ၏။ ဝိုင်းစိန်က ပန်းတွေကို ပန်းအိုးထဲ ပြုတ်သိပ်ထိုးထည့်ထားခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် ကြည့်လို့ကောင်းအောင် ပြန်ပြင်ရင်း ဘုရားစင်ပေါ်က ဖန်ကလပ်ကလေးပေါ်တွင် စိပ်ပုတီး တစ်ကုံး ကို မြင်သည်။

ထိုစိပ်ပုတီးမှာ ရင်ရင်ငြိမ်းက ပေါ်ဇေးအတွက် ဝယ်ပေးခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ ကြိမ်ပုတီး ဖြစ်သည်။ ပေါ်ဇေးက ရင်ရင်ငြိမ်း ကျေနပ်အောင် နှစ်ခါ၊ သုံးခါလောက် အစိပ်ပြုပြီး ဘုရားစင်ပေါ် တင်ထားခဲ့သည်။

"စိပ်ပုတီးထဲမှာတော့ ကြိမ်ပုတီးကို ငါ သဘောကျတယ်၊ အစကတော့ အဖြူရောင်ပဲ၊ စိပ်ရင်း စိပ်ရင်းနဲ့ နှစ်နဲ့ ချီပြီး ကြာလာတဲ့အခါ လက်ဆီတက်ပြီး တဖြည်းဖြည်း ညိုလာရော၊ နောက်ဆုံးကျတော့ ပေါ်လစ်တင်ထား တဲ့ မဟော်ဂနီရောင် တောက်လာတော့တာပဲ၊ ကိုယ့်ရဲ့ပုတီးစိပ်တဲ့ သက်တမ်း ဘယ်လောက်တောင် ရင့် လာပြီလဲ ဆိုတာ တွေးပြီး ဂုဏ်ယူလိုရတယ်၊ ပုတီးကို မြင်တိုင်း ပီတိဖြစ်ရတယ်" ဟု ရင်ရင်ငြိမ်းက ရှင်းပြခဲ့ဖူးသည်။ အခု မြင်နေရသော ပေါ်ဇေး ရဲ့ ကြိမ်ပုတီးကတော့ အဖြူရောင် သက်သက် အဆင့်မှာပဲ ရှိနေသေးသည်။

ပေါ်ဇေးသည် ရင်ရင်ငြိမ်း ထွက်သွားပြီးကတည်းက ပိတ်ထားခဲ့သော အိပ်ခန်းတွင်းသို့ ဝင်လာခဲ့ သည်။ အနောင်းတို့ပေးခဲ့သော ကွာရှင်းစာချုပ်၏ပစ္စည်းခန်း ခွဲဝေမှုအပိုင်းတွင် ရင်ရင်ငြိမ်းက မရွှေ့ပြောင်း နိုင်သော ပစ္စည်း၊ ရွှေ့ပြောင်းနိုင်သော ပစ္စည်း၊ လက်ဝတ်ရတနာ၊ ရွှေ ငွေ ဘာတစ်ခုမှ မယူ ပါဟု ရေးထား သည်။

အခန်းထဲက အဝတ်စီရိုကို ဖွင့်လိုက်သည်။ အဝတ်အစားတွေ အားလုံးနီးပါးရှိနေသည်ဟု ယူဆရ သည်။ နဂို ကပင် ရင်ရင်ငြိမ်းက အဝတ်အစား များများစားစားရှိသူမဟုတ်။ အဝတ်တထည် ကိုယ် တစ်ခုနဲ့များ ဆင်းသွား သလား ထင်ရ၏။

စီရို အံ့ဆွဲကို ဆွဲဖွင့်ကြည့်သည်။ လက်ဝတ်လက်စားတွေ အကုန်ရှိသည်။ တစ်ရန်တည်းသော နား ကပ် ကလေးကိုပင် ချွတ်ထားခဲ့သည်။ နားကပ်နောက်ပိတ်မှာ သနပ်ခါးဖတ်ကလေးတွေတောင် ကပ်နေသေး သည်။ နောက် အံ့ဆွဲတစ်ခုကို ဆွဲဖွင့်သည်။ ကတ်ပြားတစ်ထပ် တွေ့ရသည်။ အလှူရှင် ဂုဏ်ပြုကတ်ပြား တွေ။ ကတ်ပြားတိုင်း မှာ "ဦးပေါ်ဇေး နှင့် ဇနီး"ဟူ၍သာ ရေးထားသည်။ ရင်ရင်ငြိမ်း နာမည်နှင့်ဆိုလို့ ကတ်ပြား တစ်ခုသာရှိ၏။

"စစ်ကိုင်းတိုင်း၊ ပုလဲမြို့နယ်နှင့် ယင်းမာပင်မြို့နယ်အတွင်းရှိ အလောင်းတော် ကဿပ ပင်မလမ်းဖြစ်သော (လည်ငေါက်-ချင်ပြစ်) လမ်းပိုင်း ရွှေဆံပင်လမ်းနှင့် ရွှေဆံပင်တံတား အလှူရှင်ဂုဏ်ပြုလွှာ" ခုမှ သတိရသည်။

ရင်ရင်ငြိမ်း ဆံပင်တွေ ဖြတ်ထားတာဟာ ဒီရည်ရွယ်ချက်ကိုး။ မိန်းမ တွေက ဆံပင်တွေ ဖြတ်ပြီးလှူကြသည်။ ထို ဆံပင်များကို ကုန်သည်တွေက ဝယ်သည်။ တရုတ်ပြည်ဘက် သို့ တင်ပို့သည်ဟု ဆိုသည်။ ရရှိသော အလှူငွေများဖြင့် အလောင်းတော်ကဿပ သွားလမ်းကို ပြင်သည်။ တံတားတွေ ဆောက်သည်ဟု ကြားဖူးသည်။

စီရိုကို ပြန်ပိတ်လိုက်သည်။ ခုတင်ဘေးက စားပွဲပုလေးပေါ်မှာ ကတ်ဆက် ရီကော်ဒါတစ်လုံး တွေ့ရသည်။ အထဲမှာ အခွေတစ်ခွေထည့်ထားပြီးသား ရှိနေသည်။ ပလပ်ထိုးပြီး ကက်ဆက်ခလုတ်ကို နှိပ်လိုက်သည်။

ကြာနီကန်ဆရာတော် ပူဇော်သော ပဏန်းအကျဉ်း ရွတ်ဆိုသံထွက်ပေါ်လာသည်။ ခလုတ်ပြန်ပိတ် မည်ပြုပြီးမှ မပိတ်ဘဲ နားထောင်နေလိုက်သည်။ ပဌာန်းဒေသနာ တော်ကြီးကို နာကြားရင်း လွမ်းနေ တဲ့ လူရယ်လို့ ရှိပါ့ မလား။

ရင်ရင်ငြိမ်းသည် အိပ်ရာကို သပ်ရပ်စွာ ခင်းကျင်းထားခဲ့သည်။ ခေါင်းအုံးပေါ်မှာ ယောဂီတဘက်က လေး တစ်ထည် ကို တွေ့ရသည်။ ခပ်နွမ်းနွမ်းကလေး။ တဘက်ကို ဆွဲယူသည်။ မျက်နှာပေါ်အုပ်ပြီး သက်ပြင်းကို ရှိုက်လိုက်မိ၏။ ကရမက်နဲ့ သင်းသင်း...။

"ဦးပေါ်... ဧည့်သည်ရောက်နေတယ် "

ဟု ဝိုင်းစိန်က လာခေါ်သည်။ အောက်ထပ်ကို ဆင်းသွားတော့ လက်နောက်ပစ်ကျောပေး ရပ်ရင်း ပေါ်ဇေး တို့ မိဘနှစ်ပါး၏ဓာတ်ပုံကို မော့ကြည့်နေသော ဦးအောင်ကြီးကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ပေါ်ဇေး ခပ်သုတ်သုတ် ဆင်းပြေးသွားပြီး-

"ဦးလေးအောင်" ဟု နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

ဦးအောင်ကြီးက ဒီဘက်ကို လှည့်လိုက်ပြီး ပေါ်ဇေး၏ပခုံးကို ပုတ်မည့် ဟန်ပြုသည်။ ပေါ်ဇေးက ပြုံးပြရင်း-

"ဦးလေး... ဘယ်ကလှည့် " စကားဆုံးအောင် မပြောလိုက်ရ။ နားထင်ရင်းက ပူခနဲ ဖြစ်ပြီး စိုက်ဆင်းသွားသည်။ ပခုံးကို ပုတ် လိမ့်မယ်လို့ ထင်မိတာ။ အမှန်က နားရင်းကို လက်ပြန် ရိုက်ထည့် လိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။ ကိုယ်ကို ဟန် ချက်ထိန်းပြီး ပြန်မတ်လိုက်ရသည်။ မျက်စိတွေ ပြာနေသောကြောင့် လူလုံး ကို သဲကွဲစွာ မမြင်ရ။ ဒါ လည်း တစ်မျိုး ကံကောင်းသွားသည်။ ဦးအောင်ကြီး၏မျက်နှာ အမူအရာကိုသာ ရုတ်တရက် မြင် လိုက်ရလျှင် အရိုက်ခံရတာထက် ပိုနာလိမ့်မည်။ အသံကို ကြားရရုံနဲ့တင် နားကြောတွေ စိမ့်သွား သည်။

"ခွေးထက် မိုက်တဲ့ကောင် "

"ကျွန်တော် ဘာလုပ်လို့လဲ "

ဟု ပေါ်ဇေး လွတ်ခနဲ ယောင်ပြီး ပြောမိ၏။

"ဘာ... ကိုယ် ဘာလုပ်ခဲ့တယ်ဆိုတာ မသိရအောင် မင်းက တိရစ္ဆာန်လား၊ ပြောစမ်း... ရင်ရင်ငြိမ်း ကို မင်း အိမ်ပေါ် က နှင်ချလိုက်ပြီ မဟုတ်လား"

"ကျွန်တော် နှင်ချတာ မဟုတ်ဘူး။ သူ့ဘာသာ ဆင်းသွားတာ "

ပေါ်ဇေးက ကြောက်ကြောက်လန့်လန့် စောဒကတက်ကြည့်သည်။

"ရင်ရင်ငြိမ်းလို မိန်းကလေးက သူ့ဟာသူတော့ ဆင်းမှာ မဟုတ်ဘူး၊ မင်းက အိမ်မှာ မနေနိုင်အောင် ညှင်းပန်း နှိပ်စက် လို့ပဲ ဖြစ်ရမယ် "

"ကျွန်တော် ... ဘာမှ ..."

"တိတ်စမ်း၊ မင်းရဲ့ပလီပလာ အကြောင်းပြချက်တွေ မကြားချင်ဘူး၊ အောင်ချို ဆိုတဲ့ကောင်က လည်း အလိုတူ အလိုပါပဲ "

"သူ... သူ မပါပါဘူး ဦးလေး"

"ဘာဖြစ်လို့ မပါရမှာလဲ၊ မိန်းမကို လည်ပင်းညှစ်သတ်ဖို့ ကြံစည်ခဲ့ဖူးတဲ့ကောင်ပဲ၊ သူ မြှောက်ပေးလို့ မင်း ဒီလောက် အတင့်ရဲတာ ဖြစ်မှာပေါ့၊ ဒါကြောင့် အောင်ချိုကို ငါ လက်သီးနဲ့ထိုးပြီး အိမ်ပေါ်က နှင်ချလိုက်ပြီ၊ ရင်ရင်ငြိမ်း ဒီအိမ်ပေါ် ပြန်မရောက်မချင်း ဒီကောင်လည်း ငါ့အိမ်ပေါ်ပြန်မတက်ရဘူး "

လက်သီးဒဏ် ကြောင့် ဖူးရောင်နေသော အောင်ချို၊ မျက်နှာကို မြင်ယောင်မိ၏။
ဦးအောင်ကြီး က ဆက် ပြောသည်။ ဒေါသသံက လျော့မသွားဘဲ ပိုတိုးလာသည်။

"ဟိုကောင် ငမော်ဆီကိုလည်း ဖုန်းဆက်ပြီး ကြိမ်းပြီးပြီ၊ ကံညွန့်မောင် ဆိုတဲ့
လူရှုပ်ကတော့ ဖုန်းကို ပိတ်ထားတယ်၊ ကောင်းထွန်းကကော အမြင်မတော်တာရှိရင်
မတားဘူးလား၊ အေး... မင်းတို့အား လုံး ရင်ရင်ငြိမ်း ကို တွေ့အောင်ရှာပြီး ပြန်ခေါ်ခဲ့၊
ဒါမှမဟုတ်ရင်တော့ အားလုံး သေဖို့သာပြင်ထား၊ ကြားလား... ခွေးတိရစ္ဆာန်ကောင်တွေ၊
တယ်လေ.... ငါကွာ"

ဦးအောင်ကြီး က လက်သီးနှင့်ရွယ်လိုက်သည်။ ပေါ်ဇေး မျက်စိမှိတ်ပြီး ခေါင်းကို
ပုထားလိုက်၏။ နှာခေါင်းရိုး မထိအောင် မျက်နှာကိုလည်း ခပ်စောင်းစောင်း
နေပေးလိုက်သည်။ တစ်မိနစ်လောက် ကြာတဲ့အထိ ဘာမှ မထူးခြားသဖြင့် မျက်စိ
ဖွင့်ကြည့်သည်။ ရှေ့မှာ ဦးအောင်ကြီး မရှိတော့။ ဝူး ခနဲ ဆောင့်ကြီးအောင်ကြီး မောင်း
ထွက်သွားသော ကားသံကိုသာ ကြားရသည်။ ခုမှ နားသယ်ရင်းက နာလာသည်။

ဦးအောင်ကြီး ထွက်သွားပြီး သိပ်မကြာခင်မှာ ကံညွန့်မောင် ဖုန်းဆက်သည်။

"ဦးလေးအောင် လာသွားပြီလား"

"လာသွားပြီ"

"ပြင်းသွားသေးလား"

"တစ်ချက် ခံလိုက်ရတယ်"

"အောင်ချိုကိုလည်း နှင်ချလိုက်ပြီဆို"

"အေး... ဟုတ်တယ်"

"ဒီကောင် ဘယ်ရောက်နေလဲ "

"ထုံးစံ အတိုင်း ယောက္ခမအိမ် သွားနေမှာပေါ့၊ မင်း အခု ဘယ်က ဆက်နေတာလဲ "

"ရဲမော်နဲ့ ကောင်းထွန်း ကို ခေါ်ပြီး မင်းဆီလာနေပြီ "

ဖုန်းချပြီး ပြန်အလှည့်တွင် ဧည့်ခန်းထဲမှာ ရပ်နေသော အောင်ချိုကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ပါးတစ် ဖက် ရောင်ကိုင်းပြီး အညှီရောင်သမ်းနေသည်။ ဒီတစ်ခါတော့ ဘယ်လက်သီး ဖြစ်ပုံရသည်။

"မင်း ယောက္ခမအိမ် ရောက်နေပြီ မဟုတ်လား "

အောင်ချိုက ခေါင်းခါပြီး-

"အဖေက ဟိုအိမ်ကိုလည်း ဖုန်းဆက်ပြီး လှမ်းတားထားတယ်၊ ငါရောက် သွားတော့ ယောက္ခမတွေက သတင်း ကြားပြီးပြီ၊ ဒါမျိုးတော့ သူတို့လည်း အားမပေးဘူးဆိုပြီး ငါ့ကို လက်မခံဘူးကွ၊ ငါက အချောင် သက်သက် ခံရတာကွ "

"ဒီတော့... မင်း "

"လောလောဆယ်တော့ မင်းအိမ်မှာပဲ နေရမှာပဲ၊ မင်းလည်း တစ်ယောက်တည်း မဟုတ်လား "

"ဒါနဲ့ ဦးလေးအောင်က ဘယ်လိုလုပ် သိသွားတာလဲ "

"မြရီဝင်း က စီစို့ဆီ ဖုန်းဆက်ပြောတယ်၊ စီစီ က အဖေ့ကို တိုင်လိုက်တာ "

တအောင့်လောက်ကြာတော့ ကံညွန့်မောင်၊ ရဲမော် နှင့် ကောင်းထွန်းတို့ ရောက်လာကြသည်။

"မင်း လုပ်တာနဲ့ ငါတို့အားလုံး ပြဿနာတက်ကုန်ပြီ"

ဟု ရဲမော် က ပြောသည်။ ကောင်းထွန်းက -

"ငါသာ စောစောစီးစီးက သိရင် တားပါတယ်ကွာ၊ ရင်ရင်ငြိမ်းက ငါ့စကားဆိုရင်တော့ နားထောင် မှာပါ။ ဒီသတင်း ကြားတော့ မိငယ်က ငိုတယ်ကွ "

"အေးကွာ ... ဘာသိဘာသာ နေတတ်တဲ့ ငါ့မိန်းမတောင် စိတ်မကောင်းဖြစ်နေတယ် "

ဟု ကံညွန့်မောင် ကလည်း ဝင်ပြောသည်။

"ကဲ... အခု ဘာလုပ်ကြမလဲ "

ဒီမေးခွန်း ကို ပေါ်ဇေး သူ့ကိုယ်သူ မေးနေခဲ့တာ ကြာပြီ။ စောစောက နားရင်းအရိုက်ခံရလို့ စိုက်ခနဲ ဖြစ်သွားသောအခိုက်မှာပင် သူ ဘာလုပ်ရမယ်ဆိုတာ သိလိုက်ပြီ။

အနှောင်းနှင့် ဒေစီပွင့် တို့ ငှားနေသော တိုက်ခန်းကို သွားရှာသည်။ အခန်းတံခါး သော့ခတ်ထားသည်။ အောက်ထပ် က ပိုင်ရှင်အမျိုးသမီးကြီးကို မေးကြည့်သည်။ သူတို့ ပြောင်းသွားကြပြီရှင် ဘယ်ကို ပြောင်းသွားတာလဲ အဲဒါတော့ မသိဘူး၊ သူတို့ ပြောင်းပုံက အလောတကြီးနိုင်လွန်းတယ်၊ အငှားစာချုပ် က ရက်စေ့ဖို့ တစ်လ နီးပါး လိုသေးတယ်၊ နောက်ခြောက်လ ထပ်ငှားဖို့တောင် စကားစ ထားပြီးပြီ၊ ဘယ်နှယ် ဖြစ်သွားကြသလဲ မသိဘူး

ပေါ်ဌေးက ရင်ရင်ငြိမ်းအကြောင်း စုံစမ်းဖို့ သတိရပြီး-

သူတို့နဲ့ အတူတူ အမျိုးသမီးတစ်ယောက် လာနေတာများ တွေ့မိလား တွေ့တာပေါ့။ ခပ်ချောချောလေ။ ရင်ငြိမ်း ဆိုလား... အရေးထဲမှာ ပြုံးမိမလိုတောင် ဖြစ်သွားသည်။ အမျိုးသမီးကြီးက ဆက်ပြောသည်။

နဂိုက သဘောတူထားတာကတော့ အခန်းမှာ လူပိုတင်မထားရဘူးလေ။ ဒါပေမဲ့ ဒီမိန်းကလေးကတော့ ကြည့်လိုက်တာ နဲ့ သူတော်ကောင်းမှန်း သိလို့ လက်ခံထားတာ။ ဒါနဲ့ သူနဲ့က ဘယ်လို...

ဆိုပြီးမှ စပ်စုရာကျမလားဆိုပြီး ဆက်မမေးဘဲ နေသည်။ သို့ရာတွင် ပေါ်ဌေး ဖြေချင်စိတ်ပေါက်လာသည်။

အဲဒါ ကျွန်တော့်ဇနီးပါ သူ့လေသံက ဂုဏ်ယူဟန် စွက်နေလား မသိ။

ဟင်...ဟုတ်လား၊ မင်း သိပ်ကံကောင်းတယ်၊ အင်မတန် ကျက်သရေရှိတဲ့ ကလေးမပဲ။ အဲ...ဟိုသင်း...

ကျေးဇူး တင်ပါတယ်၊ တကယ်လို့များ အကြောင်းတစ်ခုခုကြောင့် သူတို့ပြန်လာခဲ့ရင် ကျွန်တော့်ဆီ ဖုန်းဆက် ဖို့ ပြောပေးပါဆိုပြီး သူ့လိပ်စာကတ်ပြား ပေးခဲ့သည်။

ရင်ရင်ငြိမ်း တို့ ဘယ်ကိုသွားကြသလဲ။ သူ လိုက်ရှာလိမ့်မယ်ဆိုတာ ခန့်မှန်းမိလို့ ခြေရာဖျောက်သွားကြ တာလား။ ဒါဆိုရင်တော့ ရင်ရင်ငြိမ်းဟာ တကယ်ပဲ သံယောဇဉ် ဖြတ်ခဲ့ပြီပေါ့။

ရင်ရင်ငြိမ်း အိမ်က ထွက်မသွားခင် နောက်ဆုံး တွေ့လိုက်သူမှာ ဝိုင်းစိန်သာဖြစ်၏။

သူ့ဆီက သဲလွန်စ ထပ် ရကောင်းရနိုင်သည်။ ထို့ကြောင့်-

“ရင်ငြိမ်း သွားခါနီး ဘာတွေ မှာသွားသေးလဲ၊ ထပ်ပြောစမ်း ဘုရားပန်း မှန်မှန်လဲ၊ ညတိုင်း ဘုရားရှိခိုးပြီးမှ အိပ်၊ ဦးပေါ် အတွက် ဟင်းဝယ်ပေးထား ဒါပဲလား ဟုတ် နေဦး၊ ရင်ငြိမ်းက သွားခါနီးမှာ ငိုသေးလား”

“ဟင့်အင်း...ဒေါ်လေးက မငိုဘူး၊ အန်တီပွင့်ပဲ ငိုတယ် အဲဒီတော့ ရင်ငြိမ်းက ဘာပြောလဲ ဟိုသင်း... ဟိုဥစ္စာ... သေရင်လည်း ခွဲရမှာပဲ ဆိုလား၊ ပြောတယ် အနှောင်းကကော ဘာပြောလဲ စောစောဖြတ်တာ ကောင်းတယ်တဲ့ ဘာဖြတ်တာလဲ အဲဒါတော့ မသိဘူး”

“ဒါပဲလား”

“ဟုတ်”

စဉ်းစားဦး၊ သတိရရင် ငါ့ကိုလာပြော ဆိုပြီး ဧည့်ခန်းမှာ သွားထိုင်ရင်း စဉ်းစားသည်။ တစ်စစ ပြန်ကျနေသော အချက်အလက်တွေကို ဆက်စပ် ကြည့်သည်။ ငှားထားသော အိမ်ခန်းကနေ အလောတကြီး ပြောင်းရွှေ့သွားကြသည်။ ရင်ရင်ငြိမ်း အိမ်က ထွက်သွားတော့ လက်ဝတ်လက်စားတွေ ပါမသွား။ နားကပ်တောင် ဖြုတ်ထားခဲ့သည်။ ငွေလည်း များများ ယူမသွားခဲ့။ အဝတ်အစားတွေလည်း ဒီအတိုင်း။ ဒေစီပွင့်က ငိုသည်။ သေရင်လည်း ခွဲရမှာပဲ။ စောစောဖြတ် တာ ကောင်းတယ်။ အဖြေကို ဆုပ်ကိုင်မိလှလှ အချိန်မှာပင် ဝိုင်းစိန် ရောက်လာသည်။

“သမီး တစ်ခု သတိရတယ်”

“ပြော...ပြော...ဘာလဲ”

ပေါ်ဌေး က အားတက်သရော မေးသည်။

“ဒေါ်လေးက မှာခဲ့တယ်၊ ဦးပေါ်ကို အချိန်မှန်မှန် ထမင်းကျွေးပါတဲ့၊ အဲဒါ... အခု ထမင်းစားတော့မလား ဟင်”

ပေါ်ဌေး စိတ်တိုသွားပြီး-

“မစားဘူး၊ မစားဘူး...သွား သွား”

ဝိုင်းစိန် ခေါင်းကုတ်ပြီး ထွက်သွားသည်။ ပြီးမှ ပြန်လှည့်လာပြီး သမီး တစ်ခု သတိရပြန်ပြီ ပေါ်ဌေးက ဟောက်ထုတ်မည်ပြုပြီးမှ-

ဘာသတိရတာလဲ ဟု မေးလိုက်သည်။

“ဒေါ်သီတာ ကို ပြောပြီးပြီလားလို့ ဒေါ်လေးက အန်တီနှောင်းတို့ကို မေးတယ်”

ဒေါ်သီတာ...

ဒီနာမည်ကို ကြားဖူးသည်။ ဘယ်မှာ ကြားဖူးတာလဲ။ ဘာကိစ္စနဲ့ ကြားဖူးတာလဲ။ အပြင်းအထန် စဉ်းစား သည်။ စောစောက အချက်အလက်တွေနဲ့ ပေါင်းစပ်ကြည့်သည်။ ခုန ပျောက်ကွယ်သွားသော အဖြေကို ပြန်ဖမ်းမိသည်။ ရင်ရင်ငြိမ်း ဘယ်မှာရှိသလဲဆိုတာ ခန့်မှန်းလိုရပြီ။

သူ ချက်ချင်း ကားဆီပြေးပြီး ခုန်တက်လိုက်သည်။ ပြီးမှ သော့မယူရသေးကြောင်း သတိရသည်။ အိမ်ထဲဝင် ပြီး သော့ယူသည်။ ပိုက်ဆံအိတ်ကျန်ခဲ့သဖြင့် အပေါ်ထပ် တစ်ခေါက်ပြန်တက်ရသေးသည်။ ထို့နောက် ကားကို မောင်းထွက်လာခဲ့သည်။

ရိပ်ခနဲ ကျော်လာသော မုခ်ဦးကို မှတ်မိလိုက်သည်။ ထို့ကြောင့် ကားကို ရပ်ပြီး ပြန်ကွေ့သည်။ ဝင်းထဲသို့ အရှိန်နှင့်မောင်းဝင်ပြီး ဘရိတ်အုပ်လိုက်သည်။ ဖုန်မှုန်တချို့

ဝဲပျံသွားသည်။ ဆရာကြီးဒေါ်သီတာ၏ စမ်းရေ တွင်း သီလရှင်ကျောင်းတိုက်။ ရင်ရင်ငြိမ်း၏ မွေးနေ့တုန်းက လာလှူခဲ့ဖူးသည်။

သီလရှင်ငယ်လေး တစ်ပါးက ကားကို ပြူးပြူးပျာပျာကြည့်ပြီးနောက် ကျောင်းဘေးကနေ လှစ်ခနဲ ကွေ့ဝင် ပျောက်ကွယ်သွားသည်။ ပေါ်ငွှေးကားပေါ်မှ ဆင်းပြီး ကျောင်းထဲဝင်မည်ပြုသည်။ အပေါက်ဝမှာ အထဲက ထွက်လာသော သီလရှင်တစ်ပါး နှင့် ဆုံသည်။

“တစ်ဆိတ်လောက် ဆရာလေးရယ် ... ဒီမှာ...”

ဟင့် အနှောင်း အနှောင်းကို သီလရှင်အဖြစ် မြင်လိုက်ရသောကြောင့် အံ့အားသင့်သွားသည်။ တစ်ပြိုင်နက်တည်းမှာ အတွေးတွေက တန်းစီပြီးဆန့်ထွက်သွား၏။

ရင်ငြိမ်း ကော မရှိ...ဟု လွှတ်ခနဲ ပြောပြီးမှ

“ရှိ...ရှိပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့... ငါ...အဲ...တပည့်တော် သူနဲ့ တွေ့ချင်တယ် တွေ့လို့မဖြစ်ပါဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ သူ...သူ...သီလရှင် ဝတ်လိုက်ပြီလား”

“အခု ဝတ်တော့မယ်”

“ကျွန်တော် သဘောမတူဘူး”

“ခုချိန်မှာ သူက လွတ်လပ်တဲ့သူ ဖြစ်နေပြီပဲ၊ ဒကာကြီး တားခွင့်မရှိပါဘူး ရှိတယ်၊ ကွာရှင်းစာချုပ်က တရားရုံးမှာ လုပ်ထားတာ မဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်တော်... တပည့်တော်လည်း လက်မှတ် မထိုးရသေးဘူး၊ တရားမဝင်ဘူး၊ သူ ဘယ်မှာလဲ၊ ရအောင် တားမယ်”

ပေါ်ဌေး က ဇွတ်အတင်း ဝင်မည်ပြုသည်။

“သွားလို့ မရဘူး”

“ရတယ်၊ သွားမယ်”

ပေါ်ဌေး၏ အသံက နည်းနည်းကျယ်သွားသည်။ ဒီကျောင်းမှာ စကားကျယ်ကျယ် မပြောရဘူး ကြည်လင်ပြတ်သားသော အသံဟစ်သံကို ကြားရသဖြင့် လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ တည်ကြည်ခုံညားသော ဥပမိရုပ်ဖြင့် စိုက်ကြည့်နေသော သီလရှင်ဆရာကြီး တစ်ပါးကို တွေ့ရသည်။ အနှောင်းက လက်အုပ်ချီသော အခါ ပေါ်ဌေး လည်း လက်အုပ်ချီလိုက်သည်။ ဆရာကြီးက ခေါင်းတစ်ချက်ဆတ်လိုက်ပြီး အပေါ်ထပ်သို့ ညင်သာသော ခြေလှမ်းများဖြင့် ကြွသွားသည်။

ဆရာလေး တောင်းပန်ပါတယ် ဒကာကြီး၊ ရင်ငြိမ်း ကို မနှောင့်ယှက်ပါနဲ့တော့ တကယ်လို့သာ ဆရာလေး အနှောင်း က မာမာထန်ထန် တားမြစ်နေလျှင် ပေါ်ဌေး ဇွတ်တိုးမိလိမ့်မည်။ အစဉ်အမြဲ ကျွတ်ဆတ်ဆတ် ပြောတတ်သော အနှောင်း လို လူမျိုးက ခုလို မေတ္တာရပ်ခံနေသောအခါ ပေါ်ဌေး တွေဝေသွား၏။

တပည့်တော် သူ့ကို တွေ့ရုံကလေး တွေ့ပါရစေဟု ပြန်တောင်းဆိုလိုက်မိ၏။ ဆရာလေးက အတော်ကြာ အောင် စဉ်းစားနေပြီးမှ-

“ကောင်းပြီလေ၊ ဒါပေမဲ့ တစ်ခုတော့ရှိတယ်၊ သူ့ကို ခပ်လှမ်းလှမ်းကနေပဲ ကြည့်ရမယ်၊ လှမ်းမခေါ်ရဘူး၊ စကား မပြောရဘူး၊ ဒကာကြီးကိုလည်း သူ မြင်မသွားစေရဘူး၊ အဲဒီကတိ ကို ပေးမလား”

ပေါ်ဌေး သက်ပြင်း ချ လိုက်သည်။ ခေါင်းညိတ်ပြု၏။

ဆရာလေးက ကျောင်းဘေးမှ ပတ်ပြီး ခေါ်သွားသည်။

ဒီနေရာကနေပဲ ကြည့်ပါ။ ဟိုမှာပဲ ကျောင်းဘေး ကွက်လပ်မှာ ရင်ရင်ငြိမ်းကို လှမ်းမြင်ရသည်။ ဘေးတစ်ဖက် အနေအထား ဖြစ်၏။ ရင်ရင်ငြိမ်းက ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်ပြီး ခေါင်းငုံ့ထားသည်။ သီလရှင်တစ်ပါးက ရင်ရင်ငြိမ်း၏ ဆံပင်များကို သင်တုန်းဓား ဖြင့် ရိတ်ပေးနေသည်။ သီလရှင်နှစ်ပါးက ပိတ်ဖြူစကို တစ်ဖက်စီကိုင်ပြီး ကျလာသော ဆံစ များ ကို ခံ ပေးထားသည်။

ထိုအထဲက တစ်ပါးမှာ ဒေစီပွင့်ဖြစ်၏။ ရင်ရင်ငြိမ်းမှာ ခေါင်းငုံ့ထားသဖြင့် မျက်နှာ ကို ကောင်းကောင်း မမြင်ရ။ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် ရှိနေဆဲပဲ ဆိုတာကိုတော့ ခန့်မှန်းမိ၏။ ရင်ထဲမှာ ဘယ်လိုရှိ နေသလဲတော့ မသိ။

ဆံပင်တွေက ပိတ်ဖြူပေါ်သို့ တစ်ထွေးပြီး တစ်ထွေး ကျနေသည်။ ဓားရိတ်သံ တဂျစ်ဂျစ်ကိုတောင် ကြား ယောင်လာ၏။ ပေါ်ဌေး ရှေ့ကို ခြေတစ်လှမ်းတိုးလိုက်သည်။ ဒကာကြီး ဆရာလေးအနှောင်း၏ သတိပေးသံ ထွက်လာသဖြင့် တုံ့ခနဲ ပြန်ရပ်လိုက်ရသည်။

သူဟာ မကြာခင်မှာ ငြိမ်းချမ်းတဲ့ဘဝကို ပိုင်ဆိုင်တော့မှာပါ။ အေးအေးချမ်းချမ်း နေပါစေတော့ ဒကာကြီး ရယ်။ သူ့ကို လွတ်မြောက်ခွင့်ပေးလိုက်ပါတော့ ခေါင်းရိတ်ပြီးသွားသည်။ သီလရှင်ကြီးက မျက်နှာသုတ်ပဝါဖြင့် ခေါင်းကိုအုပ်ပြီး ကပ်နေသော ဆံစတွေကို သုတ်သင်ပေးသည်။ ပေါ်ဌေး ဆက်ကြည့်နိုင်စွမ်းမရှိတော့။ ချာခနဲ လှည့်ထွက်လာခဲ့သည်။

ကားပေါ်တက်ထိုင်သည်။ စက်နှိုးသည်။ မောင်းထွက်ဖို့ တုံ့ဆိုင်းနေသည်။ စတီယာရင်ကို ကိုင်ထားသော လက်များက တဆတ်ဆတ် တုန်နေသည်။ စတီယာရင်ပေါ် ခေါင်းစိုက်ပြီး မှီထားမိ၏။

စိတ်ကိုထိန်းပြီး ခေါင်း ပြန်မော့သည်။ ကျောင်းတိုက်ဝင်းအတွင်းမှ သီလရှင်အချို့သည် သူ့ကို မသိမသာ အကဲခတ် နေကြသည်။ ပေါ်ဌေးအမြင်မှာ သီလရှင်အားလုံး ရုပ်ရည်ချင်း တစ်ပုံစံတည်း ဖြစ်နေ၏။ ထို့နောက် သီလရှင်အားလုံး သည် ရင်ရင်ငြိမ်းတွေချည်း ဖြစ်နေသည်ဟု ထင်မိပြန်သည်။

အားလုံး ပြီးဆုံးသွားပြီ။ ဒီနေရာသည် သူနှင့် မအပ်စပ်တော့။ ထွက်ခွာမှ ဖြစ်တော့မည်။ ဂီယာထိုးသည်။ ကားကို မောင်းထွက်သည်။ မျက်နှာက ရှေ့ကို မူထားသော်လည်း မျက်လုံးတွေက နောက်ကြည့်မှန်စီ ရောက် နေသည်။ မှန်စီးနားရောက်လာသည်။ ထိုစဉ်တွင် အလာတုန်းက မြင်ရသော သီလရှင်ငယ်လေး သည် နောက်မှလက်ပြရင်း ပြေးလိုက်လာတာကို နောက်ကြည့်မှန်ထဲမှာ တွေ့ရသည်။ သူ့နောက် ခပ်လှမ်း လှမ်းမှာ ဆရာလေးအနှောင်း။ တစ်စုံတစ်ခု အော်ဟစ် ပြောဆိုနေသည်။

“ကားကို ရပ်လိုက်သည်။ ဆရာလေးက အပြေးတစ်ပိုင်း လာနေသည် ပေါ်ဌေးက ကားကို နောက်ပြန်ဆုတ် သည်။ ဆရာလေး ကားဘေး ရောက်လာသည်။ ဒကာကြီး...ဒကာကြီး...နေပါဦး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဆေးရုံ...ဆေးရုံကို ပို့ပေးပါ”

“ဘာ...”

ရင်ငြိမ်း မူးပြီး မေ့လဲကျသွား...

လို့ ဆိုသော စကားလုံးက နောက်မှာ ကျန်ခဲ့သည်။ ပေါ်ဌေးပြေးသည်။

ကွက်လပ်ထဲမှာ သီလရှင်တွေ ပျာယာခတ်နေကြသည်။ ဒေစီပွင့်က ရင်ရင်ငြိမ်းကို ပွေ့ထားသည်။ ပေါ်ဌေး ဘာမှ မေးမနေတော့ဘဲ ရင်ရင် ငြိမ်းကို ပွေ့ချီပြီး ကားဆီ ပြေးသည်။ ရှေ့ခန်းက ခုံမှာတင်သည်။ နောက်မှ ပြေးလိုက်လာသော သီလရှင် နှစ်ပါးကို- နောက်ကတက်၊ သူ့ကို ထိန်းကိုင်ပေးထား ဟု ပြောပြီး ကားပေါ်တက်၊ စက်နှိုး မောင်းထွက်ခဲ့သည်။ လမ်းတစ်လျှောက်လုံးမှာ ရင်ငြိမ်း...ရင်ငြိမ်း... သတိရလားဟု တတွတ်တွတ်မေးသွားသည်။ သူ့ကားသည် ဂျစ်ကာမျှသာ ဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် ရှေ့မှာ တွေ့ သမျှ ကား အကောင်းစား တွေကို ကျော်တက်ခဲ့သည်။ မီးနီတွေ ဘာတွေဖြတ်မိသလား မသိ။ ယာဉ်ထိန်းရဲ့ ခရာမူတ်သံ တွေ့နောက်မှာ ပြတ်ကျန်ခဲ့သည်။ ရင်ရင်ငြိမ်းဆီက ညည်းသံသဲ့သဲ့ ကြားသည်။ ပေါ်ဌေး လီဗာကို ဖိနှင်း၏။

ဟိုမှာ...ဟိုမှာ ဆေးခန်းဟု ပြောသံ ကြားရသည်။ အမရာ အထူးကုဆေးခန်း ဆိုသော ဆိုင်းဘုတ်ရှိရာ အဆောက်အအုံကို ခေါင်း ထိုးရပ်လိုက်သည်။ ရင်ရင်ငြိမ်းကို ပွေ့ပြီး ဆေးခန်းထဲ ပြေးဝင်သည်။ အရေးပေါ်ကုသခန်းဆိုင်းဘုတ် ချိတ် ထားသော အခန်းထဲ စွတ်ဝင်သွားသည်။ ခုတင်ပေါ်တင်လိုက်သည်။ သူ့နာပြုဆရာမတစ်ယောက် နောက် က လိုက်ဝင်လာသည်။

“ဘာဖြစ်တာလဲ ”

“မူးလဲသွားလို့။”

“အပြင်မှာ စောင့်နေပါ။”

ဟု ပြောရင်း အခန်းထောင့် မှ တယ်လီဖုန်းကို ကောက်ကိုင်သည်။

မမလား...အင်မာဂျင်စီကွေ့စ်တစ်ခု ဝင်လာလို့၊ ရှော့(ခံ)ရလာတယ်ထင်တယ်၊ ဟုတ် ပေါ်ဌေးတို့ အခန်းပြင်က စောင့်နေကြသည်။ အသားညိုညို၊ ရုပ်ခပ်ချောချော

ဆရာဝန်မကြီးတစ်ဦး အရေး ပေါ်ခန်းထဲသို့ ခပ်သုတ်သုတ် ဝင်သွားသည်။ ဒီတော့မှ-
ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲဟု ပေါ်ဌေးက မေးသည်။

“သူ အစားကောင်းကောင်း မစားတာကြာပြီ၊ မနက်ကလည်း ဘာမှ
မစားဘူးထင်တယ်၊ အားပြတ်ပြီး မူးလဲ တာ ဖြစ်မယ်”

ဆရာလေး ဒေစီပွင့်က ပြောသည်။ ဆရာလေး အနှောင်းက-
တကယ်တော့ သူလည်း ဆရာလေးတို့နဲ့အတူတူ သီလရှင်ဝတ်မလိုဘဲ၊ ဒါပေမဲ့
ဆရာကြီးဒေါ်သီတာက တစ်ခုခု စိတ်မချလို ထင်တယ်၊ သုံးရက်လောက်
အချိန်ယူစဉ်းစားပါဆိုလို့ ဒီနေ့မှ ဝတ်ဖို့ဖြစ်သွားတာ ဟု ရှင်းပြသည်။

ဘယ်လောက် ကြာသွားသလဲ မသိ။ ပေါ်ဌေးကတော့ နာရီဝက်လောက်တောင်
ကြာသည်ဟု ထင်မိ၏။ အခန်းရှေ့မှာ ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် လျှောက်နေသည်။ သူ
စိတ်မရှည်နိုင်တော့ဘဲ အခန်းထဲ လိုက်ဝင်မည် အပြုမှာပင် အထဲက ထွက်လာသော
ဆရာဝန်မကြီးနှင့် သွားဆုံသည်။ ဆရာမကြီး မျက်နှာထားကို ကြည့် ခြင်းအားဖြင့်
အခြေအနေ သိပ်မဆိုးလှကြောင်း ခန့်မှန်းနိုင်သည်။

ဆရာဝန်မကြီးက ပြုံး၍- ကွန်ဂရက်ကျူလေးရှင်း ဦးပေါ်ဌေး ခင်ဗျာ ရှင့်ဇနီးမှာ
ကလေးရှိနေပြီ ဗျာ...ဟာ...မဟုတ်ဘူး၊ မဟုတ်ဘူး၊ မဖြစ်နိုင်ဘူး ဆရာဝန်မကြီး
မျက်နှာတည်သွားပြီး

“ဘာဖြစ်လို့ မဟုတ်ရမှာလဲ၊ ကျွန်မကိုယ်တိုင် စမ်းသပ်ခဲ့တာပဲ၊ ဒီမှာ
ဒေါက်တာနုနုဆွေတို့လက်က အာထရာဆောင်းထက်တောင် သေချာသေးတယ်”

“မဟုတ်သေးဘူး၊ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်က ဘာမှမဖြစ်... အဲ... တစ်ခုခုတော့
လွဲနေပြီထင်တယ်”

“ကဲ...ဟုတ်၊ မဟုတ် သိချင်ရင် ကိုယ့်ဟာကိုယ်ပဲ သွားမေးကြည့်ပေတော့၊ အဲ...တစ်ခုတော့ မှာလိုက်မယ်၊ ဝမ်းသာလုံးဆိုပြီး အော်ဟစ်ခုန်ပေါက်တာတော့ မလုပ်နဲ့နော်၊ တခြားလူနာတွေ လန့်ကုန်ဦးမယ် ”

ပြီး၍ မျက်စောင်းတစ်ချက် ထိုးပြီး ထွက်သွားသည်။ ပေါ်ဌေးအခန်းထဲ ပြေးဝင်လာခဲ့၏။

ရင်ရင်ငြိမ်းသည် ခုတင်ပေါ်မှာ လှဲနေသည်။ သူ သတိရနေပြီဖြစ်၏။ မျက်နှာကြက်ကို မမှိတ်မသုန် ငေး ကြည့်နေသည်။ ပေါ်ဌေးသည် ခုတင်ဘေးက ခုံမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး-

“ဆရာမကြီး ပြောတာ ဟုတ်လား ဟင်၊ တကယ်ပဲလား ”

ရင်ရင်ငြိမ်းက ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ ရင်ငြိမ်းရယ်၊ ငါတို့ ဘာမှ မဖြစ်ကြဘဲနဲ့၊ ဒါဆို... နင် ငါ့ကို အထင်သေးလှချည်လား မဟုတ်ပါဘူး၊ ငါ နားမလည်နိုင်လို့ပါ၊ ဘယ်လို ယုံရမှာလဲ ”

ရင်ရင်ငြိမ်းက တစက်စက် ကျနေသော အကြောဆေးပိုက်ကို ကြည့်ရင်း- “မိုးတွေ သိပ်သည်းတဲ့ ညတစ်ညမှာ နင်အရက်တွေ အရမ်းမူးလာတယ်လေ ”

ထိုနေ့က ပေါ်ဌေး စာကြည့်ခန်းထဲက ခုတင်လေးပေါ်မှာ လှဲအိပ်နေသည်။

တစ်ကိုယ်လုံး မိုးရေတွေ ရွဲရွဲစို နေသည်။ အအေးမိပြီး ဖျားမှာစိုးသဖြင့် ရင်ရင်ငြိမ်းက အဝတ်အစားတွေ လဲပေးခဲ့သည်။ ထိုအခါ ပေါ်ဌေးက ရင်ရင်ငြိမ်းကို... “ဟင်...အဲဒါ တကယ်ပဲပေါ့၊ အိပ်မက် မက်တာ မဟုတ်ဘူးပေါ့၊ ငါ ဝမ်းသာလိုက်တာဟာ၊ ရင်ငြိမ်း...ငါတို့ ကလေးရတော့မယ်နော်။ ”

ပေါ်ဌေးက ရင်ရင်ငြိမ်း၏ လက်ကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။ ရင်ရင်ငြိမ်းသည် မျက်နှာကြက်ကို ပြန်ဝေးကြည့်နေရင်း က အဲဒီနေ့က ငါ ဘာဖြစ်လို့ ခွင့်ပြုခဲ့မိရတာလဲ ကိုပေါ်ရယ်...

ရင်ရင်ငြိမ်း မျက်ရည်ကျသည်။ ပေါ်ဌေး၏ လက်ကိုတော့ ပြန်ပြီး ဖျစ်ညစ် ဆုပ်ကိုင်ထားလိုက်၏။ ပေါ်ဌေး သည် တခြားယောက်ျားတွေထက် ပိုမိုသာလွန်သော အခွင့်အရေးတစ်ခုကို ရရှိလိုက်သည်။ ဆံပင်တွေ ပြောင်စင်အောင် ရိတ်သင်ထားသော ရင်ရင်ငြိမ်း၏ ဦးခေါင်းလေးကို ဖွဖွလေး ငုံ့နှမ်းလိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်၏။

မနက်ဖြန်ကျလျှင် ရှေ့နေကြီး ဦးစောဘရန်ငြိမ်းဆီ သွားရမည်။ လက်ထပ်စာချုပ် အသစ် တစ်ခုထပ်ပြီး စီစဉ် ခိုင်းရမည်။ ထိုစာချုပ်မှာ ရင်ရင်ငြိမ်းကို နောက်ဘဝအတွက် ကြိုတင်ပြီး လက်ထပ်ထားဖို့ပင် ဖြစ်လေသည်။

ပြီးပါပြီ